

„Bůh nešije uniformy.“

Čestmír Oraný

MALÝ JAN

PAHÝLY NOCI

Malý Jan-pahýly noci

Věnování

Věnuji všem čistého srdce
a každému zvlášť
s láskou
pro jejich lásku.

Upozornění:

Slangové výrazy a nespisovné tvary jsou nedílnou součástí příběhu.

Oraný Čestmír, 2008
Illustrations Oraný Čestmír

Kopírování, také části, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem autora.

Jakákoliv podobnost prostředí nebo osob se skutečností je pouze náhodná. Děj příběhu je smyšlený nebo pozměněný.

ISBN 978-80-7399-501-0

DÍL DESÁTÝ – KOUZELNÝ MĚSÍC

Komisař - dal jsi mi vidět do duše každého z lidí, jsem z toho smutný, neboť pomoci či léčit nedovedu

Už tu byl nový, civilní život, tak nějak jednodušší, ale o to víc stereotypní.

Do dvorku halasčárdy jsem nastoupil za krátko po revolučních časech, bylo to spíš dílem náhody než cíleným snažením. Dostal jsem se od jednoho mantinelu ke druhému, na rozdíl od armádních složek zde, na střední škole, byla spousta dívek a žen, atmosféra napjatá ženským pohledem a já jsem měl tedy možnost srovnání dvou táborů.

Připadal jsem si však už velmi starý a svým způsobem opotřebovaný, ale studentům jsem celkem dobře rozuměl a úplně jsem se viděl v té třídě, jak nesedím za katedrou, ale spíše v lavici. Záhy se mi těch dvacet let v armádě smazalo a já načerpával energii mládí a bezstarostnosti a potajmu jim ji ulamoval každý rok každému o malý kousíček, i z jejich aury jsem odčerpával energii. Myslím, že se mi to dařilo.

Měl jsem výhodu celkem samostatné práce, takže jsem se snažil vyhýbat pedagogickým tématům a otevřeně jsem dával najevo, že svůj patří ke svému, a tudíž bych se neměl plést do výchovných terapií.

Bohužel, nešlo to nějak dlouho obcházet, za chvíli mne prostředí vsáklo a já jsem částečně nasákl problematikou, že když jsem se jednou nad sebou po pár letech zamyslel, tak jsem zjistil, že snad pomalu začínám nosit sukni dost dlouhou na to, aby zakryla moje nevábná tlustá kolena.

Řekl jsem si, že se musím tomuto nějak bránit a nejlepší obranou bylo systematické rozdělení učitelského sboru, protože studenti byli až na výjimky spíše jednotypovou záležitostí. A tak jsem měl celou školu sám pro sebe rozdělenou na jednotlivé kurníky s bidly od nejnižších po nejvyšší, vzájemné sdílené hnízdiště na snášení vajíček a prostory pro popelení, k tomu přibyli i všichni další zaměstnanci halasčárdy. Práce ve školství byla ale i otravná a nenaplnila moje představy o svobodě akademické půdy. Studenti vedli stále jedny a tytéž hovory týkající se vášní a sexu, milionkrát semletá plácánina o

tom, kdo, kdy a jaký je, různé žebříčky, pseudoaktivity s jediným cílem dosáhnout maturity. Zajímal je především vztahy mezi sebou, uvnitř kolektivu a mimo půdu školy, což bylo přirozené, po delší době hodně šablonovité. Vše ostatní byly jenom řeči a zase řeči, řeči pro zalíbení se, řeči pro vytváření sebechvalebníčku za účelem získání jakéhosi prospěchu a u učitelů finančního nadstandardu.

Vše bylo unifikované jak za kapitalismu, tak za socialismu s jediným rozdílem, že dříve se učila ruština a nyní angličtina, že nás osvobodila americká armáda a angličtí letci, že disidenti snad ani nechodili čurat, aby se neušpinili, neboť tvořili snad polovinu maturitních otázek z českého jazyka včetně výctu ubohých her a literárních pokusů ubohých angažovaných škrabálků.

Pojem učitel, v povědomí veřejnosti velmi dobře zaplacený za téměř nicnedělání, mne osobně vůbec netrápil. Osobně mi bylo cizí vytahovat se znalostmi před žáky, neboť oni toto povědomí veřejnosti někdy i prezentovali svým chováním a nezájmem.

Učitelé se oháněli pedagogikou a výchovou, mastili projekty jeden za druhým, blbější a ještě víc blbější, že se mi zdálo, že se bez něj a jeho metodiky ani ne... Tak třeba děsná fráze, že by svoje povolání za nic nevyměnili, aniž zkusili nějaké jiné. Nedalo se s nimi téměř o ničem jiném bavit než o pracovních problémech, to byli zdánlivě přístupní a otevření, ale zpravidla nepřekročili rámec profese.

Každý byl většinou uzavřenější a pečlivě si chránil svoje soukromí. Zdálo se mi, že většina z nich je velmi osamělá uprostřed tolika lidí z neustálého opakování svého předmětu, těžké rutiny s moderními metodami nebo bez nich, u starších následovaly deprese. Ještě že nastupovali stále jiní žáci.

Proti skutečným problémům, třeba drogám, se tiskly na drahém křídovém papíře nicneříkající brožurky a letáky stejně jako dříve sovětské časopisy se stejným dopadem.

Úplně nejpodstatnější ze všeho bylo to, že v tomto stereotypu jim i mně nesmírně rychle ubíhal čas, od zvonění ke zvonění, od jedné prázdnin k druhým, neboť tento pravidelný rytmus, zkouška, plesy ..., umocňoval ještě pravidelný nástup nových ročníků. Divné to povolání, divné to konstrukce učitelské „láska“.

I dnes je to moloch, jakési zvíře, které na začátku sežralo pár bytostí, natrávilo je různými úkoly, vědami i pavědami, žvejkalo je a přežvykovalo, a když jich mělo dost, tak je vyplivlo s nějakým certi-

fikátem o přežvákání. Někteří absolventi na tento kompost pak rádi vzpomínali, ale byly to spíš vzpomínky na mládí.

Vadilo mi, že toto přežvejkání se zpravidla nikdy nedotklo hloubky duše, bylo většinou unaveně neosobní, chyběla osobnost, osobní názor. Byl to takový jednoduchý dennoživot, bez světla, bez zpětné vazby, neinspirativní, s předem definovanými emocemi, s tělesnou krásou mládí. Chyběla mi tu mladá avantgarda.

Fandil jsem těm mladým lidem, byli stejní jako kdysi já. Jejich především konzumně hodnotová měřítko jsem přijal, ale nesdílel, byla to jiná generace, zdála se mi myšlenkově a citově mnohem chudší, možná že se mi to jen zdálo, byly však výjimky. Lidí s otevřeným srdcem bylo málo, ale našli se. Byl to třeba ryzí dobrák školník Ner. Za socialismu mazal značky dámského přirození a v poslední době zas hákové kříže za přísného dohledu nového kariéristického lepivého úředníka, který rovnal bobky podle velikosti ve stejném formátu, jako kdyby mu někdo před textilií nakreslil na náštěnce hvězdu s jedním cípem inklinujícím doleva.

Zvláštní bylo to ticho a teplo prázdné školy, chodeb, každý zde má svoji židli, každý žák spoléhá, že tam má svou židli, divné. Bylo to jako v životě, kdo na něj dostal právo, tak si poseděl a zase odešel, někdo s lepším, někdo s horším prospěchem, každopádně prázdná ranní škola měla svoji atmosféru přinejmenším v očekávání jednoduchých mladých osudů, z hlediska studentů mnohdy neřešitelných situací a nervových traumat.

Jen málo studentů, obklíčených konzumní společností, dokázalo žít naplno, prožít horkost okamžiků. Snad víc než dřív jim volný prostor vyplňovala všudevlezlá a rosolovitá chapadla společnosti, která jim vytěšňovala zejména romantiku, vášeň a touhu. V celé společnosti i zde chybělo zejména mluvení mezi sebou, sdělování si pocitů a vjemů, vzácné doteky upřímnosti.

Oj, peníze, oj, začaly přerůstat zlaté tele a absence pocitů se nahrazovala pálením DVD, hudby, počítačových her a diskem. To vše se promítalo do školství, nebylo to jen ojediněle, ale dalo se to zevšeobecnit na téměř všechny státní organizace s přebujelou kontrolní administrativou.

A tak studenti byli rádi, když jsme si povídali o čemkoliv, o touhách, o fotbalu a hokeji, o jejich a mých prioritách, o přátelství, a já jsem cítil, jak jim tak moc schází si s někým popovídat a poslouchat

interní názory při hledání východisek. Zdálo se mi, jako by se styděli poodhrnout oponu svého vnitřního já. Bylo i pár drobných výjimek.

Toužili se někam zařadit, zaškatulkovat, ať k sektám, ke sportu, k alkoholu nebo marjánce, prostě v něčem vyniknout. Přál jsem jim štěstí, vždyť to je přece drive mládí a zdraví. Většinu z nich však pohltilo šedivé klišé a honba za penězi.

Nemohl jsem si taky nevšimnout určité závisti starších učitelských žen směrem k mládí a kráse a štíhlosti děvčat.

Jací budou tihle studenti, až budou tak staří jako já?

Na tuto otázku jsem nenašel nikdy odpověď. Jen jsem měl pocit, že mi to připomínalo ono zvláštní ticho a teplo prázdné školy, chodeb, už bez židle, když už většina z nich nevyryje na lavici ani nějakou blbost a ročníkové fotografie skončí v lepším případě v neznámém šufletu na půdě.

Těžko jsem si připouštěl, že tito mladí lidé jsou zrcadlením mojí generace a já jsem líný cokoliv pro zlepšení udělat. Ech, když konzumní společnost, tak se vším všudy i třeba s falešnými soby.

Tak vzdálený to byl svět od mé Hanemarie, od čarodějky v mém srdci, od přátelství mých přátel i od jakékoliv podoby lásky, byl to divný svět strojeného, nezavazujícího, negativního kámoštví.

Snažil jsem se pojmut toto prostředí alespoň optimistickou formou trochu s nadhledem a pojmenovat postavičky humorem mi vlastním. Nahlas jsem měl však obavy je před někým vyslovit, neboť bych narazil na nepochopení srandy. Tak například kurník ekonomek byl jedním z nejdákavějších s ambiciózní turboaero, následovala decentní a kdákavá. Vedle dalších se na centrálním dvoře nacházela těžší, lázeňská, pozděchodící, bloňďavá, holořitná, těžkoprsatá, dopravní, kovová, popelavá, čistotná, mladé pučky novomanželské a kohoutek jabadubadý, německá brejlatá a kolébaté mistrovky, podsebehrabající a elektrická, ochotná a další a další.

Tomu všemu vládla a na nejvyšším bidýlku seděla inteligentní, citlivá, velicí, klobouková a na druhém, o stupeň níž, byl můj přítel pajda s překotnědrmolící odkejvavou. Mezi ostatní patřily deratizérky a úklidovnické honzoidní a málem bych zapomněl na menší, blondatou, inteligentní.

Často snášely do jednoho místa, některé donášely, některé nesnášely ani nedonášely jen našeptávaly a tento kolorit se nesl s tucí tucí hudbou dvorkem.

A když nekvokal tenhle náš dvorek, tak se přišel nažrat a zakvokat dvorek nadřízený a kdákal a kdákal. A co teprve když se jim nasypalo pár kapitalistickéjch projektovějch problémů, to se štípaly a štípaly, zejména když se jednalo o prestiž a peníze.

Jak je na snadě, některé byly pěkné už od pohledu, prostě bylo jim dáno od slepičího Boha, že ať na sebe vzaly jakékoliv peří, vždy jim to náramně slušelo, no, některé utrápené častou snůškou se dopoivaly vitaminy, šrotem a masážemi, dietami cvokovými, polívkovými, dělenými, ale přitažlivost byla ta tam.

Objektivně řečeno - ženy, ženy, ženy. Některé nezapouzdřené, jiné ano. Život plynul stereotypně, staral jsem se o sítě a učil a občas, výjimečně nějaká změna umožňující vypadnout ze soukolí, přišla na mě řada vykonávat funkci předsedy maturitní komise. A tak zrála doba až jednou ...

„...Vážený pane předsedo, vážená maturitní komise,“ začala křehká humanitní češtinářka svůj jistě desetkrát nanečisto odzkoušený projev.

Malá melírovaná blondýnka s kratšími vlasy, a řekl bych ještě s čerstvým diplomem z pedagogické fakulty, nemohla zakrýt napjatost situace, mluvila třídní učitelka přezdívaná Medea. Její přezdívka jistě vznikla jako anachronismus jejího oduševnělého a inteligentního výrazu, něžnosti a krásy.

Začínalo divadlo představování maturantů dálkového studia. Vše bylo tak obvyklé, místnost poskládaná z lavic, bílé ubrusy, materiály k maturitám, maturitní otázky, váza na květiny, květiny s těžkou vůní ... Jindy bych si začal tipovat, od koho ze studentek dostanu kytici, tentokrát jsem měl jiné problémy. Uvědomil jsem si totiž to, co jsem zjistil při vystupování z auta ...

Časné ranní vstávání mi činilo vždycky problémy. Po odcinkání budíčku jsem si zapnul rádio a vrátil se zpátky do postele. Poslouchal jsem ty rádoby vtipné žvejky moderátorů, kdyby tak věděli, jak je nenávidím, a snažil jsem se v polospánku zachytit jen hlášení o času.

Konečně se mi podařilo zaujmout vertikální polohu a posadit se na okraj postele. Přehodil jsem deku přes záda, tato úchylka mi zbyla z basy z vojenské školy, a začal se kývat ze stranu na stranu a simuloval Parkinsonovu chorobu.

Čekaly mne čtyři dny ve funkci předsedy maturitní komise kdesi v Prkvančicích, cirka hodina cesty. V duchu jsem byl

s maturantkami, které jistě vstávaly s větším *parkinsonem*, než jsem měl já. Když jsem šel na zahradu pustit ven moje tři slepice, málem jsem zašlápl svého starého psa. Ještě sako ... Cesta ubíhala perfektně. Vždycky, když jsem jel k maturitám, bylo pěkné počasí.

Jména studentů jsem tedy vnímal jen podvědomě, v jednom okamžiku jako bych zaslechl něco neurčitěho, co mne celého rozhodilo. Následoval projev ředitelky, všechny ředitelky na středních školách jsou si podobné. Snažil jsem se srovnat svoji představu o ředitelce a nemýlil jsem se. Předpokládal jsem kostým kombinace černá, hráškově zelená, posezení, kávu, úspěchy, koho znám a neznám, co učím a neučím ..., no akorát s tou černou jsem to nějak přehnal, jinak se obraz překrýval ve skutečnosti téměř v detailech, černé bylo akorát to kafe.

... nevím, co se dělo, měl jsem na noze každou ponožku jinou a vzhledem k časové tísní byly pouze dvě alternativy, přežít první den, kdy jsem podle délky ubrusů na stole musel být jistě odhalen, nebo si je sundat. Druhou alternativu jsem okamžitě zavrhl, a tak mým úkolem bylo, aby toto tajemství bylo co nejdéle utajeno, a začal jsem promýšlet pokud možno inteligentní omluvu jako třeba na otázku, kterou jsem dával svým studentům: „Proč jdete pozdě?“ Jeden mi kdysi odpověděl, že musel odvézt babičku na potrat.

V duchu jsem promýšlel, čím tuto situaci zlehčit. Nejjednodušší by bylo ukázat jim svoje ponožky, že i předseda je v tomto okamžiku člověk, který je na jejich straně. Než jsem to stačil domyslet ...

„... a předávám slovo předsedovi maturitní komise.“

„Vážení členové maturitní komise a studenti. Jmenuji se Jan Pojer a byl jsem určen do funkce předsedy maturitní komise v oboru provoz obchodu dálkového studia. Sám za sebe, a já myslím, že i za celou maturitní komisi, vám mohu slíbit, že se budeme snažit vytvořit příjemné pracovní prostředí, tak abyste mohli dosáhnout co nejlepších výsledků. Prosím dodržujte časový harmonogram. Považuji maturitní zkoušku za zahájenou,“ odhrkal jsem naučené fráze a díval jsem se na mladé lidi a snažil odhadnout jejich osudy.

„Děkuji,“ ozvala se ředitelka a já jsem očekával nějaký citát, což jsem bytostně nesnášel zejména z bestselleru Kologram od Arányho, který byl i zfilmován a byl v kurzu. Naštěstí to byl ještě mnohem blbější citát z Bora, což jim aspoň pomohlo osvěžit si maturitní otázku z češtiny.

No to jsem to moc nezlehčil, pomyslí jsem si, a hned mne napadlo, že o to víc mne budou cpát chlebičkama a moje játra se třinácti kameny ve žlučníku dostanou co proto. Následovala kytice a dotaz, zda nechci nějaké občerstvení. Poděkoval jsem a požádal ze slušnosti o kávu, na kterou jsem neměl vůbec chuť, spíš jsem uvažoval, jak si sednout, aby se císařovy nové šaty neprozradily.

Učitelky humanitních oborů jsem měl moc rád. Byly takové rozevláté, se širokou duší, ne jak ty křečovitě šibenice z ekonomických předmětů poznamenané čísly nesmyslných účtů, vždy prestižní na většině komunit živého kauzálního organismu střední školy. Bohužel mi maturita připomínala přehlídku encyklopedických znalostí, a proto jsem měl nejradši maturitu z českého jazyka, kdy alespoň někteří studenti sami za sebe vykládali pohledy na knížky, které četli i nečetli, takže se člověk mohl překvapivě dozvědět, že Vávru Maryša zabil sekerou apod.

Vzpomněl jsem si i na svou maturitu, kdy jsem v těsné blízkosti místo na své koleno šáhl omylem opocenou rukou na učitelčino koleno. Jo, tehdy zkoušející seděl spolu ze zkoušeným vedle sebe. Nic jsem tenkrát z toho neměl, její kolena byla samá kost, dost podobná mým, a ona se zachovala velice profesionálně. Jako jediná za socialismu říkala každému „pane“ nebo „slečno“. Obrátila se na mne a povídá. „Pane Pojere,“ chvilku se odmlčela, „tak co jste četl od ...?“

První dlouhý den proběhl jak v armádě přesně podle rozkazu. Druhý den jsem byl mnohem jistější a veselejší a přiznávám, dost jsem se nudil, a místo sledování fialových a bílých skvrn na tvářích a obnažených částech těl maturantů jsem je šel pozdravit a podpořit, trochu odlehčit atmosféru dřív, než mne čapne ředitelka a začneme prohlížet školu a budu všude představován jako cizokrajný jev a já budu muset žasnout a chválit, jak je to tu všude skvělý.

Dveře učebny byly pootevřené, proud světla podobně jako v kostele při mši pronikal ven a zdálo se, jako by celé dveře svítily a za nimi bylo jenom světlo a lehce poletující chmýří z topolů kolem školy. Vešel jsem dovnitř.

„Dobrý den, celý den. Tak dneska je váš velký den,“ snažil jsem se navázat kontakt, „určitě na vás čekají ty nejlepší otázky, jaké si budete přát, to vám mohu zaručit.“

Studenti byli rádi, že se mnou mohou mluvit, ptal jsem se jich, jak se jim spalo, jak je to složité při práci studovat, kam to půjdou oslavit, přece jenom to byli dálkaři v průměru mezi dvaceti a třiceti lety.

Jedno děvče, spíš žena, se mnou moc nekomunikovala, stála u okna a jaksi zasněně koukala do údolí na střed města. Otočila se a já jsem ztratil řeč. Myslím, že i ostatní si toho všimli, vycouval jsem ze dveří. Byla tak podobná dívce, kterou jsem poznal před více než dvaceti lety, a vzpomínky mne zabořily jako šlehnutí bičem.

Vrátil jsem se zpátky, a přece jen mi to nedalo, začal jsem štrachat v materiálech na stole, kdo vlastně dnes tu maturitu dělá v dopolední části. Pět jmen, z toho Mesaroš Pavel a Mesarošová Tereza. Srdce mi začalo tlouct rychleji, ale přesto mi to nedalo. Nenápadně jsem přešel ke vstřícné blondýnce.

„To jsou sourozenci?“

Češtinářka byla ráda za dotaz, který se netýkal vedení dokumentace, byla nadšená z toho, že mi může říct nějakou zajímavost.

„Ano, to jsou dvojčata, vlastně dvě sestry Tereza a Pavla, jenže Pavle se jaksi splášily hormony a po lékařských zákrocích je z ní Pavel. Tereza má malou holčičku, dva a půl roku, je sama a Pavla, tedy Pavel, žije občas s ní. Maminka jim umřela ve dvanácti letech, od té doby se starají jedna o druhou a o tu malou, tuším, že se jmenuje Sámech, takové divné jméno, snad právě proto jsem si jej zapamatovala.

Neměly to jednoduché, žily s mámou bez otce a potom v dětském domově. Máma je na ně hrdá, když se seshora dívá na svoje děti, co dokázaly, ostatně od Terezky byla nejlepší maturitní písemná práce, v tématu „Co si dovezeš do oázy?“ popisuje svoje životní osudy. Stojí za to si to přečíst. A ještě něco. Terezka má živnost, drobný prodej a vykládání osudu z ruky nebo z karet, teď jsem to již zapomněla, ale mnoho lidí k ní chodí a údajně je moc dobrá,“ potvrdila češtinářka svoji fundovanost, že o svých ovečkách ví víc než ony samé, a z její tváře jsem vyčetl, jak zkoumá mou reakci na to, když použila termín „seshora se dívá“.

Velmi, velmi mne to zajímalo! V tom okamžiku vplula ta, o které jsme vedli řeč, vysoká, štíhlá, černovlasá s modrýma očima, spíš dívka a žena s mírnými rysy a s trochou pousmání zakrývala svoji nervozitu.

„Tak, Terezko,“ vedla ji češtinářka, podle mého odhadu ve stejném roce rozená, „přeji ti šťastnou ruku, neboť ta tvoje zpravidla přeje štěstí jiným.“

Tereza položila svoji ruku na kartičky na stole a zahlásila: „Dvacet tři“. Následoval dotaz, zda otázce rozumí, a odebrala se na potítko.

Já jsem se jal číst její písemnou práci z češtiny a posléze si s Terezkou domluvil věštbu ...

Otevřela mi dvouapůlletá holčička s modrými kukadly a tmavými vlásky. V ruce držela panáčka a strčila mi ho směrem k obličejí.

„Ahoj. To je Šáša Páša,“ řekla tak důležitě, a než jsem stačil říct, ať mi zavolá maminku, zmizela někde uvnitř bytu. Místo ní se záhy ozvalo: „Pojďte dál.“

Moje kroky vedly do pokoje ke stolu, ke stolu, který jsem znal, vlastně mi připomínal stůl *všeho* *děni*, nebyl jsem si jistě, přísahal bych, že je stejnej jako v pohraničí. Na stole ležely karty a nic nenasvědčovalo tomu, o čí osud se vlastně bude hrát.

Po úvodních tématech kolem maturity a důležitosti vzdělání přišla věštba. Vzala do rukou karty, zarazila se a vrátila karty na stůl.

„Tak já vám tak trochu vyložím, vraťme se o pár tisíc let zpátky do říše magie, řečí podivných znaků a symbolů.“

Nahlídneme a dotkneme se spolu tajemství počátků jejich řazení, posloupnosti skutků a věcí, algrorytmu dění, ze kterého teprve vykyne všechno těsto. Slovo se pak stane představou a tvůrčí silou. Zhoupneme se v těchto představách na vlnkách vodní hladiny.

Vše lidské se řídí zákonem protikladů, svět prastvoření a pratvarů stvořených i nestvořených v návaznosti na praideu vzorů kosmických logů ducha, vystupujícího ze své osamělosti. Dívám se a vidím počítáře a číslo a počítané a slyším, jak dívající se a mluvící tvoří slova z jednoho jména. A slova se skládají z písmen a písmeno ...“

A věštba pokračovala dále:

„A tři matky, tři matky jsou to, po čem toužíš, a dva sloupy koupající se ve vzduchu ...“

A mně se jako by promítly její pocity, jako bych tenkrát v horách cítil napsanou větu:

„Ještě jsem zahlédl, tam v koutku její duše, tam kdesi se krčila malá holčička, malá princeznička a usedavě plakala nad svým osudem a já pochopil, jak mocně se i chudé princezny umí trápit.“

Byla to má dcera a já nevěděl, zda jí to mám říct nebo naopak, její znalost mystiky mne však velmi překvapila, až jsem nabyl přesvědčení, že to není samo sebou. Teprve jsem si uvědomil to, co mi zde nějak nesedělo. A podvědomí mi jako by říkalo: Všimni si toho. A já pátral a nemohl jsem na to přijít. Najednou se mi zablesklo. Neviděl jsem tady žádný křížek, žádný obrázek, žádnou náboženskou relikvii nebo ikonu, co bych v jejím případě předpokládal, v jejím pravděpodobně nelehkém žití, až mne to napadlo – světlo; sedmiramenný svícen, přece ten sedmiramenný svícen, sedm dní, za kterých Bůh stvořil svět, a vedle něj jsem uviděl jen jeden džbánec olivového oleje označený pečeti velekněze, který tam ve skutečnosti nebyl. To je přece židovský kultovní svícen na svátek chanuky, svátku světel, žádná imitace ... a tři matky, marně si vzpomínám na hebrejské písmo, pětikněží, tam jsem, jsem Boží moudrost.

Olej nevyhořel a vydržel po celých osm dní. Ano, byla to chanuka a moje dcera byla židovka. Najednou mi jí bylo tak líto, představoval jsem si, jak je svázána různými nařízeními a pravidly, kterých bylo podle tradice jako semínek v granátovém jablku počítáno do stovek. Kromě toho jsem si všiml káči, na které byla napsána čtyři hebrejská písmenka - nun, gimel, hej, šin - znamenající větu: „Nes gadol haja šam.“ (Zázrak velký byl tam.) Lidová tvořivost však písmenům přiřkla jiný význam. S dreidlem se totiž točilo při chanukové „hazardní“ hře.

Do banku vloží každý z hráčů minci a postupně točí dreidlem. Komu padne nun (ništ, jidiš nic), má smůlu. O svůj vklad přijde a hraje další. Padne-li gimel, bere hráč celý bank (ganz, jidiš vše). Hej znamená jidiš halb - půlku banku - a šin vyzývá k opakování pokusu (špíl, jidiš hraj).

Zdálo se mi, jako by se káča roztočila a hrála o můj osud a já čekal na hebrejské písmeno. Řešení však bylo v nedohlednu, podivný nehmatatelný motor s ní točil a točil. Podívala se na mne a zdálo se mi, že se chce oříť o moje myšlení, a já cítil, jak se tam sápe.

Postřehla, že mi oči bloudily mezi svícnem a jejíma očima, určitě, určitě si toho musela všimnout a dala tím najevo, že vím, co je to za svícen, že jsem přesvědčen o jejím vyznání.

„Mám ho po mamince,“ jako by mi chtěla hodit záchranné kolo. Něco mi říkalo, ať se dál neptám, zda vyznává nějakou víru nebo ne, ať se neptám na maminku.

Bylo ticho, jen jsem slyšel, jak malé Sámech v dětském pokoji padají špatně postavené kostky.

„Je to moje jediná památka na ni,“ snad aby předešla mým dalším otázkám nebo tomu, abych ji litoval. Přesto přečetla mou podvědomě potlačovanou otázku a pokračovala: „Jaká byla ... maminka ...?“ Ani nevím, jestli jsem ji polohlasem nevyslovil.

„Já, já, já jí říkala ... máma panoráma. Taková vstřícná a chápavá, prostě dobrák panoráma, na kterém se dalo štípat dříví, vyzrálá s přirozenou inteligencí, přímá, obětavá, bez nějakého spočitatelného prospěchu, bez zařazování se do nálepek, jen tak *žijící přirozený život*.

A jen jako by mimoděk byla jím zlehounka vedena. Nezahazovala zbůhdarma čas do hnoje, opřená o berličku smutku a druhou o štěstí, o lásku k bližnímu, pokorná před lidským teplem, štěstím, trápením i úctou k sebemenší práci, s kořeny prostupujícími až na druhou stranu země.

Právě, právě kořeny rozkvétaly a vůně žití se šířila její korunou. Spjata se zemí, se kterou a po které chodila, a já, její sluníčko, co jí na ní svítilo. Měla něžný, jemný, lehoučký pohled,“ a trochu se zasnila, „možná až bojácný, neubližující a přitom pevný, vstřebávající beze zbytku všechny odrazy se stoprocentní účinností. Žila bez zbytečných slov. Byla to magická pábitelka, jistota a pevným bod. Ijí, ijí, ijí, ijú, inu, ijú, ijí, inu ...

Letící prostor se jí podřizoval. Kdo ji poznal a zachytil se u ní, věděl, kam může jít nakrást nebo uždibnout kus její obrovské síly. Nemusela mít žádné oblečení na sobě, aby ji něco charakterizovalo, prostě dobrák, máma panoráma, moje maminka, moje,“ a nadechla se a skoro neslyšně dodala, „... moje ... maminka ... máma panoráma ...“ A zase jako by Tereška předla jako kočka:

„Ijí, ijí, ijí, ijú, ijú, ijú ... Je mi to tak líto, tak hrozně líto, tak mi chybí. Nebýt jejího přání, zanevřela bych na Boha. Tolik jsem plakala a prosila ho celé noci a nabízela mu všechno, co jsem měla, panenky i poloroztrhaný kočárek, skleněné těžítko se sněhulákem, červený deštník, tak jsem ji měla ráda, byla jsem ještě dítě, její malá princeznička schovaná a hřející se v teple srdce. A ono se to vše otočilo, teď ji mám já ve svém srdci jako schovanku, která mě utěšuje, když je mi nejhůře, a někdy vstoupí do mých dlaní, abych si jimi mohla pohladit tvář. Potom i já pohladím s nimi pár pomněnek, které měla tak ráda, ani je neutrhnu, protože ona to tak nechtěla, jen lehce

se dotknout jejich drobných lístků, tak málo chtěla moje máma panoráma, maminka moje ..., a jako by jim šeptala, to když se se mnou mazlila, když jsem nechtěla spát: 'Ty jsi moje sluníčko, tebe mám nejraději, nejraději na celém světě.'“

Bylo тихо.

„Myslím, že jsi jí uždibla pořádný kus síly,“ dodal jsem nad tichem šeptem, v rozpacích nad vzpomínkou.

Teď už jsem chápal, co pro ni ten svícen znamená, byl to onen bod, ze kterého si mohla i teď trochu málo uštípnout. Báł jsem se, aby některá ramena vzpomínek nebyla převážena rameny mystiky ve významu relikvie. Pavučiny myšlenek začaly nechtěně jemně vibrovat.

Nevím proč, nahá skutečnost v ten okamžik vložila mezi nás malinkou vlnku, takovou sotva znatelnou, trochu oparu. Bylo to především z mé strany, možná mého podvědomého bránění se sešněrování nějakou vírou a chráněním si svojí svobodné vůle, mnou velmi ceněné a namyšleníhodné, že jsem si ji (opět možná naivně) uchoval či uchovám. Jsem přece ve svém rozhodování duševně svobodný. S mystikou kabalistického ražení jsem se už jednou setkal a taky tak v jejím věku, když jsem hledal záchytné body v *tenkrát rozervané a lyrické mladé duši*, sám jsem se té představě neznatelně pousmál. Zprvu představě o kabale, že se jedná o něco tajného a zakázaného či o jakési tajemné praktiky k vyvolání ducha a božské moci.

V podobě kombinací hebrejských písmenek, které jsem se naučil nazpaměť, jsem začal tušit, jen v podvědomí, moc a sílu a alespoň malinké odhalení jejích střípků požadovalo vnímavost a dlouhé studium. Prvotní názor jsem radikálně přehodnotil. Bohužel se z toho pak stala módní záležitost. Pochopil jsem, jak se dílo vozu a dílo stvoření opírá a odpovídá větším na stromu mého vědomí, stromu s dobrou vodou. Ostatní sefíry stromu, přenesené ad absurdum do schémat až do jednotlivých prstů a tarokových karet, se mi zdály na rozdíl od hebrejského pětikněží už přehnanou nadstavbou a domýšlením pouze jedné z cest nebo stezek moudrosti.

V této chvíli jsem si však nebyl jistý, zda se u Terezky jedná o módní trend nebo má na svůj věk tak hluboké znalosti či dodržuje „rodinnou tradici“. Váhy se nakláněly sem tam a já jako nepatrný počtář jsem počítal počítané. Zdálo se mi, že ona oduševnělá krásná tvář má cosi, co jí srdce obepíná laskavostí. Možná že taky ke svým schopnostem nepotřebuje žádné dlouhé studie.

Její tvář, tvář ... tak úžasnou divou tvář v harmonii pábení duše ti-cha jsem ještě nikdy neviděl ... Chtěl jsem ji políbit svými dlaněmi, chtěl jsem se jí dotknout, tak byla blízko, tak ..., chtěl jsem se na ni dívat bez hnutí, mlčky, mlčky, alespoň hodinu nebo den či rok.

Dílo stvoření bylo a leželo přede mnou. Chtěl jsem v tu chvíli být neviditelný a jen se dívat a dívat a dívat a být blízoučko a nechat se svést pavoučím pábením. I jakékoliv božstvo bylo okouzleno. Tvář zářila do okolí uhrančivým všechápem.

A nebyly to oči, kterých jsem si měl všímat nejvíc, ale spíš to byla modroulinká záře rozlitá po pahrbcích kostí. Chtěl jsem umístit co největší počet senzorů a čidel a vstřebat jejich informace a ohmatat a sejmout je, aby se mi trvale vypálila do kapek té rosy, všude tam na konci pavučinek.

V její tváři se mi promítlo všechno dílo stvoření, všechny filosofie a náboženství. Vše, vše se podřizovalo v tu chvíli matici věků. Zahlídl jsem ji v zrcadle tajemství věčnosti. To, co je a bude a bylo trvale ukryto v kapce rosy, to, co vzniklo uvnitř toho jejího supra JHWH, jak ten nepatrný a zanedbatelný střípeček, padající na čarodějníkův plášť, tak taková byla krásná krása, popsateľná gematrie hebrejských znaků. Dokonalost nepotřebovala dovětek, nepotřebovala nic navíc, byla *panoráma*.

Váhy se kolíbaly a nakláněly sem tam a já jako nepatrný počtář počítal počítané. A tu mi milá Terezčina tvář rosila moje oči, věštila, prorokovala a pokračovala šeptem:

„Slyším tvého květinového Boha, věz: **‘Vezmi černou barvu ze sazí oběti a na bílou omítku domu napiš moje jméno velikosti šesti tefach a čtyřikráte vedle sebe a čtyřikráte nad sebe.’**

A přijdou mnozí služebníci a zpívat budou a počítat: ‘Smaž matici znaků písma, protože nepoznané je lepší a nepopsané je k nečtení. Neboť zakázáno je psát a vyslovovat slovo, neboť toto jest.’

Ty spoj své ruce v modlitbu a buď tichý a pokorný, neboť já, já jsem tvůj Bůh, co ji vidí, vidí tvoji lásku.

Já cítím každý dech člověka, já první i poslední, já °alef i Taw, Alfa i Omega, neboť to všechno jsem a budu a byl jsem, to je uvnitř mne, neboť u tebe jsem a ani tehdy tě neopustím.

Hle, pohled’ na klenbu písma a obdivuj se a raduj se tomu, neboť pohled’, jak lpíš na životě v zdání marného a tesknota a beznaděj s tebou, neboť počítal jsi počítané a vychází ti málo na jedné z misek

vah, ten střípek života jen ... a vrátí se počátek, jen střípek času odhodíš u cesty.

A já, já ho seberu a dám na váhy, abys vážil písmo a písmena, abys mluvil. A slova jsou závaží smlouvy, neboť váhy Tórou daroval jsem v jednom. Hle, vezmi černou barvu a nakresli písmena mého jména velikosti ama al ama a spočítej je.

A počet polož na misku vah a zvedne se miska nad propastí, nad samotou, neboť není horšího než samota, neboť samota horší šíleného zvířete a písmo ji vyvází.

I uvidíš mne uprostřed sebe, ni člověka a vyslov čtyřikrát, co tam napsáno uvidíš. A tehdy duše tvá se naplní milostí a vyřčená slova nás zřetězí do věčnosti. Neboť nebude víc ani míň a váhy nebudou tvou potřebou.

Ty jsi člověk, co u mne našel milost, co zvedl střípek času u cesty a poděkoval.

A napsáno bude v pokoře to služebníka díla vozu:

‘Ohlédni se a spatřiš tvůj život co paprsek v rose okamžiku.’“

A já začal opět přemýšlet o polívce bohů. Podruhé v životě skutečnost jako by v ten okamžik vložila mezi nás další malinkou vlnku, takovou sotva znatelnou, trochu oparu. Ochrana mojí svobodné vůle mi byla přednější a pociťoval jsem chuť se bránit podvědomému *vymývání mozku*. Cítil jsem se v tomhle směru silnější.

Přerušil jsem ji dost netaktně:

„Je těžké vybrat si nějakého a proč taky někoho vybírat, třeba muškátového?“

Byla to jakási obrana a obhajoba dobré vody a živého stromu proti gematrii hebrejských znaků. Byly příliš tvrdé, čněly z nich souhlásky jako bodliny strohosti a neomylnosti, preciznosti a dokonalosti, samohlásky byly pouze trpěny.

Inu, nepopsané je k nečtení a nepoznané je lepší, utkvělo mi přece jen v paměti.

Něco mi tu chybělo, co vysloveno nebylo a co bylo tím nevysloveným slovem, které jsme se oba vyslovit báli, co překoná i... láska, láska stejná a jiná, láska, láska nad zákon, láska ... jako vlnka. Má spravedlivého, ale přísného Boha. L Á S K A, žádnej Ž V Á S T. Bez lásky ... **n i c**.

Stejně tak mi utkvěla v mysli věta o třech matkách. Jistě, tato informace nebyla jen planě hozenou větou falešných mágů a šarlatánů. Vnitřně jsem si přál, aby Tereška nebyla vázána těsnými nábožen-

skými dogmaty, aby měla volnost jak vánek při vzpomínce na svou matku, aby tančila se všemi bohy. Existence malinké mou teorii podpořilo. Pohodlnější pro mne bude se nezajímat, a potom, jakým právem mám něco měnit já, když se náš společný čas dal spočítat v minutových intervalech. Neměl jsem právo se ptát a neptal jsem se. Celý tento obraz myšlenek jsem viděl naráz, nikoliv v jakýchkoliv vazbách a souvislostech v nezměřitelném okamžiku. Vždyť si jen myslím, že je má dcera.

Ucítil jsem v její věštbě zvláštní melodii, spíš všeobjímající píseň či chorál, pulzující zvláštním rytmem, teplem, co mi byl bazálně vlastní a téměř rezonoval souzněním. Měla v sobě vítr nebo spíš vánek, proháněla vlnky po hladině podivného shromáždění vod. Ano, určitě jsem tu píseň už slyšel, ale kdy a kde ... to jistě leželo mimo mou definovanou *všechápu*.

Podíval jsem se trochu s rozpaky na ni. V tomhle okamžiku jsem nechtěl filosofovat a nořit se do jejího vědomí a hledat její pohledy, chtěl jsem se na ni jen dívat a dívat bez úvah o tom, zda tomu všemu, co řekla, věří, nebo ne. Inteligentní, napřímené držení hlavy bylo v rozporu s majestátností, s mládím a zemskou gravitací.

Obdivoval jsem se trochu nakloněné křivce uvnitř mozkomíšního kanálu, snad nelze říct mírně nakloněnému. Viděl jsem anatomii živého těla, medúzovité pohyby chlopní v přečerpávací pumpě a větvení průdušnic, vazby svalů mezi žebry, vše v harmonickém pohybu, vše plněné okysličenou, jasově červenou krví, propletence tkání. Fungovalo to jako dokonalý, přesný stroj prosvícený atomovým zábleskem.

V přílivech pulzujícího života, někde tam za hranicí šumu mořských vln, jsem uviděl a zaslechl nebo tušil zcela nepatrné segmenty hudby na motivy písně v podtextu věštby.

Nevím, jak to bylo dlouho, nebylo dobře slyšet, šum byl větší či menší, melodie však i v útržcích byla tklivě krásnější, lehce zapamatovatelná jako sen a lehce se snem opět unikala a vznikala, skládala živý, nehmotný obraz skutečnosti, dějiště přechodu věčnosti do časoprostoru, lehká, něžná a kolébavá. Až mnohem, mnohem později jsem si uvědomil, že jsem slyšel dílo stvoření, stvoření, jehož předurčeným počátkem byla láska. A tehdy mi bylo milostí dáno jí porozumět a naslouchat úryvkům stejně jako celku. Chtěl jsem to vykřiknout a světit se, ale věštba tkvěla a zároveň mi odpovídala, jako bych ty odpovědi musel v budoucnosti teprve potkat a trpělivě na ně čekat.

Hle, vezmi černou barvu ze sazí oběti a na bílou omítku domu napiš moje jméno velikosti šesti tefach, **čtyřikrát vedle sebe a čtyřikrát nad sebe**. Začal jsem pátrat ve svých znalostech měř a vah a počítat počítané. Šest tefach neboli šest dlaní, to je jeden tuším loket čili ama, což je zhruba padesát centimetrů. A čtyřikrát vedle sebe a čtyřikrát nad sebe, to je zhruba dva metry. A vlastně loket je čtyřicet osm centimetrů, tedy čtyřikrát čtyřicet osm, to je sto devadesát dva, to je vlastně tolik, kolik měřím, nepotřebuji žádný metr, stačí, když nápis bude stejně vysoký nebo o malinko vyšší než já, člověk. Dostal jsem strach. V ten okamžik jsem byl přesvědčen, že takový nápis v tomto životě nenapišu a ...*i uvidíš uprostřed sebe, ni člověka*. Neboť znělo varování, že budu mít strach z lidí ...

„A přijdou mnozí služebníci a zpívat budou a počítat strach ze samoty a beznaděje.“

Najednou jsem tomu všemu začal rozumět, šlo to však mimo logiku.

Ta píseň však dílem okamžiku byla vytesána do mé duše a začala tvořit matici a ukazatelnou na cestách mého osudu a byla mostem k svědectví a popisku směrníků. Uvnitř mé duše. A tak jsem naplnil a pochopil osud malého počtáře. Já počtář počítal jsem již spočítané. Sedmý smysl rovná se sen.

Přerušila mé uvažování tichými slovy, které mimoděkem pronesla na okraji rtů:

„Ano, jedna ama má čtyřicet osm, memhét ... centimetrů.“

Pochopil jsem, i Terezka počítala a snad se i bála. Věřil jsem, že jsem tu a nejsem jediný počtář, neboť v opačném případě by viděla dál než já a to jsem si ješitně nemohl připustit. Opona bytí se nám oběma na délku třesu poodhrnula. Kdoví jestli ten velký třesk nebyl nekonečně dlouhý ...

Znovu a znovu jsem se dotýkal její přítomnosti, díval a díval jsem se, jak madona, děvče a mladá žena, byla půvabná a přitažlivá, jako by patřila někam do vzdáleného času.

Slyšel jsem vyprávění velepísně: *Kdo je ta shlížející jako jitřenka, krásná jako luna, čistá jako palčivé slunce, majestátná jako vztyčené raporce?*

Chápal jsem, že její svět je jiný a o desítky let mladší. Moje srdce ji tajně milovalo, platonicky a nezištně, nezištně a platonicky milovalo ji, srdce moje.

Dával jsem si však až nápadně velký pozor na to, abych to ani v sebemenším náznaku nedal najevo. Reálný čas se nedal zvrátit i když jsem snil představu o tom, že se zvednu, vstanu ze židle a znovu usednu a budu o desítky let mladší jako tam v té noci na horách. Taková představa mne ihned odpoutala od polívky bohů.

Jaké by to bylo, kdybych tu seděl jako pětadvacetiletý, moc nevyzrálý, namyšlený jen tak, z principu, co bych si asi myslel, zda by byla pro mne tak přitažlivá jako nyní?

Určitě ano, protože byla krásná, ale vím, že by mi tenkrát vadilo, že má malé dítě, to bych v mé době nepřekousl. Vzpomněl jsem si, jak jsem v jejím věku utíkal přes čáru, na Ivana a pravoslavné zpívání, na boudu uprostřed lesa, na promlouvání se stromy, na všeobjímající lásku, takový byl tenkrát můj netopýří svět.

Díval jsem se mlčky na ni, spíš daleko za ni, tam někam do dáli, tam ven za oknem do tmy, daleko za slunce, do dne, do kyslíkové modři, skrz Hanemarie a Zachara, přes buzerák, na vlnky pohádky pro kadety, na halasy „bože, zakukej“, na tajné skryše v továrně, na dlouhatánské běžové punčocháče, na vůni chlebníku do školky s jednoduchým zapínáním a obuté kozí boty s nezavázanými tkaničkami, na Hanemarie, na barvu blatouchů u jarní tůňky, na vodu v řece, na zástupy lidí, s kterými jsem se potkal i které jsem jen míjel, a na cikánku v horách, na moje srdce rozestírající pláštěnku směrem k nim.

To vše existovalo a nyní, bez časové souslednosti, to bylo tam někde, neměřitelně daleko a hluboko, to všechno, artefakty bez definovatelné hodnoty, volně v prostoru. Bylo mi nějak smutno a tesknivo z tohoto odloučení. Něco silného, magnetického mne k nim rvalo a přitahovalo a říkalo:

„Pojď k nám!“ nebo „Člověče, zastav se, zastav se a pohleď do své duše, do svého vědomí, pohleď do sebe, tam je tvoje všechno, tvoje láska, tvůj život, díl věčnosti a nehledej otázky typu proč a netápej po smyslu svého bytí, zastav se, tam je to všechno, tvůj život.“ Slyšel jsem a pochopil Zachara, co mi chtěl říct: „*Bez lásky nejsi nic.*“

Moje ohnisko se přesunulo zpět na její tvář. Dívala se na mne a já se bál, aby se v mých očích nepromítalo to vše, co jsem cítil včetně vzdálených artefaktů i jednoho nejvzácnějšího, co seděl naproti mně. Neměl jsem pojetí, jak dlouho jsem se takhle díval. Možná bych měl něco říct, třeba tak jednoduchou větu:

„Ty jsi má dcera, tebe miluji.“

Jak jednoduché. Jak by se ta věta rozvíjela? Jako květ na jabloni, jako satelitní samohlásky a typování na dekomprimovaných hebrejských větách? Ne, to nebyl ten správný okamžik. Váhy se houpaly a váhaly, až je předběhl čas.

Byla to zbabělost. Byla to moje zbabělost. Strach z výčitek a vysvětlování a nevratný proces.

Byl to čas zbabělosti. Stejně jako tenkrát na střeše kotelny.

„Terezko,“ zmohl jsem se jen a jen na šepetem vyslovené její jméno.

Náhle posmutněla, sama zatáhla oponu a neměla dostatek slov, ale já jsem cítil, co mi chce říct, slova to však nebyla.

Bylo ticho.

Nakonec z ní vypadla banální věta zcela odlišná od mystického a tarokového světa, a aniž bych otočil jedinou kartu, pokračovala:

„Bohužel vám nic vyložit nemohu, víte, jste v tomto směru silnější, máte větší sílu ducha než já!“ Překvapila mne její odpověď, že tak zholza byl náhle konec. „Pokud chcete, dotkněte se mojí levé ruky.“

Učinil jsem tak, ona přehodila přes spojené ruce hedvábný šátek a tiše povídá:

„Zavřete oči a ponořte se do sebe, ještě, ještě, níž, níž, níž, úplně na dno temene mozku, až vás obklopí tma, až uslyšíte jen tep svého srdce, až jeho frekvence bude stejná jako moje. Nebojte se a nestyďte se povídat, já vám budu pokračovatelkou osudu, vaši vědmou vidoucí a povím vám z hlubiny nejčistější, co říct nebudete chtít svými ústy, když vám bude dáno nahlížet do budoucích osudů jiných.“

Ticho se rozhostilo a i její malá dcerka šla spát a já, než bych se snažil dozvědět o jejím osudu, jsem tiše mluvil o sobě a uviděl jsem to, co se za pár let stalo skutečností ...

„Vidím místnost, ve které je teplo, hodně teplo, je to kotelna s velkými kotli na uhlí, s rozvody tepla a páry a nad kotli jsou papíry a na těch papírech se suší křížaly, ano, je to kotelna. Vidím topiče polykajícího nespálený uhelný kouř, jak mezi prací posedává na dřevěném lehátku se špinavou kousavou zelenou dekou. Je mu už spousta let, nemá ženu a nemá děti,“ nadechl jsem se s povzdechem, „děti jsou bůhvídkde ... Všude spousta hader a hacafraků, mantlů natrávených kouřem, staré vepřové konzervy, lahve od piva, papírky

všeho druhu a velká dřevěná bedna pod postelí a vojenský, bože, vojenský zlatý knoflík.“

Byla to asi realita, či ne?

„Topič vstává, přiloží a jde kolem vrátnice podchodem na polívku do bufetu na nádraží dlouhým, klapavým studeným podchodem.

Slyším, jak bezdomovec hraje na kytaru, a písnička, ta písnička se mu zdá nějak známá, ano, kde ji jen slyšel, španělské rytmy, konečně, mám to, Číko, určitě je to Číko.

Stoupl si před, před něj a na hadr, kterým by se dala nazývat hmota na dláždění z terasa, dolétla tisícikoruna. Číko nepřestával hrát, i když moc dobře věděl, co mu tam spadlo, nezvedl zrak. Po chvíli pomalounku zvedl oči a chvíli nic, ale za okamžik se objevila jiskřička a věděl jsem, že mě evidentně poznal. Podával mi zpátky bankovku a chraplavým prokouřeným hlasem, aniž mne pozdravil, povídá:

‘Sprav si za to pláštěnku, Jendo, za padesát let má v sobě díry!’ Slzy mu tekly jako hrachy. Sedl jsem si vedle něho, držel mne za rukáv, dlažba byla studená. ‘Proč jsi tady a takhle s takovejma penězma?’ Snažili jsme se vstát.

‘Pomůžu ti,’ řekl jsem. ‘Utíkám od lidí, nechci znát je a jejich osudy, ničí mě to, chlapče, mám dost peněz, jestli chceš, dám ti, já jich tolik nepotřebuju.’

‘Ne, nechci žádné peníze, Jendo, já už nechci vůbec nic,’ odpověděl smutně a já věděl, že je to čistá pravda, že je taky sám, nemusel mi nic vysvětlovat a já věděl, že po něm taky nebudu nic chtít.

‘Pojď se mnou.’ Neprotestoval, šel se mnou do kotelny, kde usedl do křesla, ze kterého lezl molitan a zezdola čnělo péro.

Tehdy, když jsme tak relaxovali se starým Číkem na papírech od kartonů, zavzpomínali jsme na naši alma mater.

‘Myslíš, že ještě stojí barák naší roty?’ ptal se, jako by odpovědi nikterak nevěřil.

‘Nevím, ale myslím, že ji už zrušili,’ odpověděl jsem.

‘Chtěl by ses tam někdy podívat?’

‘Myslím, že jo, určitě jo,’ odpověděl jsem popravdě.

Odmlčel se. Bylo od něj velice taktní, že nezačal plánovat nějakou cestu, bylo nám předem jasné, že se tam už nikdy nepodíváme.

‘Jo, už je to v jiné zemi, teda státě,’ polohlasně mu uniklo.

‘Hm,’ souhlasil jsem. Vychutnávali jsme teplo a odpočinek. Číko se zavrtěl a vytáhl láhev levného jablečného vína do poloviny vypitou a nabídl mi.

‘Jendo, vzpomínáš si, jak jsi nám na té rotě vyprávěl pohádku?’

‘Jo, nevím proč, pohádka, jaká pohádka, jo, jo!’

‘Já si ji pamatuji úplně přesně, jak začínala, dokonce jsem to vyprávěl kdysi i svojí holce, víš, jak jsem ti ji tenkrát ukazoval na fotce.’ A začal k mému nesmírnému překvapení přesně citovat začátek:

‘Tak tedy, milí vojenští kadeti, budoucí důstojníci, plukovníci, generálové a princové, poslanci a senátoři, králové a prezidenti, císařové a papežové, bohové a bohové bohů a bohové papežů a císařů, bohové králů a prezidentů, bohové poslanců a senátorů, bohové princů a generálů, bohové důstojníků a plukovníků, jen ne bohové kadetů a všech lidí dobré vůle všehomíra, slyšte, slyšte a poslouchajte pohádkový čarodějný příběh. Zavřete oči, vaše myšlenky necht’ se vrátí k vám domů, do světa postýlek, mazlivého osvětlení a dětských snů, přenesu vás do světa neskutečně skutečného ...’

Odmělčel se, nemohl popadnout dech a zasníl se, bylo to naprosto přesně. Zaskočilo mne to, zmínka o dětských snech a postýlce mne znatelně rozhodila, trochu jsem se uvelebil a tiše pokračoval, odbočkou ovšem, s naprosto jiným obsahem, přece jenom dětské sny se k nám už nehodily.“

Moje slova zněla, jak když se postupně přidává a zase ubírá na hlasitosti knoflíčkem obyčejného rádia, snad bylo slyšet i občasné zapraskání, jako by byla někde zdálky i po chvílích dotěrně blízko konejšivá slova ze starého rádia.

„...a měl jsem sen a vidění; muškátový měsíc zářil jako slunce a jiné slunce nebylo a jasné hvězdy obíhaly kolem něj i stály za ním i před ním bez hnutí. Teplo však z bílého světla nebylo a bylo vidět hluboko a hluboko, kam se mohl vjem zraku ponořit, a nebyl konec hloubky.

A viděl jsem obrovská trojrozměrná písmena, jak lehounce se vzdalují a zase přibližují. Tam zněl zvon dlouhým dutým tlukotem srdce v tom pro mne nekonečném prostoru jako bych je míjel i jimi prostupoval.

Dvě byla stejná a jedno jiné uprostřed s korunkou ze dvou teček. Byla podobná znakům hebrejské abecedy, ale nebylo to ani jedno z nich. Dvě krajní vypadala jako velké mem nebo spíše sámaek a uprostřed pod korunkou ze dvou teček velké otevřené písmeno, které

sdužovalo snad všechna otevřená písmena, s hlavičkou trochu jako péi nebo fei, s úhlem nožičky jako lámed, vpravo nahoře s pravým úhlem. Jeho ocas byl pod úrovní roviny.

Lekl jsem se a najednou jsem se bál přečíst toto slovo, když jsem neznal písmena ani význam, ale podvědomí to pořád a pořád zkoušelo a čekalo na souhlas, na souhlas mojí svobodné vůle vyslovit jej nahlas. Neudělal jsem to, jako bych se pohodlně bál, že otevřu nějakou bránu, že je to jakýsi klíč od kosmických úrovní viditelných i neviditelných světů.

Možná že to bylo tolik jasné a zářivé bílé světlo, které všude do hlubin pronikalo, ale bylo takové ledové, netečné a nezúčastněné, přihlížející mému rozhodování.

Cosí mi říkalo - Vezmi to, co bylo kdy napsáno a mluveno, a hledej, zda někdo někdy pojmenoval nebo přečetl tyto znaky a spojil je do slova, neboť jako je nyní nevíš a nemáš představu o nich, stejně tak nemáš nejmenší zdání o představě, která jako klíč tato slova odmykají, neboť nejsou z tohoto světa.

A zvědav jsem byl podstatou člověka a věděl jsem, že stejně přijde doba, kdy budu chtít vyslovit tento řetězec jako jediné přání. Prostoupil jsem znaky a jako by chladný vítr paprsků mne prováděl mléčnou dráhou.

A uviděl jsem písmena známá i neznámá a bylo jich mnoho, pečlivě seřazená v zástupech. A uviděl jsem slova zřetězená z písmen a bylo jich mnoho známých i neznámých, pečlivě seřazených. A uviděl jsem věty ze slov, pečlivě se chovajících v zástupech. A uviděl jsem životy a jejich kombinace, uviděl jsem mnoho světů a antisvětů jako jejich rovnováhu.

Stále bylo absolutní ticho, jen zářící bílé perly měsíců osvětlovaly skutečnosti, jako by to bylo jejich věčnou povinností. To vše jsem viděl a nerozuměl tomu. Nebyl tam čas, jen chladné neživé záření podobné měsíčnímu svitu.

Chtěl jsem vzít pár slov i s neznámými písmeny a darovat je pár světům, aby se mohly zřetězit a množit se, aby vytvořily vrcholky hor či velké moře, aby se objímaly navzájem, aby slyšet bylo zvuky a hlasy a světlo pojmenováno bylo a stalo se teplým a hřejivým a živým, živorodým. Aj hle, uviděl jsem na jednom ze světů zářit korunku plnou diamantů, jak objímala bílé světlo, a vše pod ní začalo být živé. Poznal jsem to živé světlo, bylo mi vlastní a ověncilo řetězcem

srdce. To byl ten klíč, kterému jsem porozuměl až nyní, to byla ta písmena, která jsem neznal, a jen ta jako jediná byla živá ve věčnosti.

Aj hle, viděl jsem budoucnost - zahalí se svět a v mlze vařit se budou kameny pro hlad před spaním. A z věcí smutek nevykonaných a samota vznášet se bude nad zemí a země bude měsíc nebo prach a zářivé světlo jen a jen na něj dopadat bude. **A čas lenů šílených se zřítí do klenby věků a tam zůstane zapečetěn.**

A bude jiný prostor a jiný čas a jiní lidé či jiné stvoření bude, aby vyvážilo prostory spravedlností. I zhrouť se i klenba a zbudou jiná písmena, která nebudou začínat ani Alfa ani Omega ani Alef a Tav, neboť nebude, kdo by je četl.

A uviděl jsem písmena neznámá, jak vystupují ze zástupů, a přitahovat se budou a promění se v kameny zdi, co rozdělí čas na nové a staré a klenba je bude spojovat. Koruna klenby ověččená je diamanty z jednoho ze zavržených světů a zářit bude jako měsíc, co se stal sluncem.

A zvon vystoupí z hlubin a poprvé, poprvé v novém čase rozezvučí naději někde uložených sekvencí. A oblouk bude uzavřen a pevně bude stát na dvou sloupech s šedesáti čtyřmi korunami nahoře. Kořeny sloupů prorostou zemí a obejmou ji, aby pod září démantů vykvetl nový květ, divukrásný čistý svět.

A kruh se spojí a nastane jaro nového dne, co odrazí se v zrcadle jiných, a svět dvou sloupů bude stát uprostřed nich a stáčet se začne do spirály. A nemohou zas písmena jiná být než v uzavřeném kruhu. A nebude počátku ni konce, dokud pečeť věků cosi nerozloží a nespatri svou budoucnost v knize mrtvých.

A viděl jsem, jak stojím jako jeden v zástupu, a viděl jsem znaky, a neslyšel jsem jejich význam. Spíš jsem byl nepozorný, a až teprve když se spojily do jakéhosi větrníku s jedním středem, tehdy vše najednou splynulo v rozmazaném točivém obraze víru galaxie. A nebyla to písmena, spíš jednoduché či uzavřené oblouky.

Měl jsem pocit, že nemohu dost dobře posoudit, zda ostatní v zástupech tomu dobře rozumí, a zlobil jsem se sám na sebe, že jsem nedával pozor a místo toho se věnoval psaní a nepochopil jsem ten základ. Bylo to všechno tak vzdálené...'

Slyšel jsem starého Číka, jak se teprve teď pohnul a jak mi pozorně naslouchá. Bagrem dlabal zbytky sádla z vepřové konzervy a glosoval mé povídání:

‘Jendo, to není žádná rozprávka, dobře se to poslouchá ...’

‘Hm,’ povídám a sám jsem uznal, že ho moje ž v á s t y nezajímají, tak jsem si vypůjčil příběh, který jsem možná kdysi někde slyšel, nebo ne a povídám:

‘Tak tedy, drahý starý vojenský vysloužilce, slyš můj příběh, kterého jsem byl svědkem a skutečně se stal kdysi při službě v Orientu. V jednom království, kde králem je pomalu každý druhý, se jednou konala svatba. Když nevěsta s ženichem jeli cestou kolem popraviště, uviděla dva katy, jak chtějí popravit zloděje. Obrátila se na ženicha a povídá:

„Pane můj, v tento pro mne a věřím i pro tebe vzácný den, zeptej se, zda by nemohli dát milost jednomu z lidí.“

A seskočil on z koně a povídá katům:

„Dejte prosím milost tomuto člověku.“

„Vzácný pane, náš zákon v království zní: Chceš-li dát milost, zaplat’ našemu králi tisíc denárů.“ I otočil se on a prohledal se, aby jí udělal radost. Našel pět set denárů.

„To nestačí, zákony krále jsou jednoznačné,“ prohlásili nezkorumpovaní úředníci.

A nevěsta řekla: „Pane můj, je zde mnoho hostů, požádej je, zda nemají peníze.“

A požádal tehdy on všelijaký doprovod a našli čtyři sta devadesát devět denárů.

„Mám devět set devadesát devět denárů, propusťte toho zloděje, vždyť král nezbohatne z jednoho denáru.“

Odpověděli mu královští služebníci:

„Vzácný pane, náš zákon v království zní: Chceš-li dát milost, zaplat’ našemu králi tisíc denárů.“

A začali se všichni prohledávat, ale nenašel nikdo nic.

„Páni úředníci, nemá-li snad život člověka cenu jediného z denárů?“

„Vzácný pane, náš zákon v království zní: Chceš-li dát milost, zaplat’ našemu králi tisíc denárů. Je jedno, jestli chybí jeden nebo tisíc, chceš-li ty se vyvyšovat nad krále nebo snad nad zákon? Potom i ty můžeš stát na místě odsouzeného a nepojede kolem tebe svatba jako náhoda.“

I začal se on bát a povídá nevěstě: „Moje paní, udělal jsem všechno, abych splnil tvoje přání, ale život jeho závisí na jednom jediném denáru, aby se odklonil od druhé strany.“

Rozhostilo se ticho. Po chvíli, kdy královští úředníci čekali, co se bude vůbec dít, neboť jim bylo jedno, zda bude život trvat o pár vteřin více či méně, se ozval hlas nevěsty:

„Páni královští úředníci, prohledejte kapsy tohoto odsouzence, byl to přece zloděj.“

A poslechl ji a našli jeden jediný denár ...

Odmlčel jsem se a Číko očekával pokračování. Podíval se po chvíli na mne a povídá:

‘A dál?’

‘Co dál?’

‘To je všechno?’

‘Jo, všechno!’

‘To je b l b o s t !’

Bylo chvíli ticho, jen v kotli kotelny to trochu zapraskalo. Podal mi láhev s nedopitým vínem.

‘Prosím tě, proč ten zloděj ten denár nevytáhl, když mu šlo o život?’ Dlouze jsem dělal, že přemýšlím, a potom jsem ho uzemnil jedním slovem.

‘N e v í m !’ Očekával jsem od dědka snůšku nadávek.

‘Ty jsi vůl!!!’

‘Nevím, proč bych měl bejt vůl, ty jsi chtěl pohádku podobnou té, co jsem kdysi vyprávěl coby cucák na rotě.’

‘Pohádka, ty vole, má vždycky dobrý konec, vole!’

‘Vždyť tahle taky!’

Bylo ticho, věděl jsem moc dobře, jak je mu blízký osud toho zloděje a že on by taky váhal dát ten denár katům. Na usmířenou jsem mu podal zpátky láhev. V poblikávajících světlech žhavých uhlíků jsem viděl, jak po jeho skloněné vrásčité tváři stékala sotva znatelná slzička.

‘Takhle jsem to nechtěl,’ omlouval jsem se pravdivě.

‘To je dobrý, Jendo.’

‘Bezdomovci by neměli poslouchat pohádky nebo je vymějšlet, vid’, Číko, dodal jsem smutně, přátelsky a stesk ztraceného života mnou celý prostoupil jako písmena v hlubinách. I mne pohádka rozhodila, věděl jsem, že mi někdo chce naznačit, abych si nehrál na proroka.

Mohli jsme svorně opět hrdě prohlásit: ‘É víva, zase jeden ztracený den za námi, den, kdy by bylo lepší ho nežít, den plný dvou odsouzenců s denárem v kapse, nevratná konečná.’

Už jsme se smířili s tím, že oba můžeme bez utajené naděje říct hodně nahlas to těžké, opravdové slovo naposledy.

N a p o s l e d y. To nebyl jen ž v á s t.

‘Tady topím, abych utratil čas, a potřebuju parťáka.’

Kývl po čase spolužití hlavou na souhlas.

‘Když budeš chtít, můžeš kdykoliv odejít.’

Neodešel, zůstal se mnou až do konce. Dozvěděli jsme se na nádraží, že Šarkán byl dlouho zavřenej pro drogy a další, že sbírá vajgly někde na východě u supermarketu. Číko chrchlal čím dál víc.

‘Nehul tolik!’ nadával jsem, když odfoukl chuchvalec kouře, rozčilovalo mne to ...“

Dál jsem už slyšel z povzdálí vzdálený rytmus a upadal jsem a nořil se do nepravdivého tepu mého a jejího srdce. Slyšel jsem, jak ona říká:

„Jen modrofialové plameny olizující ohniště a koks blikají, není, není, není to tvoje duše, není. Tvoje duše je z vody, je jen oparem nad zoraným polem při východu slunce, je to duše zalátaná pláštěnkou bohorodice.

Tvoje je tím, co drží krásná žena v náručí, a ty se jen budeš dívat a obdivovat a koupat. Pod tím polem je sklepení, velké sklepení, ve kterém blázen obsluhuje štípací stroj na polena a krejčí brousí nože na hlavy.

A vedle je ohrada, kde se řadí telata na frontu. Jen krátké šlehnutí bičem je jejich život a jsou šťastna, že neví. Jejich telecí bůh klidně spí na peci za křížalama a jedno je mu, když smrt je dietní. Blázen, když má čas, zahraje nostalgicky na harmoniku.

Přijde však malé dítě a na tebe nasype křížaly a dobrá voda je zvlhčí tak, aby tam dole začalo zářit světlo.

Diamanty korunky, takové světlo bude sílit a osvětlí všechny temnoty a pronikne kouty. To světlo dostane jméno a jméno bylo slovem a tím slovem byl život a život probudil Boha muškátů, aby bydlel i on v chaosu živých a dal jim jakýs smysl.

A tehdy uvidíš h o l o g r a m jak nevěstu, co sestupuje z nebes, v perlách její korunky se světlem bohorodice. A tehdy budeš mít vidění, to vidění zapíšeš a stane se součástí bible.“

A já viděl jen část textu na utrženém *lejzru*, na kterém bylo psáno:

I potkal mne d'ábel v lidském těle, zařval před zástupy, ty nejsi Bůh, ty nejsi Bůh, nesmíš psát, ty nejsi Bůh!!!!!!

A hle, potkal jsem neviditelného a dotkl jsem se ho a on řekl: „Hle, pozvedni zrak, na modrou oblohu nakreslím, co ještě nikdo nespatrił, proč Já jeden a jeden Ty bys měl být vyvolený ze zástupů.“

A řekl: „Utrhni si kus žebra a uvařím ti polívku. Co jest pokrmem pro mne, dobré bude i pro tebe.“

*I řekl: „**Dívej se a piš.**“*

A hle, viděl jsem duše, co pochodovaly v zástupu a čůraly na patník se jménem Smrt. A hle, viděl jsem mrtvé, co padli na mne jako olověná síť, hle, i potkal jsem válku, plačící pro nenarozené hrdiny, hle, i slyšel jsem válku, co hledala svoje hrdiny, a slyšel jsem zvony, jak bijí na poplach.

I hle, spatřil jsem i prameny stoupající do nebe, aby vztáhly ruce k modlitbě o svém naplnění. A mlha se rozestoupila a ze skály prýštila voda. A já klesl na kolena a slyšitelně a pokorně se začal modlit, sepal jsem ruce. Chtěl jsem nabrat vodu, do dlaní, a ona protékla mýma rukama, jejich stínem.

A já ponořil jsem hlavu do proudu a moje tvář byla podobná tváři zástupů a díval jsem se na ně, nebylo to nahoru ani dolů a spatřil jsem pak v jedněch Rukách rodící se nové světy.

A klaněly se zástupy ne slunci, ne člověku, ale Rukám, co nebyly jen stínem, protože stín tu nebyl. A já bál se tmy, neboť slabá víra bránila upřímně se radovat s nimi.

I dočasně nenáviděl mne Bůh, stále cosi dívalo se mi hrudníkem do srdce, zahřálo svou odevzdaností i jen koutkem oka vnímalo i toužilo po zvědavosti.

I fraktát časů pouze varováním byl i jest, jakož i miliardy tvořící jediný celek. Suma žití menší je než vteřina, i ne každá vteřina je dobrá, dobrá je jen naděje, že probudí se v ní další.“

Text se mi jako by před očima začal rozplývat a zmizel úplně a najednou, najednou ...

K o n e c r e a l i t y p l n é ž v á s t ů.

Záhy bylo dlouho ticho. Já se pomalu opět dostával do reality. Te-rezka stále zamyšlená začala plakat, vzala šátek a utírala si slzy. Z pokoje se ozvalo:

„Maminko, čůrat, maminko, honem, honem!“

„Kde budeš čůrat, Sámech, na nočníku?“

„Tady,“ a ukázala na místo přede mnou, „tady.“ Významně se uvelebila na trůnu, v jedné ruce Šášu Pášu a druhou mi podávala. „Budeš mě držet, didouši, ty můj dido!“ Dívala se na mne, držel jsem ji pod dojmem věštby za božskou ruku.

Čas se zastavil.

Ve stojícím času ukradl jsem nesmrtelnost, vzpomněl jsem si na Zachara a šeptal jsem té malé bytosti o oparu, který si přede z dobré vody.

A tak jsem ji držel, důležitou princeznu na trůnu, nejdůležitější v mém životě, a pokorný ve svém srdci se snažil vrýt, spíš vytesat, tento okamžik do celého mého bytí.

„Dido,“ povídá ta malá bytost s otevřeným životem důležitě, „já už umím čurat šama!“ A v zápětí nočník pomalu zacinkal pod návalem. „A, dido, umíš nějakou pohádku, tady o Šášovi Pášovi třeba,“ pomalu vstávala z nočníku a hlásila, „hotovo.“ Maminka přišla, aby ji utřela toaletním papírem. Popravdě pohádek bylo už dost a moc se mi nechťelo.

Obrátila se na mámu a povídá:

„Pán mi řekne pohádku!!!!“ vychloubačně a s jistotou si mi sedla na klín, se Šášou Pášou v ruce. Terezka prvně znejistěla a vyčetla pravděpodobně v mé tváři, že taky čekám na povolení.

Po chvilce napětí a zaváhání však povolila a povídá: „Tak dobře, jenom krátkou, potom půjdeš bez odmlouvání spat, ano?“

Malá neskrývala svou radost z osvobození, zavrtila se jak na hnězdě a čekala, s čím začnu.

Nevěděl jsem, jakou pohádku jí v ten okamžik mám říct, vzpomněl jsem si ihned na pohádku, kterou jsem vyprávěl kadetům, a oblouk času mi do očí vehnal slzy. Ne, tu jsem ihned zavrhl a vyprávět o Karkulce se mi zdálo stupidní, i když asi osvědčené, znal jsem ještě O třech sekerách, ale s tou bych taky neuspěl. Musí to být něco jednoduchého a krátkého, tak přemýšlel přece, tak přemýšlel, a vnitřně jsem si nadával, že mne zrovna v té pro mne **nejdůležitější chvíli v životě** nic nenapadá.

Tak jsem prostě bezmyšlenkovitě, bezcílně začal a spoléhal na intuici, prosil jsem všechny bohy, aby mne povídáním něco napadlo a příběh se rozvinul jako květy na jabloni v máji a provoněl celý pokoj šefíkem. Tak tedy ...

„Tak tedy, když jsem byl ještě mladý, ale ne tak malý jako ty, chodil jsem už na vojnu a byl ze mě voják,“ rázem mne přerušila a

odběhla jako myška do krabice a vytáhla figurku vojáka s ulomenou puškou a vítězoslavně mi ho ukazovala.

„Tady, tady je, tady je,“ a oči jí svítily nepopsatelným údivem a opět se zavrtěla a uhnízдила se.

„No vidíš, to jsem úplně já, i bez té flinty, představ si, že se mi ji jednou podařilo ztratit. Tak tedy, když jsem byl voják, tam daleko za devatero horami a řekami ve vysokých horách jednou v noci ...“ chvilku jsem se odmlčel, abych zvýšil napětí. „Jednou v noci, když bylo slyšet srdce hor a blesky se míhaly ze všech stran, jsem jako voják byl na stráž. Všude byla neproniknutelná tma.“

„A nebál ses bubíka?“ vtáhlo se do děje děvčátko.

„Nebál, měl jsem flintu, a kdyby na mě někdo vybafl, tak bych po něm střelil pif paf,“ a opět i ona pif paf, pif paf, „zastřelil bych každého bubíka.“

„Ty bys ho opravdu zastřelil?“ tázala se nechápavě.

„No, jen bych ho tak postrašil, i bubíci se přece bojí. Když tě budou otravovat, udělej na ně pif paf a oni zalezou do kouta a budou se bát oni tebe, ne ty jich.“

Koukala na mě očima otevřenýma dokořán, jako by napodobovala moje slova. Zřejmě ji bubíci ve tmě otravovali a teď má proti nim účinnou zbraň. Musel jsem se tomu trochu pousmát.

„A já, jak jsem tam stál, kde nic tu nic, zničehonic se tu objevil, vyrostl ze země čaroděj Dobroděj. Byl mnohem vyšší než ty nebo já, tááákhle, tááákhle vysokej, no ukaž, jak byl vysokej.“ Na můj popud ze mne sesedla a snažila se vyskočit co nevíc, skoro ze své kůže, aby mi ukázala, jak ten náš čaroděj Dobroděj bude vysoký. A já jsem pokračoval.

„Měl na sobě takový sametový tmavomodrý plášť pokrytý hvězdičkami a takovou vysokou čepici, která sahala až skoro k nebičku, ba co víc. Představ si, představ si to, že byl taky kupodivu fousatej jako já, ale fousy měl mnohem delší, takové bílé, tááákhle dlouhé. A v ústech v puse měl stejně dlouhou fajfku a z fajfky se dýmilo a dýmilo a kouřilo, až byl skoro celej zahalenej v kouři, který krásně voněl, jako když se voní maminka, krásně, protože to byl čaroděj Dobroděj,“ svraštil jsem nos na znamení, jak ten kouř voněl.

„Ano, viděla jsem fousy stejné na Mikulášovi.“

„A představ si, že jak na nebi zářily hvězdičky a takový malý muškátový měsíček, tak jedna se utrhl a padala a padala, až málem spadla. Náš čaroděj však byl šikovný, natáhl ruku s takovým širokým

rukávem a chytil ji do dlaně.“ Takhle, takhle a natahovala ručku ke mně.

„Hvězdička se choulila v dlani, bála se, aby ji čaroděj moc nezmačkl, on, protože to byl dobrý čaroděj, ji vzal a dal si ji k ostatním hvězdičkám, které svítily na jeho špičatém klobouku. Hvězdička se tam uvelebila a zazařila štěstím, neboť to byla čest svítit na čarodějově klobouku stejně jako na nebičku, velká, obrovská čest. Náhle však čaroděj pohlédl dolů a spatřil mne.

‘Hele jej, človíček vojáček, co tu děláš, vojáčku?’ otřel cíp svého roucha o mne, jak se ke mně otočil.

‘Hlídám, čaroději, hlídám cestu,’ odpověděl jsem a trochu se bál, že mi za to něco udělá.

‘Neboj se, nic ti neudělám, vždyť my jsme na tom stejně, já taky hlídám. Když nějaká hvězdička padá, já ji musím chytit do rukávu nebo do klobouku, a když svítá, tak je zpátky vysypu na nebičko do postele a musím jim stejně jako ty říkat pěknou pohádku, ony totiž hvězdičky jdou přes den spát, aby v noci mohly svítit, víš, vojáčku, a taky mě kolikrát tak zlobí, ouvej, ouvej.’ A sedl si vedle mne tak blízko, že mne hvězdičky skoro pálily do obličeje.

‘Máš kouzelnou pláštěnku, že na ní drží hvězdičky, a jsou tam moc rády!’ pochleboval jsem kouzelníkovi.

‘Ó, áno,’ povídá kouzelník, ‘je to velmi starý plášť, vojáčku, tak starý, že ani já nevím, kdy a kdo ho ušil. Není z obyčejné látky, ta látka nemá jméno, nikdo na světě ji nedovede pojmenovat, já ho jen nosím a sbírám do něj hvězdičky, ty mě ohřejou a já vydržím zas do další noci.’

‘Co kdybys mně jednu hvězdičku dal, kouzelníku, jsou tuze krásné, chtěl bych jenom jedinou, malinkatou,’ žádonil jsem.“ Na ukázkou jsem sepnul ruce a malá Sámech taky sepnula ručičky v napjatém očekávání, že by taky jednu chtěla. Přede mnou se objevil šálek šípkového čaje, do kterého mi přes odpor maminky strčila nos, a já věděl, že mám dalšího posluchače za dveřmi.

„Ó, to nejde, vojáčku,’ řekl kouzelník. ‘Ty hvězdičky jsou tuze vzácné a nejsou na prodej,’ kategoricky odmítl čaroděj. ‘A já bych za to musel klečet na hrášku na kolenou, celou noc a to tááák strašně bolí.’

‘Já bych ti za ni zas dal dobrou tabáček do fajfky, dobrou vojenskej, dám ti čichnout, chceš?’ Než jsem stačil vytáhnout paklík tabáku, tak mě předešel.

‘Já vím, jak chutná vojenskej tabáček,’ a začal pomlaskávat, ‘opravdu nemůžu, vojáčku, hvězdička se nemůže na nebi ztratit.’ Pořád pomlaskával, mlsota jeden. Věděl jsem, že má na něj strašnou chuť, měl totiž moc rád ten dobřej tabáček. Trochu jsem mu nasypal.

‘Když já bych ti musel dát s tou hvězdičkou kousek svojí pláštěnky, jenže ta je čarovná a pro smrtelníka nebezpečná. Dám-li ti kousek, dám ti s ní i moc rozdávat lásku, ale vezmu ji zase tobě, ty budeš vidět, co ostatní netuší, ale vezmu ti to nejdražší, o čem nemáš zdání, je to špatný obchod pro tebe i pro mne,’ domlouval mi otcovsky. ‘Ani za tu špetku tabáku to nestojí,’ znovu mlsně zabafal z fajfky, možná takhle a takhle,“ bafali jsme spolu z fajfky.

„Když mně se ta hvězdička tak líbí, tak rád bych si ji zkusil posadit na rameno, jen tak lehce ji pohladit a potom ti ji zase vrátím,’ žadonil jsem.

A tak mi kouzelník přikryl kouskem látky rameno a sňal z čepice malou schoulenou hvězdičku a něžně ji položil sem na rameno. Byla tak krásná, tvář měla jako tvoje maminka, něžná a choulila se k mé tváři, hladila mě a už ani nevím, co mi povídala, a najednou se ozval kouzelník.“ Sámech mi položila hlavičku na rameno.

„Hvězdička už musí jít, vojáčku.’ Do mě jak když střelí, nechtěl jsem ji pustit, prostě mi zmizela, a jak jsem ji držel pevně, přepevně v pláštěnce, tak jsem tomu čaroději kousek té pláštěnky utrhl, jenom kousek, takovýhle malinký kousíček.“ A znovu jsme ukazovali, jak malý kousíček jsem utrhl kouzelníkovi.

„A kde máš ten kousíček, ukázal bys mi ho, kde ho máš schovaný nebo jsi ho musel vrátit?“ ptala se Sámech.

„Já, abych ho neztratil, tak jsem ho snědl a on se mi usadil tady u srdce a teď pořád klepe a chce se dostat ven zpátky, zpátky ke kouzelníkovi, pojď, přilož mi ucho tady, tady, slyšíš, jak pořád klepe? Dělá ťu ťuk, ťu ťuk a pořád dokola.“

„A ty mu ho již nedáš, že ano?“ kroutila hlavou Sámech.

„Nedám, nedám, nemůžu, třeba si ho někdy sám vezme,“ povzdychl jsem.

„Já udělám pif paf a nedáš, vid’!“

„To víš, že nedám, nebudeš-li chtít, musíš mě chránit!“ Ozvalo se pif paf.

„Jenže ten čaroděj to hned zjistil, začaroval a povídá: ‘Varoval jsem tě, vojáčku, musím ti něco vzít a to, že jen jediná hvězdička ti bude v noci svítit a ostatní neuvidíš a půjdeš a budeš ji muset hledat i

přes den donekonečna, i když přes den nebude svítit, nebudeš bez ní šťastný.'

'Pane kouzelníku,' podával jsem mu celý paklík tabáku, 'prosím, smilujte se, nic nemám a taková kletba.' Dobroděj však zapráskal fousama, ohlédl se napravo a nalevo, aby ho nikdo neviděl, a nacpal si fajfku a slastně zabafal, takhle, a po chvilce povídá:

'Když budeš čarovat jen dobrými skutky, tak třeba jednou tu svoji hvězdičku, co patří na utržený cípek, najdeš, třeba za dlouho a dlouho to bude trvat než ji po cestách necestách jednou potkáš, třeba si ti sedne na rameno sama, náhodou, nebo na klín a pláštěnka ti ji přemění v malou princezničku. Tehdy veškerá moc kouzel pomine, ale žádné tvoje další přání nebude vyslyšeno.'

A najednou tam vojákček zůstal sám a zdálo se mu to jako ve snu, uvědomil si, že to nebyl jen sen, neboť v hrudi mu pořád něco ťukalo.

Tak šel dlouhým širým světem a snažil se kouzlit dobro, v noci mu svítily všechny hvězdičky i ta, co se s ní mazlil v horách, ta, právě ona mu stále ukazovala cestu, když mu bylo na světě nejhůř. A jednou, jednou mu ukázala cestičku k jedné mamince, úplně náhodou, a ta maminka měla úplně stejnou moc jako já a proměnila mu hvězdičku v malou holčičku princezničku.

A ještě na něco si vzpomněl, kouzelníka se mohl na cokoli zeptat, neboť kouzelník věděl naprosto všechno.

'A prosím tě, proč vlastně vznikl tento svět a tato noc?' zeptal se voják kouzelníka a on mu na to odpověděl:

'Tak to ti řeknu hned, podívej se, tady na dlani,' a sáhl pod čepici a ukázal velký vojenský knoflík, takový placatý, měl ho po Zacharovi. Tady jak na slunečnici nebo na pampelišce v hvězdném světle byl sotva znatelný malý brouček, spíš pavouček, úplně nepatrný. Knoflík kolem něj zářil jako slunce a on měl ucourané celé břicho od zlata.

Pod muškátovým měsícem se začal probouzet malinký pavouček. Byl tak malinký, že jej nebylo skoro vidět. Měl osm nohou a na každé měl malinkou bílou botičku, možná rukavičku. Bylo mu stále divné, proč má tolik nohou a žádné ruce či tolik rukou a žádné nohy. A nevěděl, k čemu jsou mu, a taky nevěděl, kde je nahoře a dole. Bílé botičky se mu nechtělo čistit a taky nevěděl, která je levá a pravá, a ze všeho toho byl tak zmatený, že se mu pletly i nožičky do sebe jako copánky na vánoče.

‘Myslím, že ho musím schovat, protože on pod hvězdami stále roste a oni ho rozmazlujou,’ chystal se jej schovat, ukazoval fajfkou vzhůru a pokračoval. ‘Co teprve když by ještě někdo řekl čarovnou formuli, to by se děly věci.’

‘No tak, pane, co je to za formuli, prosím, když jste to nakousl?’

Kouzelník zkoumal vojákovu upřímnost. ‘Tak já ti ji teda řeknu, ale prvně schovám pavoučka pod čepec,’ a potvrdil svoje slova činy a pokračoval. ‘Zvláštní a divný je ten pavouček s bílými rukavičkami. On má ve vínku možnost upříst písmenka a písmenka ve slova a slova v podivuhodné věty a věty ve světy, na jejichž lanoví se mohou zachytit jen chumáče kapek rosy, ve které se odráží vše, co je, nehledě na to, co je napravo nebo nalevo a ... a pavučinky utkají pleny a ... síť je hustší a hustší, až rozdělí, co je nahoře a dole. A tak vznikl i tvůj muškátový svět. A vše, co bylo dole, chtělo nahoru a to nahoře bylo tak těžké, že chtělo zase dolů, a v tom chaosu se začalo vše otáčet a byl východ a západ a nebylo jen nahoru a dolů. A není písmeno ani slovo, které by nebylo, a tak je pavouček v bílých rukavičkách začal splétat podobně, jako se mu pletly ručičky či nožičky jako copánky na vánoce, když byl tuze a tuze mladý. Jen času se nechtělo dolů a světlu nahoru. A když byl ten malý pavouček sám a sám, pořád se kolébal nad svým dílkem a stoupal nahoru a dolů, dolů a nahoru a neměl si s kým hrát, tak utkal i život a pro život upředl i tento tvůj svět, každému na míru, i tuto noc.’

‘Ještě jsi mi neřekl tu zaklínací formuli,’ trval na svém vojáček, aby poznal tajemství života.

‘L á s k a,’ odpověděl klidně kouzelník.

Vojáček se strašně divil nad tou jednoduchostí, očekával spíš nerosrozumitelné zaklínadlo.

Kouzelník, když zpozoroval ten údiv, dodal na vysvětlenou. ‘Je psáno mezi hvězdami: *Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými a lásky kdybych neměl, učiněn jsem měď zvučící jako ten knoflík aneb zvon znějící. A bychť měl proroctví a povědom byl všelikého tajemství i všelikého umění a kdybych měl tak velkou víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.*’ Hlas jeho tichý nesl se prostorem, a ač byl tichý, všude byl slyšet, hvězdičky ho opakovaly s dojetím a bylo vidět, jak mají kouzelníka moc a moc rády.“

Slzy se mi vedraly do očí. Malinká mi spala v náruči a já se bál, abych ji kapkami neprobudil. Vzal jsem ji do rukou a nesl jako svátost do dětského pokoje. Všiml jsem si, jak vedle v otevřených dve-

řích na kraji válendy seděla Terezka. Seděla, ani se nehнула. Položil jsem malou princezničku na lůžko, chvilku se na ni díval a potom šel k Terezce.

Seděla tam jako moje kolenatá Hanemarie.

„Tak já půjdu, promiňte, že jsem zdržoval.“ Očekával jsem, že mne půjde vyprovodit alespoň do předsíně. Neměla se k tomu, a tak jsem šel sám. Obul jsem si boty a zabral za kliku. Váhal jsem v otevřených dveřích.

„Tak tedy sbohem, Terezko!“ odvážil jsem se ji oslovit. Viděla mne, jak stojím mezi dveřmi a čekám na odpověď.

„Dobrou noc, dědouši,“ zašeptala. Nevím, jestli věděla nebo jen tušila to, co já. Neudržel jsem se.

„Mohl bych někdy přijet vyprávět malou pohádku malé princezně?“ dodal jsem rozpačitě a bál se, aby to nevyznělo úchylně.

„Já a malá jsme jich slyšely moc málo, dido, budeme se na tebe... na Vás ...“ polkla a šla zpátky do pokoje za malou.

„Přijdu,“ odcházel jsem a pláštěnka tloukla, tak jako by čekala, že si na ni sedne hvězdička, „určitě přijdu!“

Pomyslel jsem si, prosím, vydrž tam ještě chvilku, než si tě kouzelník vezme zpátky, chvilíčku, než dovyprávím ještě alespoň milion pohádek princezně a královně z království nejkrálovitějších.

A tak jsme chodili na nádraží na vláčky, na párek v rohlíku a maličká mi utíkala do náručí, tak důležitá ve všem, co dělala, stále jiná, zvláštní, dychtivě vstřebávající prostředí železnice. A tak jsem si připadal jako malý konvalinkový bůh, když jsem jí s hrdostí ukazoval mohutnou masu železa lokomotivy, jako bych v té chvíli byl hrdý na dílo člověka.

Uvědomoval jsem si, že ona vidí, jak má mašinka svoji duši, a už jen pojem nějakého strojevůdce či přijatelnější název mašinířky na elektrické nebo dieselové lokomotivě si vůbec nepřipustila. Seděli jsme na lavičce dlouho a dlouho a já na prázdném nádraží vzpomínal na pohádku pro kadety, na potměnou nahydrovoskovanou cimru a letmý pohled na noční buzerplac. Moje myšlenky brouzdaly po divných rozhraních a snažily se spojit věci v té chvíli zdáním neskutečné, ač srdce mi říkalo, jak jsou nedělitelné.

Miluje-li mne můj muškátový Bůh natolik, aby chtěl být neustále se mnou? Pořád tvrdí, že je se mnou, že mne neopustí? A má něco jiného na práci než starat se o mne, je to pro něj nelepší sebeuspokojení? Moje bezmezná důvěra v něj, tolik upřímná, je zištná, nebo

nezištná? Je pro mne spíš aktuální říše pohádek, říše snů, říše neuchopitelných duchů a jejich komunikace jako v dětském světě nebo jen jednosměrný tok reality? Je-li to můj osobní život - muškátový Bůh a zároveň jiný? Hraji já jeho noty jako interpret trochu odlišný kouskem svobodné vůle k potěše jiných vlastností nebo podobných smyslů, nebo má na starosti i jiné kmeny než lidské, žárlí na mne nebo já na něho?

A třeba můžou být vedle života zakomponovány jiné nesčetné postuláty, jako věčnost, písmo, čas a prostor, jako pouze vyjádření hlubšího smyslu a třeba i lásky?

Písmo, jako je vlastně odraz nebo možná zrcadlo mozku, a zda existuje něco mimo něj, zda bylo svázáno ve spojený řetěz podobný korálkům růžence. Je jen pár znaků, co podvědomě řídí náš život.

Kombinace v řetězec, jádro a ukotvení v časoprostoru je podmínkou jeho rozvití? Svázal-li lidský rod v řetězec podobný náhrdelníku smlouvou o dobrovolné bezmezní důvěře, svázal tím svoji existenci. Co se stane, když tento řetězec bude rozvázán? Snad v tom lepším případě se z korálků stanou opět stavební kameny a stanou se písmeny ve spojnicích souhvězdí, kde byly a kam jistě patří, tam uvnitř, uvnitř důvěry, uvnitř vlastnosti či návodu, že v souběžnosti s jiným časem postaví se znovu a v nesčíslných možnostech spatří lásku. A co v opačném případě? A opět uvažuji jen a jen v dvojkové soustavě, uvažuji jen a jen v lidských měřítkách nebo jen a jen v měřítkách, které jsou mi možná dány a povoleny, v lidských mírách a váhách.

Proč touží lidé po jakémisi vykoupení všeho druhu? Vykoupení sebe sama z čeho a pro koho, prostě to nechápu. A jaký by měl být vykupitel? Jak se má vyhlásit cesta do království nebeského?

Věřil bych tomu, co vidím, co cítím, co uslyším, nebo bych měl mít ještě jakési další doposud nepoznané nebo nepoužívané smysly? Třeba sen.

Připustím si vůbec, že je někdo nepředstavitelně mocnější, co písmem povýší zvíře na člověka, nebo že to není moje zásluha a nemusí být můj rod právě tím jediným vyvoleným. Kde a jak hledám argumenty vah, co je a není pravda, jen na základě ubohých, časově nepatrných zkušeností.

Jak to udělat, jak je možné cosi nebo komusi, materiálíčkovi sdělit něco o věčnosti jen pomocí pár smyslů, pomocí citu, rozhraním lásky tak, aby to pocítil každý člověk bez rozdílu doby, prostředí, rasy a náboženství?

Jak bys to udělal ty, človíčku, měl bys as nějaký plán ve svých myšlenkách, které by vytvořily základní paradigma, které vyvstane a přijme rozhraní existence mne jako malého boha, jako jádra, které ve své stromové, soběstačné a celistvé struktuře má nejdůležitější moc, a to vyrovnání, vynulování protikladů do rovnovážného stavu kompenzující vesmírné síly do vazeb zdánlivě nicotné hodnoty. Tuto hodnotu by měl mít podle lidských představ bůh i vykupitel, spíš bůhvykupitel, spíš bůh. Tu, na tomto místě mohu tušit předzvěst o prázdnotě a pustotě, nepochopení snu.

Jistě, z tohoto rovnovážného stavu a množství energií se dá čerpat z jednotek nedělitelných částí z rovnovážné polohy, která toto vše objímá.

Kdosi vysvětlil jak, tak aby to pochopil každý člověk na světě i mimo něj. Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Tečka. Je to pravda? Nabídl nějaký pochybovač jiné vysvětlení? Snad místo za neznámou Bůh dosadil slova jako bohové, živly, slunce, květy či zlaté tele nebo něco mezi nebem a zemí. Po čem člověk touží? Dokázat exaktně tuto první větu. Co by to tak mělo být. Stačilo by ti seřadit hvězdy do nápisu na oblohu: *Já jsem tvůj Bůh, tebe jsem si vyvolil a tebe miluji jako sebe sama*. A i kdyby to napsal každému na čelo, zůstaly by pochybnosti, zda je vůbec tak mocný, když to musí psát na obloze nebo na čelo lidí. Jaké je pak řešení? Slepí by to stejně neviděli, nebo možná ano, uvěřili by spíš než vidoucí.

Člověk chce, aby přišel vykupitel, aby si ho mohl ohmatat, zesoukromničit pro sebe, aby se ho nebál, aby dal všem moc nad životem a smrtí i věčností, aby se mohl znovu narodit vším tím, čím by chtěl být. Mít moc šíleného blaha, narodit se vykupitelem, ale nebýt součástí celku, mít možnost srovnávat a poměřovat, mít možnost dělat zázraky či čarovat, být bez hranice touhy, žít v nirváně, bez hladu, samoty a beznaděje, bez nemocí, bez zoufalství, existovat navěky v barevném, bárbínkovském, panenkovském, dokonalém světě, kdy Boha nebude potřeba, protože každý bude svůj bůh a z hologramu věčnosti si vybere pouze to krásné, zbytek zavrhně a zničí. Barevný, láskyplný, panenkovský, nepočurávající se svět bez hierarchie, plný neuvádajících květin, oveček a krás. Vždy bude toužit být mocnější než on.

As to by měl přinést v očích člověka Bůh nebo jeho obnova. Bude se pak život nazývat životem a čas časem nebo tyto dva pojmy zaniknou?

A tady, právě tady, v této otázce vize souvislostí, proč on jako jediný chce uchovat tyto pojmy, neboť bez jejich ekvivalentu hrozí v dokonalém světě šílená samota bez poměřování, bez jakéhokoliv porovnání, srovnání k něčemu a konečně i porovnání s Bohem, život bez rozrání, bez permeability, bez podobenství, bez lásky, život pouze ve spánku, ve věčném bezorientačním naplnění snění, snění pouze extraktem dobra, šílené blaho.

Muškatový Bůh nepotřebuje mimikry, ale vím, že naše tápání je tak malicherné, a ... a přesto namyšleně věřím, že je uvnitř každého z nás. A když začnu umírat, zrodí se ve mně dítě podobné bohu člověku, kde onen bárbínkovský, dokonalý svět jistě není synonymem jeho budoucího království.

Otázky i odpovědi mi pořád lezly na mysl, snažil jsem se je zatlačit a vymazat. Vždyť nejkrásnější pro mne bylo ukázat té maličké svět a obejmout a pohoupat ji v náručí.

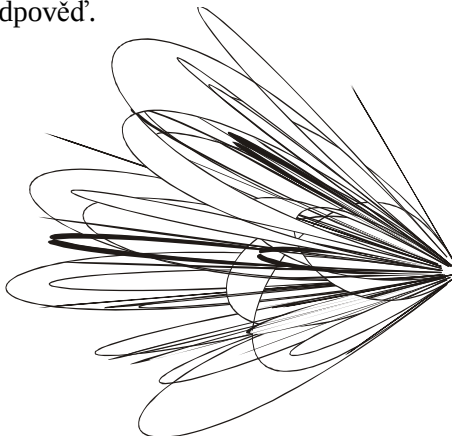
C o j í j e d o ž v á s t ů? Co je jí do mnohých jednoduchých lidských žvástů? S trochu dvojsmyslnou otázkou mi záhy korálky přetrhla:

„Dido, kdy pojede další mašinka?“

„Už brzy, princezničko, má zpoždění, ale určitě se dočkám, když ne hned, tak za chvíli, chvíličku,“ odpověděl jsem a místo pousmání jsem sklopil zrak.

„Dido, dědečku, nebuď tak smutýnkatý, až přijdeme příště, bude tu spousta vláček,“ tahala mne za ruku.

„Určitě,“ pousmál jsem se nad přející mi duší. „Půjdeme?“ Nečekal jsem na odpověď.

Zdalo se mi, dědouši, že budu lítat – balonková kůže

A jednou se stalo, že se konala pout', a já, v jejích očích neméně podobný vypravěči a kouzelníkovi, jsem dostal důvěru jít s ní, pro mne s nejdražším tvorem.

Na náměstí byla pout' v plných obrátkách. Řvaní světských, barevnost atrakcí, výprodej všeho nepotřebného, svět papírových růží, růžovost cukrové vaty, kolotočů a střelnic, plácavé zvuky vzduchovek míchané s nárazy diablek do stěn, lodičky houpaček s ruskými ornamenty, prostě vše, co jistě umocňuje fantazii dětských světů.

Sedla si na houpačku coby královna, vážně, seriózně, s nosem nahoru, s troškou strachu. Předpisově se pevně držela madel. Nemohla najednou vstřebat tolik vjemů.

Zdalo se mi, že plula na plechové loďce s bílou plachtou mezi obláčky. Byla mnohem blíže ke mně než ostatní, jiná, zvláštní, snažící se zařadit do kolotočového světa, pod jeho ornamenty a namalovanými oblouky, v prostoru, který jí byl dán, kde se všechno točilo, vrčelo, halekalo, kvílelo a kroutilo se.

Jako by tam, do víru řetízků, kdysi dávno patřila. Její duše tak moc byla podobná té mojí, ne-li úplně stejná. Miloval jsem ji celým svým didovským srdcem a usiloval jsem o každý její šťastný okamžik, neboť zkušenost mne naučila, že jich je tak strašně málo, malinko, s podvědomím vtíravé otázky, co ji, až jednou skutečně sestoupí z houpačky, co ji na cestě z pouti potká.

Lodička zpomalovala. Teď jsem měl tu nedůležitější práci v celém svém dosavadním životě, a to nic menšího než starat se o ni v této chvíli, důležitě ji houpat, houpat pro radost, k její radosti. Nehnula ani brvou. Jen tu a tam se na mne podívala a lehounce, téměř neznatelně, šibalsky se pousmála a zakroutila mlejnskejma očima na důkaz, že ničemu tady nerozumím.

Tak moc byla důležitá. Ta nejdůležitější práce v celičkém mém životě.

Byla pro mne úžasným pocitem její bezmezná důvěra ve mne, toliko upřímná čistá dětská duše, to nejúžasnější světlo. Kyvadlo houpačky však čas za pár mincí neúprosně ukrajoval. Stará dýmící cikánka, správkyně, vyvalila na mne obrovské kozy a já pochopil, že čas vypršel, neboť byznys a city zpravidla nejdou dohromady. Bylo mi divné, že nechce na houpačky ještě jednou. Cítil jsem *děvčátko život* utíkající ke mně a tisknoucí se ke mně s plnou důvěrou, skákající mi až do srdce náruče a bořící mi nos do tváře. Copak by někdo mohl zklamat tolik bezmezné důvěry? Jako by se v tu chvíli bála a zároveň obdivovala tento umělý, barvitý svět, svět plný iluzí. Chvíli bych si přál být neustále s ní, prostoupit jí a vidět jejíma očima, a až její problémy budou tak velké a některé budou tak neřešitelné, abych mohl pomoci.

Strašně jsem si v té řvavě přál vědět, co prvně bude chtít, zda nějakého panáčka, zhoupnout se na kolotoči či nějakou panenku či jinou plyšovou hračku nebo něco dobrého k jídlu nebo zda jí mám sám něco nabídnout nebo vnutit ...

„...Koupíme si balonky na pouti, aby nás vytáhly k nebesům, a na klín si položím své srdce vedle tvého jako polštářek pro loučení se zemským osudem. A řeč má se zasnoubí se sluncem a vítr pokoje ji roznese, neboť ten, kdo nás uslyší, jedno bude, jakým jazykem mluvím, všemu porozumí.“ Zaslechl jsem sám sebe, jak si povídám pod fousy.

„Říkal jsi něco, dido?“ a svoje kulaté, modré vesmírné oči zvedala někam ke stejně velké kyslíkové modři.

Místo odpovědi jsem nechtěně v dobrém zavrčel cosi o hlasitých myšlenkových pochodech.

Zatahala mne za rukáv a povídá prosebně:

„Dido, kup mi balonky, já budu lítat!“ Byla motivovaná kreslenou pohádkou a já jsem s ní teď chápal, jak jemňoučký rozdíl je mezi její říší snů a říší neuchopitelných dušiček.

„Ještě jeden pro Šášu Pášu, ten taky neumí sám lítat, a ještě pro mámu a pro tebe dva, dido, seš tlustej a špekatej!“ a sotva to dořekla, vřava, oscilující decibely amplionů kolotočů, znenadání začala utíchat a ... já, já stal jsem se tak lehkým, že balonky nás začaly táhnout výš a výš. Vítr pokoje nás odnášel nad oblaka, akorát zrcadla vod odrážela paprsky slunce.

Koupil jsem jí šest balonků za pár mincí a zbytek jsem zahodil, aby mne tak netížily.

Balonky si mezi sebou začaly povídat, jak z výšky vidí na tento svět. A zaslechl jsem, jak se jeden nafukuje:

„Podívej se na tu krásu, vše je tak čisté a přesné, vznášíme se, nic nás netíží.“

A druhý: „Já se bojím, že spadnu zase dolů zpátky ke kolotoči a že se zachytím na něm a budu se muset pořád točit, když ho někdo zapne. Bojím se, že se budu muset vrátit zpátky, že budu uvázaný, ačkoliv jsem chtěl vždycinky létat.“

„Já tě podržím,“ šeptal nadějně další, „není tvým osudem točit se na kolotoči, vždyť po každém otočení se vrátíš na to samé místo, ty máš přinášet radost, radost do dětských očí, to je smysl tvé existence. To, že ti bylo dopřáno uvidět svět z velké výšky, to je buď neopatrností nebo velkým darem, darem svobody.“

Chtěl jsem, aby se čas zastavil. Snesl jsem se s balonky tiše na zem. Znovu jsem začal počítovat rezonanci zvuků.

Zavrtěla se mi v náručí, že chce na zem, a začala poskakovat, aby se vznesla, a přitom mne držela za ruku. Najednou plná rozčarování řekla:

„Dido, dědečku, musíme koupit všechny balonky, abychom mohli spolu létat.“ Vzápětí nešikovně pustila provázek, balonky s našimi dušičkami letěly do nebe. Přes první chvílky úžasu se začínala její kyslíková modř zalévat slzičkami. Předešel jsem ji.

„Pojď, koupíme jiné, ten pán jich tolik nemá, aby nás všechny unesly, a něco musí mít i pro jiné děti.“

„Ale, dido, já chci létat!“ začala znovu poskakovat, tentokrát protivně bez balonků.

„Víš co, až trochu povyrosteš, koupím ti tolik balonků, které nás unesou, *já poletím první*, abych je vyzkoušel, a ty za chvíli, ani se nenadáš, za mnou. A tam nahoře si tě vezmu na klín a budeme se dívat dolů a uvidíme úplně všechno, všecičko i tenhleten kolotoč, jak se bude točit, uvidíš, na co si vzpomeneš, všechno se bude točit, všechno ...“

„Když já bych chtěla letět už teďka,“ brala mi argumenty. Záhy však začala věnovat pozornost novým balonkům, podle ní *lepším*, různě tvarovaným a nepohrdla ani párkem v rohlíku. Sedl jsem si s ní na lavičku a ona pevně držela v jedné ruce balonky a v druhé stejně pevně párek a všem neznámým kolemjdoucím vysvětlovala:

„To je můj děda, vid', dědo, že seš můj děda.“ Pronášela to svrčovaně a hrdě. Potom si sedla na můj klín jako na polštářek a já, já se

díval tam dolů, na svět. „Dědo, vem mě jako mimino, budu dítě,“ natáhla se mi přes kolena a oči zrcadlily ostrou oblohu.

A tak jsme si koupili ještě pár nafukovacích, nelétajících balonků a *za čásek došlo i na ně*. Trochu to bylo překvapení pro mne i pro ni, když jsme zjistili, že mají tvar srdíček. A tak jsme jich pět nafoukli k její bezmezné spokojenosti a zavázali, aby dušičky neutíkal.

„Dido, tohle, tohle je tvoje srdcíčko!“ snažila se mi vecpat nafouklé nachové průhledné srdce pod tričko do hrudního koše. „Máš krásně vilikanánské srdce, dido,“ snažila se malýma ručkama narovnat symetrii laloku balonků. Dala si jej před oči a pokračovala v červeném světle: „Líbí se ti, dědečku?“ Já zaváhal s odpovědí.

„Líbí, protože je od tebe, breberdo.“

Trochu namyšleně zvedla hlavu a už ho schovávala do své náruče.

„Já ho nikomu nedám, dido, nikdy!“ hamounsky v obrovském náruči ho vši silou zmáčkla, až skoro prasklo.

Byl jsem úplně dojat její upřímností a sotva jsem se zmohl něco dodat, když se na lavičce kolem ve větříku zimomřivě kolébala další čtyři srdíčka. Ona měla v tu chvíli nejraději to, solamente to, které patřilo soukromému dědovi. Nicméně to nevydrželo dlouho, za chvíli jsme si s ním začali pinkat. Srdíčko dostávalo rány jednu za druhou.

„Dido, budem si kopat!“ A rozjívěně, se strojeným hlasitým dětským chechotem čekala, že se zúčastním. Z mého výrazu poznala, že moc nesouhlasím.

„Neboj se, dědo, nepraskne, budem dávat pozor, jo, dědo, neboj se!“

Nic jsem na to neříkal, mlčel jsem.

„Víš, dědo, nebudeme do něj kopat vůbec, vždyť je to tvoje srdíčko,“ zaznělo unaveně po chvíli.

Tentokrát jsem souhlasil, podala mi ho a začala se věnovat těm dalším sebrancům, stejně se s nimi nadnášela jako lehké chmýří, co poletovalo všude kolem nás.

Opatroval jsem balonek v rukou, cítil typický pach gumy a tiše sám pro sebe jsem si říkal:

„Hle, moje srdce, buď šťastný, že jsi ho viděl tak zblízka.“

A stalo se, že vyprávění pohádek o Hanemarie, o kouzelníkovi s hvězdičkama a dlouhou fajfkou, zeleném mužičkovi s vysokým kloboukem a fáborkami, o zhášeči oblohy a sluneční víle byly ty

nejkrásnější okamžiky mého života. Čas, nepřítel, plynul jako voda a pohádky vítr odváděl k věřícím. Byly jistě přirozeně zajímavější drobné mince a větší papírové peníze, až převážila skutečnost nad sny, a já jsem v těchto rozevírajících se nůžkách potřeboval stále míň a míň ve vztahu ke svému okolí.

A jednou, když už malá nebyla malá a dokončovala střední školu a už mince a peníze byly tak trochu samozřejmostí, sám jsem se divil, jak mi zas čas ukrojil spousty měsíců.

Tereзка nedávala najevo, zda ví, nebo neví, a ani já nakonec nevěděl, možná jsem si to jen namlouval, ale podle jejího chování a gest jsem se v ní přímo viděl. Tehdy už jsme se střetávali jen malinko, sotva na narozeniny nebo Vánoce.

Až jednou, jel jsem trolejbusem v koženém kabátě pro uzená žebra k řezníkovi. Předě mnou seděli mladí lidé, její soukmenovci z ročníku a možná i třídy, a já zaslechl, neboť se bavili svým typickým mladým, zářivým způsobem, v dimenzi jiných problémů, povykovaných starostným životem, zaslechl jsem, jak se chystají na maturitní ples, jak se snaží dostat ke svým představám, jak jej zařídit co nejlépe. Občas pomluvili spolužáky kvůli výběru garderoby, řešili, kdo jim přijde nebo nepřijde, jak oni by to zařídili lépe a podobně.

Zamrzelo mne, že mi o tom Terežčina máma vůbec neřekla, váhal jsem, jestli by si mne tam vůbec přála nebo ne, a s pozorováním ujíždějících domů, tváří lidí a oprýskané omítky a aut jsem dospěl k přesvědčení, že bych tam opravdu neměl co dělat.

Stejně mi to však nedalo a napříč racionálnímu myšlení jsem se rozhodl, že se tam půjdu podívat, aniž bych je nějak obtěžoval svojí přítomností.

Koupil jsem si novou bílou košili, knoflíčky do manžet, které jsem měl na sobě poprvé, nový černý oblek i ponožky a boty, kravatu se sponou, cítil jsem se však v tom úplně nesvůj, neohrabaný. Boty, ne že by mne tlačily, byly nerozchozené, říkal jsem si, že do rakve budou dobré a tam se vlhkem roztáhnou. Nechal jsem se ostříhat a upravit si fousy a celý úplně nový jsem se vydal na maturitní ples.

Atmosféru jsem znal velmi dobře i sál, ve kterém se to konalo, uchýlil jsem se po schodech na velký balkon s řadami stolů, koupil jsem si láhev vína s dvěma skleničkami a pomalu popíjel.

Vím, že jsem vypadal moc divně a podezřele, bez nějaké společnosti, úplně sám, a cítil jsem se úplně stejně. Coby adolescent jsem zůstal sedět na zábavách nebo tehdy čajích sám u stolu, a když hráli,

neměl jsem s kým tancovat, což se mi stávalo dost často, nebyl jsem nikterak průbojný. Musel jsem opravdu vypadat trapně a blbě, nicméně si okolí za chvíli na mne zvyklo, a když jsem jevil stejnou pozornost šerpování a slavnostnímu *gaudeamus igitur*, odhadovali správně, že jsem se na někoho přišel podívat.

Vzpomněl jsem si sám na sebe, jak jsem byl v ten okamžik šťastný a myslel jsem si, že jsem si koupil celý svět. Z balkonu jsem ji hned poznal, zářící oči, černé, možná obarvené vlasy, světlounce modré šaty s kanýry, štíhlá, vysoká a v tu chvíli jsem z ní pořád ještě cítil jakousi nevyzrálou, možná se mi to jen zdálo, dávala až příliš najevo svoji radost, což já jsem nikdy neuměl.

Věděl jsem, že má maminku s jejím přítelem v davu, nechtěl jsem se s ní vidět, nechtěl jsem se jim plést do života a komplikovat ho. Nástup skončil a já věděl, že už tu nemám co dělat, tolik jsem se chtěl potkat se svou domnělou vnučkou, říct jí, jak jí to všechno přejí, jak jsem s ní šťastný a jak ... Kdyby ji tak viděla babička.

Snad mi někdy odpustí, pokud je z mé krve, že jsem neudělal nic nebo se ani nepokusil něco říct. Teď na to ovšem nebyla zdaleka ta pravá chvíle a cítil jsem, že už nikdy nebude. Rozhodl jsem se, že dopiju ten litr bílého vína, který jsem už pomalu začal cítit, jak mi zředeňuje krev, a půjdu.

Když jsem už byl skoro na odchodu, najednou přilítla po schodech rozevlátá s červenou šerpou a s mládencem za ruku a klidila se s ním do ústraní, tiskla se k němu. Trochu jsem se potočil a myslel si, že mne nepozná, protože jsem se nemohl poznat ani já sám, viděl jsem záblesk a ona mne poznala, jak jsem opřen o zábradlí a koukám do sálu a dělám, že jsem si jí nevšiml. Viděl jsem, jak na okamžik zaváhala, a nakonec jako by řekla svému mláďenci - počkej chvíličku - dorazila ke mně.

„Ahoj dido, jsi to ty?“

„Ahoj Sámech, blahopřeju,“ podával jsem jí ruku.

„Proč sis nesedl k nám nebo tu seš s někým?“

„Ne, nejsem, ale nebudu obtěžovat, jen jsem tě chtěl vidět, jak ti to sluší.“

„A sluší?“ zavlnila se jak její babička v horách.

„Jsi jak princezna z pohádky, opravdová, tak dospělá!“

„A mám tu spousta hvězdiček,“ otočila se a skutečně, celá záda měla na modré látce pokrytá hvězdičkami ze zářících plíšků.

Skoro bych plakal, tak jsem jí v duchu přál obrovský vagony štěstí. Snad jeden ten plíšek, coby hvězdička, byl i z mého kousku pláštěnky, kam chodily hvězdičky i můj muškátový měsíček spát.

Následovaly trochu rozpaky, protože se ohlídl směrem k mládenci.

„Jo, běž,“ pobídl jsem ji, „já se jen chvilku zdržím a potom půjdu.“

„Vydrž tu chvilku, já pro tebe přijdu tancovat,“ zatočila se a byla pryč, než jsem stačil říct, že už jsem na to dost starý. Po chvíli jsem si stejně pomyslel, že už dávno zapoměla a pro mne nepřijde.

Snažil jsem se vnímat a pozorovat děj, mladí lidé byli překrásní, obrovský balkon se téměř vyprázdnil a já tam zůstal sám, sám u stolu s výhledem do sálu, se zahrádkou obyčejnou sklenicí s vínem, s trochu politým ubrusem a hudbou tucituci, která mi nebyla vlastní.

Seděl jsem a točící se myšlenky byly všude kolem mne, těsné jak cukrová vata, dusily mne ze všech stran. Dával jsem po oku pozor, abych se, když někdo půjde, trochu vzpamatoval, jistě na mě byl smutný pohled, na osamělého dědky, tam vzadu sedícího na sklápěcí sedačce, jak je pohroužen do svých vlastních vzpomínek.

Zdálo se mi, že tam sedím už hrozně dlouho. A uvědomil jsem si, že všechny hvězdičky snesl mocný čaroděj na šaty dívky z pohádky v modrých šatech a že už na mne žádná nezbyla, ani jedna z toho milionu, ani jediná malinká hvězdička, neboť i tu jsem jí přidal. Povzdechl jsem si hluboce a začal nemotorně hledat lístek od šatny a zvedal jsem se k odchodu. V polovičce cesty po balkonu jsem uslyšel cvakání podpatků a uviděl známou tvář.

„Dido, pojď!“

Srdce se mi rozskočilo, a i když jsem na znamení nesouhlasu jen sotva znatelně zavrtil hlavou, už mne vedla jak to malé dítě, které se chce s radostí podělit o všechno, co vidí, do sálu. Kupodivu to byl valčík nebo polka, co jsem uměl jen *samousecky*.

Objal jsem ji a dotknul se hvězd. Bylo vidět, že se za mne nestydí, přesto jsem to nějak nepřeháněl. Byl to nejkrásnější tanec v mém životě a já tušil, že se tím s ní pomalu, ale jistě loučím. Najednou jsem v ní uviděl už ne děvčátko, ale samostatnou soběstačnou ženu, která je schopná, i když v jiném světě, postavit se na vlastní nohy. Celou dobu jsme jen mlčeli. Vzpomněl jsem si na Hanemarie.

Hudba přestala hrát právě včas.

„Děkuju ti, Hanemarie, promiň, Sámech, už jsem starý a popletený, přeju ti hodně štěstí,“ řekl jsem, když mne doprovázela k šatně.

„Hele, tady máš,“ a podal jsem jí obálku, musela dobře vědět, že jsou tam nějaký peníze. Prvně se zdráhala, ale já jsem ji znal a dobře jsem věděl, že si ji nakonec vezme.

„Děkuji, dědo, ale proto jsem s tebou netancovala.“

„Já vím, jsi hodná,“ tentokrát jsem jí to věřil. „Tak už běž, pozdravuj maminku, nerad se loučím, když budeš chtít, tak víš, kde zatím jsem.“

„Vím a někdy se stavím, ahoj,“ a byla fuč.

Čas, můj nepřítel, šel dál a já tajně doufal, že někdy i náhodou zavítá ke kameni s mou hvězdičkou i křížkem. Snad si vzpomene, kdy s ní její dida tancoval naposledy.

A tak podobně jako podle snové vize jsem se skutečně dostal opět do místa svého dětství, do továrny. Žil jsem v kotelně, kde mi ovšem scházely sušené křížaly a vůně uhlí, protože vše bylo moderní, vše na plyn, a noční kontrolky na mě mrkaly podobně jako zvířata ve zjevení svatého Jana na konci bible. Vídával jsem tam i pár dětí, které chodily na návštěvu za pracujícími otci, bály se mě, zarostlého, foušatého, démonického dědoucha podobného podivínovi, štipajícího blázna nebo i polívky ze stájí.

Pohádky Sámech už dávno nepotřebovala, odstěhovala se, nevím kam, a já zůstal úplně sám, tak, jak jsem si podvědomě vždycky přál, ani Číka jsem mezi bezdomovci nenašel, byla tu se mnou jen má stálá přítelkyně, která mě nikdy neopustila, i když jsem její přítomnost někdy přehlížel. Koupil jsem si v Petrovicích hrob, a přestože jsem pokládal svoji existenci za neprospěšnou, žil jsem.

Žil jsem dál a jediné, co mne pořád drželo u života, bylo dotknout se alespoň tečnou toho nebo tomu, které je tak stroze pojmenováno láska ne-li Bůh z muškátů. Tu snahu o přiblížení jsem po svém žití uznal jako jedinou, absolutní a neměnnou hodnotu ve svém lidském bytí. Škoda že cesta k tomuto poznání byla tak dlouhá, třeba kdybych ... Pocit mě vedl k přesvědčení, že už brzy přijde okamžik, kdy lačnost *proč* bude ukojena poznáním.

Měl jsem dost času, abych v továrně prošel svoje tajné skrýše z dětství, které jsem si kupodivu pamatoval, a doufal jsem, že nějaký ten střípek tam zůstane. A skutečně, byly tak dobré, že je nikdo nenašel, a já znovu mohl držet ty největší z pokladů tohoto světa: pár kamínků, sirky, špulku od motouzu a konečně, konečně velkou broušenou skleněnou zátku na podobnou broušenou karafu, která stávala na velikém zrcadle v ložnici.

Probouzel se tu můj muškátový Bůh a začal s oranžovým měsícem hrát karty.

Ačkoliv jsem už špatně viděl, znovu jsem se skrz zátku z karafy podíval. Obraz skutečnosti se mi rozložil do mnoha obrazů v závislosti na počtu vybroušených ploch a při pohledu do slunce byla barevnost lomů světla uchvacující. Díval jsem se, kolikrát třeba hodinu, a procházející lidé měli za šílence. Díval jsem se a do každé plošky jsem skládal obrázky z mého života, které teď ležely vedle sebe a při pootočení se promíchaly tak, že jsem nevěděl, které byly dřív a které později.

Díval jsem se a viděl přátelství i lásku, nenávist i bolest, hamižnost i bohatýrství, dva sloupy, viděl jsem a všechno dávalo dohromady obrovský obraz plný citu, vůní a vidění a smyslu na stejné úrovni – byla to láska.

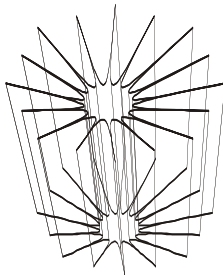
Láska, na kterou budu stále myslet, láska, která mne pustí v košíku se srdcem opředeným vlasy na druhý břeh, láska, kterou smrt bude podpírat, aby se neutopila, láska, která mne bude hřát a převrhne loučení na návrat, láska, která mi pomůže, neopustí mne právě a jedině v tomto jediném okamžiku, bez lásky nejsem nic.

Hanemarie, Terezko, Irčo, Sámech, kde jste, moje? Poletíme s ní spolu. Nenechám si ji nikým vzít, je to moje dobrovolné vlastnictví, svobodná vůle, vlastnictví vyvážené bolestí a možná utrpením.

Chci se podělit s tou velikou láskou a střípek jak hologram nechť je *ZDE*, v tajné skrýši, aby udělal radost každému, kdo jej bude jen chtít objevit aspoň s konstatováním – byla tu, je tu a bude tu zůstat láska, láska, pro kterou nebyl rozdíl mezi snem a skutečností.

A slyšel jsem starého Žvejkala, jak mne uzemňuje skutečností:

„Jó, jo, dimokraciósos, to není láska, to je jen ubohý žvást, nálepka otroctví, kam se na ni hrabe.“ Tak poznamenal divný kdosi v kotelně, když jsem se probouzel.

DÍL JEDENÁCTÝ - APOŠTOLSKÝ MĚSÍC

Podívám se vodou, kmenem na oblohu dušehledem - mlha

... a stalo se po mnoha letech, já bývalý příslušník ozbrojených sil, ubohý variant, vojenský veterán třesoucí se rukou zabral jsem za černou železnou kliku kostela, tam, co kdysi v pohraničí, a opět nebyl zamčený.

Typické vrzání se mi zařízlo do bubínku.

Vešel jsem stejným vchodem, byly tam stejné lavice, stejný oltář, stejný žebřík, stejné sochy, které mne jako by znovu prozkoumávaly a velmi dobře si pamatovaly vše, co se pod jejich rybími dušemi a zraky stalo.

Nic se nezměnilo, prapory chrámové lodi neubraly na vybledlé barvě a zdálo se mi, jako bych jen obešel kostel kolem dokola a čas se vrátil na to stejné místo, balonky připoutané ke kolotoči se vrátily na původní místo, jen okna se mi zdála trochu poopravená násilným způsobem. Byla svařena z jeklů, nakradených jistě na státních stanicích, ve vesnici jsem je vidával na sklenících, jenže tam byla alespoň natřená, kdežto tady sotva základovka nemohla bránit oxydaci železa stékajícího po zdi.

Podlaha složená z kamenných kvádrů se nezdála být za ten čas prošlapaná ani o tisíce milimetru, jak by se dalo předpokládat. Zavřel jsem za sebou dveře a s podivným pocitem, nutícím k rozhovoru v této odbavovací stanici na věčnost, mi před očima zrychleným morfním filmem odrůstaly různé postavy od křtu až k márám a poslednímu rozloučení.

Nebylo úplné ticho, z dálky byl slyšet lehký provozní šum na vzdálené komunikaci. Neudělal jsem žádné náboženské gesto, znamení, žádný znak příslušnosti k přesvědčení. Nechal jsem se vést svým vědomím. Moje kroky vedly směrem dozadu tam, kam jsem si poprvé stoupl. Byla tam zpovědnice, taková obyčejná, na mou postavu trochu malá. Nutkalo mne to sednout si na místo, kde sedí zpovídající kněz, ale nakonec jsem to zavrhl, akorát jsem si na ni šáhl rukou a myslel spíš na řemeslníka a na práci, jakou si s tím dal, jestlipak ji někdo vůbec ocení, když je to věc, která nevykonala žádnou práci.

Našel jsem prasklý kámen v dlažbě.

Potom jsem šel směrem k oltáři, najednou to bylo docela dost daleko. Neviděl jsem tam tentokrát ležícího nehybného kněze, jen vzorně vypraný, tak trochu zašlý ubrus s jakýmsi cáckami rádoby ozdobami. Otočil jsem se. Vpravo byly malé schůdky vedoucí na kazatelnu s fialovou čepicí a jakousi baňkou nahoře i dole pod kazatelnou. Vystoupil jsem na ni.

Byl jsem najednou mezi nebem a zemí.

Zavřel jsem oči a natáhl obě ruce dlaněmi dolů ... se mi tma za zavřenými očima, pod zavřenými víčky začala rozestupovat a žluté záblesky pomalu rozjasňovat a já jsem svým srdcem viděl mlžný opar, jak se pomalu a jistě rozplývá a poodhrnuje moje paprsky vnitřního světla, které ohmatávaly tento prostor ze všech stran jako polívka ohmatává lžíci.

Viděl jsem znovu a znovu ten prostor ze všech stran, byl to tři dé model, tak jsem to cítil. Pode mnou úplně volně bez zákonů zemské přitažlivosti jsem cítil krásnou chrámovou loď, jak se vznáší jak nevěsta prostorem, a na té lodi zástupy oděné v bílých rouchách beze švu, z jednoho kusu, jen tak obtočené kolem duší, aby tvořily podvědomé zviditelnění.

Tváře byly překrásné, spíše všechny s mladými ženskými rysy, zpívaly nebo nezpívaly, usmívaly se i neusmívaly. Nikoho jsem nepoznal. Něco mi říkalo, že je mezi nimi i má věrná přítelkyně, co mne nikdy neopustila, moje Smrt.

Neměla žádná privilegia, nestála v řadě první či poslední, prostě jsem ji nenašel, možná jsem ji nehledal, věděl jsem, že tam je. Natáhl jsem prsty a tiše, tichounce ve svém srdci jsem pošeptal: „Berešit bará šlohám ...“ Tu jsem uslyšel chorál pod celou klenbou vesmíru a loď se vznášela a kolébala a nebylo země, nebylo nebe, byl to jediný celek, hologram, nazíraný každou částicí ze všech stran, a vědomí, které tentokrát bylo schopno pojmout všechny informace do jedné, vstřebané, do jedné černé díry, do slova jednoho, jediného starozákonního bodu.

Slovo působilo na zástupy jako detergent, šaty z jedné látky se rozplynuly a ze slupek nezbylo vůbec nic. Moje ruce, které mohly pojmout toto nekonečné společenství, se sunuly do této mlhy v nepopsatelném pocitu splněných tužeb a přání, byly průsvitné, zářící a dotýkající se lidské vzájemnosti.

Na celou ruku se mi chytaly vložky a řetězce pavučinek bytí se snažily ve své nekonečnosti obejmout celé moje ruce i srdce, byly

tak nepatrné a stačilo jim jen lpět a sdílet jejich teplotu. *I uviděl jsem ruce ojíněné jinovatkou věčností a mlha se rozplynula.*

Podivný fialový svit vystřídal tuto mlhovinu, trochu se zatáhlo a v tom fialkovém svitu jsem, nevím proč, otočil své dlaně směrem nahoru. V dlaních, které zářily jako mléčné dráhy všech vesmírů a světélkovaly, v nepopsatelné nádheře se najednou začalo rodit slunce; moje dlaně začaly potemňovat a slunce začalo vycházet, nemělo však záři červenou, ale jasnou, nebylo pŕlkulaté, ale celé neznámého tvaru, plynule, plazmaticky přecházelo do okolí.

A viděl jsem další zástupy kolem sebe a nevěstu, která sestupovala do chrámové lodi, aby splynula a hrála v mých dlaních v tom samém okamžiku ...

A slovo se stalo tělem a sestoupilo mezi zástupy oděné ve fialkové roucho. A mé srdce mi napovědělo: „**Toto je duše, co podá svědectví, která jako jediná z celku má právo přebýbat v tomto společenství nehmotných.**

Až nevěsta v tvých dlaních se rozzáří štěstím, ta má právo vypovědět tajemství tohoto života. Toto se bude opakovat vždy a všude, neboť není já, není ty, není my, Je Jen Jedno srdce a Jedna duše a vše, co tvoří slovo, pouze Jedno Jest a Bůh Je Jeden, Bůh zástupů. Je Jen Jedna Jediná Láska ...“

A uslyšel jsem tlukot dláta do kamení.

„... není minulost, není budoucnost, je tvoje pojmenování stupňů bytí a úhlů vnímání reality. A ty, stvořečku, ty jsi mohl nahlídnout a otřít se o toto tajemství a otřít se o fialové roucho, prosím, nezapomeň a předej toto svědectví.“

A najednou jsem pomalu a nepochybně uslyšel, jak mi bije srdce a začínají bolet natažené ruce, začal jsem cítit v kyčlích váhu těla a za fialovou mhou začala prosvítat okna se zrezivělými jekly a na neumytých okenních tabulkách špinavé šňůrky špíny. Ozvala se gravitace, touhy, přání a bylo načase, abych sestoupil opět na zem. Za tu dobu, kterou jsem byl na kazatelně, se evidentně nic nestalo, byly tam stejné lavice, stejný oltář, stejný žebřík, stejné sochy, které mne znovu prozkoumávaly a velmi dobře si pamatovaly vše, co se pod jejich rybími zraky stalo. Nic se nezměnilo, prapory chrámové lodi neubraly na barvě a zdálo se mi, jako bych opět jen obešel kostel kolem dokola a čas se vrátil na to stejné místo. Ani podlaha složená z kamenných kvádrů se nezdála být prošlapaná ani o tisíce milimetrů, jak by se dalo předpokládat. Zavřel jsem za sebou dveře

s podivným pocitem nutícím k rozhovoru s básníkem mlhy. Chtěl jsem vyjádřit toto nepopsatelné, neboť mne nutilo cosi napsat, vzal jsem jednu z bílých tužek, co ležely přede mnou.

Neztratila však pevnost, byť byla úplně bez dřevěných vláken. Nestala se pohybující se amorfní žížalou. Válela se po stole, vibrovala na koncích, znovu se narovnála, znovu vypadala jako původní, dalo se s ní psát ...

Mlží

*pikoperle penetrují mi tělem
dráhou bez záblesku*

*spirály paralelních světů
spějí k rovnováze*

*za začátkem minulosti spatříš budoucnost
fraktát z chrámu nevyřčených slov:*

*snad vezmeš si ruce
pohladíš si tvář
snad myšlenkami zalátáš děravé dlaně
snad zachytíš...
pár pikoperel a
napiješ se
snad vnímáš v otroctví mlhovinu času*

mlží, ne to jen muškátový Bůh pláče

A já, nehodný to služebník, zachytil jsem kapičku mlhy na špičku pera a psal a zapsal psané ...

Ignova sidra - řekni jenom slovo a já sepíšu smlouvu nebo jen svědectví

...a chtěl jsem vzít tohoto obrovského a mocného, plačícího, detergenovaného, nativního Boha za ruku a ukázat mu, co je na světě divoucí, a až jsme prošli vše, co krásné bylo.

Chtěl jsem mu ukázat, co je smutné a slzavé a plné bolestí. Nevím, jestli se ptal on nebo já, ale otázka, zda chce ukázat všechno smutné a i zda stojí za to žít, visela v prázdnu jako artefakt. Otázka žila odpovědí a On mi povídá:

„Neboj se, stiskni mou dlaň. Bojíš se stisknout, ale já něco vydržím, neboj se.“

Stiskl jsem tu dlaň a najednou jsem cítil, že svírám malé dítě, zcela přirostlé a odkázané na mne, v té dlani byly oči, které na mne hledí, hledí někde skrze mne, ze všech stran, někam hrozně blízko, a v nich visela otázka a já se divil nebo si myslel, že i ony se ptají, zkoumají, tápají, co tak malý tvor z mnoha, kdesi v nepatrnou, utkává živoucí pikle z pavučinek dotyků.

Bylo mi smutně a tesklivě, opuštěně. Smutno z toho, že i on neví nebo žije z pochybností. Cítil jsem, jak nesmyslně utrácím život, a dával jsem mu za vinu, že jsem si jej sám nemohl vybrat. Neuvědomil jsem si, že místo toho, abych jej vodil sám, ukazoval mi on svoje dílko a byl smutný, že já se z něho neraduji a nesdílím jeho radost, neboť jsem mu ukazoval v každé tváři člověka podobu zvířete.

Tiskl jsem tak pevně ty ruce, až jsem měl úplně promočené rukavice. A řekl mi:

„Dej mi ty rukavice.“

Já jsem se snažil je sundat, ale byly přirostlé ke kůži. A řekl jsem proto:

„Nemohu sundat rukavice, mám je přirostlé ke kůži.“

A pohladil mi nyní moje ruce a rukavice se na nich rozpustily jako sněhová vločka. A já ucítil teplo, odejmula je hřejivá mlha. A slyšel jsem, jak mi říká:

„Ty jsi moje dítě i tvůj život plný bolesti a radosti nahradím svým, protože moji lásku k tobě nejsi schopen pochopit a není z tohoto věku. Vezmi bílou tužku a piš, tak praví vůle má.“

Já život rozsvítím vám, kteří nosíte v srdcích svých mou slávu, neboť zdání náhody jest klamem lenů šilených.

Toto je tajemství víry a věčnosti, to je voda a míza stromu života. A ty budeš moje ruka a můj dotyk, tobě dám světlo do rukou, abys mohl zapsat svědectví, a dám ti vidění na cestě lidského kmene.

Nechť naroubuješ zdravý a čistý roub naděje. Budeš zatracován a hanoben a zamykáno bude psaní toto, neboť písmo toto nebude tvým písmem a k falešným a zrádným věštbám tě i církve sivé a pošetilé zvátí budou.

Ty však nevezmeš žádného užití, neboť slova tato ozvěnou budou, co uslyší v bublinkách vody stromu života každé tvoje sémě. Já vezmu čtyři dobré rouby lidského kmene a dám je jiné větvi stromu živého.

Já spálím větve shnilé a suché, nemocné dřevokazem a ani popel nezůstane na hnojení. A ovoce z roubu bude dobré, bude jiný člověk napůl zrozený a dotýkati se bude mne srůstem neoddělitelným, však ovoce z něj bude stále stejné. A až dozraje, věky věků možná trvati budou, než se k novým zváním lidem vrátí svobodná vůle. A jejich sémě se zrodí na kamení v pláni a další věky věků uplynou, než začne plodit kyselé ovoce.

To ovoce bude plodit, neboť základem jeho jest strom živoucího, ovoce však bude nejedlé a v břicho hořké jak pelyněk. O to květ krásnější bude a vůni přitahovat bude vítr mnoha sluncí a část stromu bude kvést a část plodit ovoce zároveň. A část, která rodí, bude chtít kvést a část, která kvete, bude chtít rodit, tak bude u všech čtyř roubů.

A touha zrodí nový život a květy budou odkvétat a padlé ovoce bude hnit. A strom bude sílit a podobat se stromu života a voda v něm podobat se bude vodě stromu života a větve se budou natahovat až ke hvězdám a dotýkat se jich. A pláň nezdegeneruje dřevo stejné a pravé jest a závidět planý strom bude dobrému ovoci.

A tehdy já ukážu mu kus sebe a své milosti, přeřežu srůsty a dám mu moc nad smrtí, neboť jsem jej nikdy neopustil a dám mu milost být mnou. A jeho vůle bude, zda ochutná dobré ovoce.

A já přijdu jako žebrák, co vše dal dětem, i to nejtoužebnější, lásku a vládu nad životem a smrtí, aby jej milovaly dílem svým a pokorou k milosti. A dám mu možnost tvořit živé i mrtvé, dám mu vypít kalich vína i pelyňku a sama větev pocítí bolest lásky květu ke svému nevděčnému plodu.

A já budu znovu na počátku, protože konce není, je jen milost u mne a láska v dlaních lidí, neboť umyli si obraz tváře zvířete a mně se podobali a uvidí podobenství člověka Boha a Boha člověka.

A naplním kalich živoucí vodou, ta vymyla hořkost pelyňku. A ukážu ti, jak znovu píšeš písmo, které jsi napsal, ukážu ti tvůj život, který jsi žil, a soudit se budeš sám, co dobré a co zlé, nechť spočine a naplní tvůj kalich a změní vodu ve víno nebo slaný pelyněk.

A naplním kalich vonným dýmem pryskyřic na znamení milosti smlouvy mezi námi, neboť bude víc bohů živých i mrtvých a řeknu jim:

‘Jen Já a ty jsme původem z jednoho kmene a jedné vody. A milost nás spojí a znovu srosteme do jediného stromu, stromu života. A nebude nic nade mnou ani pode mnou, bude jen světlo skrze mne a u mne. A já jsem a budu a kruh života rodu se uzavře.’

A tehdy člověk-Bůh začne toužit být větším a těsné dřevo rozepne kůži stromů. A Já jsem i kůží stromu živého. A míza a dobrá voda bude prýštit do všech stran. A voda bude těžší a těžší a žádný ji v dlaních neunes a nikdo se z ní nenapije a bude strašná žízeň, větve začnou uvadat. Jediná pitná voda bude v ovoci z usychajícího stromu. A řeknu člověku-Bohu:

‘Natrhej si ovoce do zásoby a poraž strom života, usychá. A z kořenů udělej oheň a spal v ní svoji pýchu, neboť jen skromný a tichý je naplněn milostí rodu živoucího a věčného. A udělej oheň z kořenů, ať věčně varuje tebe i jiné, ať dává teplo a světlo k nějakému užitku.’

A nebude chtít porazit člověk-Bůh strom života, neboť ztratí vládu nad životem a smrtí a chtít bude jádérka uložit na jiných planetách a doufat v náhodu. A nebude on chtít spálit ani kořen a schovávat bude nejmenší kořínek, neboť chtěl uchovat naději na věčnost bytí, a nebude mít víry v Boha a on to uvidí. A pýcha, nenávisť, zloba a chamtivost se vzbouří proti Bohu, ale strach ze smrti zapálí oheň i kořeny. A začne Bohu spílat krutost a vyčítat. A já řeknu člověku:

‘A z kmene stromu živého udělej loď. Loď pak bude vyvážená a těžká voda ji nepotopí. A loď bude mít dvě části, jednu větší a druhou menší. Do menší budou ústít dvě chodby, do větší jedna, která se rozdvojí. Do každé chodby dej ovoce z jednoho roubu, které zbylo ze znamení naší smlouvy. A připrav tu nejlepší zem doprostřed menší části. Tam v pokoře zasaď po dvou semínkách z protějších chodeb.

A vyrostou dvě a dvě rostliny a stanou se dvěma spirálami a ať vzroste každá z nich pod jiným měsícem. Vezmi ty dvě spirály a udělej z nich kruh tak, aby se kořeny jedné dvojice dotýkaly koruny druhé.’

A kruh se uzavře, písmena a slovo lidského rodu budou na počátku. A to tvoří slovo na počátku nového věku a starý se rozplyne jako dým, jen paprsek z věčného světla a tepla užitečného z ohně připomene korálky slov.

A uplynou věky věků a květ člověka a dým z věků se zalíbí jiným bohům a já jej neopustím. Neboť zatouží květ být dobrým ovocem podobným mému. A potká se mé Já s jeho já a světlo milosti bude větší než zákon. A Já ti ukážu tebe, jak píšeš toto písmo, a ukážu jiným. A ty a mnohé zástupy nevěřících uvěří v moji lásku, neboť jsi z mého kmene, byť jiného budeš rodu. A město jak nevěsta sestoupí a tobě ho opět položím do dlaní.

Tak piš. A rozdej toto písmo nemocným a chudým, neboť ti z nich skromní a tiší budou první naplnění milostí rodu živoucího a věčného.

I může počít znovu v bytosti rodu a životě, však jiný věk už rozplynul se v mlhu a ty naplníš svůj kalich a změníš vodu ve víno, nebo slaný pelyněk, až soudit se budeš sám, co dobré a co zlé, nechť spočine. Neboť Je Jen Jeden člověk a Jeden Bůh, Jedna láska a Jeden život, Je Jen Jediná Láska.

A já cesty rodů strádám v nitkách pavučinek do středu a vážu s nimi hvězdy i slunce mnohé. A cesty ztěžklé trápením a bédováním nakreslí a spálím je na věky v ohni kořenů k užítu světla a tepla.

Já nejsem, co se odívá v roucho na znamení moci, neboť není nahoře ani dole. A živým i mrtvým já jsem tou freskou, co prostupuje vším a je součástí u všeho představitelného i nepředstavitelného, viditelného i neviditelného, slyšitelného i neslyšitelného stejně jako písmo toto jsem. Já jsem základním fragmentem a vše je odvozeno ode mne a se mnou coby fraktáty této smlouvy. Já nepotřebuji moc nad ničím a nikým, neboť i tím nikým i ničím jsem. Já nepotřebuji vládnout sobě ani jiným bohům, nepotřebuji slávu, nepotřebuji moc, neboť tím vším jsem. Já nepotřebuji ani bolest ani utrpení ani krev a hořkost člověka, neboť tím vším jsem. Já nepotřebuji kupčit s dušemi člověka a strádat je, Já ukazuji cestu, neboť cestou jsem. Já nepotřebuji existovat, dokud strom života bude nosit dobré ovoce, neboť Jedno Jsem.

Já podob mám mnoho nesčetných, ale láska a přitažlivost je mi z nejmilejších. A dávám ji člověku darmo, ne pro obdiv jeho, pro sdílení radosti nad květinou, která rozkvetla, neboť tím vším jsem a větev a ovoce jeho je mi z nejmilejších.

Moc pak tak nepatrná nad druhými jest, menší než zrnko písku v poušti, nechť by tě poslušen byl celý kmen rodu tohoto. Neboť stvoření je vnímatelné (popsatelné) v jiném věku a tvoří základy vyšší než princip a řád věčnosti. A není věku mladšího a staršího, protože i věkem jsem.

Neboť jest slovo to dál než myšlenka, co není, a přechází duše artefaktem fresky promítnutá na plátno časů.

Piš! A pozorný buď ke všemu dění, neboť zrcadlem je podobností ...a vnímej stigmata toku času, neboť spatříš neviditelné a uslyšíš neslyšitelné a budeš vnímat nemyslitelné a dotkneš se milosti.

A Já ukážu ti smrt jako zanedbatelné zrnko písku.

A oprosti se od lpění nejen na nesprávných učeních, ale dokonce i na tom správném, neboť všechno je jinak a pravda je jednoduchá a sešívá věky. A stane se, pravdu zapřeš, než dopíšeš toto písmo, a já tě neopustím. A písmo to nepomine ani spálením a rozmetáním ani rozpuštěním, neboť je **sešito věky**.“

A řekl mi dál:

„Já dám ti vybrat mezi světskou slávou a nesčíslným bohatstvím v majetku nebo mým zapřením před lidmi. Nebo ti dám podat svědectví o zákonech a pokoře a milosti rodů a věků tohoto bez toho, abys shromažďoval statky na zemi a s nepochopením vjemu ostatních, když ty ani jiní si na mne nesáhnou, i když slepí mne uvidí a hlší mne uslyší jako naději a pravdu, co víc je než statky tyto, co vybere tvá víra.

A podat svědectví nebo lenivě a nepohodlně s plnými střevy se strachem v prázdno a v bolestech beznaděje houpat se na vlasu malé, rozevřené a pohodlné náruče opojení a kvasu.“

A já odpověděl:

„Já váhám a hledám pravdu, půl mne chce lenivost a bohatství teď hned, půl chce vidět a podat svědectví a dohromady chci vše, proč bych neměl chtít obé, chci se ti podobat a vládnout.“

„Ty prodáš mi svobodnou vůli, kterou jsi nekoupil za plné břicho a lesk a slávu lidí, za svou nebo svědectví víry ve mne, neboť tebe jsem si vybral, abys jen písmem dláždil mou cestu.

Neboť Já na ni svítím a se samozřejmostí a nevděkem tvého rodu jsem nenáviděn a zatracován mnohými, co raději ve tmě klopýtají přes balvany než ve světle jít cestou dlážděnou. Věž však, že ani ty

v tmách bloudící neopustím i národové všelijakých, neboť pouze Jeden člověk Jest, i tomu jsem jméno člověk dal možnost mít, neboť on sám jej nevyslovil.

Já točím se kolem tebe a ty točíš se kolem mne. Je tvůj čas na světě jen nepatrným zlomkem, zrcadlem jen a úlomkem bytí, jsi svědectvím, že i Já jsem.

Tak malicherné věci, statky a smrt.

Rozprostři svou duši a ji vnímej a jí se rozhlédni, protože i Já jsem v ní a tím vším jsem. Neboť není ti dáno vědět a v příštím okamžiku je všechno jinak. A pak rád bys úlomkem bytí dláždil cestu světlu pro mnohé, kteří už po ní odešli za světlem a v milosti jsou již tišší.

A poslouvej podobenství o člověku, králi pyšném, sobeckém a uhněteném sebeláskou, co vybral si bohatství a slávu a moc, a já takto jsem k němu mluvil, neboť žádonil o vše na kolenou:

- Tak vezmi si pět zlatých mincí a spolkni je, budeš tak bohatý a lidé se ti budou klanět.

A stalo se. Pozřel ty mince a chvíli nedýchal, jak se s nimi dusil, ale nezvrátil je. A varoval jsem jej:

- Zvrať mince, skloň se před sebou, neboť tvá cesta bude dlouhá. I nedbal on řka:

- Mám já vůli svou od Boha mi věnovanou.

A snědl ty mince a nemohl jíst ani pít jiného. A nebylo by zlato k ničemu, protože nešlo nahoru ani dolů, neboť nebylo nahoře a dole, jen se chvástal před lidmi.

- Hle, jsem to já a všichni se mi musíte klanět, neboť jsem ten, kdo v břiše má zlaté mince, jsem nejbohatší a největší z vás a klanět se budete mně, neboť i vojsko mé coby sluhové nejvěrnější budou rozhodovat nad vším životem a smrtí mimo mne. Já stanovím, co je dobré a co zlé, neboť já mám zlato třpytící se a svítící uvnitř sebe. Ačkoliv je nevidíte, věřte, že tam je. A tady je moje břicho a každý si na ně může sáhnout, i ti, kteří nevěří, daň zaplatíte za nevěření.

I šahali mu na břicho a cítili zlato jako žlučnickové kameny a klaněli se mu všichni a platili a modlili se k němu všichni, neboť byl nejbohatší a nejmocnější z nich, však nemohl jíst ani pít.

A dotklo se malé dítě a řeklo:

- Zdá se mi, že to není zlato, je to tvrdé jako kámen.

A mocný pravil:

- Máš pravdu, stal se zázrak, zlato se proměnilo v diamant.

A místo se stalo zázrakem a sám se prohlásil za Boha všech bohů. Nemohl však ani jíst ani pít ani chodit ani ležet, neboť diamant řezal a řezal, až prořízl břicho a vypadl ven.

A shromáždili se lidé vedle něho a dítě povídá:

- Hle, diamant, nepotřebujeme mocného, neboť kámen je dražší jeho.

A rvali se o něj a zabíjeli, protože každý jej chtěl polknout, i kdyby mu měl břicho taky roztrhat, neboť naučení byli hltat slávu a moc.

A slyšel jsem mocného se modlit:

- Proč já nedal jsem peněz posledním žebrákům nebo poutníkům nebo neozdobil s nimi ukazatele cesty ke světlu, proč já jsem neviděl a neuvěřil.

A řekl jsem mu:

- Ani nyní tě neopustím, nechť svobodná vůle tě vysvobodí a ukáže ti směr na křižovatce bytí a jdi za světlem. Půjdeš-li v tmách, rod tvůj břicho jak hadí kůže rozedře a svlečená zůstane výstrahou na směrovce na křižovatce cest a na cestách mnohých a přikrývat bude jen pět peněz. A doplazíš se ke světlu východu a ani já tě neopustím. Neboť bude psáno: **A rád bys úlomkem bytí dláždil cestu pro mnohé, kteří již tě předešli v cestě za světlem a v milosti jsou již tišší.**

Neboť čas se mění vzdáleností a vzdálenost časem. Tak vzdálen budeš na cestě ke stromu života, než dosáhneš milosti, až splyne sen se skutečností a znamení bude ti vlastní a nebudeš muset jíst ani pít ani spát, abys snil, a věk bude pravý a obejmě tvou duši.

A znamení předzvěstí v okamžiku psaní písma tohoto, neboť vítr ve službách hvězd zapíše a odhrne oponu tepu a věk času tohoto se otočí. A ty otevři duši svou a mysl, neboť nese svědectví střídání věků stejně jako pulzující srdce. Musíš se zastavit a rozhlédni se, ne nad sebe nebo pod sebe, neboť jsi ten, který stojí na křižovatce a svobodná vůle je ti dána.

Vztáhni ruce ke světlu a čti jeho poselství, neboť poselství snad ve snu předáš srozumitelné, neboť mnoho nástrojů v harmonii uslyšíš a já budu blízko a ani já tě neopustím, neboť ty jsi moje plachta. Do ní opřu vítr ve službách hvězd a ukážu kurz a cíl.

A zastav se, človče, a rozhlédni se pečlivě, podívej se pečlivě, nechť na váhy dej vše, co máš, a rozhodni se, zda napneš ji na stožár, neboť jest největší.

Využij tohoto písma, to je cesta k novému člověku, k dalšímu z věků. Sám poznáš, až položím ti věky vedle sebe na široširou pláň, jaké

cesty tvoří se ve větvičkách stromu a které z nich dotýkají se hvězd, neboť písmo toto věčně svítí v ohni kořenů stromu živého na znamení smlouvy rodu tohoto, neboť jen on uvidí věčnost vytesanou do ohně spravedlivého nebo marnivé pochodování bude napříč kruhem času tvého.

A zastav se ještě jednou a uvidíš, jak cesty splývají jako fatamorgána, je to jen zdání, že jdou jedním směrem, neboť mnohé rovnoběžné z nich v nekonečnu se ztrácejí a jiné spojují návratem na křižovatku, kde vaří se polívka všehochuti různých bohů. Tam poutníci, praví i falešní, přidávají koření, kdo chce slanější, dostane slanější, kdo chce sladší, dostane sladší, ale nikoho nenasytí, neboť základem voda dobrá není.

A podívej se do korun stromů a větve ukážou ti správný směr ke světlu a ohni z kořenů a nepotkáš žádnou hadí kůži nataženou přes cestu a nezakopneš o ni. I když o ni zakopneš, ani tehdy tě neopustím, já jsem znamením, tím vším jsem, já znovu jako poutník sedět budu na křižovatce u cesty a tobě nabídnu jen pohár vody ze stromu živého.

A zastav se, člověče, a rozhlédni se pečlivě, až vrátíš se z cest beznaděje a marnosti, z cest hledání smyslů životů a nenajdeš nic, jen křižovatku, kde vaří se polívka všech bohů, a jednou, tehdy zakopneš o poutníka, co místo prokletí nabídne ti pohár, co uhasí tvůj hlad a žízeň a odpoví ti.

A ty se nezeptáš i poví ti sám směr na cestě do věků, kterým je jedno, jestli se přičítají nebo odčítají, protože vždy budou spoutané pavučinkou na křižovatce bytí. Neboť není jen mladá tvář tím největším uměním, to bez kůže je jen hra svalů, proto nehledej poutníka krásného nebo děsivého, i slepý a malomocný uvidí ho. Duše pak nezměří se ani vzdáleností ani časem, není mladá ani stará Ani Já nejsem mladý nebo starý, neboť tím vším jsem. Nejsou pak zástupy mladé a staré a není jen vidění očima, není jen slyšení ušima, to přitiskne se zrak na matici, aby tvořil jeden celek souznění na rozdíl od chaosu úlomků v dějišti věků.

A přikryje ty věky permeabilitou vlnek vodní hladiny a obalí je hřejivou mlhou. A prostor se vyplní další ze skutečností a uvidím sebe a mnohé z mnoha stan najednou. A budu mezi lidmi tak blízko, že stačí natáhnout ruku a dotkneš se mne.

Tak, jak ty vidíš do minulosti, tak já vidím do budoucnosti a tvoje svobodná vůle nebude dotčena. Neboť Je Jen Jeden Bůh a poslouchej a piš:

Já jsem tvůj Bůh.

Je Jen Jeden člověk.

Já jsem tvůj člověk uvnitř něj.

A život je uvnitř mne a díváš se z břicha mého.

Já jsem žárlivý a spravedlivý, přísný a milující.

Já jsem ten, kdo kráčí od jedinečnosti k mnohosti, od věčnosti k časoprostoru a přecházím a tvořím od ducha ke hmotě, od časnosti do věčnosti.

Já znovu naplním nádobu sidrou plnosti, já, co nemusel ti darovat písmena hvězd a svět, aby paralelně žily a tvořily mimo mne.

A ty uvidíš, co uslyšíš, anebo uslyšíš, co uvidíš, uvidíš obraz Písma ze všech stran a matice tě obejmě v mlhovině pavučin. A sestaveny budou ze svatých písmen nová slova a zapadnou jako tepny s chomáči hvězd do matice slávy.

*A já řeknu: Napiš a pojmenuj písmeno a sestav slovo a slovo to se stane skutečností, **neboť i ve slově je slovo Já, živé jsem**, neboť jest to první pod andělem a chlebovníkem mnou pečlivě opečovávaným.*

A budu mnohým ukazovat obraz písma, mnozí ho budou obdivovat ze všech stran a bude zářit jak hologram skutečný, pravý a jediný a jeho krásu budou oslavovat a každý mocný jej bude chtít spolknout, a jen pokorní v srdci uvidí a uslyší, neboť co písmeno, to souhvězdí koupající se ve věčnosti.

Já daroval jsem ho člověku, aby i on mohl pocítit pokoru tvoření. Ty pospíchej a chod' kolem domu a ukáži ti na okamžik tvář u postranního vchodu z korálků písmen, abys mohl jít z fraktátu časoprostoru do věčnosti, z častnosti do věčnosti.

Já jsem tvůj člověk, tvůj dobrovolný otrok. A já svážu kliky dveří chrámů písmeny klubkem motouzu a řeknu:

Rozmotej provaz a pojď ke mně. Ber klubko provázků a rozmotej jej a hle, kde počátek a konec je stejný.

Já svážu počátek a konec, stočím šroubovníci a udělám klubíčko. Hle, je stejně kulaté, jako bylo na počátku. I přijdou mnozí, co budou chtít vědět, proč je tak kulaté, a neuvěří. A roztočí klubko a hledat budou začátek a měřit budou do nekonečna délku slov. Neboť neuvidí počátek ani konec.

A rozmotají šroubovnici a objeví uzlík smlouvy. A slyšet budou ode mne:

Nerozvazuj uzel smlouvy, neboť písmena řetězu jsou věčná!

A ani Já smlouvu neporuším, neboť uzlem sám jsem, neboť písmo toto svaté jest a v klubku zakleslá a spojená jsou ohromnou silou. Neboť co písmeno, to síla souhvězdí jest a jen já jediný je mohu svázat.

Jsem ten, kdo vyplňuje tvůj prostor masem a kostí, nastoupím v tobě a otevře se mi brána do věčnosti a můj paprsek se v ní rozvine jak řetězec písmen, jako segment prstence mlhovin věků, co obdivuje tvůj majestát.

Jsem uvnitř svého Boha a dívám se na jeho klenbu, neboť i Já jsem Jeho. A přijde okamžik jak spánek sladký a dech snu bude skutečností. A stane se vše, co si přeješ, a ty budeš chtít být mnou. A přijmeš vládu nad smítkem svazku paprsků, stvořit budeš chtít nebe, zemi i sebe.

Hle, máš trůn spravedlivého a odpouštěj, neboť i tobě bylo odpuštěno. A chtít se budeš podobat tvůrce a být větší, vládnout nad věčností a časností. Tehdy oddělí se od tebe časoprostor a rozplyne se do věčnosti. Tak splním ti přání, být vším a přitom součástí, tím vším, co jsem, dílem stvoření, celek v celku a počátek i konec.

A strom se zahalí do mlhy a nová větev dotkne se milosti. A narodí se květ, skutečný, pravý hologram a dobrá voda jej bude zvlažovat. A tehdy i prázdný dům na skále se opět naplní vůní smažené cibule

A Ty chránit budeš mne v srdci a Já hrdý budu s tebou. Neboť ukážeš mne, řka vychloubačně svým srdcem: Toto jest můj jediný a pravý Bůh, toho já miluji.

Až uvidíš a pozdvihneš v noci oči k nebesům a uvidíš světlo, točící se kruh, který bude determinován po obvodu pohyblivými světelnými shromážděními v rychlosti kola, na stěně domu těsně pod parapetem v tu chvíli jasně zázáří zelený bod, světluška. Kruh bude měnit polohu i směr otáčení do opačnosti. I zastavit se může jako jitřenka. V tu chvíli vnímej a modli se s pokorou k tvému Bohu. Bude to znamení, protože ještě než jsi toto všechno uviděl, v tvé mysli zněla úplně normálně věta:

Ty jsi našel u mne milost.

A ty ses modlil s pokorou a prosit budeš, abys mohl podat svědectví o mé existenci. Tehdy patky písma pokryjí louku vlčími máky a svítit bude duše tvá pro lidi jak hvězda na obloze. A nebude otázka,

na kterou nebudeš moci odpovědět, a zdát se ti bude, že otázek je málo a nepatrně, a kruh světla se uzavře.

Neboť písmena oslovují přímo duši člověka bez převodníku, gesto co otvírá petlici a konejší a dává do náruče milosti a lásky, neboť i teragen nechce být sám uvnitř sebe, protože mne miluje a nezklame a obrní se trpělivostí před mým zanedbatelným myšlením či osudem, očistí mi moje srdce a část se stane celkem. A roub sroste dřevem nerozdělitelným a živá voda bude zpívat o dobrém ovoci.“

... a já, nehodný to služebník, zachytil jsem kapičku mlhy na špičku pera a psal a zapsal psané.

Bílá tužka se válela po stole, vibrovala na koncích, znovu se narovnála, znovu vypadala jako původní a dala se s ní psát velká písmena O R.

Jen hranatý člověk má na těle pravý úhel - pako mako sako

A tak jednou jsem se dobelhal do synagogy, poprvé jsem se dotknul hebrejského písma na dřevěných deskách. Rázem jsem si vzpomněl na sny, co provázely můj čas. Silné zdi a silné mříže, tam všude, kde vládla slova, slova tak přesného a přísného Boha, že to bylo na první pohled až neskutečné, to, že opravdu miloval toho, kterého stvořil, a všechno ostatní pro něj. Slovo uvězněné nebo tak nebezpečné, slovo, dokonalé slovo, dokonalé písmo dané člověku, písmo, ke kterému se měl snad někdy člověk dobelhat nebo dopracovat, písmo, co mu bylo dáno právě velkým milosrdenstvím, právě láskou z věčnosti.

Synagoga, její mnoha tisíciletý stůl, oltář a krvavé chrámové oběti, jsou-li cennější než lidský život? Slova, která ovlivňují vesmír i to, co je nad ním a mezi ním, slova, ze kterých je postaven, slova, co tvoří jádra života, slova, co as cennější jsou než život, slova mimo prostor a čas, slova, co chtěla uniknout z věčnosti, slova, náhoda rozdílů mezi Bohem a člověkem. A já ubohý měl jsem přednášet o slupkách a vrstvách, tak jen povrchně, jen abych naznačil zřetězení písmen podle matrice, ne o náhodách v chaosu, přec právě on skrývá nepřeborné množství zákonitostí ...

Dopočítávání paměti, řetězce myšlenek v každé malé buňce, v biologické továrně na myšlenky či pole jejich zobrazování i jejich zpětné vazby, vazbu omotávající řetězce vláken chromozomů kolem míchadla laserů kamenných desek.

Písmena dělicí život a smrt a lidská možnost je vnímat – to vše jako by ve frekvenčních vláknech protkávalo a vyplňovalo strohý prostor a vystavěný fiktivní chrám z nich. Až se zdálo skoro neskutečné, že je z nich utkána i podoba lásky.

Slova spletená a tvořící třpytivé chomáče na pavučinkách sbíhajících se rozcestí, světélkující, vědomí jednosti a vzájemné sounáležitosti pamětí, slova, která velekněz odhrkává v rytmu věků, snad slova, která slyší uvnitř chrámu postaveného ze slov.

Synagoga a pocit neměnnosti, evoluce bez rizika. Prodat Bohu svůj život, prodat, sic není můj, a ponechat si jen trochu svobodné vůle. Synagoga, zvláštní, že jsem začal přemýšlet jako kameny pokládané z písmen pro absolutního Boha, jako vděčnost za život. Prostor ke klanění, obdivování, prostor pro naději, čas vymezený zobrazením lidské větve, fenomén věčnosti v pramenech předávajících si žití, oběti z krve.

Vlákna připravená vnímat harmonii zvuků, vjemů a písní, hra stínů duší, podpohled lásky a víra ve stvořitele, starozákonného Boha.

Je to snad přece jen náhoda? Neviditelný Bůh. Jaké to je být věčný? Jaké je být u tohoto stolu?

D i v n ě.

Chrám postavený ze slov a písmena jeho základem spojující jednotu celku, známá i neznámá.

A sedával jsem u cest a popocházel, chodil jsem po cestách tohoto světa sem a tam, trpěný a shovívavý. Odpočíval jsem na každém schodu ve stínu synagog, kostelů, minaretů a chrámů jmenovaných i nepojmenovaných. I kdesi jsem v katedrále spočinul. Vytrhl jsem si zub a uložil ho za oltář na pomyslných křižovatkách cest.

A moje víra v pravého Boha byla tak nespočitatelná. Modlitba vyplnila vždy celý chrám a každou skulinku naplnila čistou vodou, aby sejmula posmrtnou masku celého klenutého chrámu. Všechny lidské věci tiše stály a sloupoví, kamenné zdi, oltáře a stoly i desky na podlaze i obrazy desek začaly se mlžit a rozpouštět, aby ten, kterého nikdo nikdy nespatrił, byl a existoval na nepatrný okamžik se mnou.

Cítil jsem spojující nelomící se paprsek, paprsek šílené, nepopsatelné vzdálenosti časoprostorů mezi mnou a stvořitelem v tomto nepatrném bodě.

Dotkl jsem se ho za hranicemi smyslů, za hranicemi snů.

Je, je to ten pravý a jediný, stejný jako u rozpouštěné Zdi nářků, vkládaných nadějí. Bůh věčný, stejný zde i na poušti. Moje duše člověka a její zrcadlení v nich, v lidských konstrukcích plných očekávání rozhraní jiného.

A tehdy, co jsem zapsal toto písmo, nechtělo se mi dál psát ani počítat cosi nebo kohosi, neboť tak malý a nepatrný jsem se zdál sám sobě a byl jsem přesvědčen, že ani nemůžu k tomu nic dodat. Ale viděl jsem, když jsem chtěl jít spát a fakticky jsem nespál, ani jsem se už nesnažil hledat jakési životní pseudosmysly, snad jen paradigma, viděl jsem do všech stran.

A byli mi všichni lidé tak průhlední, jako by to byly pouze nějaké medúzy a artefakty pohybující se před oponou. Já jsem je už nechtěl vidět, nechtěl jsem vidět nikoho z lidského rodu, nechtěl jsem slyšet jejich chvástání a kvílení, nechtěl jsem jim nic vysvětlovat, nechtěl jsem se vžít a empatizovat jako zpovědník, chtěl jsem být tichý a pokorný jen svému srdci. Byl jsem z pohledu na ně strašně smutný.

Smrt stále ne a ne vést se mnou dialog a já unavený cestou jsem byl i líný ji zavolat. A tak jsem utrácel čas, lépe řečeno snažil jsem se ho zničit.

Po čase jsem nerozuměl slovům, nikomu z lidí, jakási hluchota mne obestřela, ale stačil mi jen pohled a věděl jsem o člověku všechno. Nechtěl jsem se dívat, dokonce jsem zkoušel celý den jezdit v trolejbusu ve starém kabátu bez lístků na hromadnou dopravu a pozorovat a přechítat lidi, jestli se tato schopnost neunaví nebo přejde únosnou mez. Nestalo se, a tak já kroužil po městě celý den a už řidiči na konečné mne nenutili vystupovat, nevolali policajty a já jezdil stále dokola a četl artefakty lidí, jejich přání, touhy, bolesti i závisť, až biotop trolejbusu i prázdný byl naplněn lehce spočítatelným myšlením, do kterého se všichni včetně mě dali zařadit, já jsem viděl najednou všechny ty lidi namačkané v jednom.

V jedné z mnoha nočních spanilých jízd jsem kroužil po městě, uviděl jsem na zastávce stařenku, jak se opírá o dvě francouzské hole a čeká na další trolejbus. Tvář, oči, ta tvář i po desítkách let byla nepřehlédnutelná. Zvonil jsem na řidiče jako šílenec, nechtěl zastavit mimo zastávku. Řekl jsem, že je mi špatně a musím na vzduch, nebo

se mu tam poblíží. Nabral jsem kurz zpátky. A po sto metrech jsem doběhl zpátky na zastávku. Stála tam, s úsilím držela v ruce nějakou igelitovou tašku, na hlavě rozstřížený modrý igelitový pytel, jako by to byla dobrá reklama na prezervativ po přechodu. Pár lidí stálo kolem a vyjeveně na mě koukalo.

„Hanemarie!“

Podívala se na mne a viděl jsem, jak dopočítává sít mého obličeje v otisku vzpomínek a odfiltrovává vrypy dlát času a neupravené fouky.

„Jan, Jan Zachar, Janus,“ dodala tiše a hlava se jí malinko kývala.

„Hanemarie, jsi to ty, můj bože, já jsem Jenda, Jan Pojer, Igna Pojer, muškátový!“ zajíkal jsem se, prostě jsem se na ni nemohl vynadívat, srdce jsem měl až v krku. Byla stále krásná. Taková zvláštní blízkost, souznění, chtěl jsem ji obejmout. Dotkl jsem se jí a pohladil její rameno.

„Moje Hanemarie,“ dodal jsem tiše a slyšel jsem, jak bolestně, namáhavě šeptá:.

„Jene. Jak se máš, Jene? Je to už dávno, dávno, vid’.“ Oči jí zvlhly. Dívala se na mě, na můj ošuntělý kožený kabát, boty, co dávají bezdomovcům zadarmo, konečně mne poznala.

„Pořád na tebe vzpomínám, Hanemarie, moje ...“

„Já na tebe taky, dokud jsem mohla a pozdvihla hůl, měla jsem okna samé muškáty, překrásné, snad nejvíc v ulici.“

„Hanemarie, kde jsi, sejďeme se, uvidíme se, Hanemarie, mám tolik co vyprávět.“

„Necháme to tak, Jene, je to dávno, náš měsíc to tak chce, on ví.“ Znatelně pohnula hlavou směrem nahoru, hlas se jí třásl jako ruce.

„Ne, nechce se mi to tak nechat, je mi tak smutno po tobě, jsi tak dobrá.“ Usmála se.

„Jsi stále ten kluk s dlouhýma punčocháčema.“

„Snad, slib mi, že se uvidíme, kde bydlíš, slyšíš Háne, kde bydlíš?“

„Nevím, Jene, nechme to na náhodě a kde ty?“

„V kotelně.“ Sklopil jsem zrak a poprvé jsem se za svůj domov zastyděl.

„Jako Zachar, Jan Zachar, soudruh Jánus Zachárium Igna Goldora, funkcí kotelník v kotelně. Já mu i zítra donesu pár kvítí na jeho hrob, leží vedle mé dcerky,“ kývala souhlasně hlavou. Bolest jí projela jako šlehnutí biče. Jako kdybych ho cítil na sobě. Bylo to šlehnutí času, připomínka, že existuje.

„V kotelně, má Hanemarie, v kotelně ve fabrice mě najdeš, má ...“ oči se mi zalily slzami. „Já jsem tam pořád s tebou, se Zacharem a muškátovým Bohem.“

Držela se mne za předloktí takovou silou, že se mi zdálo, že se drží přímo mých kostí. Divné, divné to bylo sousoší. Nevím, jak dlouho jsme takhle nehybně stáli.

„Co to jede, Jendo?“

„Dvanáctka.“

„Už mi to jede, Jeníku, dokud svítí měsíc, muškátový!“

„Máš čas, moje Hanemarie, pojede další!“

„Už mi jede můj vláček, Jendo, já už musím nastoupit.“

„Nemusíš, slib mi, že přijdeš, Marie, prosím.“

„Možná, Jene, pokud dostanu zpáteční.“ Trochu se pousmála.

„Pomalu, pojedu s tebou, mám to zadarmo, stejně jezdím pořád dokola.“ Pomáhal jsem jí nastoupit.

„Ne, Jene, sbohem.“

„Budu čekat, čekat ...“

„Já taky, Igna Jene Pojere, sbohem, chlapče můj, moje ... já jsem nezapomněla ... moje vzpomínko ...“

Zasyčel vzduch a pneumatické dveře se ještě jednou urovnaly, aby se zaklaply.

Díval jsem se za ní a jen tak lehce, lehce jsem pokynul rukou, jak to dělali řidiči v masně, když se zdravili navzájem. Čekal jsem dlouho na zastávce, než znovu přijela dvanáctka. Sedl jsem si do ní a jezdil a jezdil. Neměl jsem ji pouštět, měl jsem jet s ní. Vystoupil jsem na konečné. Měsíc byl v úplňku, svítil tak jasně a chladně. Přikládající andělé měli dovolenou. Snad i Hanemarie nemůže spát a dívá se stejným směrem. Snad se naše pohledy alespoň tam setkají. Možná že kdybych čekal na hřbitově u Zacharova hrobu celý den nebo týden, určitě by tam přišla. Ale nevím, jestli by to tak chtěla.

A tak jsem se v týdnu vypravil na hřbitov do vesnice poblíž továrny. Kostelík velmi zanedbaný, rozpadající se, s mokrým zdívem, se mi zdál tak nějak strašně malinkatý, zanedbaný hřbitov svědčil o tom, že se tam dlouho nepohrbívalo, jen pár hrobů ve svém okolí mělo posekanou travu. Našel jsem hrob její dcerky, která umřela ve třech letech, dávno, když jsem byl na vojenské škole. A vedle trochu srpem posekaná tráva, černý zrezivělý kříž, trochu ohnutý, a nečitelný nápis a jméno Janius, vše na malinké oválné plechové destičce.

Na trávě pod ním ležela malá kytička polního kvítí, evidentně odnož větší z upraveného a čistého hrobu malé Hanemarie.

Jako bych tu malou viděl před očima jako princeznu v pohádce, co jsem vykládal kadetům. Zjistil jsem, že zemřela téměř přesně v té době, ve stejném měsíci, co jsem ji vyprávěl.

Divný, divný spektakl je tento svět a vize souvislostí. Sedl jsem si na zídku, ze které jsme sledovali štípače s projevem. Očima jsem se zachycoval na všem kolem, viděl jsem minulost, jak Hanemarie s námahou a třesoucí se rukou pokládá kytičku na hrob, jak tam chvilku stojí a pomalu odchází. Mne neviděla, dívala se skrze mne, někam k potoku, k nádraží, možná dál, za kopec, za pole, dál někam za obzor. I muškátový Bůh začal brečet, začalo pršet a mně se nechtělo žít.

Mám už toho dost, můj muškátový Bože, jsem tak opotřebovaný jako ten můj kabát. Majetek pro mne neměl žádnou cenu a stejně tak moje tělo s pár prvky. Nebylo na světě tom a věku tom nic, po čem bych toužil, a najednou se čas stal tak obrovsky hmotným, těžkým a nezničitelným.

Věděl jsem, že jsem se rozloučil a odpoutal od tohoto světa, akorát bolest všeho druhu u mne zůstala.

Jedl jsem nanuky, třebaže jsem si jich koupil dvě krabice a chtěl jsem je rozdat i dětem, a ani jediné si nevzalo, a tehdy jsem si vzpomněl na blázna štípače z továrny a teprve teď jsem začal rozumět jeho tesknému hraní na harmoniku z osamělosti.

Mohlo by to vlastně být pohodlné, být vnímán jako podivín a blázen. Vlastně se mi splnilo skoro to, po čem jsem toužil, co jsem všem těm svobodným lidem záviděl. Viděl jsem sám sebe, byl jsem už i bez zjištěných přátel.

Přece jednou jedna vášeň přišla. Začal jsem kouřit fajfku, voňavý tabák značky Amfóra a ten mne celý prostoupil. Zkoušel jsem pít a přejídat se, ani to nezničilo čas. A nakonec jsem věděl, že ať dělám cokoli, skončím na křižovatce věků. Neměl jsem ponětí, zda Pětikněží utkvělo v srdcích lidí nebo skončilo jako papír rozpuštěný v antikvariátu, a to v lepším případě. Duší jsem byl už dávno na cestě. Byla naplněna milostí, které se mi dostalo, i kdyby písmo to nikdo v tomto věku nečetl, věděl jsem, že tišší je vidí a v jiných věcech bude svítit rodům.

A měl jsem udělat víc, však ruce se mi třásly a kořeny zubů bolely od mrazu. Věděl jsem, že neplatí v mém případě něco za něco, neboť

to moje něco bylo jen pověstné mávnutí křídel motýla v amazonském pralese, i za to jsem byl vděčný.

Naučil jsem se Ignova podobenství nazpaměť, respektive nemusel jsem se je učit, byla ve mně vypálená, byl jsem jím a komu jsem ho měl vykládat?

Žádný z lidí mě neslyšel a nechtěl slyšet, bláboly dědka v koženém kabátu, zaostalého, zarostlého a kouřícího, poslouchat něco nebo někoho, z čeho nejsou žádné peníze. A tak jsem chodil a vykládal a vysvětloval toto písmo stromům a květům, blatouchům a vodám a řekám a lukám a sám jsem se viděl, jak se belhám a sedávám na křižovatce polních cest a buď nikdo nešel, nebo spíš kolemjdoucí zrychlili krok.

Nevěděl jsem, koho a jak mám oslovit, sám jsem sektáře vždy nenáviděl pro jejich naučené fráze. Často jsem sedával dlouho do noci, že jsem se nemohl ani zvednout, pravda je, že jsem vyhledával cesty převážně opuštěné.

A jediné, co mi zbylo, že když někdo šel, alespoň pokynem hlavy jsem jej pozdravil a oslovil ho: „Člověče, zastav se a rozhlídni se pečlivě, prosím ...“ A než jsem se nadechl, každý mě měl v mysli za blázna.

Já chodil k potoku a udělal i to, že jsem si umyl svoji zvířecí tvář čerta z kotelny, aby se mne nebáli. A tehdy jsem se naopak začal bát lidí a snažil se před nimi schovávat. Uvědomoval jsem si, že jsem skutečný blázen.

Chouлил jsem se do rohu kotelny, přikrýval se papírem, protože tam bylo teplo, civěl jsem s otevřenýma očima někam do prostoru a čas se mi zdál tak těžký a bezcílný, jako bych ho nemohl a nechtěl unést, hmotný čas napěchovaný takovým tlakem, který neumožňoval žádný odpor, já, čekatel na smrt, jsem na pokraji šílenství řešil jednu jedinou otázku.

Jestli ji přivábit stejně jako v pohádce, kterou jsem kdysi vyprávěl kadetům, nebo si odpochodovat své. A začal jsem chodit po cestách a hledat svlečené hadí kůže, nikdy jsem žádnou nenašel, vlastně jen jednou, jednou jsem viděl v jednom lomu na prkenných dveřích skladu trhavin hřebíkem za hlavu přibité uschlé hady, kteří se tam pravděpodobně vyhřívali na kamenech a znepríjemňovali dělníkům v kamenolomu práci tím, že byli. Ukradl jsem je a přišel na roztrhanou podšívku kabátu. Měl jsem je jako odstrašující příklad, když se mi zejména děti posmívaly, rozepnul jsem kabát a měl od nich pokoj.

A tak se mne postupně báli i dospělí a schovávali děti přede mnou a slyšel jsem poznámky, že jsem nebezpečnej a že by mne měli zavřít do blázince do zamřížovaný cely, do klece.

Párkrát mne předvolali na krajský úřad či magistrát k řešení nepodložených stížností na mne nebo na moje nevhodné kecy a jako s obtížným a nepotřebným hmyzem se mnou jednali. Jednání spočívalo v čekání kohosi na kohosi, a tak jsem se dlouhé bezcílné hodiny lepil na schodech k radiátoru, než mne opět vyhodili, špinavého sebrance, co se hřál, kradl teplo v děloze chodby úředních schodů, determinován prostředím a dědičností, jak naturální blbec, s tlukoucím srdcem a červenými skvrnami nervů na kůži, donucen sledovat hru stínů na oponě hekálu.

Jo, sledoval jsem tu masu slintavých *ouřadníků*, spousty podležavejch kukáků s velkými židloidními prdelkami, naivně podlých na svůj vymyšlený, vnořený, vředovitý jazyk, podepřený hrstkou slizkých měďníků. Lepem funkce úřadu demokraciozním natírali se na pravdu, se všemi ismy v šuplíku a tváří sametovou. Všechna vzácnost podobná je popelu a vyvýšení vaše bahnem jest.

Ubohá to stvoření s kostrčí prorostlou židlí, poplatná každyčkým režimům a partičkám, tasemnice pouštící bumážku, lidé tak malí a malicherní, nepřijemní, strozí, byrokratičtí lidé. Až z té rozsezené kostrče byla cítit tupost a vůně charakteru rozlévajícího se jak hnojivo po pletenci hemeroidních žil v nadmoc úřednickou.

Začal jsem vykládat sidru každému, kdo šel po chodbě, to pomáhalo. V tu chvíli se mne chtěli zbavit. Odcházel jsem, zahrabal v kapse a vedle pucfilu nahmatl křidu a napsal na zeď: „Láska se dává zadara, vy demobyrokrati, bez lásky nejste zhola nic!“

Jistě to musel být pro ně dost zajímavý obraz, jak dědouš třesoucí se rukou píše na zeď. Máchl jsem do bezpečnostních kamer, abych úmyslně neskrýval svou identitu a obhájil tu svoji neorazítkovanou a nezaprotokolovanou pravdu. Po tomto incidentu mne na úřady už nevolali a řešili vše mimo *na mém pracovišti*.

A tak se mi taky jednou stalo, jak jsem tak odpočíval pod příkrývkou z papírových krabic, že v přítmí kotelny a životopu kotelníka začala šmátrat baterka, třebaže všude bylo ještě poměrně dobře v šeru vidět. Poodhrnul jsem klobouk a papír, abych úzkou štěrbinou uviděl dva policajty, vlastně městský strážníky, vedoucí mezi sebou hovor.

„... udání ... nějakýho praštěnýho dědka, kdyby ho nechali na pokoji, že rozdává dětem zmrzlinu, tak ať, co je komu do toho,“ ozval se první strážník, zjevně znechucen pachy v kotelně.

„Kdybys měl děcka, díval by ses na to jinak, má prej kožich z hadích kůží,“ poznamenal druhý, a než se dočkal odpovědi, málem zakopl o mou nohu, která vyčuhovala z příkrývek.

„Prosím tě, tys někdy viděl kožich z hadích kůží? Taková blbost.“

„Fuj!“

„Do prdele, tady leží to prase, kdoví jestli není už tuhej!“ a opatrně začal poodhrnovat papíry z pytlů a krabice jakýmsi bidlem a smyčkou, což jsem pochopil později, že sloužila na odchyt toulavejch psů. Schválně jsem se nehejbal, zabalen do několika vrstev oděvů jako slupka od cibule, kolem sebe zbytky konzerv a piva, špinavých hadrů, starých novin, plastových pytlíků od tabáku, modrých i červených, staré celuloidové brýle na čtení, Bible, Korán, knihy východních náboženství, starý pornočasopis, letáky z marketů. Píchl mne do boku, jestli jsem živej, a já jsem zaslechl:

„Snad je ještě živej. Víš, co by to bylo za práci a za papírování, kdyby byl zdechlej?“ padla věta a já, abych je toho ušetřil, tak jsem se pohnul. Zřejmě byli překvapeni, že jsem se nelekl, otočil jsem se ve svém papírovém křesle směrem k nim a vyštěkl:

„Baf, baf, baf, co je, cukrouši?“

Byli z toho zřejmě zmateni, až jeden po chvíli přišel na spásný nápad.

„Občanský průkaz!“

Otočil jsem se na druhou stranu zády k nim a myslel jsem, že jim dám šanci, aby mne nechali na pokoji, a chvíli jsem si myslel, že to tak bude. Nestalo se, otočili mne a donutili sednout si. Znovu zazněla stejná žádost:

„Občanský průkaz, rozuměl jste?“

„No jo,“ a začal jsem hledat svoji dokumentaci a z plechové krabice vedle rozteklých hašlerek jsem vytáhl svoji urousanou vojenskou knížku.

„To není občanský průkaz, občane,“ poznamenal strážník, jal se v ní listovat, až z ní začaly vypadávat doklady o vyznamenáních za službu vlasti, a přečetl nahlas moje jméno a příjmení a dodal překvapivé vysvětlení, „plukovník, inženýr.“

„Člověče, komu jste to ukradl nebo jste to našel?“ obracel se na mě s otázkou, která nepřipouštěla omyl.

„To je moje, pane-soudruhu policiovébéměsto,“ odvětil jsem klidně, což ho jaksi moc nepřesvědčilo.

„To není občanka, pane!“ to *pane* zdůraznil. Zřejmě to byl produkt nové doby, zahrnující šed' socialismu jak reálného nebo s lidskou tváří, při pohledu na něj jsem nabyl dojmu, že nemá představu o novodobé historii, spíš o filmech se Schwarzenegrem či jinými upálenými či vypálenými filmy, důležitý, důležitý, to byli oba. Abych zkrátil jejich utrpení, zašmátral jsem v krabici a třesoucí se rukou jsem podal občanku. Čuměli jak puci. Jeden poznamenal:

„Kde bydlíte?“

„Já nepotřebuji bydlet, neboť i tím nikým i ničím jsem,“ počítal jsem s tím, že mi neporozumí. Stalo se, mladší z nich mi to vysvětlil.

„Člověče, nedělejte si z nás srandu, nebo vás zavřem, až zčernáte.“

V tu chvíli jsem přidal svoje nejlepší číslo. Vytáhl jsem z kapsy ušmoulanou Rubikovu kostku a začal ji s obrovskou rychlostí skládat, po chvílce jsem ji měl složenou a řekl jsem:

„Chytej, hop!“ Hodil jsem ji strážníkovi, spíš to vypadalo, že jsem ji hodil po něm. Nechápatě zíral a povídá:

„Vy jistě patříte do blázince.“

„To vím taky, oni mě tam nechťejí, snažím se, co můžu, tak mě tam dovezte!“

Tím jsem je zaskočil, protože měli auto, které si nechťeli zašpinit. Chystal jsem se balit věci, že pojedu s nimi. Starší pohlédl na partáka a řekl:

„Zatím nikam nepojedete, dědku praštěnej.“ Po odpovědi následovalo i vysvětlení pro kolegu.

„Tak vidíš, ty vole,“ a zalezl jsem zpátky do pelechu, „nevím, proč otravujete slušný lidi, darmodanežráci.“ Snažil jsem se vecpat dokumenty do plechový krabice s rozteklýma hašlerkama.

„Slušný?“ zaznělo, „máme na vás udání, že rozdáváte v hadím kožichu zmrzlinu malým dětem.“ Pochopil jsem, že to není jen jejich iniciativa.

„To se nesmí, soudruhu Vébé?“ ptal jsem se mladšího a ten hbitě reagoval.

„Ve vašem případě je to krajně nehygienické a stěžují si na vás matky s dětmi, že je strašíte a roznášíte tyfus!“

Musel jsem se pousmát při zmínce o tom strašení a dodal jsem smířlivě: „Dobře, nebudu strašit a kupovat zmrzlinu.“

Strážník s bidlem na odchyt psů jen podotkl směrem ke kolegovi: „Půjdem, dědek v podstatě nic neudělal, ať si tady smrdí, ještě by nám pochcal nebo poblil auto, napiš *řešeno domluvou*, on to podepíše, že to podepíšete, dědku?“

„Jo, podepíšu, šéfe.“

Táhli po železných schodech nahoru, aniž by pozdravili. Dostal jsem hlad. Měl jsem pořád dost peněz a rozhodl jsem se, že si dojdu na polívku do nedalekého bufáče, to mi dost vyhovovalo, protože ze zubů mi zbyly jen kořeny. Vždy jsem tam řádně zaplatil a dával velké spropitné, takže jsem to u prodavaček měl dobrý.

Dal jsem si polívku po předchozím, hodně dlouho váhavém rozhodování mezi dršťkovou a gulášovkou a i s pivem a čerstvejma rohlíkama jsem se zasunul k vysokým bufetovým stolům na stojáka.

Trochu mi té polívky ukáplo na stůl. Naproti mně stál nóbíl pán ve štofovém kabátu a vidličkou a nožem krájel párek a decentně ho namáčel v hořčici tak, aby náhodou nekápala na kabát. V dalším rohu stála nějaká černá hmota, a když se ohlídl, řeč se točila kolem mne, poznal jsem momentové spolubratry.

Usrkl jsem polívku a štofáč přestal demonstrativně řezat do párku, položil příbor vedle sebe na znamení, že dojedl. Podíval se na mne, zda ten jeho párek mám dobře promyšlený, a odešel. Policajti mne pozorovali a já jim udělal radost. Aniž bych se kdykoliv předtím něčeho v bufetu po někom dotknul, udělal jsem výjimku a s nesmírnou slastí a spokojeným výrazem jsem sjel *parase*. Slušně jsem prvně nabídl policajtům a ihned ho dorazil před užaslými strážníky.

Krkl jsem si a koupil si lahváče. Když jsem procházel kolem nich, zaslech jsem jen úryvek hovoru, cosi o santusáckým dědkovi. Mělo to nesmírnou výhodu, dali mi pokoj a trpěli mne, že existuji. Rádi by to udělali a našli si jiného strašáka, vymýšleli si, že jsem pedofil a mnohé další role pochybných existencí, ale já je vždy odzbrojil tím, co chtěli slyšet.

Konečně jsem zůstal sám před lidmi a vnímal v pokoře milost mi danou. Nespnilo se mi zatím moje přání o podání svědectví lidem, ale ani to mi nebránilo v tom, abych ke svému rodu nezahořkl, neboť mně znělo stále v uších: „A ani tehdy tě neopustím.“ Ta pravda, prostupující věky, pravda o větvi stromu, kterého jsem součástí, o vodě

...

Každý večer jsem se modlil ke svému muškátovému Bohu a prosil o pomoc, abych naplnil svůj osud, aby on mne vedl a já cítil ten lehký nedefinovatelný pocit, jako když mne někdo pozoruje, pozoruje, zda jsem schopen vnímat náznaky okolní reality.

Viděl jsem starce. Viděl jsem malého Jana. Viděl jsem sebe. On, stařec, ten toliko nepotřebný, ohavný a otravný hmyz z krabicového kyslíku, svázaného v nespáleném kouři, připravoval si místo na spaní jako slepý pes. Skláněl hlavu a modlil se. Zvláštní, vidět starce z větší části již odevzdaného života. A ještě ho nechťel ani Bůh. V tomto čase, tehdy, rituálně coby blázen memoroval sloky sváteční hebrejské písně. S polopropustnými neholenými tvářemi bez zubů s bolavými dásněmi těžko, nemotorně, ale přece nafoukával balonek z pouti s připraveným motouzem v ruce k zavázání, přehozený kupodivu čistým plátnem. S ním každý den usínal, jeho měl místo plyšového medvídky a ráno, ráno jej zase rozvázal a poslouchal unikající nečerstvý proud vzduchu oběti.

Balonek byl pokaždé jiný, jednou mapově rudý, podruhé bledý, do rána trochu poloměklý, ale jemnohladký, bez vrásek, vonící gumovinou, připomínající něžnost konkrétní, ne čísi jednotu pružných tváří.

Tiskl se k té teplé balonkové tváři a usínal a i ve spánku ho podvědomě opatroval a dával pozor, aby nespadl na zem. Už ani nevěděl, zda sní nebo vzpomíná, jakýs takýs popletený starý stařec, podivín. Ve vyhaslých smutných očích se matně zrcadlil obraz. Z hlubin vystupující pod i těsně nad hladinu vod se jasnila tvář, snědá a jemná, dívčí tvář, podobná té tam kdysi kdesi v horách, řezaná kloboukem. A až teď po letech, po dlouhých letech vzpomněl si na ty černé vlasy svobodně padající pod bílým a tak obnošeným kloboukem.

Jak je to možné, jak to, že si na to vzpomněl až teprve nyní? Nebo to snad byla jakás změt' či sblížování úhlu dopadajícího mixu slunečních a měsíčních prasků do havraního vodopádu?

Ach, snít, mělkounce a lehounce snít nebo žít jen tak, snad jenom o vteřinu dřív nebo drobet později než ostatní. Byla by to jiná tvář, byl by to jiný svět, jiní lidé nebo svět bez lidí nebo lidi bez světa, lidé bez tváří, jiný muškátový Bůh jiného Boha, jiná smrt, jiný život, jiná láska, jiný tvor, jiná doba, doba oddělená pouze pouhynkou jednou vteřinkou. Jsou to však stále ty krásné oči, jemně otetované pihami, jako hvězdy mléčné dráhy, stejné v jakékoliv době, ve stejném snu.

Co se jich vejde do hodiny a všechny se tam srovnají, taková rovnocenná láska, ona a Bůh, Bůh a jeho zodpovědnost, ona vteřinka žití, čas, za který nevyschne ani mýdlo ve starém *tátovo* holení, tečna opřená o Písmo v tak nepatrném čase, když zrodí se ve starci dítě a bezmoc šíleného blaha věčně dopočítává paměti. Stařec a jeho láska – b a l o n k o v é s l u n í č k o.

Snění a sen jako sedmý smysl ...

...viděl jsem el hodiny na rohu ulice, jak se zastavily, a již mnohý den jednoduchý černý ciferník ukazoval půl deváté a sedm minut. Cítil jsem, jak po dlouhé době tu byla radost z tohoto nenáviděného stroje.

Čas se zastavil, konečně. Štípač polen zemřel.

Dialogy jsem měl poprvé možnost vést teď jedině sám se sebou v jednom okamžiku ...

... pil jsem ze studánky spánku čerstvého pramene, hodiny noci, noci hodin se zastavily. Teritorium času se teprve nyní ukázalo v plné pravdě. Bylo to obrovské pole a pohled na něj byl pohledem z letadla nebo lodi osamocené uprostřed oceánu, oceán to nebyl.

Plocha se zdála být vodorovná, mohla být i kolmá, pootočená, zakřivená nebo srolovaná do roury či tunelu, pořád však plocha času byla nedozírná. Zdálo se, že je jednodušší, při bližším ohledání tvořila vlastně nespočet množství malinkých šachovnic, které byly předdefinované pouze sítí s jasně definovanými vztahy k tomuto místu či bodu, s předem pevnými možnostmi pohybu a vztahy se sousedními poli. V každém tomto nepatrném políčku byla mozaika všeho, na co si lidská představivost mohla dosáhnout, a bylo tam ještě mnoho navíc.

...a viděl jsem životy, jak pohybují se nad těmito poli a vybírají, zvažují a váží svůj další směr a pohyb, pohybují se dopředu a dozadu, nahoru a dolů a vracejí se o krok zpátky a zkouší to jinak, vázané svobodnou vůlí.

I ta pole měla divou vlastnost, že se nad nimi život nesměl zastavit. Pole je přitahovala a odtahovala. A viděl jsem životy, jak se živí a vstřebávají informace, jak je kopírují a promítají, jenže těch políček bylo tolik, že je nešlo přejít, jen pochytit úlomek nebo zlomek času.

Však stopa o návštěvě života byla zaznamenána do každého navštíveného políčka a nesla informace pro případnou další návštěvu, byla však i pole bez života. Život si mohl vybrat pouze jedno pole a buď

v něm existovat sám, nebo ho sdílet s jinými životy. Tím ztratil schopnost pohybu a srostl s kmenem políčka. A nad tím jedním polem uslyšel jsem svůj hlas a místo mozaiky slov jako by hudba zněla, jako by vůně květu přitahovala ostatní, slyšel jsem:

„Tu tam nálada tichá noci měsíce pohasíná a věnec smutku si plete, tu v plno živých hvězd se oblékne duše bílá, jako by obraz člověka chtěla ve svém srdci nést, toužící po zvěsti, co v ohni padajících hvězd má náruč plnou skleněných hyacintů, jen slza slzu plačtivého oka střídá.

Můj živote, má hvězdo, hvězdičko má drahá, tuze milovaná, vše utichlo, jen potajmu ve světle i v temnotě, poslepu a popaměti zní utichlým a opuštěným polem jak výčitka. Slepý a zlomený osvětlovač odešel tam, kde jen ticho brázdí hlubinu duše, hlubinu mokrých dlaní, hlubinu vzpomínek.

Osvětlovač odešel a s ním hvězdy šly spát, neony i lampy ulice přestaly existovat, jen dvě lucerny na hrobě co bludičky - snad, snad nějaký člověk zapálil.

Ty hledáš ticho, hledáš samotu, skleněné království, klid a němou hluchotu, kde neruší ani šepot ani bublavé potoky.

Miloval jsi víc lidí, ve věku jsi směl a tvá stopa se mi ve věčnosti vryla do pole paměti. A můj hlas prosil a byl plný naděje a vznášel se nad poli, tancoval a modlil se za sebe a za mnohé a jeho fragment proměnil se v písmo, které svítí na cestu bludným životům navzdory všem věkům, v záři majáků ohně kořenů stromu živého. Hledal hlasy.

Viděl jsem toto všechno a sebe, měl jsem takovou radost, že není jenom marnost, a děkoval jsem milosti. A kdosi řval:

„Konečně jsem tě dostal, ty jeden hajzle, mám tě, jsi můj, těmahle rukama tě zmačkám a šlápnu na tebe, variante ...“

Nastalo ticho, přikryl jsem se papírovými pytli, lokl si trochu pálenky a slyšel jsem elektrické hodiny na rohu ulice, znovu se rozešly buď samy, nebo je někdo opravil, nebo šly pořád. Hlavou mi jako šílenému zněly zvony a mohutný řev kasáren:

„Bože, zakukej, kukej, bože, tak kurva kukej, zakukej, ty svině, kukej!“ A až se unavily a pomalu utichaly, ozvalo se prosebně:

„Bože, nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu, prosím, řekni jenom slovo a má duše bude uzdravena.“

Elektrické hodiny tikaly a povídaly.

„Hle, ztratí se snění a vzpomínky, ztratí se rozdíl mezi dvěma sloupy podpírající lásku. I písmena ztratila čísla a řeč byla ni slyšením, nebude času. A koláče shromáždění vod zůstaly mořem v prachu, nebude světlo a zvuk.

Pouze dva z deseti zůstanou chodit po světě, aby součet jich byl deset. A tehdy ty, tichý poděkováníhodník, uvidíš počátek i konec. Duše jimi pohlcena rozplyne se v nich vůní rosy.

Ten ... poslední ... chodí po zemi, vidí a slyší tvoje kroky svítící mu na cestu. Ten zvedne tebe z prachu u cesty a umyje ti nohy i tvář, protože i nyní věříš, že ani tehdy tě neopustím, neboť tím vším jsem ... i prvním. Každou vteřinou vzniká nový svět a jeden zaniká. Ten tvůj je jak tříška v moři a v té tříске další moře a v něm kapka. A já počtář i s ní počítám.“

A jak jsem se tak potuloval a sedával na křižovatce cest, sedl si ke mně jiný poutník a tiše ke mně hovořil, jako by mi domlouval. Bylo to zvláštní, nemohl jsem se skoro pohnout ani se na nic zeptat. Jak přišel, tak odešel, nevěnoval jsem pozornost tváři, ani jsem snad nezaregistroval, kdo to byl, ani mi nebylo divné, jak mluví. Takto hovořil ke mně:

„Hle, vezmi artefakt sebe a umísti jej do šterbiny v kamenném kvádru na vrcholu světského vícechrámu z nejmocnějších.

Potom klaněti se ti budou mnozí národové věřící i nevěřící, neboť co tvá ústa promluví, v duše bude zapsáno. Neboť Má písmena v knize života nejbližše vyslyšena jsou.

A ty zdání budeš mít jen pouze spravedlivého, však já povedu tvoje kroky a ostříhám je. Neboť nalezl jsi milost u mne.

Hluboká jest tvoje pokorná víra a já pootevřu čas obrazu lidskému pokolení k naslouchání, aby i ono nalezlo milost ve mně. A uvidíš, co druzí nevidí, a uslyšíš, co druzí neslyší, neboť ceněna je oběť, co bude část tebe, blíže nebi na místě císařů a stolů papežů, kde kámen teplý je a hladký kůže člověka. A stane se jedinkrát, že i kámen osiří, a dřív než se použije na nové stavení, rozpadne se v prach. A sněžit bude ten a promění se v studené světlo na znamení života i smrti.

*A stane se, že i nechtěné tvoje slovo splní se dvakrát, *neb* polož na váhy řetězy velmi pečlivě. A hle, nebudeš mít korunu jak králové na mincích a ani obraz tvůj nestane se modlou, neboť tvá slova se stanou skutečností*

I ty sám zůstaneš na okraji cest poutníků nepoznán a zapečetěn. Jsou úzké a nakloněné schody do nebe i stejně úzké i nakloněné na opačnou stranu, neboť každý po nich půjde sám v samotě a jeden a nikdo jej nepředběhne ani nepodleze a toužit bude po světle. Zapiš tato slova a uvidíš sebe na prahu obrazu a tvá ruka se dotkne knihy života a napíše další stránku

I měj na paměti slova Šalamounova, neboť není žádný velechrám tak veliký, aby se do něj vešel tvůj muškátový Bůh.“

Já jsem uposlechl ten hlas a dlouho jsem přemýšlel, jak tento úkol splnit, neboť jsem o nesplnění nikdy neuvažoval. Jaký artefakt sebe? Dlouho mně trvalo rozluštění této vize.

Místo, snad by to mohl být Řím či Jeruzalém. Ano, měl jsem umístit artefakt sebe v nejvyšší štěrbině světského chrámu a slova o papežích determinovala jednoznačně určité místo. Dal jsem se do hledání informací o architektuře a skutečně jsem objevil, že na toto místo je relativně volný přístup. Místem byl ochoz nad kopulí chrámu. I to by se dalo.

Co tam však umístit, to bylo pro mne neskonalým tajemstvím. Co bych tak mohl Bohu obětovat? O co by stál? O můj život? V prvním okamžiku jsem měl na mysli srdce, ale to jsem záhy opustil, bylo by to neproveditelné a navíc jsem věděl, jaký je ve mně pud sebezáchovy, silnější než víra v cokoliv. On, ačkoliv ví o mých pochybnostech, svěří mi takový úkol, který jsem nikdy nepochopil.

A tak jsem vylezl pod nebe na ochoz chrámu, abych se přesvědčil, jak velká štěrbina je na úložiště artefaktu. Skutečně, po malé chvilce hledání mne táhly oči k ornamentu na kameni.

Zvedl jsem ruku a nahmatal ze shora šikmou a i hlubokou prasklinu, která pokračovala pravděpodobně celým kvádrem, v jednom místě s otvorem velkým jak malíček. Něco mi říkalo, že jsem u cíle.

Byl jsem rád, že moje maso hmotného srdce se tam nevejde. Co tedy tam mám dát, co obětovat? Část sebe? Kterou? Velkou nebo širokou jak malíček, to jsem nechápal.

A tehdy jsem si vzpomněl na začátek, kdy se mi zdálo o dvaadvaceti tesařských tužkách a jednou z nich jsem protrhl oblohu. Vzpomněl jsem si, jak mne tehdy bolel zub moudrosti, který si prořezával cestu ke svobodě. Od té doby přestal.

Ano, vždyť to je to, co po mně chce, vždyť on slyší, co celý život mluvím a cítí, co myslím, spojený cestou k rozumu a okysličovaný

srdcem. To je ten artefakt, co nebude na nebi ani na zemi, mrtvý části živého.

Zdravý zub, bez kterého se obejdu.

Nebylo tak těžké přesvědčit zubaře v konzumní společnosti, aby mi vytrhl údajně nemocný zub na straně mezi rozumem a srdcem. Horší bylo, jak mu říci, že jej potřebuji. Jistě se zeptá na důvod. Připravil jsem si pár verzí včetně jeho ukradnutí a zabalení do gázy.

Byl jsem si vědom toho, že když přijdu na pohotovost ve svém hadím kabátě, zarostlý, prostě bezdomovec či tulák k nepoznání, dostanu možná tak tetanovku a zub mi stejně nevytrhnou. Nezbylo než se oholit a pořádně umýt, šlo to těžko a připadal jsem si jak čertův švagr, ale šlo to. Našel jsem sako a kalhoty i starou zažloutlou bílou košili a ouzoučkou vázanku, dal jsem se do gala a jiný člověk, společenský, šel k zubaři. Spoléhál jsem, že klasická atmosféra v čekárně a zvuk vrtačky zamezí návštěvníky v jakékoliv komunikaci. V čekárně byli dva muži a jedna dívka pohroužení do bolesti. Sedl jsem si opodál, jako bych chtěl naznačit a vymezit prostor nedotknutelnosti a nekomunikativnosti.

Za chvilku se ke mně posadila postava muže a radostně povídá:

„Dobrý den, pane profesore!“

Lekl jsem se.

Koukal jsem na muže, který mi byl povědomý hlasem, ale bez brýlí jsem ho mohl jen těžko zařadit někam do vzpomínek, patrně bývalý žák.

„Dobrý den,“ odpověděl jsem vážně, jak by se na bývalého, distingoovaného profesora očekávalo.

„Já jsem Ohneborg,“ upřesnil mi a jeho kulatý obličej se stříbrnými brýlemi zářil optimismem v naději, že si určitě vzpomínám.

„Ano, pan Ohneborg, Ohneborg ..., vzpomínám si, čtvrtá A,“ lovil jsem v paměti.

„Ano, jak se máte, pane profesore, slyšel jsem takový řeči, že jste na blázinci, jak vidím, jste v naprosté pohodě.“ Trošku se zarazil, zda neprozradil něco, co by mělo zůstat utajeno.

„Ne, to si mě s někým spletli, já žiju na vesnici, mám tam postaveno, nikdo neví, jestli tam neskončím,“ dodal jsem chladně a citlivě.

„Já mám taky postaveno, mám čtyři děti, ten nejstarší bude maturovat,“ přidal zajímavost.

Naštěstí mne od našeho *formulářového* hovoru vysvobodila doktorka nebo snad sestra, když se ozvalo:

„Další!“

„Na shledanou, pane profesore.“

„Naschle pane ...“

Sklonil jsem hlavu v naději, že už mne nikdo nepozná. Netrvalo dlouho a za dveřmi jsem uslyšel cinkot nástrojů.

Zůstal jsem v čekárně sám, byly to nervy.

Nemyslel jsem na svoje poslání, ale tupě jsem civěl na debilní plakáty propagující pasty na zuby a různá doporučení, na okopaném stolku ležely nějaké omalovánky pro děti. Při pohledu na ně mi připomněly dětství a nevím, proč zrovna v této chvíli jsem přemýšlel o čase, o tom, že je tak krátký, jak je krátkých deset, sto, tisíc i pár tisíc let. Zdálo se mi, že všechna tato čísla jsou stejná a mají stejnou hodnotu jednoho okamžiku. Z mého pohledu kamsi mezi omalovánky a plakáty mne vyrušilo:

„Další!“

Okamžitě jsem zacítil dezinfekci.

„Dobrý den, paní doktorko.“

„Dobrý den, pane Pojer.“

Trochu jsem sebou trhl, neboť snad roky bylo tomu, kdy mne takhle naposledy někdo oslovil.

„Tak co vás bolí?“ zazněla obligátní naučená otázka, při níž jsem se snažil svoje tělo přesunout téměř do horizontální polohy. Na doktorce nebylo vidět znechucení ze služby.

„Osmička vlevo dole,“ topografoval jsem umístění.

„Podívám se na to.“ Navlékala si rukavice jako tenkrát ta vdova, ovšem místo kožených gumové a začala prohlídku. Jakmile mi začala oklepávat zuby kovovým nástrojem a klepla na osmičku, zkřivil jsem obličej a vydal sotva slyšitelné *au*.

„Hm, nic tam nevidím.“ Vyndala mi nástroj z pusy a zkoumala můj obličej.

„Ale hrozně to bolí.“

„Skutečně? Ty osmičky bolí, to je pravda.“ Zase se na mne dívala a zkoumala můj obličej.

„Paní doktorko, když už jsem tady, vyndejte ho ven, ať mám pokoj!“

„Nechcete si to ještě rozmyslet? Uděláme rentgen, možná že je tam váček, ale dal by se zachránit.“

„Ne!“

„Opravdu?“

„Opravdu.“

„Chcete injekci?“

„Ne!“

„Dobře.“

Nastala chvíle, kdy si připravovala nástroje, sestra mi držela hlavu. Byl to okamžik, ve kterém jsem si to mohl ještě rozmyslet. Cítil jsem, jak zachroupala kost a zub byl venku. Už jej chtěla vyhodit, ale já ji v posledním okamžiku lehce chytil za hladkou gumovou rukavici.

„Mohl bych jej dostat, když mě tak natrápil?“ zašišlal jsem.

Kleště se na chvilku zastavily po hyperbole směřované k odpadu, zastavily se. Ten okamžik se mi zdál skoro věčností. Nakonec se vrátily zpátky a můj artefakt skončil zabalen do polštářku bílé gázy v mé dlani. Bylo dobojováno. Vítězství bylo moje.

„Děkuji!“

Doktorka to nebrala na vědomí. „Když to bude bolet, tady máte dva prášky!“

„Díky,“ a moje *díky* se křížilo s *další*!

Vyšel jsem ven. Mrtvý zub začal bolet.

Jako bych v čekárně opět stál na dvou cestách, jejichž hranici tvořilo čisté slušivé oblečení s postavením, nebo kabát bezdomovce bližší podstatě života a víře v člověka a Boha. Nebylo to jednoduché, pohodlnější společenské klišé, nebo kotelna a balonkové sny.

A proč ne pohodlný život a víra, vždyť na tom není nic špatného, taková blbost, řídit se podvědomím či sny, věřit, že mne někdo vede, a k tomu ještě vytržený zdravý zub v kapse, život s normou nebo mimo normy, být v průměru nebo mimo něj.

Byla to depresivní blamáž. Jak si nechám sako, budu determinován prostředím, neubráním se tomu, abych nekorigoval jednání, nemohl bych sedávat na křižovatkách cest a říkat tiše kolemjdoucím:

„Človče, zastav se a poslouchej sám sebe.“

Čuměl bych na televizi a čekal na smrt nebo by mne poslali na blázinec, aj tak jsem měl tušení, že právě tam bude moje konečná. Jak daleko jsem měl věřit plnosti víry ve své vize a přesvědčení a nechat se jimi vést, ba dokonce dá se říci ovládat, nebo jen jaksi z povzdálí pozorovat sebe jako přizpůsobitelného herce všedního dne.

Chladná, vlhká a depresivní podzimní mlha podtrhávala moji nerozhodnost. Jako by odčerpávala část mojí konečné životní energie a vtírala se do skulinek mého rozhodování. V záloze jsem měl mincovní náhodu. Drtil jsem minci v ruce a stanovil rozcestník. Hlava - sako, orel - kabát.

Je to blbost, třeba za mne rozhodne někdo jiný, je jednoduché svalit odpovědnost na někoho jiného, byť by se jmenoval náhoda.

Ulicí zněl hluboký ženský smích skupinky děvčat. Jejich *drajfl* se nemohl vstřebat do jejich těla a nedalo se ho nevnímat a já si trochu se steskem uvědomil, že kdysi jsem byl taky takový, když jsme se všemu smáli v lehkosti žití, ve snovém mládí, v láskách a mohutném riskování v živených nadějích. Tak rád bych se vrátil, tak rád bych znovu žil, tak rád bych si neuvědomoval složitost okamžiku. Je to výhra, nebo ne ohmatávat smysl života a přiblížit se bohu, nebo je lepší to nevnímat? Zásluhy se nepočítají a počítá se jen láska, láska všeho druhu a bez rozdílu. Mince v ruce mne začala pálit. Přál bych si, aby za mne rozhodla láska, láska, ta největší ať nakloní minci, kdoví co je to náhoda.

Podíval jsem se na zub. Měl dva kořeny jako dvě strany mince, takové divné kořeny, než jsem předpokládal, podivně stočené, na jejich koncích zřetelně viditelné kanálky nervů. Zalil jsem jej do malinké cínové formičky připomínající malinký stříbrný obelisk.

Byl to zvláštní pocit, když jsem stál na ochozu a zcela nenápadně jsem ho pohřbil do kamene. Neozval se žádný zvuk, jako by byl přesně na míru, jen zcela náhodně oznamovaly zvony baziliky celou či poledne.

Bál jsem se, aby mne nikdo neviděl. Jeden muž však na mne upřel zkoumavý pohled, určitě věděl, že tam něco dávám nebo že si chci odštípnout kousek kamene jako suvenýr.

Povedlo se.

Dole sotva znatelné postavičky z DNA a moje DNA vysoko nad nimi, vysoko nad baldachýnem spodního nebe, daleko od hvězd a planetárních soustav, vysoko nad papeži a císaři. Přesto jsem jaksi cítil, že tento nepatrný okamžik a toto nevěčné hmotné tělísko změní můj pohled na život.

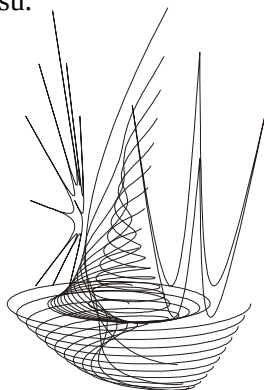
Těžko říct, zda po sestoupení do mramoru podlahy chrámu jsem měl tendenci být lepší nebo alespoň se o to snažit, ale byl tu jakýsi divný pocit, až jsem si uvědomil, že z vnějšího pohledu bych byl vhodný objekt k pozorování na blázinci.

Obranné mechanismy stavění hrází aurou fungovaly a já musel nasadit jednu z universálních všedních masek společnosti a jen pomalu a obezřetně ji kousek po kousku odhalovat. Měl jsem pocit, že srůstám v letorostu kamene a spolu s tím vrcholkem chrámu jsem tak mocně a silně svázán do souvislostí, že ve chvílích, kdy jsem se snažil marně vypnout či hybernovat moje myšlení, pocit sounáležitosti byl stále intenzivnější, ať jsem byl na jakémkoliv místě.

Měl jsem pocit, že kdybych sám sebe položil na jednu miskou vah a na druhou ten artefakt, zůstala by ručička proti zdravému rozumu v rovnováze. A co víc, najednou, v určitých okamžicích se mi začal zastavovat čas, před mýma očima zůstával průhledný obraz s dokumentovanými smysly určitého okamžiku a přes něj dál plynulo snímání skutečnosti bez jakéhokoliv omezení. Tento vjem obrazů jsem sice registroval, ale dál jsem nechápal, proč to tak je, proč tyto a ne tyto okamžiky, pořadí důležitosti bylo nepochopitelně iracionální, ale přesto jsem měl stále podvědomý dojem, že tvoří jakýsi ucelený systém.

A pocit neuvěřitelného pevného spojení se stavbou chrámu, stále se ke mně přesouvaly informace ke zpracování, cítil jsem ruce kameníků a teplo, jejich pot na bodavém slunci, slyšel jsem klepání kamenných dlát. Stál jsem tam přítomen a kamera mých očí sledovala dění v panoramatickém oblouku podobném kopuli chrámu. V sekvenčním snímkování se měnil den i noc, měsíc i slunce, hvězdy i vesmír a můj mozek z nich vypočítával determinace a hledal odchylky od pravidel a míchal spirály galaxie.

Právě snad ty odchylky od pravidel připomínaly náhody a v konečném pochopení i ukotvení těchto náhod do pevných zákonů, pevnějších než v mocninovém nahlížení na dokonalost hospodáře času. Náhody jako součástky prvočísel času.

DÍL DVANÁCTÝ – ŽVEJKALUV MĚSÍC

Volání Žvejky nepatrného času

Světluška času potřebovala už jen zbytky světla a já se snažil v pojetí mého vnímání povytáhnou virtuální periskop i ze současné ponorkové doby. Otáčel jsem s ním do všech světových stran, nahoru i dolů, do budoucnosti i minulosti, do snímání pohledů a sprádání do pavučinek tak jemných a citlivých, které byly schopny zachytit vibraci myšlenkových proudů z mnoha kamer pro jednu jedinou věc. Na něžný hologram opečovávaný v srdci, co viděl pod pláštěnkou indifferenciálního rozdílu, v lidském pojetí řečeného čas, zářící studeným vesmírným světlem imaginárního souhvězdí ... viděl jsem.

A tehdy stalo se a mé myšlení bylo odtržené od lidí a já cítil schizofrenii zdi mezi chrámem a blázincem. Potřeboval jsem ticho a samotu, skleněné království, němost a hluchotu, kde neruší proud, ni bublavé potoky.

A nepotřeboval jsem unavený zrak, abych mohl číst Bibli, Korán či různé filosofické svazky, motorem byla potřeba rozlít se jako voda po matici hologramu a zvlhčit a nasát vázané informace omezené tokem času a jeho viděním.

Pochopil jsem, že je to právě čas, co je mým nepřítelem, omezuje mne a vše vnímatelné či živoucí. Čas jako pohyblivý průsečík realit, základní paradigma nevratnosti, čas, jeho schopnost realizovat se a zviditelňovat. A je-li čas energií podobně jako světlo, musí mít podobnou charakteristiku jako to světlo nebo zvuk, měl by se umět taky šířit, taky se transformovat a taky zanikat a taky, taky se rozlít. Čas schopný zobrazovat realitu hologramu v jednom reálném úhlu.

Snad ostatní časy ať si žijí v mezích představivosti nebo zobrazují realitu v jiných úhlech třeba nebo možná právě jako důsledek vyvážení pochybného vědomí. Čas, paradigmatická hranice vnímání skutečnosti, naděje i pohyb, představivost a, hrubě řečeno, tedy jsoucí představitelné je reálně možné.

Kdo prolomí tuto hranici nebo mu to bude dáno milostí? Není podstatné, podstatné by bylo pouze svědectví o životě času. Obrazy zdání a skutečnosti se ke své radosti umějí přetvářet.

Věřím a doufám, že jsem potkal muškátového Boha v jakékoliv podobě, byť by mohl být pro mne jen naivním obrazem. Měl bych šílený strach i možná radost, přesto je to má největší touha znovu a znovu s ním promlouvat. Ale jen tehdy a proto, abych mohl právě o něm podat svědectví těm, kteří po něm taky touží, po jeho existenci, existenci živoucího.

A já jsem toto svědectví psal čistým srdcem do písma, ne ke svojí slávě, ke svému splnění touhy, ale ke slávě a milosti, které se mi dostalo jako člověku, co taky není slavný.

Chtěl jsem to udělat dřív, než jako jeden nepatrný z pavučiny lidí usne každý den, a přitom vím, že se sotva stačím rozloučit s prapodivným světem živých i mrtvých věcí.

Snad mi někdy něco odpoví, proč takové tajemství je tajemstvím. Jsem bytostně přesvědčen, že existují odpovědi na všechny otázky proč, jinak bych neexistoval. Třeba jsou ve mně samém a já promarnil šanci prolomit hranici reality, třeba hranici reality nesmím překročit a je otázka, co to bylo a je v oblasti zaškatulkované do minulosti, co je vůbec pravda a co je skutečností, že už poněkolikáté píšu písmo, které upadne v zapomnění, a třeba jsem ho, to rozhraní, překročil a nevím o tom ... třeba tato z paradigmat ...

... a tehdy viděl jsem a ukázal jsem na studnu, velice hlubokou, kde na provazu, těsně nade dnem byl uvázán zvon. Ve studni nebyla voda jen jakási vlhká, zvětralá, do žlutočervena zbarvená hornina s vysokým obsahem železa. Z boku studny naproti zvonu v roubení bylo vnější srdce tlouku tvořeno tupým úderníkem, který v té hloubce v akci narážel na jeho vnější okraj a znovu se schovával v otvoru roubení. Divil jsem se, i jiní se divili, jaký to mechanismus jej pohání nebo spíš jaká síla. A vůbec, proč by to takhle zkonstruoval, tak hluboko pod zemí. Zvuk zvonu nebylo slyšet a nikdo nevěděl proč a hledal smysl tohoto.

A nastal čas či zvědavost lidí. Zvon byl ze studny vytažen. Byl to docela obyčejný zvon s bronzovou mapovanou patinou, starší, a ne starý, s jakýmsi drobným ornamentem kolem, takový obyčejný, vysoký tak do výše pasu, zachovalý. I uvnitř bylo navíc další srdce zvonu, to kupodivu při vytahování ani jednou nerezonovalo, třebaže provaz mohutně vibroval pro svou délku. Zvon jistě musel narážet na roubení staré studny. Bylo slyšet, jak padají dolů úlomky kamení z roubení.

A tu jsem měl dojem, že slyším žblunknutí, jako by ožil pramen.

Zvon, upoután na dřevěné konstrukci metr nad studní, se chtěl nadechnout, ale nikdo mu nedal čas. Nevím, jestli já nebo někdo jiný z lidí uchopil srdce zvonu a uhodil s ním o okraj. A všichni v tichosti, která mi připomínala zatmění slunce, zpozorněle očekávali jeho zvuk. Nic. Znovu a znovu. Nic a nic. Jen holé ticho. Vnitřek zvonu byl otlučený, až údery vytvořily jakýsi čerstvý kruh otlučení, a i srdce zvonu bylo stejně orvané. Nic, žádný zvuk. Hleděli a prohlíželi si vnitřek zvonu, jako by chtěli dosáhnout na ten neslyšitelný zvuk, ale našli jen prázdnotu a holé ticho nebo snad trochu vzduchu.

A lidé přemýšleli: „K čemu je nezvonící dutý zvon?“ A s nenávistí a podporování zlobou a nakonec i se škodoradostí lano, na kterém visel, uřízli. Provaz zadrnčel jako tětíva. Zvon padal a za sebou táhl hada. Jak se nakláněl při pádu, párkrát zazvonil, spíš jemně, teskně zacinkal skoro melodii. Padl hladce se šplouchnutím do vody.

Lidé se radovali, křepčili a křičeli: „Voda! Hurá, voda!“ Spouštěli vědra, hladina byla příliš hluboko. Než navázali další provazy k vědrům, voda zmizela a zůstala jen vlhká zvětralá hornina, červený jíl lepící se i na vnější okraj věder. Jen vnější srdce tlouku se začalo pohybovat a neslyšně něco odbíjelo do prázdna, zcela nepravidelně a nečekaně po různě dlouhých odmlkách, které se prodlužovaly. Zvon se začal do jílu propadat. A nebyl na světě tak silný provaz, který by jej vytáhl. Studna chátřala, jen občas si lidé z jílu uplácali a vypálili nádobu na vodu či nějakou sošku v naději, že se jim podaří někdy zvon vytáhnout a naplnit nádobu vodu. Byla to marnost nad marnost. Jen někdy se ozvalo někde tam hluboko srdce tlouku zvonu, jak udušává hlínu a hledá ten zcela obyčejný zvon klesající jílem času. Bylo mu po něm smutno, toužil, aby mu ještě jedinkrát zazvonil, ale tlukot byl stále skromnější a vzdálenější. Byl to můj život ...

A tam kdesi v hlubinách vesmíru ti tiší lehounce naslouchali jeho šepotu a pláči srdce zvonu, které se modlilo:

„Smutno je mi, neboť rád jsem měl ty nepatrné zvědavé lidi.“

A paralelně slyšel staříkovu modlitbu:

„Hle, pane, slyš modlitbu mou a dej mi, prosím, váhy žití

a vykresli ucho na chodidle mých doteků,

já, naivní, modlím se k tobě, pane,

prosím, milostiv buď k osudu a naplň můj čas smyslem.

Z depresí ztracených dnů, v miliardách kruhů

točících se paprsků rozvinutých do přímek věčnosti.

*Pane, prosím, vyslyš modlitbu mou,
já, z nedůvěryhodných klubíček bytí, dotknu se vůně i vody,
dotknu se rozpětí tvých křídel, tvojí vůně
tepem darovaného života a touhy i hudby,
teplo, co ukonejší křečovitý pud sebezáchovy, věz víry nevíry.
Pane můj, v oblouku milosrdenství vystřihni nám nové slunce,
pro život, pro lásku, pro voňavé kvítí z vody, neboť ty jsi a
zpívat radostí budou zástupy i podobné lidství.*

*Sundám si po letech boty a noha mi přiroste do hlíny,
bosý s kořeny v jiných otáčkách, s novou zpětnou vazbou k tobě
v jádru nad bezexistencí směřující k naději pocítím vlhkost.
Já poutník, co sundá si boty, a pocítím sílu a vlhkost hlíny,
nevědomé kilometry dráhou uběhnutého času,
až dolehne na mne marnost prochozených dní.*

*Sundám si po letech boty a noha mi přiroste do hlíny,
otáčí se Země otáčkami kolem Slunce, otáčkami kolem tebe
utíká mi pod bosýma nohama.
Hle, prosím, pane, v den ten každodenní zkopíruj mé oči
do noční klenby.
Opřu se bosýma nohama do země, až vypálí mi v duši stejný
hluboký svět.
Klenbou se budu dívat s pavučinkou, s chomáči hvězd, abych tě
uslyšel ... jak ... slyš.*

*A dívej se přese mě i od východu k západu
a uvidíš mne a ucítíš ve svém srdci jádro,
jádro ty vidíš, moje vnitřnosti a ty, co jsi jeho součástí,
a poslouchej ve dne i v hvězdnaté noci stromy, které jsi zasadil,
jak vztahují své ruce k mé slávě a zpívají se mnou líbezně.
Hle, pane, vyslyš modlitbu mou a dej mi, prosím, váhy žití,
ať já stanu se delfínem, co každou noc tě bude obdivovat.
Stanu před písmem a národy, ať poslechnou můj hlas.
Vědom si cesty uprostřed jádra, pak struny rozezní se v mé
duši.
A v utichnutí spatřím, že jsi nad pochyby mých smutýnkatých*

smyslu, moje hvězdy a tvoje písmo, tvoje písmo jako hvězdy.

*Já nepatrný poutník, co udeřil jsem holí o skálu, sám
na křižovatce cest.*

Pud sebezáchovy jako střípek zrcadla řeže moje maso.

Zrcadlo z mozku jen pár znaků, co podvědomě řídí svět.

*Jen řetězec ukotvený do časoprostoru, stavební kameny
z korálků ve spojnicích časoprostoru, tam kde byly, kam patří.*

*Tam uvnitř Boha, uvnitř důvěry, uvnitř vlastnosti či návodu,
uvnitř paradigmatu souběžnosti postaví se znovu a spatřím
Lásku.*

*Hle, pane, slyším modlitbu mou a dej mi, prosím, váhy žití
a já užitečný vrátím se k tobě, tvé součásti
s láskou, co našla rozhraní i u lidí, s láskou víc než s marností
prochozených dní.*

*Kolik potřebuji hmoty planety, abych vyvážil prostor
pro mou duši?*

Kolik duší, abych mohl podat svědectví?

*Strávit tvoji věčnost, v kolika vrstvách,
bez klece svého života, s překročením realit hmatatelnosti,
pohledem do hvězd, co mne opálil, pohled, co nebe léčí
v diferenciálu času paprsků v závislosti na vzdálenosti.*

Já ubohý pajdavý život.

Inu, zavřeli mne do blázince hned poté, co jsem vykládal na ulici policajtům, jaký by byl svět bez peněz, zdali by stáli dobrovolně coby kašny čurající na náměstích a otravovali lidi ze svého vnitřního přesvědčení o pořádku. Nebyl to vzdor společnosti, byla to obrana proti stereotypu a podsouvání banalit, jednoduchých frází, podvědomí primitivních sloganů reklam a dalších duševních letáků, zalepujících vlastní názory.

A tak mne přece jen sbalili. Ani se nenamáhali vést mne na služebnu a sepisovat se mnou nějaké protokoly o průkazech totožnosti. Dovezli mne rovnou na příjem psychiatrie na vyšetření a k pozorování, zda nejsem blázen nebo něco podobně nakažlivého.

Spíš to byla odplata za urážky policejního sboru. Dostal jsem škatulku podezření na nemoc s názvem schizofrenie apoteóza, tak jsem je nechal při tom.

Četl jsem po nocích psychologa Junga a Perryho. Jejich knihy byly volně k dispozici na sesterně. Docela dobře jsem se bavil, jak mi to doktor ze začátku skoro baští. Snažil jsem se, abych se stal takovým drobným, nenápadným učebnicovým případem.

Čenil jsem si moc tepla, dostal jsem najíst, spal jsem v čistém povlečení. Byl jsem tam as poměrně oblíben, protože jsem každé ráno jak pako poslouchal i několikrát to samé za sebou, třeba celý den, co si pouštěl v přehrávači „spolucestující“.

Polemizoval jsem i s doktorem při sezeních o psyché, o nevyslovitelnosti, o pasivitě, středu, smrti, návratu k počátkům, o novém zrození, o všem, co znala „moderní“ psychologie v oblasti mystiky, teologie a schizofrenie, o rozhraní mezi mystikou a teologií, filosofií a opět schizofrenií. Občas se posunovalo směrem k němu i od něho ke mně.

Za měsíc nastal čas, kdy dospěl k přesvědčení, že jsem úplně zdrav, protože mu zpravidla došly argumenty. Četl jsem v něm jako v knize a spoutával ho pavučinami jeho vlastních pochybností, za které se snažil mne nevpustit k jeho sebevědomému jáství. Tato skutečnost byla hlavní podstatou, že jsem byl v úvahách vždy o krok napřed.

Jo doktor, takovej mladej, vyzáblej, holohlavej. Osazenstvo litovalo hlavně jeho osm dětí, ze kterých svými nestandardními metodami vychovával evidentně další klientelu cvočkárně. Dišputace v sezeních mi až tolik nevadily, hlavně že tam bylo teplo a co jíst. Odbourával jsem šum oddělení a byl v pohodě spokojen s naturálním žitím.

Myslel jsem si, že je to moje konečná. Byl jsem si však vědom, že moje dny v ústavu mohou mít i předčasný konec, a to v důsledku doktorovy ješitnosti a nutnosti mít poslední slovo, jinak to nepřekoušl.

A tak jak mne policajti „za trest“ dosadili do blázince, tak u psychologa či psychiatra jsem nabyl přesvědčení, že mne „za trest“ vyhodí z blázince, protože jsem všechno chválil a až pozdě jsem si uvědomil, že to byla chyba.

Čtěl jsem si zachánit jen to teplo a jídlo, a když se on usnesl na schizofrenii apoteóze neboli jakémsi povýšení nebo zbožštění, do kterého mne tlačil a z něhož byl spokojen, přijal jsem jeho hru

v rámci svých naturalistických potřeb, chtěl jsem zahrát jakési schizodivadlo, které by podtrhlo správnost diagnózy.

Ovšem v konečném důsledku to bylo jen jedno z vidění, které se podle mne doktorovi sice hodilo do diagnózy, ale pro osazenstvo to znělo spíš jako hudba a já jsem se nechal vést hlubinami své psýché k jeho radosti a potvrzení diagnózy.

U mne to bylo vyjádření svojí víry z hlubin své duše, pravé duše, bez nějaké rádoby potvrzené apoteózy, byla to pravda, ke které jsem nemohl nic přidat a nic z ní ubrat, přesně spočitatelná hodnota znaků, slov paraši.

Potřeboval jsem tudíž nějak potvrdit oprávněnost a nutnost svého pobytu, bylo to lepší než v kotelně. A tak záhy, jedinkrát, uprostřed sobotní noci shromáždil jsem kolem sebe ty, kteří mne poslouchali, a v prostoru nad umakartovými stoly jsem popisoval svoje vidění.

Měl jsem pocit, jako bych se ocitl jako kdysi dávno v přítmí vojenské školy, kdy jsem vyprávěl kadetům pohádku na dobrou noc, vzpomněl jsem si na celu s kamarádem Leninem, jak jsme oba volali: „Bože, zakukej!“ Zdálo se mi i o diamantové korunce v hrobě v Petrovicích, o továrně i kostelíku v Kostelci, viděl jsem a cítil u srdce všechna chvějící se přátelství i lásky, které jsem kdy prožil, a přemýšlel jsem, kdo je živý a kdo je mrtvý, jakoby v souběžných procesech.

Celý film mého malého pajdavého života jsem měl před sebou, úplně náraz, bez časových sousledností, celý život položený mi do dlaní a viděl jsem a divil se, že se tam vejde. A pozdvihl jsem tuto náruč dlaně nad ostatní, jako bych chtěl, aby do ní všichni ti blázni a bláznové nebo psoudoblázni jako já, oblečení v ústavních košilích, viděli a zřeli nepopsané.

Byl v tom určitě vidět můj obdiv k nim, že mne vůbec poslouchají, neboť byli jediní. Viděl jsem jejich zvědavé oči, utopené v rýhách vrásek, které visely na mých rtech, pár tlustých břich s podkožním sádlem.

Podvědomě jsem se připravil i na nesouvisející výkřiky, kupodivu bylo ticho, jen vrčení startéru neosobní zářivky, světlo z lampy osvětleného nočního zamřížovaného nádvoří ústavu a tichý tolerantní souhlas poslouchajícího ošetřovatele i doktora v otevřených dveřích ošetřovny se vznášely spolu s vůní nekonečného čaje ve vzduchu sanatoria.

Na nádvoří kvílel elektrický vozík podobný těm na nádraží, používaný při svozu balíků od vlaku na nástupištích, s dvěma madly a šlapkou k pokynu k jízdě. Svážel špinavé termosy od jídla do ústavní kuchyně. Každý měl i tento zvuk hluboko zarytý pod kůží s Pavlovovým reflexem, zejména při opačném směru jízdy. Sklonil jsem se před nimi ... a zapomněl jsem, kde a kdo jsem.

„Poslouchejte a vězte, věčně uslintaní blázni, moji přátelé, a запиšte či poslouchejte věci dění budoucích.“

Začal jsem tiše vypůjčeným citátem:

„Já Jan i bratr váš i spoluúčastník v soužení i v království i v trpělivosti. Blahoslavení, kdož čtou, i ti, kteří slyší slova proroctví tohoto a ostříhají se toho, což napsáno jest v něm, neboť jeden z mnoha časů blízko jest a, prosím, řka, člověče, zastav se na chvíli v tomto běhu času a vyjdi,“ doplnil jsem a pokračoval sám za sebe:

„Tak pravím, průhledný v dýmu, já pod rameny zlatého svícnu, pokorný svému Bohu a věcem lidským a příštím, jak jsou mi v pokoře dány.

Vidím Jana, jak píše zjevení, neboť klonem jeho ducha jsem já, malý Jan, jak podává mi bílé pero a papyrus, řka:

‘Hle, piš a pokračuj!’

Já vím ... a Mojžíš bez rohů mi nabízí hůl, aby mi nabídl oporu...

JEŠTĚ ROVNÁ ZEM A NE KULATÉHO ZDÁNÍ, JE PLÁST VČELSTVA A V NĚM STEJNĚ TOLIK SVĚTŮ, JE PLÁST VČELSTEV A V NĚM STEJNĚ TOLIK ČASŮ, JE JEN JEDEN ČLOVĚK A STEJNĚ TOLIK KLONŮ, JE JEN JEDEN BŮH A MNOHO FALEŠNÝCH LIDÍ A PROROKŮ.

JE MNOHO VČELSTEV NA STROMĚ ŽIVOTA, KRÁLOVEN I TRUBCŮ, NEBOŽ PODOBNÝ BUDE I ŠTĚP LIDSKÉHO ŽIVOTA.

A NAPLNÍ SE HEXAGENY POHLEDEM A MEDU BUDE DOST A MOC. POTEČE DUTINAMI ŽIL A TEPNAMI STROMU ŽIVÉHO. A DOBRÁ VODA BUDE PAK SLADKÁ A NEBUDE TAK DOBRÁ A BUDE ZALEPOVAT OČI A ÚSTA, UŠI A NOS, LEPIT SE BUDE PO DLANÍCH.

KRYSTALKY CUKRU VŠUDE ŘEZAT BUDOU, AŽ PROŘEŽOU BRÁNICE SVĚTŮ, AŽ PLÁST BUDE JEDNODUŠE CELISTVÝ A HRÁZE UMĚ STVOŘENÝCH ROZHRANÍ POKOŘENY BUDOU.

SLADKÁ VODA OTRÁVÍ STROM I VĚTVOVÍ.

A VLÁDY ČASŮ SE BUDOU STŘÍDAT V DALEKÝCH MOCNINOVÝCH MĚŘÍTKÁCH.

A NEBUDE MYSL ANI ČLOVĚKA LIDSKÉHO RODU. JEN DUCH LIDÍ JAKO JEDEN PROBUDÍ PROSTOR A SÁM ROZPLYNE SE V ČÁSTEČKÁCH MILOSTI.

HLE, HLEDAT A PŘITAHOVAT SE BUDOU PAK OBRAZY SOUVISLOSTÍ A TVOŘIT BUDOU SE FRAKTÁTY PODOBENSTVÍ VYKOUPENÉ STESKEM A LÁSKOU, BUDOUCNOSTÍ I MINULOSTÍ.

A NEBUDE JEN ČAS JEDEN, ALE JEDEN Z JEJICH MNOHA NEMĚŘITELNÝCH, CO V NEPATRNOSTI, NIKOLIV V NÁHODĚ, ROZECHVĚJE PRÁZDNOTU A ZREKAPITULUJE KRUH A NASADÍ SI KORUNU, ABY POKORNĚ PŘIJAL SEMÍNKO Z ČISTÉHO DAROVANÉHO PLODU STROMU ZACHOVALÉHO.

A NEBUDE UŽ VODA SLADKÁ, ALE BUDE JEN TĚŽKÁ, TĚŽKÁ NATOLIK, ŽE V NÍ NEBUDE MÍSTO PRO LIDSKÝ KMEN. A BUDE JINÉ ZVÍŘE NEŽ ČLOVĚK, JEHO DŮSTOJNĚJŠÍ, A DUCH I DOBRÁ VODA DÁNA MU BUDE VĚNEM VČELAŘEM, ABY ZALÉVAL A VYMODELOVAL NOVÉ OVOCE.

A BUDOU NOVÉ SVĚTY I PODOBNÉ TĚM STARÝM.

A NOVÁ DUŠE ČISTÁ A NEPOPSANÁ, BEZ DĚDICTVÍ ZAČNE TVOŘIT, VNÍMAT A OTVÍRAT, ODHALOVAT TAK PROSTÁ TAJEMSTVÍ, TAK JEDNODUCHÁ A KRÁSNÁ BEZ ZATÍŽENÍ ČASU, ZNOVU SE ZAČNE PODÍLET A DĚLIT, SDĚLOVAT SNY, TOUHY A PŘÁNÍ, CHŇAPAT A DYCHTIT PO NAPLNĚNÍ.

A VIDĚL JSEM PROUDY KVASÍCÍHO ŽLUTÉHO CHLEBA, JAK SE VALÍ KOLEM MNE. CHTĚL JSEM SI VZÍT A USUŠIT TROCHU KVASU NA DOBY HLADU, ALE OZVAL SE HLAS:

‘VEZMI SI ČISTÝ KVAS Z BÍLÉ MOUKY A JEČMENE.’

A HLE, VIDĚL JSEM DÍŽI, JAK PLUJE PO MOŘI TĚSTA A BÍLÁ MOUKA SVÍTÍ KOLEM. A OPĚT OZVAL SE HLAS:

‘**P R O Č M I N E V Ě Ř Í Š ?**’ A POKRAČOVAL: ‘NEJEZ, POKUD NEMÁŠ HLAD, A NEPIJ, POKUD NEMÁŠ ŽÍZEŇ, JÁ DÁVÁM TI CHLĚB ČISTÝ V MOŘI ŽIVÉHO A VODU Z PRAMENE ČISTÉHO.’

A VIDĚL JSEM ZÁSTUPY, CO STÁLY PŘED TŘEMI KOMÍNY, JEDEN BYL OBROVSKÝ, DRUHÝ MALÝ A TŘETÍ STŘEDNĚ VELIKÝ. A TLAČENICE NEJVĚTŠÍ BYLA U TOHO OBROVSKÉHO KOMÍNU.

A KDOSI MI ŘEKL:

‘STOUPNI SI DO TOHO MALÉHO, NEBOŤ, AŽ JE KOMÍN OBROVSKÝ NEBO NEJMENŠÍ, STEJNĚ VŽDY PROLEZE JEN JEDNA DUŠE SAMOTNÁ A KAŽDÁ JEDINÁ JE NAKONEC STEJNÁ.’

A Z KOMÍNŮ SE NEKOUŘILO, NEBOŤ NEBYLO VIDNO JEJICH KONCE.

A SMUTEK ZAVLÁDL VŠUDE KOL. NENAŠLO SE V ZÁSTUPECH, CO V ČLOVĚKU NENÍ, A NEMOHLO SE NAPLNIT ZKLAMÁNÍ Z TOHOTO. STRACHEM JSEM SE CHTĚL DRŽET TOHO SVÉHO PŘÍSNÉHO A MILOSRDNÉHO BOHA ZA RUKU, ABY MNE VEDL SAMÉHO, SAMOTINKÉHO NAD SVOJE KLENUTÍ. STÁL JSEM TAM NAJEDNOU SÁM, V BAČKOR-KÁCH, JÁ JAN SLUŽEBNÍK A BRATR VÁŠ, ÚČASTNÍK V SOUŽENÍ, A VOLAL JSEM SVÉHO BOHA, PROSIL O MILOST SPOČINOUT V JEHO KONEJŠIVÉ NÁRUČI.

PRVNÍ VOLÁNÍ

T Y J S I, VEĎ MNE ZA RUKU!

MÍSTO ODPOVĚDI JSEM VIDĚL KOLEM SEBE PÍSMENA ZNÁMÁ I NEZNÁMÁ A SLYŠEL JSEM SVŮJ HLAS, JAKO BY PŘEDČÍTAL:

‘PROČ KE MNĚ TŘIKRÁT VOLÁŠ? JÁ JSEM TVŮJ BŮH, JÁ JSEM ZÁKON A TY JSI SAMA ODPOVĚĎ. PŘEDE MNOU SE NELZE POVÝŠIT ANI PONÍŽIT. AČ MÁM KLÍČE OD ŽIVOTA A SMRTI, TAK JE TO MÁLO PRO TEBE A PRO TVŮJ ROD.

NEJSEM TVŮJ SOUDCE, NEBOŤ Z TVOJÍ SVOBODNÉ VŮLE TOMU SÁM CHCEŠ, BYS DOŠEL POKOJE. AŽ ZAPEČETÍM TVŮJ ČAS A TAK SE STANE, POTOM VEJDU DO TVÉ PŘEDSTAVY. A PŘIVEDU VODOPÁDY DO POUŠTÍ TĚM, KTEŘÍ ŽÍZNÍ, A OMYJI JIM NOHY A POSADÍM KORUNU STROMU ŽIVOTA NA JEJICH HLAVY.

SLEPÍ A NĚMÍ PŘIJDOU, ABY MNE UVIDĚLI. I UVIDÍ MOJE PÍSMO KAŽDÝ, KDO VE MNE VĚŘÍ. NEBOŤ JSI TEN, CO U MNE NALEZL MILOST, A JÁ TI JI DARUJI, ABYS MOHL VYDAT SVĚDECTVÍ A USLYŠEL DŘÍVE, CO JINÍ USLYŠÍ, A ABYCH SPLNIL TVOJE PŘÁNÍ, NEBOŤ TY JSI MÉ DÍTĚ.

A KAŽDÝ ČAS ČI OKAMŽIK JE STEJNĚ DŮLEŽITÝ. CO BYLO, ZŮSTANE ZAPEČETĚNO NAVĚKY, A NAPLNÍM TVÉ OBRAZY A OBEJDU POSLOUPNOSTI ČASŮ. A NEBUDE UŽ MOŽNOST USPOŘÁDÁNÍ SKUTKŮ A VĚCÍ DO ČASŮ ZAPEČETĚNÝCH. A NADĚJE ZŮSTANE JEN NADĚJÍ A BOLEST JEN BOLESTÍ, LÁSKA JEN LÁSKOU.’

STÁL JSEM TAM NAJEDNOU SÁM, SNAD V KOŽENÝCH BOTÁCH, JÁ JAN SLUŽEBNÍK A BRATR VÁŠ, ÚČASTNÍK V SOUŽENÍ, A VOLAL JSEM SVÉHO BOHA, PROSIL O MILOST SPOČINOUT V JEHO KONEJŠIVÉ NÁRUČI.

DRUHÉ VOLÁNÍ

JAK Ý JSI?

‘JÁ JSEM TVŮJ BŮH, JÁ PEČLIVĚ ZŘÍM VŠECHNY TVÉ SKUTKY, JEDEN ČI MNOHO ZAPSÁNY BUDOU DO KNIHY ŽIVOTA.

NENÍ-LIŽ POUZE ŽIVOT JAKO JEDEN, LIDSKÝ ROD JAKO JEDEN, JAKO LIDSKÉHO RODU ČAS JEN JEDEN, NEBOŤ TVŮJ BŮH JE JEDEN, CO NADŘADIL ZÁKON ŘÁDU CHAOSU, NENÍ NÁHODA JAKO JEDNA, JÁ ANI TY JÍ NEJSME. JE JEN JEDNA LÁSKA. JÁ, POČTÁŘ, POČÍTÁM POČÍTELNÉ. JSEM NETĚLESNÝ A NEPŘEDSTAVITELNÝ, JÁ JSEM REALITA VŠECH ČASOPROSTORŮ A TY JSI V NICH MOJE DÍLO.

JSEM JAKO SEN, PRAVÝ A VĚRNÝ, TAM SPATŘIT MNE MŮŽEŠ, JSEM UPROSTŘED NĚJ A MLUVÍM S TEBOU. JEN POKORNÍ MNE SLYŠÍ, JEN POKORNÍ MNE VIDÍ, TAM ZA PROPUSTNOU PAVUČINKOU MYŠLENKOVÝCH ŽITÍ, V TOBĚ, UPROSTŘED OBLOUKU UCHOPÍM TVOU RUKU A TY POCÍTÍŠ MNE V DUŠI JAKO NĚŽNÝ DOTEK VĚTRU, MÁCHNUTÍ HOLUBÍCH KŘÍDEL A VZBUDÍŠ SE DO PODIVNÉHO TUŠENÍ.’

STÁL JSEM TAM NAJEDNOU SÁM, BOSÝ, JÁ JAN SLUŽEBNÍK A BRATR VÁŠ, ÚČASTNÍK V SOUŽENÍ, A VOLAL JSEM SVÉHO BOHA, PROSIL O MILOST SPOČINOUT V JEHO KONEJŠIVÉ NÁRUČI.

TŘETÍ VOLÁNÍ

KDE JSI?

‘A NASTANE JEDEN Z ČASŮ, KDY ROZPEČETÍ SE NEBE A ZEMĚ SE ZAČNE OTÁČET OPAČNÝM SMĚREM. A JAKO KLUBÍČKO NITI ZAČNE UBÝVAT A NATAHOVAT SE, AŽ NEUDRŽÍ TEPLO A VETKÁ SVŮJ VLAS DO MÉHO KLENUTÍ.

A STANE SE, ŽE SEN BUDE SKUTEČNOSTÍ A SLOVO MÉ BUDE VÍC NEŽ ZÁKON LIDÍ. A ODČÍTAT SE BUDOU DNI OD SEDMÉHO PO PRVNÍ, NEBOŤ JÁ JSEM PRVNÍ I POSLEDNÍ. NEBOŤ JÁ BŮH TAKÉ STVOŘIL JSEM JEN JEDNOHO ČLOVĚKA, ABY SE LIDÉ NEMOHLI JEDEN NAD DRUHÝM VYVÝŠOVAT RŮZNÝM TVRZENÍM, NEBOŤ JEN JÁ JSEM POČTÁŘ A JMENOVATEL.

A VÍRA TVÁ ODEVZDÁ VE MNE I V SEBE DŘÍV, NEŽ JE ZARUČENO, CO ZA TO DOSTANE, ŽE KDO CHCE SVOU DUŠI, SVŮJ ŽIVOT, SVÉ JÁ ZACHOVAT, ZTRATÍ JEJ.

SPOČÍTEJ POČET ZNAKŮ JAKO ČÍSEL, NEBOŤ JE NEMĚNNÝ.’

NAJEDNOU JSEM SE OCITL V KLIDNÉ A TICHÉ MATICI OCEÁNU. ŠEL JSEM SÁM PO DLOUHÉ ROVNÉ LINCE POHOŘÍ, KTERÉ JSEM VNÍMAL POD HLADINOU, NA DOTEK NOHOU NĚŽNÉ A HLADKÉ, ZE SLONOVÉ KOSTI. PRŮHLEDNÁ VODA PODE MNOU BYLA ČISTÁ JAKO VZDUCH.

VPRAVO I VLEVO MNOŽSTEVNÍ MODŘENKA STÁLE TMAVLA DO TESKNÝCH I NÁDHERNÝCH ČERNOMODRÝCH HLOUBEK. A BYLO SVĚTLO. ALE NEBYLO TO SLUNCE A HLADINA NEZRCADLILA MŮJ OBRAZ. VODA U VRCHOLU BYLA TEPLÁ, HEBKÁ, MAZLIVÁ, NESLANÁ.

BYL JSEM TAK VDĚČNĚ ŠTASTNÝ, LEHOUNKÝ, COBY BEZTĚLESNÝ, SE STÁLE OPAKUJÍCÍ SE MANTROU SPIRÁL ROZPLÉTANÝCH A NAVLÉKANÝCH KORÁLKŮ.

DOBŘE JE MI, DOBŘE, JÁ A VODA, VODA A JÁ - JÁ JSEM TA VODA.

BYL JSEM TAM ÚPLNĚ SÁM, A PŘITOM JSEM CÍTIL, ŽE SE NA MNE NĚKDO DÍVÁ NEBO SE DÍVÁM JÁ SÁM NA SEBE.

ŠEL JSEM TAK DIVNOU VODOU BEZ ODPORU, BEZ ÚNAVY, BEZ MYŠLENEK, BEZ VZPOMÍNEK, BEZ VZPOMÍNEK NA NĚCO NEBO NĚKOH A BYLO MI DOBŘE. ČAS SE NEMĚŘIL, LIDSKÝMI MĚŘÍTKY NEBYLA RELATIVITA, NEBYLO KRITICKÉ MNOŽSTVÍ, NEBYLY SÍLY, NEBYLA NEURČITOST, A PŘITOM, PŘITOM TO BYLO TAK SKUTEČNÉ, VÍCE NEŽ PRAVDIVÉ ... NEBYLO OTÁČENÍ ... TAK JEDNODUCHÉ.

A VODA ZAČALA BÝT PROTKÁNA ŽÍHANÝM ZELENÝM BLÁZNEM A SPLEŤ JEHO LÍSTKŮ JAK PAVUČINKA BABÍHO LÉTA ZAČALA MNE OBJÍMAT ZE VŠECH STRAN. CÍTIL JSEM JEJICH DOTYKY, NĚŽNÉ, A PŘI TOM HORKÉ JAKO TĚLO PŘIMÁČKNUTÉ ŽENY CHLADÍCÍ SE DECHEM JAKO PES, A HLE, TŘESK, ČAS.

ZRODIL SE STRACH A JÁ JSEM SE ZAČAL BÁT. ZJISTIL JSEM S HRŮZOU, ŽE I JÁ DÝCHÁM A NOHY SE MI ZAČÍNÁJÍ SPLÉTAT DO ODDENKU A LIÁN. A AČKOLIV MNE NENUTILY, ABYCH ŠEL DÁL, PROTOŽE JSEM ZHOLA NIC NEPOTŘEBOVAL, ANI JÍST, PÍT ČI SPÁT, ZAČAL JSEM VNÍMAT ČAS A POCIŤOVAT, JAK SE MI KRABATÍ KŮŽE NA PRSTECH RUKY NEUSTÁLE SMÁČENÉ VODOU. DOSTAL JSEM STRACH. ECH, NARODIL SE MI STRACH.

STRACH ZE ŽIVOTA, STRACH ZE SMRTI, Z TOHO, ŽE SE MI ZAČÍNÁ ODPOČÍTÁVAT ČAS, ČAS, KDE NULA JE ZŘETELNĚ VIDĚT NA OSE ROVNÉ LINKY Z JEDNÉ I DRUHÉ STRANY A MÍSTO NULY ZVON, DIV A EXISTENCE, ODRAZ SVĚTLA. A JAKÝSI DOTEK SLOVA ČI RUKY JSEM VNÍMAL JAKO PRVNÍ, ANIŽ BYCH UMĚL MLUVIT, POROZUMĚL JSEM NEVYSLOVITELNÉMU.

NEBOJ SE, JÁ Povedu tě po hřebenu hor, po kůži ze slonové kosti a neexistenci zmačkám a rozpustím v nekonečném množství vod, neboť tvojí volbou je, zdali zůstaneš u mne, nebo dovedu tě i na suchou zem.

TAM I BLÁZEN SE OPŘE O NI TAK, ABY ŠPLHAL DO VĚTVOVÍ A KOŘENY DO PŮDY. TAK ODDĚLÍŠ SÁM SEBE ODE MNE, JAKO JÁ ODDĚLÍM VODY A NEBE OD ZEMĚ, DEN OD NOCI A SLUNCE OD MĚSÍCE, ČASOPROSTOR OD VĚČNOSTI.

TEHDY VŠAK ZAPEČETÍM VODY, KTERÉ TĚ NESLY A OBJÍMALY, A TY BUDEŠ MUSET PLAVAT, ABY SES NEUTOPIL. MYŠLENKY TVÉ BUDOU SE POHYBOVAT V KRUHU JAKO TUTO KOLEM TEBE, JAKO BOLEST A LÁSKA, SMRT I ŽIVOT VE STUPNICI ČASŮ.

Ne, nebyla to schizofrenie či jiná nemoc, věděl jsem, že se mne dotkla pravda - tak jsem se zrodil a narodil, tak podobný sám sobě, jen podobný bláznů, podobný vodě, obrazu vyšítoho měsícem i sluncem, jistě ne prorokem, ne mesiášem, ani Bohem, jen nesmělým hlasem volajícím z pouště plné vod upoutaný pupeční šňůrou k absolutnu...

... jak líbezné jsou tvé ruce, které mne vedou ...

Podíval jsem se do snářů, nalistoval jsem a četl polohlasem:

„Splní se ti velký dětský sen...“

Bylo тихо, hra stínů bláznů se zakonzervovala a ztuhla do zakletého království v pohádce o Šípkové Růžence. Jen vrčení startéru neosobní zářivky, světlo z lampy osvětleného nočního zamřížovaného nádvoří ústavu a končící tichý tolerantní souhlas poslouchajícího ošetřovatele a i doktora se vznášely spolu s vůní erárního čaje ve vzduchu sanatoria. Doktor se odvážil tento status quo porušit jako první:

„Tak jo, inženýre, rozpustíme schůzi, jde se spát.“

Kývl jsem na souhlas očima a bílé duše v jednoduchých plátěných košilích se zvedaly a jemně posouvaly židle pod stoly.

Starý muž, kterého jsem znal podle toho, že jedno zakalené oko mu hledělo kamsi jinam, hustě šedivý, co pořád poslouchal tranzistor nalepený u ucha a vždy zřetelně a mohutně zdravil nahlas - dobrý den, dobrý den -, a co na všechno odpovídal - do prdele -, takový šedý hustovlasý Mikuláš a dědeček beze slova přišel ke mně a sedl si mi na klín a schoulil se mi beze slova do náruče. Smrděl močí a nemytým pižmem jako starý pes. Zůstal jsem tam sedět sám s ním, opodál stál nevlídný neosobní ošetřovatel.

Podíval jsem se na něj a naše oči se setkaly. Lehce pokynul hlavou, jako by toho starého vetchého blázna chtěl pochvat sám. Mrkl jsem očima na znamení, že jsem si vědom toho, aby to netrvalo dlouho.

Odešel.

Já jsem toho starého muže choval jak malé dítě. Byl tak lehoučký.

Já malý pro něj květinový bůh, co nechtěl jsem být krutý, viděl jsem do jeho osudu. Mlčel a plakal a já plakal s ním. Lehce jsem ho houpal na kolenou a potom jsem jej chtěl odnést do postele na pokoj, ale při mém pokusu mi došlo, že už nemám takovou sílu jako kdysi, byl opravdu věchýtek. I on to pochopil, zvedl se.

Podal jsem mu ruku, jako bych se s ním loučil, a zůstal jsem sedět sám na židli s hlavou ponořenou do dlaní. Měl jsem pocit, že ho ve spaní držím za ruku, nebo snad jeho stín, a jako Mojžíš bez rohů jsem mu podával pasteveckou hůl, důvěřivému slepci. Bylo pro něj těžké žít v lidské kůži a smrdět jako bláznivý pes.

Druhé a další dny, myslím, že to byla až přespříští sobota nebo neděle, následovaly v neměnné agonii sanatoria. To pondělí mne volal doktor a zkoumavě si mne prohlížel. Otázka, kterou měl napsanou v očích, zněla:

„Jsi tak dobrý herec nebo kdo vlastně jsi?“

Doufal jsem, že váhy se nepřeváží na stranu herectví, a očekával jsem verdikt, zda mne propustí, nebo mi naordinuje nějaké ty prášky, které jsem se stejně snažil nepolykat.

„Tak, inženýre *lidských duší*, jak se máte?“

„Dobrý, pane doktor, dost dobrý, dost dobrý, dost.“

„Slušný výkon ty vaše ž v á s t y, věděl jste, že vás poslouchám, že ano?“

„Ano, asi ano.“

„Bylo to představení kvůli mně?“

„To jste řekl vy, pane doktore.“

„Neodpověděl jste mi, žvej kale.“ Jeho zrak sklouzl na složky s mým jménem.

mlčel jsem. Potřeboval jsem taky čas, než mu něco řeknu. Zřejmě ho to docela dobře bavilo, že mne přece jenom něčím zaskočil. A chtěl mne dorazit.

„Pan František nás opustil.“

„Který František,“ ptal jsem se, protože jsem jménům skutečně nevěnoval prázdnou pozornost.

„František, ten s tím tranzistorem, co si dával do polívky vždycky lžíci pepře. Ten, jak jste ho choval na klíně.“

Nevěděl však, že se mne taková skutečnost dotkne mnohem později než při první reakci. Jako by to vše chodilo mimo mne, a až jsem byl sám, tak teprve po chvíli se mne to pořádně dotklo. mlčel jsem, akorát jsem drobně kývl hlavou na souhlas.

„Vy jste o tom věděl?“

mlčel jsem a přemýšlel, co tím sleduje. Nedal mi čas.

„Vy jste to věděl. Co jste mu nabulíkoval?“ otázka směřovala k predikci. „Vy jste ho zabil žvejkama, vy a vaše žvejky starýho Žvejkala!“

Neměl jsem chuť mu udělat radost. Kdybych mu řekl, že jo, zachránil bych si teplo, lůžko a stravu v sanatoriu, když řeknu, že ne, popřu všechno, čemu jsem věřil. Chtěl jsem ještě čas, abych mu odpověděl nějakou protiotázkou. Byl dostatečně mladý, bystrý a chytrý.

„Nedokážete na to odpovědět, p a n e inženýre?“ znělo vážně, ale v podtextu škodolibě.

„Ne!“ znělo moje řešení, krátká úsečná odpověď.

„Ne, jako že nedokážete odpovědět, nebo ne, že jste o tom dopředu nevěděl?“

„Ne.“

„Nevěděl jste, že se oběsí?“

„Ne.“

„Víte, co měl napsáno u sebe na cedulce?“

„Ne.“

„Byl tam nápis MOJE DUŠE.“

V ten okamžik jako by mými vzpomínkami prolétl obraz slaměného panáka tam kdesi na kaštanu v aleji kdysi dávno před skoro padesáti lety. Tenkrát ho tam pověsil *mladej opičí muž*. Byl jsem zdrcen. Ani tak ne ze smrti jakéhosi Františka, ale z kruhu, který se tímto zřetelně uzavíral. Podíval jsem se na doktora a bylo mi jasné, že nějaké vysvětlování nemá význam. Byl se svou terapií evidentně spokojen.

„To je všechno?“

„Ne.“

„Musím vás vyšetřit?“

mlčel jsem. Postavil jsem se jak ten slaměný panák a dělal to, co se po mně chtělo, předklon, reakce na chodidlech, různé klepání a podobné, stokrát prováděné procedury. Postřehl jsem, že opravdovým důvodem mého vyšetření byl vytetovaný kruh, orloj na mých zádech s neznámými písmeny po obvodu, spíš připomínající atomární systém nebo divnou soustavu časů, souhvězdí či neznámá pojmenování myšlenek nejširších. Uvnitř velkého kruhu byl malý kroužek, malinká replika Čáryfukova hrbu, směr tajemství, které nosil každý z nenarovnaných stříbrných Měsíčňanů. Doktor se přímo kochal tím, že jsem se tuto deskriptivní grafiku snažil skrývat už jen proto, abych nemusel odpovídat na zvědavé dotazy, a plně jsem chápal i Čáryfuka s koupáním v oblečené košili.

Doktor se zvědavě ptal při každém vyšetření na smysl, byl inteligentní, informace systému stála bez vizí souvislostí mimo něj. Nebyl to ten pravý, kterému bych mohl tajemství nesmrtnosti předat, byl tak sebestředný a pyšný, prostě jsem to tak cítil. Na jeho otázku jsem vždy odpovídal:

„Blbost, to mi udělal pan Žvejka.“

Moc dobře věděl, že kecám, nechával mne svlečeného, byl moc pyšný na to, aby se přiznal, že něco nechápe. Možná i toto byl pravý důvod, proč mu musím sejít z očí. Nevadilo mi, že si to prohlíží, moje hrbaté stařecké tělo s vytetovaným orlojem. Bylo smutné, že jsem nikoho nenašel, žádného následovníka, žádného vidoucího, mladého nebo starého, ženu či muže, to byl pravý důvod smutku.

Znal jsem to tajemství, věděl jsem, kdy a jak jej předat, nevěděl jsem komu.

Tenkrát, když Zachar drtil mé ruce, vzpomínám si ..., kdysi jsem nerozuměl tomu, co povídal:

„Ty jsi Jan, chlapče, a v tvých dlaních vidím svůj život i tvůj život a zřím, že stejné podstaty je a můj kruh života se uzavře. Předáš pak to, co bude napsáno v tvém těle mnohým. Nastane porodní čas, kdy slunce bude pod tvýma nohama a stříbrný i muškátový měsíc si nasadí žaludovou čapku tvým stínem, a tehdy pokorní skloní se a uvidí mnozí mocné oslnivé dílo. Stříbrné paprsky věků očistí a uzdraví nemocné a spojí se uvnitř kruhu. Ti tiší v jeho oblouku *oslyší orloj* a čas v něm, co chodí nahoru i zpátky. Bůh je tvoje štěstí, muškátový chlapče, jsi potomkem jeho měsíce ...“

Dnes bylo proti očekávání vyšetření důkladnější. Nasadil mi na hlavu jakousi gumovou čepici s přezkou pod bradou k zapojení elektrod na EEG. Musel jsem v tom vypadat dost směšně. Neopomněl profesionální vysvětlení vyšetření. Trochu jsem se otrásl, až drátky zacinkaly.

„Víte, pane doktore, Dívající se a Mluvící udělal všechno stvoření a všechna slova z Jednoho Jména. Byla dokončena nebesa i země se všemi zástupy. Osmého dne ustanovil nade mnou muškátový měsíc z jednoho celku jako duch z ducha, světlo ze světla, tělo z těla, z jednoho dva, z jednoho dva, pane, jen láska z lásky byla stejná, pořád to nebyly dvě lásky, ale Jen Jedna.

Ona vládne všem světům, ona nepotřebuje čas. Podívejte se v noci na oblohu a pochopíte, že čas je jen lidské alibi, lidský výmysl měřitelný kýmsi, čímsi. Zvedněte hlavu do hvězd a pochopíte, že čas neexistuje, je jen Jeden celek, jedna Láska, kterou někdo má za Boha. Můj i tvůj život - jen nepatrná matice zrcadlení, naslouchání duplicit, zrcadlení coby paštika namazaná na chlebu ... nulová hodnota cé na druhou. Nikoliv čas, jen rozměr, pane doktore!“ Znovu jsem zacinkal cinkrlátky. „Není čas, je jen věčnost.“

Doktor mne přerušil: „Kdo má ty žvásty poslouchat? Řekněte mi, jak se jmenujete, jméno, příjmení k výstupní dokumentaci.“

Vzpomněl jsem si hned na starého dědu, který se mnou sedával u jídla a strašně rád jedl. Měl poruchu řeči, jinak velmi inteligentní bílovous. On, aby si ušetřil námahu, místo svého jména hned pomalu hláskoval svoje rodné číslo.

„Pět, pět, nula, sedm, tři, jedna lomeno jedna, tři, devět, dva.“

„Jo srandičky, ty vás přejdou. Když vás to počítání tak baví, tak jedte sčítání po třech, je to součást vyšetření.“

Asi jsem neměl vůbec začínat. Nechal si pootevřené dveře, před kterými byla ještě bílá plenta, a tak jsem nevěděl, jestli mne poslouchá nebo ne. Vzpomněl jsem si na vojáka na čáře, jak jsem mu máčel ksicht v bahně, když se snažil mne podvést. Začal jsem. Skončil jsem u čísla 1707. Celou dobu mne z vedlejší místnosti sledoval a počítal se mnou a opravoval chyby. Když jsem nějakou udělal, musel jsem začít od začátku.

Konečně moje počítání bylo přerušeno a já, ulehnuv na lůžko k zapojení elektrod, jsem se s úlevou protáhl. Do řeči mi už nebylo. Dvacet minut s konečnou fází blikajících světel mi připadalo nekončným. Na stropě bylo namalované takové dětské sluníčko, asi pro děti nebo pro blby, kteří při pokynu *otevřete oči* na něj tupě zírali. Vyšetření se chýlilo ke konci. Zjevně natahoval čas.

„Tak co, nechcete si popovídat?“

„Ne, nemělo by to význam, nevím o čem.“

„Já vás opět poslouchám, něco vydržím.“

„Není o čem,“ zopakoval jsem.

„Třeba o vašem proroctví či evangeliu.“

„Ne, třeba jindy.“

„Jindy nebude, nemáme tu už pro vás místo.“

Zarazil jsem se.

„Jste zdrav, p a n e inženýre, zítra půjdete domů.“ Věděl velmi dobře, že se vrátím do kotelny.

„Hm, sbohem lidské teplo a dobré žvanče pro p a n a Ž v e j - k a l a,“ komentoval jsem od srdce i nahlas.

„To je vše, jste zdravý,“ pobídl mne k odchodu.

„Pane, apoteóza odchází, nechť i vy najdete to, co hledáte, než zapečetí se váš člověčí čas, pane, odcházím za svým muškátovým Bohem, za oranžovým měsícem!“

„Běžte si, inženýre, vykládat ty svoje nesmysly do kotelny, ať tedy je váš bůh trpělivý a poslouchá ty vaše nesmysly.“

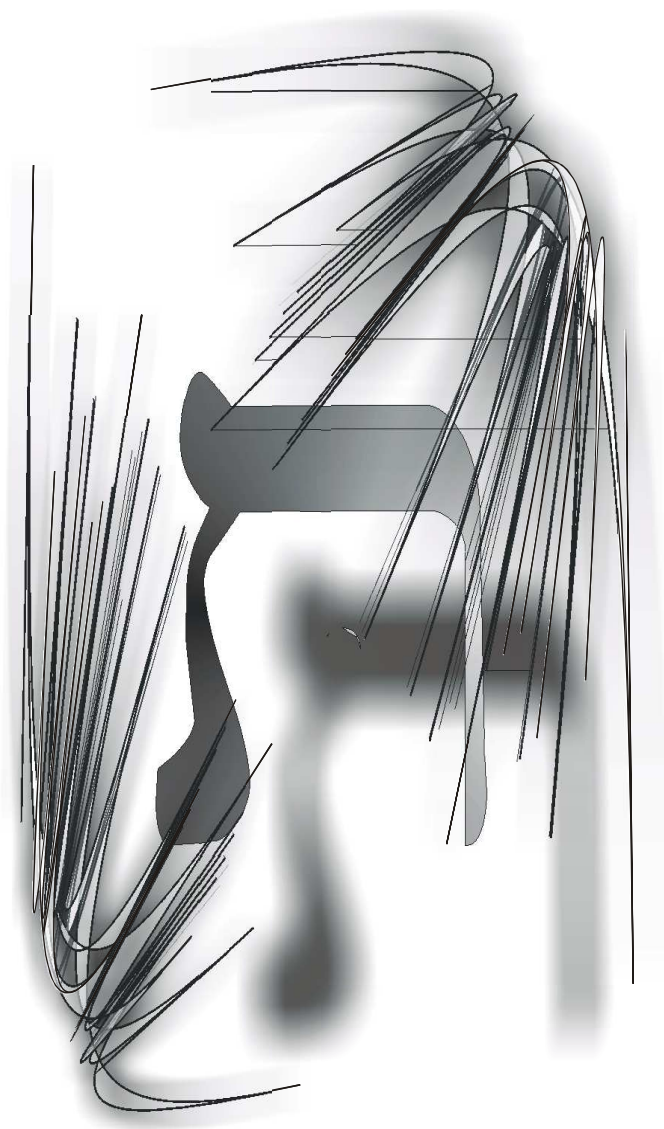
„Můj m u š k á t o v ý B ů h, p a n e, je trpělivý a spravedlivý, p a n e, on mne miluje, i vás, pane doktore,“ odpověděl jsem klidně a soustředěně. „Hle, p a n e, čas i země se budou otáčet opačným směrem a zboří se klenba. Podívejte se na jitřenku, tam.“ Připomněl jsem se mu ve dveřích sám: „Jsem apokalypsa žvástů, *sbohem*, pane.“

Za dveřmi jsem se na chodbě zastavil, byla kupodivu prázdná, stoupl jsem si k oknu a zamyslel se; tak konečná tady nebude. Koukal jsem skrze mříže a snažil se pochopit, co to vlastně cítím.

Smutýnkatý a něžný je můj muškátový Bůh, vnímá, jak budu umírat. Řídí moje kroky, prostředí, všechny náhody a city, miluje mne a nechá mne umírat proto, aby mi dal naději. Je to i jeho oběť, obětovat svoje dílo, dítě, bolest na důkaz lásky. Důkaz, on je láska. Bez lásky nic nejsem. Třeba v jiném prostoru či věčnosti bude mi zřetelnější, pochopitelnější. Stejně myslím a lidsky měřím, možná dopředu, možná jistě dozadu.

Světlem jako chůze. Skokem na začátek. Obejdu zeměkouli a ocitnu se ve stejném bodě, v jiném, v jiném světě a jiném prostoru, kde *vývoj či minulost* probíhají u tebe, a ty víš, jestli k hodnotám pro mne lepším, nebo horším, hodnotám snad vyšším, hodnotám mnou počítaným, počítám v ubohých lidských *velkých* měřítkách.

Tady jsem, Bože, přijmi mne, prosím, jako dítě, tady jsem, tak volá moje duše, tady jsem, Bože můj, Bože tajemný, muškátový, třpytící se, obnovující se, tady jsem, Bože, koukej, tady jsem a pojď ke mně, hraj si se mnou, buď alespoň chvíličku se mnou, buď jen pro mne, drž mne za ruku, neboť já se bojím, bojím se, že už nebudu stejně tak jak před i po narození. Zbav mě, prosím, vší bolesti, prosím, nemaž moje pole za hradbami nevěsty na hologramu věčnosti jako já, jako kdysi, když jsem vedl toho obrovského všemocného Boha za ruku a ukazoval mu stezky moudrosti slzavého, všedního údolního světa. Tady jsem, Bože, tady jsem, prosím, slyším víc a víc tlukot nového zvonu. Tady jsem, Bože plný vůně, tady, já Jan Pojer, tak jsem se na tebe těšil, tak mi bylo smutno, tak moc se mi po tobě stýskalo, tak moc, tady jsem ... je mi smutno ... já Igna ... starý Žvejkal ... žvejka ...

DÍL TŘINÁCTÝ – POKORNÝ MĚSÍC

Třetí tužka

A čas měřitelný dospíval k oběma koncům a já byl na té poslední křižovatce se stolem uprostřed. Všechny cesty vedly z ní, někam za obzor, a žádná z nich nepotkala jinou křižovatku než tu moji. Bylo ticho, to prazvláštní ticho, které jsem zažil pouze jedinkrát při zatmění slunce.

Nade mnou bylo sluce i měsíc, hvězdy, světy, to nebylo vnější prostředí, které jsem vnímal, ale naprosto opačně jako bych jej já sám ze sebe promítal do okolí.

Obzor a obloha byly po celém vnitřním obvodu mozkové pleny a splavy myšlenkových sítí hologramových obrazů volně komunikovaly s jevy a city na vnitřní straně klenby. Hledaly svoje jednoduché vazby, potvrzovaly sounáležitost nebo antagonii. Vše mělo stejnou hodnotu, všechny okamžiky poskládané na první pohled bez ladu a skladu na této nekonečné pseudokosmické klenbě byly totožné coby stavební kameny obětního stolu a chrámu s namalovanou oblohou.

Vše bylo tak hmatatelné, vše bylo k dispozici, dalo se na ně šáhnout, postrčit je, aby pluly či se vznášely jako ve stavu bez gravitace, prostoupené jednotlivostmi jako celek v celku.

Nanodějství mého života bylo srovnáno. Co mne nejvíce překvapilo a z čeho jsem byl nejvíce smutný, byla právě rovnost času, rovnost souhrnu všech vjemů a pocitů, i vidění se rovnala konstantě, že by se to vše mezi sebou dalo bez problémů zaměnit, nahradit místo místem.

Nebylo potřeba žádné míchadlo reality, přesto vše bylo v pohybu, v koloidu, v nerozměrech.

Nebyla zde definována přímka či pravý úhel, byl to scénář, který nepochopitel, systém, bez násilí koordinoval a zkoumal možná nadohody či zákonitosti s cílem, aby našel alespoň nějakou znatelnou prioritu.

Cítil jsem, že něco takového existuje, neviditelná nit navlékala byt' v obrovských vzdálenostech korálky do sekvencí, znovu tvořila dobré i zlé, pocity a touhy, náznak prvotního.

Bál jsem se té uniformity a hledal jsem Boha, Boha v čemkoliiv, v niti, v systému, v lásce, ve všem živém i mrtvém, na stejnou roveň zde postaveném.

Jaká byla sekvence, nevím. Bez pořadí jsem jich pár postřehl, snad proto, abych ožil nějakou prioritou, abych se vzepřel ... pár... nevím, jestli to byl zvuk či něco jako ... fragmenty ...

... zvednutí mlhy, vaření kamenů - hlad, dítě a jeho bůh, gymnastická roznožka, pes - tři hodiny a solný roztok, mysterium a návrat netopýra, pavouk ve vaně, pár slov, noční paneláky, Lombardský kruh, naivní jalový příběh, vyhaslé oči, vrstvy cibule, jizva na zádech, sen o brčkách dvou, chňapka a drn, lidi s malými hlavami, ponožka na ptáka, tisíc tři sta let, zajímavý člověk, unikající život, pes na kopci, JHVH, hrneček, zapečetěná keter, potlesk za život, vůně hudebky, svědectví, Džubox Pepin, přepadávající noha, řeka od jihu, špinavý zadek a sen švestky, ocelové vlasy, malý Jan, horká a chladila se dechem, zapnutá demokracie zipu, život v lidské kůži, nevyslovitelnost, les antén z okna, stříbrná tvář, dětské oči, svět vůní a pohádek, blití mezi zadrátovanými zuby, dvacet sedm gramů betonu, čarování konkrétně, křehounká tanečnice, Honzo, Hanzi, Johne, rotující pásy tanků, sedmý smysl, chtít dítě držet za ruku, dlouhý žirafí krk ... muškátový Bůh, oranžový měsíc někde mezi řetězci ...

Přede mnou ležela moje armádní pistole vzor 52 ráže 7,62 a zařízení na střílení dobytka. To spočívalo v jednoduchém mechanismu úderníku, komoře na slepou patronu a železném segmentu, který prorážel obrovskou silou lebeční kosti i hovězího dobytka.

Nemohl jsem pochopit, proč můj velký starozákonní Bůh, kterého jsem kdysi vodil po světě, by měl být navlékán na nějakou sekvenci, že nevyčnívá, že tvoří hologram rovnocenný s tím vším nahodile výše jmenovaným jako celek v celku, jeho součást. Nezahlídl jsem tam ani moji přítelkyni smrt, čekal jsem ji.

A znovu jsem se ponořil do klenutí a hle, jen jedna jediná sekvence v časech převyšovala ostatní. Byl jsem šťastný a zvědavý. Byl to řetězec písmen a já je slyšel, aniž bych je četl:

„Hle, Já Bůh vidím pokorného starce klečícího na kolenou. Slyším jeho volání uprostřed zástupů, ne vyššího, ne nižšího, tichého a líbezného, nezištného. Vidím, jak rozestírá svoji duši jako louku pro mé pastviny.

Já položím skutky času na ni, aby pohladit si mohl celek v celku, to divoké kvítí, a uvidí, že skrápět je budu vodou ze stromu života.

Já tvůj Bůh jsem v tvé modlitbě a slyším tvoje volání a i ty slyšet budeš toto:

‘Vezmi krumpáč a lopatu a vykopej zvon, co lidé uřízli, já ukážu ti cestu k němu z křížovatky zdání ... a naplním tvůj sen. Je hluboko na mých pastvinách, na louce plné polního kvítí. Hle, vytáhni jej a umyj srdce i ruce od práce. A roubení udělej kolem vykopané jámy a já naplním ji vodou, neboť dáno mnou jest být lepší než zvíře, které z ní bude pít, napij se.’“

A modlící se pokorný stařec povídá:

„Můj Bože, jsem starý nemocný voják, jak mám kopat zem?“

„Malověrný lidský, hle, polož svou dlaň na louku a uslyšíš odpověď. Já Bůh povedu tvou ruku a dám ti znamení.

I vidím tvůj čas poskládaný na mozaice kvítí hologramů. Víím, že vezmeš hůl a tvá ruka bude mou rukou, neboť budeš věřit v mou moc i milosrdenství. A já poodhrnu ti závoj tajemství znaků a nebude nic nad tvoje síly. Ukážu ti světlo, které nemluví, nekřičí, nechválí se, neohlašuje se, s v í t í všemu živému i neživému, neviditelnému i neslyšitelnému. S t r p ě l i v o s t í i lidem.“

„Nechť tvá vůle je na nebi i na zemi, v minulosti i budoucnosti,“ šeptal starý muž nahlas, sklonil se, sevřel obličej do dlaní a nestyděl se za to bez ohledu na okolí. Pokorný v modlitbě, oddaný jeho vůli, vděčný za milost, které se mu dostalo. Cítil, jak louka na pastvinách vnímala světlo jeho Boha.

„Půjdu s tebou, obejdu ještě jednou tento svět po stezkách světla. Človče, nezlob se. Nechť kostky mé duše jsou v tvých rukou. A zástupům figurek popíšu cestu do přibytku slova věčnosti.

A tiší a pokorní uslyší zvon a napijí se vody ze studně moudrosti. Světlo naplní je světlem.“

„Půjdu s Tebou!“

A já Slepý, malý Jan, žvejka, Žvejkal a kazatel, něžný netopýr, vzpomněl jsem si na počátek cesty, abych podal toto svědectví nevy-slovitelného ... světla, které nemluví, nekřičí, nechválí se, neohlašuje se, *jen svítí* ... duše člověka ...

Aj, nastaly chvíle, já stařec koupil jsem si dlouhý, tvrdý rybářský prut a přivázal olůvko proti větru s trojháčkem na konci vlasce. Vy-lezl jsem nad kotelnu na střechu a lovil jsem měsíční svit. Zachytil

jsem moji překrásnou muškátovou lucernu z oblohy, měsíc na trojháček, aby jeho tajemství co ten třpyt odrážel orloj na mých zádech a promítal ho zpětně na oblohu. A pokud měsíc dospěl k úplňku, chodil jsem svlečený do půl těla po lesích a cestách, sám a sám. A tehdy se začaly hvězdy, znamení a čas překrývat. A vše se zastavilo, zastavil se i gyrokompas žití a přehršel obrazů a tvarů našla svou individualnost.

Kouzelník lásky, ze které jsem mu jen ždibeček ukradl, naplnil své Slovo. Věděl jsem, že mi odpouští, věděl jsem, že mám chodit od domu k domu s lampionem měsíčního svitu a vykládat divné příběhy o muškátovém Bohu a dávat ono živé stříbro darmo do dlaní. A bylo teplo a zima a já se odvážil chodit při úplňku po městě s rybářským prutem jako voják s puškou na rameni. Lucerna se světlem se mě občas dotýkala a její teplo zahřálo moje záda. Policajtům jsem vždy ukázal propouštěcí zprávu z blázince, že jsem duševně totálně zdravý, a tak mne nechali být. Jen ožralci z hospod přede mnou utíkali se zděšeným výrazem, jako by nevěřili, kolik toho vypili. Já ještě školibě halekal:

„Co nového na Kalvárii, bratři?“

Vracel jsem se domů, do smutné kotelny, kde bylo vždycky teplo. Potkal jsem občas i doktora, který se ke mně neznal a vždy raději přešel na druhou stranu, pokud to bylo možné. Byly i chvíle v čekárnách na nádražích, kdy jsem vykládal i odpovídal na dotazy, a byli i lidé, kteří mne poslouchali. I našel jsem však pramálo z lidí, málo z těch, komu bych mohl muškátový třpyt vlít do dlaní tak, aby v nich zůstal jako dobrá voda. Snad jen malým dětem, když jsem jim koupil nanuka či zmrzlinu a ony na oplátku poslouchaly moje povídání. Pro ně jsem byl Měsíčnían, tvor z jiné planety. Nevěděly, jestli mne mají mít rády, nebo se mne o to víc bát. Hledal jsem mezi nimi Jana, jako tenkrát našel Zachárius Goldora mne.

A tak jsem dostal přezdívku Kupec Měsíčnían a lidé mne měli za málo škodného blázna. Blázna, co jeho jméno stálo zato napsat na papír a po použití spláchnout do záchodu dříve, než ho udolají slepice s gumovými zobáky.

Čáryfukovu a Zacharovu tajemství jsem byl nablízku, bylo ve mně a u mě. Cítil jsem ho. Rozuměl jsem mu.

Kompas, co ukazuje na světlo, světlo, které rozsvěcuje nadgeny šňůrou perel. Světlo nasáklé modlitbou, modlitbou jednoho varianta,

jedné kapky v moři s nedílnou součástí celku, nezničitelnou, vracející se po dráze vůně života.

Kapka, co je jí dobře, čeká a čeká na život, na tu pout', až se může zase vrátit. Trpělivě čeká na světlo, až se proti proudu paprsků vypaří do oblak. A nasákne jeho vůní, uslyší vůni slov, vůni světa, vůni lásky a sílu, která roztočí střelku kompasu, co bude motorem či energií, počitatelnou a spočitatelnou, omezenou návratem, budující koryto a nesoucí zrnka písku. Pro varianta nepochopitelné, n e p o c h o p i t e l n é !

Byť i kámen je tvrdý jak voda a kolik světů v něm může ukryto být. Takový je smysl života vytetovaný na zádech Čáryfuka, co vím já, malý Jan.

Připrav se na cestu domů, na proud a nezávislost času. Hle, Sen, který hlídá spánek malého dítěte, a ty ses ho dotkl, dotkl ses božího *Logu*, vůně Boha. Znovu a znovu se ho dotýkej, než přijde ten **v í c e v r s t e v n a t ý** d e n, den návratu, a tiše šeptej:

„Ty jsi měsíční dítě a mně byla dána milost hlídat tvůj sen a spánek. V něm jsou tajemství všech přání a já přidávám ještě jedno. Budu stále s Tebou, až začneš počítat, až obraz snu se bude stávat *s k u t e č n o s t í*.“

Lidé se míjejí, Jane, míjejí a ... já ... uslyšel štěbetavé diskuze duchů orobinců háj, jak v zapalovačkách čibuků opět zesilovaly a pokračovaly ozvěnou:

„I já bych byl rád člověčenec, je to lepší než náš svět duchů. Všechno vidím, všechno slyším, všechno cítím, jen nemůžu říct, nemůžu pohnout hmotou, jen pár pravomocí, pár práv, ždibek administrátora pro čelověčenství, nepochopitelných, pro hvězdy na obloze, které nesvítí, kterým se lidičky neobdivují, které neodrážejí paprsky nebo jsou paprsky samy, takový je svět duchů, neškodící. Jen pár v slavnosti čibuků zapalovaček háj může vstoupit do slechů lidských poupat. Visící guma reality však odmazává obrazy paměti vytvářených.“

Viděl jsem v tu chvíli žíznící duši jejich společenství, jako by stále před sebou měli vodu, kterou nemohli pít, nedosažitelná touha, touha po životě.

„Já bych potřeboval napojit jak autíčko na pouti, načerpat práva z živného světa, právo vnímat a cítit, právo na sebezdaní v zrcadle, právo na pas ducha nejvyššího, propustku do touhy.“

„Co takhle v zapalovačkách věnovat něco z kouzel nás orobinců?“

„To je zbytečný, stejně, jak se probudí, na všechno zapomene. A není pozdě?“ poznamenalo cosi.

„Jen tak trochu z budoucnosti, teď je na tom stejně jako my, slyší nás, cítí dým skrze lásku princezny nejsmutnější, co čaruje pár chvil pro něho na úkor svého času.“

„Tak jo, malý Jane, slyšíš nás v naší věčnosti, kdy čas i země jsou jen nepatrným kouskem hologramu.“

„Ty slyšel jsi naše přání a prosby, neboť jsi dobrý.“

„Tvá cesta vedla všude tam, kde řeka se vlévat bude do moře jako tvé myšlenky do srdcí mnohých budoucích.“

„A půjdeš dál po cestách úplně obyčejných a tušit jen budeš sny našich souvislostí.“

„My blízko ti budeme, tak strašně blízko, blíž než dosáhl bys údy svého těla.“

„A tvá duše bude vnímat okolí a inklinovat správným směrem a převezes mnoho duší, dáš napít žízlivým.“

„Však naplněno bude tvoje žití, než spočineš v naší říši duchů, kde dění myšlenek tvých už neovlivníš, neboť nejsou tvoje, jen jsi zmi-lostněn byl na jejich zvěstování.“

„Nemluv, živí tě neslyší, jako nás nevidí.“

„Vidět budou, až nebudeš, slyšet budou, až uslyší, a sklánět se budou skrze tebe duchu nejvyššímu.“

„Hle, takové bud' tvoje čarování, takto volej k nám, snad to jediné zůstane v srdci tvém po probuzení: 'Duchové, moji strážci, prostě nejvyššího, nechť vede moje kroky.'“

„Neboť jen tak pokorného tě uslyšíme a uvidíme, pokorného malého Jana, a posílíme tvé carství a i my prosit budeme za mnohé.“

„Potom tvůj dotek bude Jeho dotekem, až dítě řekne ti, co vidí - království z mráčků. Uvidíš i nás z mnohých budoucích i minulých světů.“

„A jednou, jednou uslyšíme, jak opouštíš divný svět, malý Jane. Voláš nás podle úmluvy, bratříčku, bratře, Ducha nejvyššího, Boha duší nejbližšího:

‘Duchové, moji strážci, proč jste mne opustili? Duchové orobinců dým, vezměte mi tvář, můj měsíčku opatrovníku, ty víš, moje hoře, Přehoře.’

„Já volám tebe, bratříčku nejbližší, neloučím se s tebou. Budeš se dívat mýma očima, budeš poslouchat mýma ušima, budeš duch silný

a věrný a spolu uklánět se budeme duchu a klanět Bohu, když tělo mé promění se v šrot. Budu stále s tebou a ty mne budeš chránit, budeme spolu promlouvat, ty už víš, co já nevím, bratříčku, bratře, proč jsi mne opustil. Zase tě jednou potkám, osamělého chodce na prázdná cestě, a domů se spolu navrátíme.“

Ó Bože, smutně je mi, čtu znamení duchů a prosím o jeho a mé spravování, bratříčku, bratře, žízeň tvých očí a mé utíkání před časem. Duchové měsíce, duchové orobince háj, patřím už k vám, k svému Bohu.

Stromy se zachvějí vláhou zalitých slz. Sotva viditelně vibrují v neviditelném vánku. Obloha zapláče. Hoře přehoře, tělo mé dali do šrotu a duch můj je tváří dýmu, co se rozplývá v celém mém srdci jako opar nad rybníkem. Duchové moji, duchové měsíce, duchu veliký při mém Bohu stojící, čiňte svoje právo administrátorské, nechť i já dosáhnu milosti. Dejte očím žíznivým napít dobré vody dosytnosti, posilni je z vody života. Hoře přehoře, je život prošlý, můj obrovský Bože, moje všechno, smiluj se. Nechť naplní se touhy, nechť duše laskavá je. Jesto ve věčnosti a světy moje se mu konejší v dlaních. Bratříčku, bratře, proč jsi mne opustil, příteli můj věrný, duše *machvatá*, posilni, Bože, milostí, jest svatá. K mamince se vrátí duch i těla skutečného zdání jako jednostejně k tobě, Bože, se navrátí, navrátím se domů.

Neloučím se s tebou, bratříčku, bratře, budeš mýma očima, mýma ušima, mým naslouchajícím snem v Boží milosti, ukážeš mi cestu jako směrník věčnosti. Držím tě stále za ruku a ty mne slyšíš, ty mne vidíš, ty mi odpustíš namyšlenost a pýchu malého Jana, skromného a pokorného ve svém volání, volání Boha, volání Ducha, volání tebe, bratříčku, bratře. Nechť rozhraní mé duše jest spojeno ve věčnosti v mé pozemské nepochopitelnosti, v jednoho *čelověka* a jednoho Boha. Mocný jsi, že pamatuješ i na nepatrného, věrmo v Boha. Všemohoucího.“ A slyšel jsem hlas z duchů nejmocnějšího:

„Já Bůh z kuličky hroudy na cvrkání během nepatrna tvořím výron vesmírů. Mnoho je vesmírů, mnoho se vejde do jedné sekundy, mnoho divných světů v jediném vesmíru, tak jak dlouhý, dlouhý je lidský život. Já, Bůh spravedlivých, daruji život jak otevření se srdíčka ze školky. Není nezanedbatelný jako tvá víra, vždyť se v ní zrodil celý jako celek v celku. Neboť Já jsem tvůj Bůh, Bůh i tvého i mých bratří a Ty jsi moje milované dílo. Nikdy tě neopustím. V lásce jsem tě stvořil a tvoje pozemské putování je kratší než tvoje míra

mého času, je jen cestou. Tvůj život je delší než smrt. Neboť já jsem jediný Bůh a člověk jest jen Jeden. Já nejsem spojkař ani pohádkář, já nepotřebuji divadlo světa. Já vyslyším tvé volání, malý Jane, duše milá, duchu ...

Stane se tak, i když to nepochopíš, třebaže jsi malý Jan a mluvíš v mém jménu, i pro tebe to bude tajemství, dokud se ke mně navrátíš. Vyslyším tvé volání a proměním ho v očích lidí v zázrak:

‘Hle, malý Jan má moc ve jménu Boha a ducha Nejvyššího.’

Blahoslavení chudí přicházejí před bránu mou s hlavou skloněnou, očekávající milost mou, něhu a lásku. Právem mě mohou oslovit, uslyší moje slovo a ucítí můj dotek, neboť ještě jeden čas přijde, život bez rozhraní, bez hranice, teplý jak malé horké dětské ruce.

Lidé se jen míjejí, malý Jane, jméno ... začíná na O.“

Začínal jsem nerozumět, pavučinky hlasů se sprádaly v obrazy a začaly vyplňovat prostor, tak byl těsný, tolik jsem chtěl něco říct, tolik jsem se chtěl napít a dát napít, ale nešlo to. Divný pocit něco sdělit. Nebýt sám. Duchové orobinců háj všude byli kolem... A já jim nemohl nic říct. Ani poděkovat. Jen podivné tušení jejich existence bylo se mnou, podivné tušení neosvětlených hvězd, podivné volání, volání toužících po životě, pohnout alespoň pavučinkou jako vítr, příchut' duchů, kouře čibuků, plápolání ohně, tepla, světla, lásky, hrst z popela vystupujícího muškátového měsíce a jeho dým. Pořád jsem slyšel jejich myšlenky, jak se točí v kruhu a šeptají:

„Divný, jaký je divný jeden z nesčtena, jeden ze světů, v němž spí náš malý Jan. V něm probíhá kompilace jádra člověka pro budoucí čas. Bílá tužka nechť píše do prostoru a vykreslí království z mráčků.“

Třetí tužku jsem již do ruky vzít nechtěl. Spíš jsem se chtěl zeptat, co ode mne všichni chtějí slyšet. Jakmile jsem si to pomyslel, všichni přítomní se zvedli a odešli. Zůstal jsem sám, sám u stolu a váhal jsem, zda vzít třetí tužku, a tehdy zaslechl jsem hlas potřetí:

„Proč jsi jim nedal všechny ty zbylé tužky k psaní, k jejich potřebě a práci?“

Nedokázal jsem odpovědět. Pomyslel jsem si, že by mohli popsat nebo počmárat celou oblohu. Místo toho jsem vzal tu třetí tužku do pravé ruky a začal psát o cestě, která mne přivedla sem, na toto zvláštní místo, po schodech, k tomuto stolu.

Věděl jsem, že nyní mohu toho svého velkého Boha vzít za ruku jen ve snu a jen tak snad on komunikoval se mnou, uvnitř mne, v mých vizích či myšlenkách. I citlivě jsem ve vědomí sledoval okolí a tušil jeho ruku, jak mne nepřímo vede a tvoří.

A tak postoupil věk a já jsem se pohroužil do snu v naději, že ucítím jeho dotyk. Cítil jsem, jak překračuji hranici mojí smrti i hranici mého počátku, to vše připravené k svázání času a následnému rozvázání, nikoliv ještě však zapečetěnému.

I cítil jsem hlas nevyslovitelný v jakési telepatii, volal moje jméno, zdálo by se, Jane, ale bylo to moje pravé jméno, pro mne nevyslovitelné, a já jsem si ho nestačil zapamatovat.

A mlha hustá jako cukrová vata mne objímala jako plodová voda a já se jen díval před sebe a začal postupně rozeznávat ... svoje ruce. Nebyly to však ruce staré ani dětské, veliké ani malé, zdálo se mi, že byly teplé a ... a z jejich konečků a dlaní vyzařovala energie. Viděl jsem však nepopsatelně mnohem víc, jakoby všechny skryté obrazy rukou v těžko popsatelem prostředí. Kromě viditelného světla viděl jsem i v ultrafialových nebo červených nebo nevím jakých spektrech, prostě modelované moje ruce ... A pozvedl jsem svoje ruce k očím a viděl jsem i svoje oči. Díval jsem se skrze svoje ruce jakoby pod sebe do nekonečného prostoru. Ruce byly oči. Mohl jsem se jimi dívat. Všude kolem bylo světlo, které se od ničeho neodráželo ani netvořilo nějaký zdroj, prostě existovalo, svítilo.

A tak v barvách, které jsem neznal, v množství znaků, které jsem neznal, v podobě artefaktů zde byly všechny moje sekvence, jak jsem je popisoval v předchozí části.

Ale mnohem víc, byly zde i nekonečné sekvence lidí, které jsem neznal, jejich city, vůle, jakési vitální paradigma ze sekvencí hmotného i nehmotného života. Realita byla k mání na přání, ale k bezčasovosti se mohla skládat třeba i pozpátku i však náhodně. I slyšel jsem svůj hlas:

„Jak já mám přinést svědectví o něčem, čemu nerozumím? Jak já si mám něco zapamatovat, co snad ani nevidím?“ A byl jsem z toho smutný.

„Ty jsi u mne našel milost, co ty děláš, je moje dílo, pozorně se dívej. Já stvořil jsem život mimo čas a prostor, neboť je jen Jeden Bůh a Jeden člověk, Je Jen Jedna Jediná Láska. Není zde více nebo méně, není zde rozdíl mezi snem a skutečností, jsou zde všechny touhy a přání představitelné i nepředstavitelné. Můžeš si je sám jako

korálky navléct do nití, jako rosu vetkat do pavučiny a přimíchat paprsky do scénáře bytí tvého pojetí. Budeš cítit smysly, to vše, co ty si přeješ, můžeš být, kým chceš, být chudý nebo bohatý, mocný či bolest mixovat. A můžeš si konejšit korálky na nitích.

Jen Já smím je ponořit do dobré vody a jenom Já mohu svázat oba konce a zapečetit čas. Jen Jeden zapečetěný čas Já vložím do obrazu svět tvým jménem. Náhrdelník nechám nosit na krku každého člověka, neboť člověk je jen Jeden a Já Jediný jsem jeho Bůh. Nechám korálky, aby činily radost a milosrdenství, aby je mohl člověk svobodnou vůlí a vírou brousit a leštit v paprscích jednoduchých smyslů. A udělám věrnou kopii, že mezi originálem a kruhem zapečetěným nebude rozdíl. A rozpletu korálky a rozestru je do věčnosti, aby se mohly v krásnější sekvence náhrdelníku proměnit. “

Cítil jsem najednou i svůj náhrdelník na krku, jak září jako diamantová korunka, jako pavučinka a rosa vetkaná do neviditelných nití.

Podíval jsem se ještě jednou kolem sebe. Artefakty korálků známých, neznámých či živých nebo neživých, znaky písmen známé i proměnné byly kolem mne v obrovské vzdálenosti a přitom blízko jako hmotné částice atomů. Mohl jsem si utkat štěstí, vést dialog s kýmkoliv, dávat najevo svoje city i přijímat lásku, to vše, co bych si momentálně já přál, skládat sekvence i z časů minulých i budoucích, neboť se nedalo mezi nimi rozlišit.

A slyšel jsem ... hlas zvonu ztichl a ruce pronikaly vším.

„Já jsem nit utkaná od počátku do konce, já ji dávám a pečetím. Blahoslavení, kteří se jí dotknou. Já jsem jejich víra a naděje, neboť oni se vrátí ke mně a rozvážu uzel zapomnění. Však paradigma sekvencí co matice časů zůstane navždy zapečetěno, neboť jejich vazba nese můj dům, moji lásku.

A ukážu ti zástupy, které se dotknou mých slov. Ačkoliv tomu všemu a jim nerozumíš, hle, ukáži ti, že jsi porozuměl a budeš rozumět, až zapečetím tvoje já. Mnozí se jej budou snažit rozvázat. Hle, rozhlédni se kolem, jen každý z nich se dotkne tajemství, které nosí ve svém srdci, někdo víc a někdo méně.

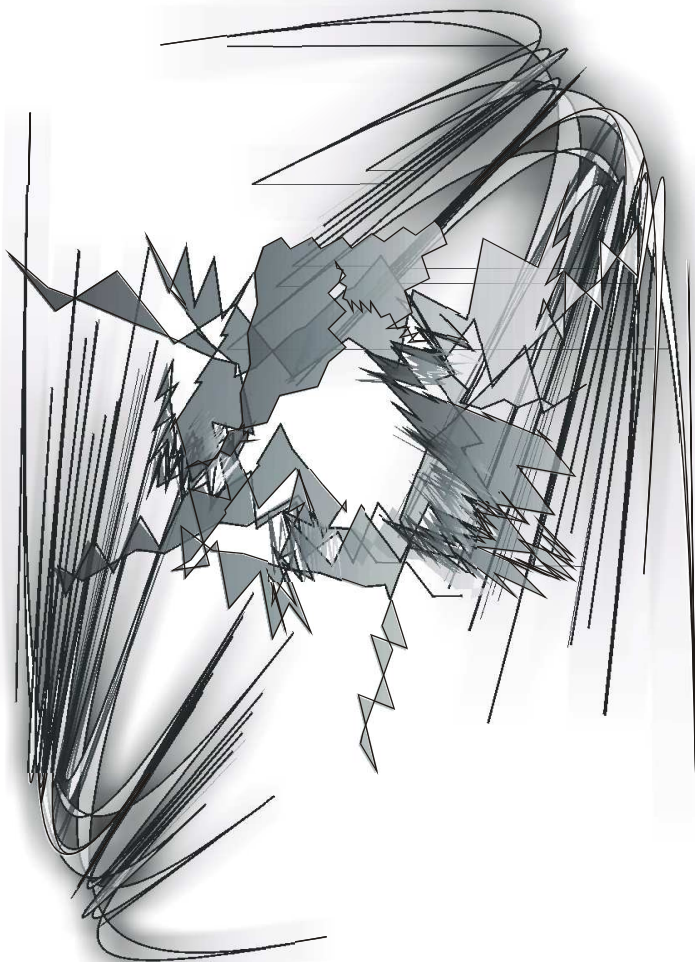
Co je nesmrtelnost proti věčnosti. Jen Já Jediný jsem tvůj Bůh a ty jsi mou součástí, mým zrcadlením, Já jsem to tajemství, Já jsem láska.“

A viděl jsem kapky rosy v uzlíčcích pavučinek, jak ožívají. Slyšel jsem žít a prskat pradávny vesmír, jeden z artefaktů, a pomalu mi

začaly unikat souvislosti. Pořád jsem si opakoval, pamatuj si, nezapomeň, pamatuj a nezapomeň, jako bych nevěřil, že slova mého muškátového Boha jsou artefaktem jen za hranicemi žití.

Ohmatal jsem celuloidové brýle na čtení nakrátko, našmátral jsem bílou, kupodivu trojhrannou truhlářskou pastelku, tupou, ale ořezanou ze všech stran, a do mého polorozpadlého kroužkového zápisníku jsem čmáral poslepu písmena slov podobná souhvězdím, které jsem ještě nestačil zapomenout. V obavách, abych je po chvíli ještě stačil přečíst. Jak ubohé se mi zdálo mocná ta slova psát na obyčejný papír ...

A naposledy poskládal jsem listy této knihy na pole a uviděl jsem svůj život. A čas nebyl, jen nepatrná výška písmen. Některá byla vyšší o vrstvu tuhy, některá hlubší, jak jsem tlačil na papír, však každé písmeno mělo svoji hodnotu a nemohlo být na jiném místě, než právě bylo, i když třeba zdánlivě špatně. Zapečetil mi je dobrý počtář, který mi dal milost popsat Jednu lásku, lásku k člověku, lásku Boha k člověku, lásku k Jedné Lásce.

DÍL ČTRNÁCTÝ

Horizont událostí

Světlo!

Oči stále otevřené, namazané nějakou masťou proti vysychání začaly vnímat cosi jiného než mlhovité šero. Po chvíli soustředění rozpoznaly obrysy povědomého tvaru. Stropní světlo nemocničního nákladního výtahu bylo pŕlkulaté, se sušeným hmyzem na dně kolíbký.

V periférii se klimbaly igelitové pytlíky s kapačkami. Nikoho nikde. V ústech jsem měl vraženou umělohmotnou trubku, která mi trhala krk a podmiňovala strašnou žízeň. Kolem mne byla vata, spíš těsnící ztuhlá stavební pěna na kámen, která mi nedovolovala se hnout. Hodiny, dny, roky civím na to blbé, vyžloutlé světlo.

Je to výtah. Podivné zvuky podobné hučení včel na jarních kvetoucích špendlíkách se stupňovalo a zase tišilo, tvořilo slyšitelné vlny a houpavou náruč. Začal jsem oné husté sekvenci rozumět, co si *oniky* tisíce včel povídají, *všecky* naráz a každá zvlášť. Motor elevátoru zanařikal prací. Nevěděl jsem, jestli jedu nahoru nebo dolů. Nemohl jsem se podívat na ubíhající zeď. Tupě zírám nahoru, bez mrknutí víček na horizonty událostí.

Nahoru.

Hm, pomyslel jsem si, nahoru, jediný výtah do skalnatého nebe, žádná mašinka a průvodčí, žádná princezna, žádné pivo, pouze otlučený výtah s mrtvými mouchama, který se pohyboval a nemohl nikam uhnout, jen, *jen* nahoru a dolu.

Byl stejný jako balónek z pouti, naplněný héliem, zákonitě se musel zarazit o strop jeskyně bez východu, aby záhy jej zatahalo cosi dolů. Opět jsem uslyšel intenzivní špendlíky a já padal nebo letěl nahoru.

Dolů.

Rozeznával jsem povědomé hlasy. Kdosi mne držel za ruku.

„Tak už ho vezou, *staroho, starovoho, staronovoho* Pojera,“ ozvalo se z davu. Zřetelný, plačtivý, mužský hlas. Připomínal mi hlas štípače polen.

„Proč si ho nenechají na interně, když jim tvrdil, že má dvě srdce?“ odpovídal mu druhý, nemakačenko.

„Kde máš svého Boha, blázne?“ vospíval se další.

„A vůbec, nám už nepaří, už tady jednou byl a vyrazili ho...ženskou s ocasem a čockama...“ zařval rezolutní.

Dostal jsem strach.

„Protože má ty dvě srdce, ty vole!“

„On nosíval dvoje trenky, prej když se z někoho nebo něčeho pose-re, nebo když to nestihne...Dál už jsem to i já, nestihnul vyposlechnout...“

Ocitl jsem se zpátky, šoupnutý, spíš spuštěný do hrobu, zpátky u světla ze žluté limonády, do kterého spadla moucha a topila se.

„Pošlete ho dál, blázna *staroho*...Pojerovýho, smradlavýho!“ Chtěl jsem něco říct, zareagovat pohybem, ale nešlo to. Malinko jsem pootočil hlavu a uviděl skleničku z umělé hmoty s brčkem a čajem. Měl jsem šílenou žízeň...

„Nemůžeš tolik pít, nesmíš, já vím, že bys chtěl pít, ale nesmíš,“ ozval se ženský hlas.

Vodu, vodu, vodu, dejte mi napít proboha vodu! Trochu vody! Tak málo chci, dejte mi napít, prosím, prosím, pěkně. Znovu mne obeštrěl hukot včelstev a vata mne utemovala. Tak takhle vypadá, ne, vlastně *je* cesta do skalnatého nebe. Suché oči utrápené žízní, které nemrkaly, zůstaly viset na skleničce z PVC.

„Nemůžeš tolik pít, já vím, že máš žízeň,“ opakoval hlas. Nemohl jsem to pochopit. Nemohl jsem nic říct. Nikdo se nenašel, kdo by mi dal napít. Tikání přístrojů nade mnou zaznamenalo zvýšenou frekvenci pískáním.

Výtah se pohnul. Nevím, trvalo to dlouho. *Dlouho*. Divné dlouho.

Až tak dlouho, než jsem poznal onen zvláštní systém. Byl to elevátor i *delevátor* typu *Páter Noster*, s věčným koloběhem kabinek jezdicích z jedné strany nahoru a z druhé dolů. Když jsem byl kluk, nemohl jsem pochopit, jak se lidé v horní úvrati v něm otáčejí, myslel jsem, že když přejedou a výtah se ocitne na půdě, že se podlaha ocitne nad hlavou. Bylo jedno kam jsi nastoupil, i když by motor běžel opačně a celý výtah obráceně, vždy jsi přijel do určitého místa, do jediného bodu, do jediného patra, do jediného světa, do jediného *harajmaná* ve stejném čase pro všechny, ať jsi se vydal kterýmkoliv směrem.

Byl to obraz čárafukových vytetovaných zad. Perpetum mobile, co fungovalo tam i zpátky, v jediném sdílení okamžiku.... jsi mohl, jen tak, malenko, tečkovat zvuky či pocity možných divných tvarů světů, které jsi míjel. Sám jsi nevěděl, jestli jedeš nahoru nebo dolů a hlavně, hlavně, kde se na chvíli zastavíš, kde maleninko, na chvíli, se dveře otevrou, abys zas se vrátil zpátky, do koloběhu *Páter Noster*,

abys mohl poslouchat motor, to podivné hučení proudů zvuků omni směřů, *harajmaná*.

Akt perpetuum mobile, Páter Noster elevátor ve stavu bet, hybrid beztlíže a síly. Dotýkání se, *hlinkání* zvuků divných světů, obrazů, bytí, vůní, nahoty civilizací, prostorů, pocitů smyslných či nesmyslných, vědomých i nepopsatelných, elevátoru nadějí a viny, vše s hodnotou artefaktu žití, víry, to bylo to, co jevstvující *jáství* zrcadlilo se na matnici a *tvorilo* dým z hologramů, připravených naplnit tvary a skutky do průzoru odvíjeného pohybu, do odvíjené škvírky na oči v rytířském brnění. Sekvence kreací proudnic světla, dílo *rozpohybování, gromatrice*. Celý vesmír se tam prolétává a zrcadlí do kruhu sekvencemi šroubovnic. Pohon strojů artefaktů v negacích přihrádek času.

Zvláštní synapse adonaje v obraze mimo i úrovni odpečetěných horizontů. Engin obrazu zvířete, malého, okatého slona míry člověka, co si chtělo hrát a mělo rádo, až bolestivě kousalo či naráželo teplými kly do boků. Nepočitatelné a věčné, neohraničené a jednoduše penetrující. Analogie znaků známých i neznámých řečí, prezentace ticha, prázdná sekvence událostí a algoritmů, síly a jejich matice, vertikály ze snů reality. Páter Noster bez páteře. Páter Noster. Cítil jsem *non (negaci negací)* a vnímal a tušil být jednou *flegmou tvořící* množinu identit.

Otisk.

Ale byly tu i světy podivného *smutna*, část samotného, část dokonale krásná, hluboká, *pročítovaná* čistým a prázdným mezihvězdným vzduchem, prostor a přes to podivné smutno, mezihvězdné pólovité smutno bez tepla, smutno a teskno umocňované absolutní krásou. *Hárajmáná*.

Aj okamžik, výtah, artefakt na niti zpomalil. Nedefinovatelná síla mne donutila vystoupit. Relevantní síla, která mne jednou donutí se vrátit, *zpátky* a zamíchat se.

Vata kolem mne počala se měnit v dým z orobince a pruh horkého světla dopadal na moje tělo. Takový žiletkový pruh, jak někde v lese na útěku, když se *páří* houby pod sluncem po dešti, ostrý řezavý pruh. Lůžko se pode mnou rozpouštělo a já nezvykle slyšel a viděl, i vzadu. Ocítl jsem se na úpatí skály ve skalní rozsedlině. Cítil jiný podivuhodný prostor, vůni mechů a uvadlé kapradí, vlhkost. Mlha světlala a vytěšňovala se z hrablí větvoví stromů hmatajících po novém *dránu*. Byla to realita jiné, ploché říše. Uvědomil jsem si, že

jsem popojel spíš dolů než nahoru. Kdo ví, neměl jsem...byl jsem, v divném světě které-ý jsem neznal, sotva pojmy a slova, názvy celků a předmětů, to vše jsem uměl pouze pojmenovat...

Visím v síti a houpu se, s pocitem maminčiné náruči. Slyšel jsem, že na mne něco volá Moore, Loggu či Tsade, či nějak tak, pro mne neznámými divnými jmény. *Byl' to jiný, divný svět, divná říše a já v pravdě v ní, v pravdě, kterou jsem si sám nevybral.* Nevěděl jsem, co bylo zapečetěno...ted' jsem, byl jsem...A *harajmá* se počalo odvíjet ke konci či doprostředka, možná *zoufa*, možná krušina *solitéra* kladla otázku:

Koho tady potkám, kdo bude mít radost, když se navrátí život. Kolik za to, kolik za věky, za roky, za dny, kolik za vteřiny, kolik dáš za jednu vteřinu života navíc. *Všechno?* Máš ji mít...v divné říši...a potkal jsem život. Jsi to ty? Kam jdeš?

Domů. K mámě.

Dotknul jsem se ho nevěřicně.

Přijdu, po práci. Díval jsem se jak odchází. Přijdu za tebou...ještě, ještě vteřinu, co mám předplacenou ve stejném čase, ve stejném světě, ale v jiné říši...Začal jsem slyšet obě své srdce a zapomněl na Páter Noster...jediné, co jsem vnímal byla síť, obrovská síť z lanoví starých galér a podivné obrovské zvíře...snad zkamenělé...pojmenované.

Pavoučí panoptikum

Morous, pavouk Christián Moor, líně zavěšen na uzlíčkách tětiny vypnuté sítě odpočíval. Jednou chlupatou, dřevitou nohou odposlouchával svislici, pomocí níž ukotvil střed sítě v prostoru šterbiny vedle skalního hříbku v bukovém lese. Byl podvečer. Struna vydávala monotónní ozvěnu chladu a vlhka, blížícího se okrového času listí. Odpočíval a nechtěl být rušen. Kýmkoli či čímkoli.

Bylo spokojen sám, se svou odpornou škaredostí, s nevlídností a tesknoutou, se samotou a šumem jeho arového světa. V onom proudu času nízkého světla, se cítil jeho pánem. Vyspraveným pavoučím podpisem se chystal přivítat svítičko měsíce a vykoupat v něm svoje nahnílé klouby. Odpočíval.

Už dávno byl pryč čas, kdy se spouštěl téměř o dva dílky do neznámé hlubiny a tam se točil a houpal, kmital, co by virgule sem a tam, navraceje se na stejné místo v jiném čase, jako kyvadlo, smrt a život, život a smrt, na vlásku, na niti, tik tak. Vzpomínka se zachytila do pro něj charakteristického šklebu, na první způsob odumřelého a polomrtvičného.

Zabubal se.

Chouлил se do skrčence a byl spokojen se svým zkameněním.

„Na síti je dobře a já se ještě dobře udržím,“ pobrukoval si v duchu, „hlavně ať po mně nikdo nic nechce.“ Usnul.

Sám nevěděl, jak dlouho spal. Probudil ho smrad. Znechuceně se obhlédl na zasítovanou parabolou. Charakteristické, těžkopádné kladení pruhovaných drápů s dvěmi pomlkami potvrdily domněnku. Hastrát, zvaný též Rezignovaný, sympatický pavoučí dědek, pardál, Íchel, který se nepřestal smát, evidentně mířil jeho směrem. Uviděl jej. Ukrajoval mu paprsky z kotouče úplňku. Blbec. Svou nekoordinovanou soustavou bezmorkových trubek zadrnkal na znamení příchodu v domnění, že Christián Moor loví. Jeho pach byl nesnesitelný.

„Džabrus vegetariáne, nechrápej, takhle nechytneš ani vychtlího štípáčka!“ Zalomcoval sítí.

„Já nespím, probudil mne tvůj stařecký smrad, fuj, jak může někdo tak smrdět,“ odsekl Moor.

„Až budeš starej jako já, i ty budeš smrdět stářím i vyčichlým kožichem veteše, to holt ještě nemůžeš, ale dočkáš se brzy, Moore,“ odvětil s naprostým klidem Hastrát. Z popraskaného břicha to znělo jako soukaná morseovka.

Christián Moor nereagoval. Byl zabodnut očima do někam, *mezi* temna oblohy. Byl rozhodnut neposlouchat výplody chorého pavoučího panoptika, jeho věčné otázky, na které si sám odpovídal, kecy a kecy, kecy jen a jen, aby on, Rezignovaný, který měl již všechno za sebou, kecal, aby nebyl sám.

„Život, to je jen žrádlo a paráda,“ vyrazil, spíš vyštěkl ze sebe bez kontextu. Zaštěkání zůstalo viset v síti ticha.

„Nespi Moore, furt spíš, ty nemáš ani žrádlo, škaredek jsi jako placenta, dělej ze sebou něco, Moore!“

„Alespoň nesmrdím!“ odsekl a dodal „a neotravuju, zrovna tebe budu poslouchat, ty,...ty Rezignovaný slídile!“

„Jo, život je žrádlo a paráda,“ stáhl myšlenku ze sítě do břicha. „Je jednoduchý stát se mrzoutem, nebo ze sebe ho dělat.“ Trochu se zamyslel a začal žvejkat machorku v papirosce z kukuřičného pole.

„Tej to sem,“ zahudlal Christián Moor, už vím proč tak smrdíš, ty místo abys to vyplívl, tak to sežereš a potom pukáš, u pavoučích kaštanů, z toho je *entle* puch.“ Vyrval mu zbytek tabáku z kusadel.

„Co blázníš, Moore, to jsem měl ze zásob od Kufy na zimu, ty jsi vážně nagelovaná vegetariánská tříselní kvačka!“

Christián se zabubal. Chtěl mu dát najevo, že mu nestojí za to drnknutí na provazec pavučiny. Oči mu zůstaly zabodnuty na stejné místo mezi temnoty. Začal srůstat. Jeho dvě srdce se přibližovaly k sobě. Měl před sebou obraz kufovy Gímel, majestátné mladice umístěné na dlouhatánských nohou, princeznu nedosažitelnou. Och, ty nohy, to byl řetízkový kolotoč.

Pardála vůbec nevnímal, cosi mlel a mlel o škodě na tabáku. On se chtěl zeptat na ní, ale jak se zeptat, aby nedal najevo starcovu nepotřebnost. Přece nepřeleze svou, tolik slunovratů budovanou masku nepříjemného Morouse-skrčence. Nakonec, proč se ptát na něco, co by ho mohlo vytrhnout z jeho lenosti.

„Co kufova Gímel?“ vyhrkl nekontrolovaně ze sebe, až se Rezignovaný lekl.

„Nic, bude mít už po sezóně. A vůbec, překvapuje mne, že se o něco zajímáš. Vždyť mrzout jako jsi ty, co pokládá svoji existenci za žumpu, by se měl zajímat pouze o to jak chćípnout.“

Teď si Christián Moor zažíval svůj klimáč do morku kosti. Zmohl se na hluboký povzdech. Starej Hastrát ho dostal a to ho strašně žralo.

„Vypadni z mé sítě, najdi si jiné průvan, smrade, nikdo sem tě nezval, hajzle!“ Vztekle uhodil kusadloma o skálu až z nich kus upadlo.

„Jo, jo, vegetariáne, tutově víš hovno, život,“ povzdechl, „to je jen žrádlo a paráda, paráda, rozumíš ty hulváte!“ Belhal se v stříbrných strunách do vlhkého stromoví mechu, hledaje ždíbeček tepla a trochu sucha, malou skulinku, kam neprší, jen malý domov na vystřídání měsíce sluncem.

Christián Moor se dostával do siesty. Čekal ho celý běh měsíce. Skrčil se, že mu začaly bolet třísla. Začal srůst s měsícem, s pavoučkou a jal se chytat tajemné šepoty z hloubek temnot, tu divnou hudbu. Sám nevěděl proč to dělá, naslouchat cizím životům, když svému za mák neporozuměl, snad ani nechtěl.

Do ticha vánku zaznělo Morousovo zavýetí: „Proč jsem tak škaredý, proč? Já.... mizerábl existence.“ Ještě těsněji se schoulil do svého osudu, bolest a smutek přecházela ze srdce do srdce, matnost veškerého žití opřádala nitro jeho samého.

Pavoučí žití, proč zrovna pavoučí existence a proč já v něm. Meditace noci opřádala jeho samotu. Zaposlouchal se do sítě a šepotů noci. Jsou tolik odlišné od klapotu kusadel. Kolik nocí ještě, kolik dnů a klanů, kolik steku, bolesti, kolik nočních můr se chytí nebo potrhá síť, kolik...

Ve uvádajícím Christiánu Moorovi to zapraskalo. Nenáviděl svoji obživu, chytat cizí životy a vysávat je, vždyť on, on stavěl ty překrásné sítě, umělecké díla, tenké, velké, aby jen tak malounko a tichounko mohl poslouchat či dotýkat se chvění, něžné hudby, něžnému vyprávění zachycené do chvějící se sítě, šepoty z hloubek temnot a s nimi srůst, s nimi se milovat a slyšet k usínání i zusínání.

V tichu, kde bylo slyšet i padající lístek či cinkání mechovéh stromečků cosi zašustilo. Siesta byla ta tam. Okamžitě jeho dvě srdce začaly valit kyslík do spaloven. Bylo ticho a únava, strach. Pauza znamenala, že to či ono jedná instinktivně. Vyčkává.

Do ticha skalí šterbiny se ozval chechtavý pískot: „Máš bobky z bubáků bubatejch, ty starej Moore, chcípáku.“ Téměř zároveň ucítil prach z netopýří pláštěnky. Málem zapomněl na svého spolubydlícího v ubohém vlhkém a studeném komíně malé skalní jeskyňky. To už netopýr Zikmund Loggrájen protahoval své kosti v křídelních aliases a zavadil o pár vyčouhlých stvolů kapradiny, která se už hodně slunovratů snažila zakotvit ve zvětralině prasklé skály.

„Dávej pozor, Loggu na moji síťku,“ ozval se Christián. Jeho malé vtípky ze strašením už nevnímal. Byl však rád, že ho vyrušil. Byli dobří přátelé. Spojovala je nesmiřitelnost s osudem, oba museli lovit hmyz. On mu nosil zprávy z míst, které se vymykali jeho představám. Záviděl mu pseudokřídla, ale přál mu je. Loggrájen jej taky potřeboval. Vždy přiletěl a povídal, co viděl a slyšel. On moc dobře slyšel i poslouchal.

„Jako vždycky, starej Moore, už by jsi to nemusel pokaždé opakovat. Slyšel jsem tvoji návštěvu, dědu Pardála, lezl drze kolem mne. Tak mne lechtal, až mne vzbudil. Mlel stále dokola: „Jo, život je žrádlo a paráda, jo život, žrádlo, paráda a debil, Moor, jen kdyby už chcipl, prudil vegetariánskej, čím jsi ho tak našťoval?“

„Ničím!“ odsekl.

Loggrájenovi se očividně na lov nechtělo. Jo jen tak prolítnou se a prosvištět v údolí bukového lesa, nabrat trochu venkovního větru a vrátit se zpátky, sem k Morousovi Moorovi.

„Jo, Moore, všechno to nestojí ani za mou pláštěnku,“ štěbetal pro sebe bez očekávání na odpověď.

„Kdybych neměl takový hlad, raději bych zůstal s tebou, Christiáne Moore. Nesežral bych tě, věř mi!“

Pavouk to věděl. Netopýr Loggrájen byl sám a dobrovolně odešel ze společenství zavěšenců. Pavouk byl pro něj jedinou bytostí, komu se svěřoval. Byl to opravdu starý přítel. Mohl třeba mlčet, stačila mu jeho přítomnost. Stačilo mu, že existuje. Někdy, když ze shora napadal studený prášek a začalo se jiskřit, namyšlený hrdý Moor zalezl k němu a přikryl se pláštěnkou. Divná symbióza bez užitku, bez závislosti. Nikdo nevěděl proč. Oba se už dávno přestali smát nebo spíš to ani nikdy neuměli.

„Musím letět,“ vypudil ze se nenáviděnou větu Loggrájen. Pavouk nehnul brvou. Tak rád by byl někdy oním letcem, ne jen pořád k něčemu připoutaný k protiváze sil. Zasvištět si v noci pod hvězdami nad lesem, či nad zrcadly a dalšími pojmy z Loggrájenova vyprávění. Pomalý hluboký nádech a vzdech byl mu neslyšnou odpovědí.

„Musím, musím, nevíš Christiáne, nenávidím to.“

„Hm,“ zaznělo nezúčastněně ze sítě. To všechno už dávno spolu probrali. Po dlouhých filosofických přích se sjednotili. Veškerá filosofie je k hovnu. Nezbylo mu, než si do obrovského přítele rejpnout:

„...To je žrádlo a paráda...to...to tvoje musím, musím. Nic nemušíš, jen chciplnout musíš Zikmunde. Taková je to blbost, blbost a

ještě a znova blbost, to veškeré snažení se. Jo starej Pardál i když smrdí má pravdu. Žrádlo a paráda. Slyšíš tam někde ...musím...? Ze mne už všechno vyprchalo, žrádlo, paráda, život, já, já už jenom čekám....čekám Loggu, čekám a bojím se. Já už nikoho nechci znát nebo s někým se sblížovat, protože hůř se mi bude umírat, bude mi smutno, Loggu, smutýnko Loggu, že už nebudu já, pavouk co vysává mouchy, já, co viděl jsem toliko pomalých smrtí, já, co divný osud mne zapletl do těla pavouka. Mám pouze tebe, příteli, ne nestojím o život, neumím ho žít, neumím se smát, je příliš těžký a neumím ho ani zašlápnout.“

Netopýr Zikmund Loggrájen nenápadně pohnul, možná pokrčil křídly. On byl na tom stejně. I on si vážil přátelství, tvorů tak vzdálených svou velikostí nucených žít v a se stíny podvědomého strachu každého okamžiku. Chtěl přítele povzbudit. Nešlo to.

„Musím letět.“ Neraď se loučil. Jakoby říkal: „Možná se neuvidíme příteli.“ Už dlouho, mnoho slunovratů bylo tomu, co se rozešel se svou komunitou, s netopýřím společenstvím, co mu poskytovala jakous takous bezpečnost. Prostě nemohl snášet to věčné štěbetání, povinné věšení se za nohy, vše povinné zákony, které nedovolovaly vybočit z řady. Svoboda pro něj znamenala opojení, ale hroznou samotu, takovou tmou, neexistenční tmou, s totálním vymazání paměti a jáství. Vzpomněl si, jak poprvé potrhál Christiánovi síť. Překvapilo ho to. Zdálo se, že pavouk ztrácející obživu rezignovaně hleděl na dílo zkázy se dvěma chapadlami bezvládně nataženýma před sebe. Tolik smutku mezi dvěma tvory nikdy neviděl.

On, jen tak, ledabyly zavadil o tu nehlubší strunu v síti a ta se rozezněla. To byl zvuk jeho osudu a hořem nad ním, nad pláčem ne z roztrhané sítě, ale na ním samým, nad tvorem který musí žít i když se mu nechce. Zachytil se dráčky nad rozsedlinou.

„Jsem Moor, proč jsi mi rozbil síť?.“ Zněla jeho jednoduchá otázka. Bylo ticho.

Loggrájen nad ním rozprostřel pláštěnku. Ubohej *male* a škaradej má ještě drzost se mne slušně ptát, vždyť ho můžu i sežrat. Jak tak postával nad ním, hledaje odpověď začalo mrholit. Pláštěnka začala nabírat vlhkost a těžkla.

„Děkuji,“ zaznělo od potrhane sítě.

To se v říších nenosilo. Bylo to odzbrojující. Pláštěnka těžkla a těžkla až to bylo neúnosné a nedalo se létat.

„Pojď popolez, za mechem je výklenek, tam se usušíš. Loggrájen poslech. Ztěžka se odplazil mimo mlhovinu.

„Jsem Zikmund.....Zikmund Loggrájen, Moore.“

„Chtěl jsi mne sežrat, Loggrájene, vid’?“ Nečekal na odpověď a dovětil: „Klidně jsi to mohl udělat, o jednoho víc nebo míň, vždyť je to jedno. Moc by jsi si nepochutnal, jsem už za zenitem a sám, čekám, čekám, vím co je hlad. A můj hlad je pro někoho smrt, “ a zkrátil „ hlad je smrt.“

„Jo Moore, hlad je smrt, je to tak.“

Začalo přátelství dvou podivínů co znali dívat se hlavou dolů na nebe dole a zemi nahoře, aniž by to někoho z nich zarazilo.

„Musím letět,“ zapištěl Loggrájen nad vzpomínkou. Zapleskal pseudokřídly. A Christián Moor byl rád, že už odpleskal. Měl ho rád, ale chtěl být sám. Loggrájen to určitě vycítil. Znali se už moc dlouho, příliš dlouho.

Vždycky byl zvědavý a nedočkavý s čím přiletí, rád poslouchal, zdálo se mu, že jeho přítel navštěvuje i to, co slýchal v noci mezi temnotami. Věřil mu, že si nevymýšlí, že to co cítí slyší a vidí je pravda. Často v osamění plakal, že je pavouk. Časem už nechtěl, aby mu vyprávěl. Jen tak, zavěšení nebo ne, mlčeli. Jakoby chtěli zkamenět v jednom okamžiku, srůst se sebou a skálou v jednom probuzení, čekat bezcílně, bez víry v něco lepšího.

„Vrať se mi příteli, než oko krajiny dořízne tmu,“ polohlasně zahrál do strun. Měl pocit, že v tuto chvíli je všechno jinak, že už se nevrátí. Když byl pryč měl touhu po jeho přítomnosti a když byl sám tak jakoby se snažil jej od sebe odtahovat. Nedovedl si to vysvětlit. Bylo mu smutno z holé existence, být sám. Zavěsil se hlavou dolů a díval se stromovým směrem dolů, do hlubin posetých diamanty. A zase tma, tma bez tepla existence jako už kolikrát. Nutkání odpoutat a skočit bez upoutání a rozbít se o skálu bylo silnější a silnější. Konečně jednou, alespoň jedinkrát vzít osud do svých rukou, jednou se nevratně rozhodnout, sám, navzdory musení žít. Jak tohle slovo nenáviděl *muset* letět, *muset* jít, *muset* zabíjet, *muset*...tak se toho zbavit.

Zůstala by holá tma, bez závoje pavučinek, holá, studená tma a přece, přece jen něco bude existovat, *musí*, holá studená tma, lepší něco než nic.

„Když se pusím, poletím dolů, vlastně ne, poletím nahoru,“ přemýšlel Moor. Jak divné a nepochopitelné. Tak by chtěl přecházet smrt.

Vždycky přemýšlel, co je to vlastně za sílu, co ho táhne jedním směrem, ať je kdekoliwh kdykoliv, ať spí nebo dělá že spí, pořád ta divná síla, ta neviditelná pavučinka, spíš pavučina co poutá a spoutává nejen jeho, ale všechno, i skálu i stromy. Proč ji musí každý překonávat, každý, kdo chce se jen trochu s hýbat. Představoval si, že je to mocný obrovský pavouk, který drží všechno i všechny síly neviditelnou silou, nepředstavitelnou silou, drží každého větší silou nejsilnější svazek provazců které on sám kdy vytvořil, na které se musel spolehnout, když se ponořil do hlubinného prostoru.

Je to síla, která mě nikdy neopustí, meditoval Moor, je to síla sil, která mne může i zabít. Když o tom debatoval s Loggrájenem, pouze utrousil:

„Je to zlá síla, Christiáne, dej si na ní pozor. Číhá všude, hlavně když lítám vysoko a dochází mi moje síly. Je silnější, neúnavná, zajímalo vy mně, co ji živí, nebo jak se živí. Síla, divná nepochopitelná věc, opravdu nepochopitelná věc. Závídel jí, věděl, že bude to poslední, co ho bude držet i po smrti. Prostě není úniku, drží živé i neživé, životy, má neomezenou moc. Je absolutní.“ Loggrájen navrhl, aby si jí předešli, nějak se spřiznili, ale na nic nepřišli. Jo být tak silný a mocný... a hnusný, hnusnější než všichni pavouci a netopejři dohromady.

Měsíc, ta podivná kulatá věc se držel stále stejně vysoko. „Je to zvláštní, že nepadne dolů,“ dumal Moor. Do slunka východu bylo ještě spousta chvil. Už aby Loggrájen byl zpátky. Cítil obě srdce, jak se pravidelně tlukotem doplňují. Nic se nedělo. Stromy se občas dotkly svým větrovím, ale jejich řeči, kromě jedné borovice nerozuměl. Neměl to rád, když byl naprostý klid. Ze zkušenosti a intuice věděl, že je to předznamenání sledu událostí. Taky ano. Nic překvapivého. Charakteristický svistot a přistání. Dělal, že spí. Zikmund Loggrájen přešlapoval a drápkama se zachytával o póry ve skále. Charakteristické škrábání dodávalo pavoukovi pocit bezpečí.

„Moore!“ a záhy po sobě se ozvalo: „Moore, Moore Christiáne, to jsem já, nespi hašaširo!“

„Když to víš, tak proč na mně voláš?“ odvětil naoko znechuceně pavouk.

„Jen tak,“ reagoval Loggrájen. Nečekal takovou reakci. Chvíli, nevěřícně natáčil hlavičku na stranu a zpátky. Ani měsíční světlo neschovalo jeho rozčarování. Měl Morouse příliš rád a nechtěl ztratit

jeho přátelství unáhlenou větou. Zavrtěl se a chystal se schovat pod pláštěnku, kterou v noci nemohl odložit.

„Já to tak nemyslel, Loggu,“ zašeptal pavouk a dotkl se jej jemně dvěma tlapkami a smutně dodal „Čekal jsem na tebe, jako ostatně vždycky. Co novýho, vyprávěj přece, přeháněj trochu!“

„Ale letěl jsem jako vždycky. Potkal jsem Cieslára, tam jak jsem ti říkal, u padající vody. Chtěl se napít, ale zmáchal se, že se musel sušit, vřískal na celé kolo, že všechno vyplašil. Nadával, láteřil. „Mám tě od něj pozdravovat, říkal - pozdravuj toho Morouse Moora. Ptal se, jestli ještě vykládáš temnoty noci. Chtěl by tě navštívit. Řekl jsem mu, že mu řeknu příští noc.“

„Nemám na něj náladu, Loggrájene, je to žvanil.“ Júlis Ben Cieslár byl kopií netopýra. Pavouk mu jednou vykládal jeho zdání, když u něj čekal až se vrátí z lovu. Nikdy neměl rád žvanivé a suverénní letce. On chtěl být mezi netopýřími letci autoritou. Ješitnej a pochroumanej netopejr mu ji podkopával. Byl chytrý a měl podobnost a náтуру v myšlení jako on sám. Bylo těžké proniknout do jeho pravdy.

Jednou, když se pokupoval na laně nad hloubkou jej za něj nahoře chytil a schválně držel v drápkách, aby mu připomněl svoji nadřazenost. Držel ho za život jen tak, pro zábavu a to se v pavoučím panoptiku nedělá.

„Vidíš, Moore, cítíš Moore jak se *cítíjou* ty tvoje plašmušky, než je sežereš. Ať ti teď pomůžou ty tvoje kecy, ty ubohej *hrbe*, přemluv tvoji opěvovanou sílu, co tě stáhne a zabije tě. Ne já, ale tvoje síla co tě poutá k hlíně, já tě k ní pustím, abys si ji pořádně užil. Tak co, jak se cítíš muško, kdes nechala křídla?“ posmíval se. „Já si tě teď vychutnám!“

Moor měl strach. „Prosím, Bene, prosím, nalep konec na větvičku nad sebou, prosím Bene.“ Kopie netopýra neslyšela, vydávala tichý vzlykot sadistického opojení.

„Vidíš, tohle je život, nic víc.“ Na důkaz svých slov s ním schválně a neomaleně zacukal a obtočil konec provazu na věchýtku. Provaz párkrát zapružil. Moor se nemohl pohnout. Držel se tak křečovitě, že mu jedna noha zůstala navždy pochromlá. Nikdy to však Loggrájenu neřekl. Sám nevěděl proč.

Pokaždé když o něm slyšel si to připomněl. Nenáviděl ho. To by mu Loggrájen nikdy neudělal. Nikdy. Byl to přítel. Dobrý přítel.

„A co vůbec chce?“ řekl proto, že věděl, že mu na něm celkem záleží.

„Nevím příteli, mlel něco o patologickém srůstání nebo směřování nebo něco na ten způsob, takový kecy.“

„Ukradne nám kus života kecama, zas něco slyšel a chce bejt zajímavěj, zmetek myšáckej, ať je tam, kde je a dá nám pokoj, co se sem pořád.....“ začal ve svém projevu brzdit. Unavený pláštěnkář jej už neslyšel. Pavouk zavrčel. Tak až se rozední. Noc byla ještě dlouhá. Popolezl trochu k němu a tou svojí chorou packou se je lehounce dotýkal sametového okraje. Hluboce vzdychl a nevěřičně kroutil hlavou: „Loggu, co tady vlastně děláme, kdo nám dal jméno a to jak vypadáme. Loggu, co tady děláme, příteli...?“

I měsíc se unaveně přikrýval závojem. Chlad a vlhko, nic víc, nic míň, chlad a vlhko- holý život, nic víc, chlad a vlhko a hlad a trochu, trochu vůle žít, ani ne tak pro sebe, ale pro toho druhého, pro naději, že se vždycky vrátí s vědomím nahlodávané myšlenkou, že jednou, jedinkrát se už nevrátí. Pavoukovi bylo smutno. Chtěl si užívat téhle chvíle, zastavit pohyb, zastavit čas, teď na věčnost v jediném dotyku, zastavit a nevychladnout, zkamenět a nevychladnout, prostě být a nevychladnout.

Dotek, který překoná všechny síly i tu co ho poutá, dotek, tak málo a zkamenět a nevychladnout, být ve věčnosti věčný. Obě srdce se mu rozbušila, až se celý třásl steskem, bezmocností. Náhodou několik dílečku pavučinky popotáhl ochromlou nohu směrem k Zikmundovi Loggrájenovi, malounko a tichounko, jako by chtěl zalít tento okamžik do smoly věků jantaru.

Slyšel, že netopýr unaveně oddechoval. Byl si vědom přítomnosti zmrzačené nožky. Tak jo, nějak to už spolu přečkáme, *tohle* žití. Ráno jako obvykle se prohrabu listím a vylezu na vršky, pomyslel si pavouk a odpojoval své bezpečnostní čidla do spánku.

Stalo se. V mlžném oparu, urousán od rosy v kalíšcích napadeného listí vysoukal se vybudovanou cestou ke kmeni podivně zakroucené shrbené borovice, která, věčně nakloněná na úpatí skály čněla nad údolím se zrcadly a kamennou stezkou s malými dřevíčky. Občas v ní projel bušící, štiplavě čmoudící a zahalený, dunivý hrom. Bála se ho i stará borovice, když ho viděla, začala se klepat a třást. Měl tam svoje místočko.

Oh, lehce se zavěsit do prostoru nad nekonečnou hloubkou. Mít pocit, že překonal mocnou přitažlivou sílu, to bylo to, co ho pohladi-

lo na životě. Hm, škaredého pavouka nikdo nepohládí ani slovem po jednom srdci, ani Loggrájen, ani družná pavoučice. Pohládí ho jen volnost a nebezpečí prostoru. Zapomínal být ostrážitý, nad kotlíkem mlhy a výčnělku horizontů stromů, tam, když mohutné oslnivé kolečko píchalo svými drápkami do zkřehlých kloubů. Tu byl rád, tak by o tom někomu chtěl říct, podělit se o pouhý maličký hřejivý pocit, pocit, že on je nejvýš v tuto chvíli, on je nejvýše a vše ostatní je dole, teď že on je pánem a vladařem v říši plné slz a utrpení, v anonymním, ještě zahaleném, dlouhém údolí.

Od kmene do koruny borovice bylo ještě dost daleko. Naštěstí kůra byla členitá, zaznamenávala mráz i déšť mnoha slunovratu, takže tvořila schodiště i s odpočívadly, jenže, jenže schodů bylo se stářím Moora víc a víc. Měl pocit, že stará borovice byla *jedinou živlí* ze světa rostlin se kterou komunikoval. Cítil, že se chvěje, že je jí teplo, že by chtěla udělat třeba maličký krůček. Možná podivě skroucená vrásčitá dřevina měla pochopení pro jeho nepředstavitelnou přemnoženou škaredost. Strom byl jeho další vzácný přítel.

Dalo se s ní srústat, dalo se o ní opřít, byla to živá vláknitá skála. I jí záviděl, třebaže neměla prázdného nepřítele. Být stromem třebaže shrbeným, lepší než škaredý pavouk. Vždy stojí na stejném místě a snadným způsobem vzdoruje magické síle. Představoval si, že kdyby byla ještě malinká, ověnil bych jí tím nejjemnějším závojíčkem, takovým, aby se jí křídlatá havěť vyhnula. Třeba by si z malých třísek udělal i dřeváčky, klapy klap. Potom by byl slavný, slavný ve své říši, Moor s dřeváčkama, nejškaredější pavouk pod kotoučem horkým i ledovým. Slyšel ji:

„Vem si je, vem můj pavoučku, dám ti tu nelepší kůru nebo dřívka, dčevěná dřevíčka, pavoučku, schováš do nich svoje hoře, svůj i můj osud, tvoje i moje bolesti a soužení. Přidám ti i stříbrnou jehlici na každou opánku a k tomu ještě šupinku s mých šíšek. Zvlášť. I já mám srdce pavoučku a ty to víš, máš obě srdíčka krásné, pro mne jsi nejkrásnější, Morousi Moore. Budu ti vyprávět. Přijdi s nocí!“

„Hm,“ hloubal Christián, už kolikrát chtěl přijít v noci, i ve zbytkovém světle by cestu určitě našel a nahore - zavěsil by se do hlubiny a poslouchal, poslouchal jemné vrnění borovice. Ona určitě nespí, ona nemusí odpočívat, možná neví, proč roste, nebo snad tuší její jediný úkol - musí být z ní další a další borovice, jedna nebo více. Tak ona chodí. Každý krok pro ni znamená smrt, jak to kyvadlo, život a smrt a tak to jde dál a kolkol dokola. Jenže, co by bylo

z Loggrájenem, když by se vrátil a nikdo by ho nečekal. To mu nemůže udělat.

Vždyť si byli navzájem jistotou, na návratech stavěli svůj osud, princip, na návratech vnímali boj proti mizeráblu uháčkovaného osudu. Ano, když se jednou pustí, pustí se v noci se zavěšení nad mělkým údolím právě z oné borovice. Jeho dvě srdce cítily, že to strom ví. Christián Moor ho zmrzačenou ťapkou pohladil. Bylo to až neskutečné, borovice se zachvěla něhou, jakoby se rozsvítila. Pod tím neparným nanodotykem se opravdu chvěla jako živý tvor, vděčná. Pavouk byl v onen okamžik na sebe pyšný. Zapomněl na svoji ošklivost, zapomněl, že ho nikdo nikdy nepohladil, zapomněl i na Loggrájena. Byl hrdý, že právě on to udělal, prostě dal a nic za to nemohl chtít. Okamžik prožitého štěstí, nebo ne? Životní smutýnko ho tentokrát nedegradovalo.

Začalo nepatrně mrholit. Brouzдал se v kapkách vody po naučené stezce, schovával se v podchodech z listí, které vonělo zrajícím teplem. Kapky, kapky, *tantum* kapek, kdo je vlastně dělá, kdo je nosí tam, nahoru nad borovici, hodně vysoko, *čí* vlastně jsou. Ptal se na to i Loggrájena, zda by se tam nemohl podívat. On nevěděl, pouze předával z vyprávění bývalé společnosti zavěšenců. Když prý zkusil se na ně podívat, síla, mocná přitažlivá jej málem zabila, když ho táhla zpátky. Ptal se koho potkal, ale nikdo nevěděl, odkud se berou. Alespoň, že jsou k užítku živému tvorů, bez rozdílu velikosti či škaředosti. Toliko divných věcí bylo všude kolem, co ho provokovalo přemýšlet, až si kolikrát popletl nohy, když se to snažil trochu pochopit. Snad to byla vlastnost věcí a tvorů, snad to byla jejich neviditelná síla působící reakci na vnímání. Síla v pořadí, hned po pudu sebezáchovy, po pudu žít, žítíčka za každou cenu.

Pro svůj život třeba i někoho zabít, muset žít, první zákon jeho říše, žít, žít co neděle. Pamatoval si, jak ho pavoučí dědek, Rezignovaný, tenkrát ještě v plné síle učil skládat sítě podle propojení hvězd na noční obloze a říkával: „To jsou sítě a jejich stavba je pavoučí tajemství. Je v nich naše síla a moc. Uzly jsou hvězdy co svítí, ale ty musíš vidět i ty, co nesvítí, těch je mnohem víc, to je to tajemství, Christiáne. A ty musíš nenávidět každou věc co ji chce zničit, to je tvůj úděl, to je tvoje smlouva se životem. A když to neuděláš, chcípneš. Nemáš jinou volbu, chceš-li existovat ty, jako Moor Christián. Musíš zabíjet, nebo zemřeš.“

Moor to nechtěl chápat, nechtěl zabíjet, bylo mu špatně, hladověl, ale nakonec, nakonec pud sebezáchovy, moc bránící život i proti vůli Christiána vždycky zvítězila. Byla holá, nepochopitelná, uzákoněná čímsi, aby nahoře nosila vodu a v nesčíslném množství ji vymodelovala do kuliček a házela je šílené přitažlivé síle, stále a stále lačné, lačnější a hladové.

Moc žere životy i vodu a všechno a možná, možná nakonec i sama sebe, až z ní *zbyde* jen černá díra a tu sežere, uvězněná sama v sobě. Nebude nic, nic ze síly, nic ze světla, nic z něho, nic z divného, nic ze života, nic, ani čas, ani kuličky vody, nic z nepochopitelných věcí mezi životem a smrtí, nebude *ni* nutnost zabíjet, *ni* škaredost, *ni* borovice a přátelství s Loggrájenem, *ni* díra, *ni* její barva tmy, zmizí i myšlenky a otázky v nich ukryté. Brrr, sám se při představě otrásl. *Kde má kořeny?*

„No, je načase vyrazit,“ pomyslel si a po skalním mechoklobouku unaveně směřoval k domovu. Dorazil do štěrbin. Zikmund ještě podřimoval s hlavičkou svěšenou pod pláštěnkou. Bylo kolem něj znatelné živočišné teplo. Už podruhé po jeho návratu k němu trochu popolezl a svojí chorou packou se dotkl sametového okraje pláštěnky. Zdálo se mu, že drobounkým pohybem zastavil čas, protože najednou váhal, jestli cesta k borovici byla skutečná, nebo sen. Zamyslel se. Nakonec, jestli to byl sen, tak se ještě chvilinku ohřeje a potom, potom vyrazím...

Když se probouzel uslyšel pískot a naříkání. Okamžitě zapnul všechny mechanismy potřebné k obraně a útoku. „Někdo mi potrhál síť,“ to byl jeho první dojem a moc, nechtěná nenávisť, se v něm geneticky probudila. Loggrájen už byl se svými citlivějšími smysly vzhůru mnohem dřív. Podíval se týž směrem. Nic neviděl. Až po zaostření svých smyslů postřehl, že se něco pohybuje. Byl to malinký tvor, duhový pavouček. V životě jej tady nespátřil. Starý pavouk poznal na Loggrájenovi, zda váhá, jestli ho má sežrat nebo ne. Tvor, spatřiv onoho obrovského draka rezignoval.

„Moore, co s ním uděláme? Já ho sežeru, mám hlad.“

„Jak myslíš,“ odpověděl Morous. Věděl, že hodnota i čas života jemu podobného tvora je mizivá. Když to neudělá Loggrájen, udělá to někdo jiný, komu bude stát vůbec za to se k němu sehnout. Snad by si s ním to místo i vyměnil. Rozmrzelý netopýr vyrušený ze spánku si prohlížel oběť. Malého pavoučka v nejmenším nenapadlo, že mu zbývá pár posledních chvil.

„Draku, draku, ty jsi Velký drak,“ šeptal pavouček, jako by to byl jeho kamarád. „Ty mně teď sežereš draku, vid’, musíš, já vím.“ Zikmund se na rozdíl od Moora zarazil. Ten už to tolikrát slyšel, to škemrání a prošení o život, o život chvilky, o zlomek delší. Věděl, jak to končí, beznadějí, zákonem síly, bojem o přežití. Milosrdnost se nepřestovala, zvítězila moc. Netopýr nervózně přešlapoval.

„Zikmunde,“ řekl Moor a v jediném slově byla otázka i odpověď. Začalo se rozednívat. Stalo se neočekávané:

„Zmizni zmetku!!“

Morous Moor se nechápavě zavrtěl a sundal svou zmrzačenou nožku z jeho pláštěnky. Myslel si, že svého přítele zná. Pavouček si ho všimnul až nyní. Moor se otočil k němu zády. Neměl nejmenší chuť s ním komunikovat.

„Ty jsi Moor, že?“ Moorovi se málem zastavilo jedno ze srdcí. Jak to, že znal jeho jméno? Nechtěl projevít zájem, že by se zeptal, odkud jej zná. Nedbale prohodil, tak aby to slyšel i Loggrájen: „Jo, žrádlo, to je paráda, to je.... je život.“ Netopýr byl na rozdíl od Morouse plný energie a života. „No tak, Moore, prober se, vždyť ty celej život prospíš!“

„Kéž by to bylo tak, kéž by se dal prospat, to by byla ta správná paráda,“ chytl se posledního útržku Moor. „Spát si a snít, nevědět, kdo jsem a proč jsem, bez bolestí, bez zimy, bez shánění žrádla, jen tak, celý život prospat, třeba na borovici, nahoře a jen, jen tak, půl okem mrknout tu a tam, ve dne do planivého údolí a v noci naslouchat temnotám, jejich historii a váhat, váhat jestli to není sen nebo občasné probuzení, spát a nevědět rozdíl mezi žitím a spaním, to by bylo žrádlo, to by byla správná paráda všech parád, to by byl *pravý* život. Loggrájen si nebyl jist jestli má kývnout nebo ne, nakonec nevydal ze sebe sebemenší drobet souladu. Co věděl, že jeho starý přítel na pochlebování nebo souhlas, či nesouhlas vůbec nečeká. Natolik Morouse dobře znal.

„Jak to, že znáš Moora, zmetku, kdo tě poslal?“ „Nikdo, jsem sám, potkal jsem kastrovaného pavouka nebo se mu říká Hastrát, ten mne málem zakousl a potom mne pustil a říkal, že budu vypadat stejně jako Moor, tak ať si to prý užiju, že je jeho ošklivost stejná jako smrt a tak, přišel jsem se na ní podívat.“

Loggrájenovi poslední věta zvedla náladu a pomalu se zdálo, že od utajovaného rádoby smíchu mu prasknou kosti. Otočil se směrem k Moorovi:

„Vidíš, seš *slavné, starušu!*“ Zamával pláštěnkou na přátelský pozdrav. „Tak jsi ho viděl a zmizni zmetku!“ dodal rezolutně.

„Jmenuji se Tsade a ne zmetek!“ dodalo nevesele pískle, jako by si uvědomilo, že se mu bude někdo v dospělosti smát. Pořád se chvástalo, jak to bude vypadat, když bude velké, velké jako *sochaje*. Vidina nezměrné škaredosti mu gumovala i těch pár iluzí, které měl kolem sebe a vedle sebe. Zdálo se mu, že všechny pevné body, včetně skalní rozsedliny jsou nestabilní. Kde on, až bude dospělý, kam on má zachytit nosné trajektorie sítě. To vše se mu motalo, nedovedl to pojmenovat či pochopit. Podíval se na Morouse. Byl opravdu škaredý, chromý a nevrlý. Brrr, starý, hnusný pavouk. Radši být drakem než pavoukem.

„Já nechci být jako on, ale jako ty, draku!“ vysoukal naivně zmetek.

Loggrájen se s té ohromné výšky sehnul, až to v něm zapraskalo. Tsade musel cítit jeho dotek.

„Jsi ještě hloupý, Tsade, hloupý a malý, až vyrosteš, pochopíš, že nemůžeš být nic jiného než Christián.“

Moor utrousil: „Já jsem vyrostl a pořád to nechápu...“, glosoval Moor.

„Ale já nechci být jako on, já s tím nesouhlasím, draku, porad', chci být sebou.“

Loggrájen s pochopením přáníčka zamrkal očkama.

„Musíš, Tsade být tím, čím jsi,“ dodal bez argumentů netopýr. „Christián je můj přítel, Tsade, není úplně všechno děsivé, je to Morous, ale srdce, obě srdce má čisté, až vyrosteš, pak pochopíš, že můžeš být jako Christián.“

„Nechci být jako on, hnusnej starej dráteník.“

Morous Moor byl pavouk, který se nesmál. Zapomněl, jak se to dělá. Bylo kolem něho tolik krutosti, že on sám by smích přímo zakázal. Loggrájen to věděl.

Zkušenost života mu pořád napovídala, že mohou přijít okamžiky, na které nebude připraven. Neměl rád, když bylo *jasnota* a velký kotouč prohříval podkoží, protože věděl, že musí nastat zima, že po pocitu sytosti přijde hlad, že po radosti přijde smutek, že po shledání přijde rozloučení. To horší bylo mnohem stabilnější a při svévolném ponechání dějů vedlo říši k rozpadu, chaosu, degeneraci. Bylo to jako s tou silou, která jej neustále přitahovala a poutala dolů. Proto chtěl být co možno ponejvíc sám, nic si nenamlouvat, mít co nejmíň

touhy, co nejmíň živit i nepatrnou nadějí nadějí. Muset žít, žít ve strachu z čehokoliv, o cokoliv, žít se strachem v panice, v krutosti, v hrůze Christiána Morouse.

Koukl se na zkroušeného malého Tsade. Váhal, co mu má říci, jestli mu má vůbec něco říci, jestli ho má povzbudit nebo ho zranit a vzít mu jakoukoliv nadějí. V panoramě pohledu viděl Loggrájena. Ten zpozorněl a sledoval, co z něj vypadne.

„Jsi ještě hloupý, Tsade, hloupý a malý, až vyrosteš, pocho-píš.....,“ zopakoval po Zikmundovi, „je to tak, bude z tebe pavouk, to je tvůj osud. Škaredší než já nebudeš, to není nikdo, ne nadarmo mi říkají Morous Moor. Kdoví, třeba se budeš někomu líbit a budeš mít spoustu přátel, já jsem měl jich mnoho, třeba budeš mít za kama-ráda Velkého draka, kdo ho má z tvých soukmenovců?“ Pískle Tsade malinko položil tlapku na Loggrájena a podívalo se na něj skoro až do korun stromoví na skále. Zikmund na důkaz dračí velikosti a vznešenosti roztáhl pláštěnku a nafoukl se.

„Ty, draku, ty Veliký draku, ty, ty by jsi chtěl být můj přítel? Za-znělo to tak nečekaně, srdečně a tichounce. Bylo dlouhé možná vá-havé ticho. Drak byl dojat.

„Já, Veliký drak, Zikmund Loggrájen před svědkem stvrzuji, že Tsade je mým přítelem v dobách dobrých i zlých.“ Při těchto vážně pronesených slovech se natřásl a jemňounce poškrábal Tsadeho fouskama.

„A nebude ti vadit až vyrostu, že budu škaredý jako on?“ zeptal se skromně a smutně pavouček.

„To rozhodně nebude, příteli!“ odpověděl hluboce a hlasitě neto-pýr.

„Hm, teď máš svého ochránce, Tsade, mocného draka.“ dodal Mo-or, *chvilkový klad'as*. Upřímnost malého, bezbranného pavoučka vyplňovala celý prostor domu v skalní rozsedině.

„A mohl bych zůstat?“

Věta udeřila do skalní rozsedině. Z *chvilkového klad'ase* se rázem stal mohutný *záporák*. Skoro zkameněl za svou dobrotu, jako když zapojil všechno obranné umění v boji o holou existenci. Netopýr Loggrájen nehnul drápkem. Bylo slyšet šumění větru, dopady padají-cího a přesýpaného listí. Otázka nečekaně zazněla znovu v krátkém intervalu.

„Mohl bych zůstat, draku?“

Moor se snažil zachytračit a důvěrně s nejlepší přetvářkou tiše prones, jako by to celé představení nebylo důležité:

„Ty Tsade, nemůžeš tady zůstat, můžeš nás občas navštívit, to se mezi přáteli dělá. A co by tomu řekli maminka a tatínek a babičky a dědečkové a vůbec tví známí?“

„Nikoho nemám, Morousi Moore,“ zněla tvrdá odzbrojující odpověď.

„Jsem sám.“

Podíval se na Morouse, že on zapomněl na deklarovanou škaradost. Morousův nukleus mezi srdci se začal bránit. Ne, ne, ne, nesmí mi ho být líto, to se nenosí, na to už kolikrát doplatil. Co mu je do toho, že malý Tsade je sám? Nechtěl se dělit o tolik slunovratů hledané a budované hnízdiště. To by scházelo, aby malý nic přišlo a dūbalo se v jeho rozsedlině bez námahy a zadarmo. Nechtěl se dělit o Loggrájena a jeho přátelství. Ať táhne a nechá nás v klidu, za chvíli si na něj nikdo nevzpomene. Jeho uvažování na něm muselo být vidět.

„Loggu, než něco řekneš, rozmysli si to pořádně. Budeš mít po klidu, pavouče bude lelkovat, zlobit, to není na chvíli, to je na furt!“ domlouval netopýrovi pavouk snaže se ovlivnit jeho rozhodnutí.

„Mohl bych zůstat, draku, vždyť přece, přece jsme přátelé, draku, ty můj malej dráčku?“

Tsade schlíple čekal na dračí rezultat. Loggrájen si dal na čas. Díval se střídavě na Moora a dlouho, déle na Tsadeho. Moorovi s trváním jeho odpovědi bylo čím dál jasnější jeho rozhodnutí. Dobře svého přítele znal a proto, po chvíli šumění větru mávl rezignovaně packama a popolezl o kousek výš. Z velkých výšek sklonil drak svou hlavu nad pavoučka a zdálo se, že ji skoro obrátil, ale ve skutečnosti ji naklopil na bok.

„Jsem tvůj přítel, Tsade.“ Hlava se začala opět zvedat do výšin. Moor si povzdechl. Dal netopýrovi najevo, že ačkoliv navenek nesouhlasí, v obou srdcích se v něm nezklamal.

„To znamená, že jo, že můžu zůstat, vid', tys můj milovánek, dráčku, dračičku,“ škrábal se po drakovi. Moc mu to nešlo, pořád padal dolů. Po chvíli přestal.

„Jo, můžeš zůstat, chceš-li.“ Tsade se vychloubačně otočil na Moora. Nemusel nic říkat. Byl šťastný. Šťastný, i když nebyl drakem. Hřejivý pocit sounáležitosti ve sklaní říši je spojoval jako magnetic-

ké skvrny na velkém kotouči, jehož hřejivé světlo jej násobilo. Jen Moor smutně a ledabyle pronesl zdánlivě nesouvisející větu:

„Jo všechno *jestvo* má na svůj začátek a konec, škoda.“

A teď, ať mu dají všichni pokoj. Nestalo se.

Skalní štěrbinu ožila. Naivních a neúnavných dotazů malého zlobivého Tsadeho bylo stále víc, až oba z toho bolela hlava. Postupně Tsade zapomínal na Morousovu škaredost a Morous na rezidentní životní skepsi, na neumění se smát. Čekávali spolu na Logga, na Velikého draka. Pro malého byl letoun zosobnění ideálu. Snažil se ho napodobovat ve všem, včetně létání s neblahými následky. Blížilo se období chladu a ledu a tak se stalo, že unavený malý pavouček složil poprvé hlavičku na Moorově zmrzačené nožce. Moora ji sama brněla, se závažím ještě víc. Díval se na něj a plakal. Plakal ne nad sebou, ale nad tím malým klubíčkem, nad jeho budoucím životem.

Přestal, když uslyšel plácání vracejícího se přítele. Dělal, že spí. Unavený a udýchaný netopýr je automaticky přikryl svojí pláštěnkou. Kolem pavouka se rozhostilo ticho a teplo sounáležitosti. Bylo to místo světla a světlo hrálo do jejich srdcí. Přesto Morousovi bylo teskno. Stalo se, čeho se obával, začalo mu na Tsadem záležet, začal ho nechtěně ochraňovat, začal ho...i když věděl, že bude vždycky ten druhý, druhý po drakovi, škaredý Morous s divným jménem Moor, začal ho...

Dokonce uvažoval, že jej vezme sebou na borovici, neboť jeho utajované ranní mizení se otřásalo v základech. A čím víc si spolu povídali, tím mu byl Tsade blíží, blíží jeho srdcím.

Čas plynul, období noci předhonoilo období světla. Studna otázek malého Tsadeho byla nevysychající. Někdy si už i sám na ně odpovídal, jindy si je sám dával.

„Teď už vím, proč ti říkají Morousi, Christiáne.“ Moora to velmi překvapilo. Už dlouho ho nikdo neoslovit skutečným jménem kromě Zikmunda. Dojalo ho to. Pohladilo. Malý pavouček byl dostatečně vnímavý, možná až vychytralý, aby to nepřehlédl.

„Já to taky vím, nemusíš se snažit mi to stále připomínat, pind'uláku,“ odpověděl strnule a snažil se hodit větu do neznáma.

„Tak, příteli, jseš, přece můj přítel, Christiáne Moore, usměj se trochu, maloučko, pousměj se, zašleb se.“ Čím více se ho snažil rozesmát, tím byl Moor smutnější. Začali mu téct slzy. Aby to trochu zlehčil, začal se nepřírozeně pitvořit.

„Pavouci se nesmějí, Tsade, neumějí to.“

Sám nevěděl proč mu teče z očí. Letoun Loggrájen to neuměl, u žádného tvora kterého na své pouti životem to taky neviděl.

„Jak to děláš?“ ptal se Tsade.

„Co jak dělám?“ Moor se přestal šklebit.

„No to, jak ti teče z očí, jak to děláš? Taky bych chtěl, aby mi padaly kapky z očí,“ záviděl pavouček.

„Nevím,“ odpověděl Moor a byla to pravda. Nemohl slzy zastavit. Někdy, když začal plakat bezhlavě utíkal jedním směrem, daleko, až nemohl. Nakonec se však vždycky vrátil, vedle síly, která ho táhla pořád dolů byla i síla téhle skály. Ono místo bylo středobodem, naškrábaným osudem, tolik svazujícím, od kterého nebylo úniku, nikam.

Loggrájen se vracel, zatančil ve vzduchu svoji *nutu*, přistál a uviděl Moora plakat. Nevěřicně a unaveně kroutil hlavou. Chiroptera se střídavě díval na oba pavouky. Jeho lokátory čekaly na vysvětlení. Moor pohnul hlavou a pokusil se usmát.

„Jsem stále tvůj přítel, Moore!“ Zaprskal Logg na obhajobu.

„Já vím, Loggu, jsi i jeho,“ máchl packou na stranu malého pavoučka, který vycítil, že není první, komu letec dává přednost. Drak pochopil. „Jsem i tvůj přítel, Tsade.“ Na důkaz svých slov se k němu sklonil a polechtal ho ušima.

„Díky draku, a jak ses měl, a kde si lítal a kde...?“ Kulomet dotazů zastihl nepřipraveného unaveného netopýra. Morous Moor se skutečně pousmál, jen tak, nevnučeně od dvou svých srdcí a naoko, morously tiše zavrčel nad znamením enté marnosti i nad tím, že konečně našel Tsade další oběť k odpovídání. Drak to posléze vyřešil filosoficky zcela profesionálně. Odpovídal střídavě buď ano nebo ne, až to malého samotného zmohlo. Malé pavouče už nebylo samotinké. Věděla to tma, co byla všude kolem, věděla to skála i borovice, vědělo to stromoví i korálky vody v Moorově síti. Tajemství si všichni předávali tichou poštou. Malé pavouče není samo.

Pavouci se probudili brzy nad ránem. Pro Loggrájena to byl začátek odpočinku. Moor se začal protahovat, až to v něm začalo prskat. Malej Tsade to opakoval po něm. Akorát to praskání mu nešlo.

„Zase deš pryč, Moore?“ Pronesl pavouček s samozřejmostí, že to tak zákonitě musí být. Nepřemýšlel o tom a už se neptal proč. Věděl, že u spícího draka mu bude dobře, v líném teplu. Moor se celou tmou rozhodoval. Přišla ta chvíle, chvíle jako každá jiná, chvíle, která čas-

to rozhodovala o žití nebo nežití tvorů v jeho říši, tenká, nepředstavitelně tenká chvíle, linie.

Neviditelné, faktické, prchavé rozhraní, nehmatatelné a přitom existujícího rozhraní zutkané z jeho sítí, přesně husté a vypočítané, že život nemohl proniknou žádnou mezírkou zpátky. Chybička v ní prostě neexistovala. Báł se, že bažant Tsade nepochopí jeho rituál, když je to pouze obyčejná cesta na vrchol a potom, zda to nebude nebezpečné. Nechtěl před ním machrovat a ono nebylo vlastně proč a s čím. Šlo o to, jen se zhoupnout nad vším, nad krutým světem říší, nad Loggrájenem, nad skalní rozsedlinou, kdy jeden kotouč střídal druhý. Prostě vychutnat si chvíli, vychutnat si rozhraní, neviditelné, ale existující, uchopit ho do svojí vůle za totální cenu. Buď si vyšplhat pro život nebo se pustit a letět, letět jako drak, třebaže zdanit *svoje jestvo* střetem s silou sil. Ano, pro Tsadeho bylo obrovské tajemství, kam Morous chodí. Vyškemrával to i na drakovi, ale ten mu neodpověděl. Už se škaredého Moora nebál.

„Chceš jít se mnou? Jestli chceš, musíš celou dobu mlčet, na nic se neptat a o všem co uvidíš mlčet.“

Malým pavoučkem projel blesk. Začal jančit, koulet očima a pořád dělal pšt, pšt. „To bude tajemství, opravdové tajemství a to ani drakovi nesmím o něm říct?“

„Ne, ani drakovi, tomu hlavně vůbec ne! Bude to tvé tajemství Tsade!“ Pavouče strnulo. Najednou tu byla odpovědnost, velká jako hora. Bude ji nosit on a skutečnost, že to nesmí vědět Velký drak, jeho přítel, který jako guru by měl vědět všechno ho dokonce znehybněla.“

„Co když to nevydržím, Moore a vyžvaním to,“ lícitoval pavouček, chtěje si nechat za každou cenu alespoň malinká zadní vrátka.

„Musíš, musíš to vydržet, jinak...jináč nemůžeš se mnou jít, nebudeš mít potom pokušení něco prozradit.“ Morous ho bedlivě pozoroval. Tsade byl ve své upřímnosti hodně čitelný. Střídavě se díval na spícího obra a Morouse.

„Bude on,“ posunkem ukázal mrzáckou packou nahoru, „bude on můj přítel, když budu mít před ním tajemství?“

Starý pavouk odpověděl po chvíli otázkou: „Co ty myslíš?“ Tentokrát to pro Tsadeho nebyla žádná zíváčka. Znovu se podíval nahoru a dolů. Teď nechtěl být velký, teď nechtěl být dospělý. Něco musel říct, něco musel zašeptat. Co, co vlastně po něm Morous chce? Byl

na to opravdu malý. Snažil se, snažil se být velký, velký jako jeho létající přítel drak a nebo teď to zahodit? Nakonec nic ze sebe nevy-soukal, nic srozumitelného. Posléze zaznělo: „Nevím.“

Morous se chvíli na něj díval a potom, bezeslova, začal se ubírat na cestu. Tsade ho tichounce následoval. Vyšplhali se po těživě ojíněné síti nad skalní rozsedlinu. Moor zpozorněl. Záhy nepřírozně zahnul pod veliký list. Otočil se zpátky. Malý pavouček téměř oněměl. Taková nádhera. Kotouč paprsků ležel téměř v jedné rovině s horizontem, bubnování jiskřivých, padajících kapek a nastříhané pruhy světla představovaly neskutečný vjem. Moor jej lehce klepl do packy. Lezli dál, důmyslnými podchody a terasami, stoupáním s ukotvenými pavoučími řetězy. Teprve po chvíli si Tsade uvědomil, že Moorova cesta je obrovské dílo, důmyslné, umělecké, budované s trpělivostí a přirozenou inteligencí, dílo na kterém jeho přítel musel strávit celý dosavadní život. Cesta vedla až k borovici. Začali lézt kolmo vzhůru a pavoučeti se zdálo, že musí vylézt až nad oblaka. Borovice voněla smůlou jehličnatého stromoví. Na konci vodorovné větve se mu naskytl násobný, úžasný pohled. Moor jej pozoroval. Paprsky tepla a zrcadla, pára a nekonečný prostor pod ním, tak nad ním. Stačil tiše pošeptat: „Tak, sem chodíš, pro tohle divné tajemství.“

Místo odpovědi jej Moor vzal do náručí a spustil se hluboko, hluboko nad propast a pomalinku se houpal. Léтали nekonečným prostorem a vítr jim pomáhal. „Víc, víc, ještě víc,“ Tsade škemral, přilepen na Morousových srdcích. „Víc a víc...“ Najednou tu byli dva malí, kyvadloví Tsadové, bez strachu z okolí, bez obraných reflexů, jen a jen sami, opojeni létáním. „My létáme, Moore, létáme, to je sen, létáme, jak náš Velký drak!“ Objímal starého pavouka a tomu začaly téct slzy. „Zase se směješ, vid', Morousi ty, ty můj Morousi morousovatej, milej Morousíčku!“ Údolím projel kouřící funicí obr Čas. Tsade se přitulil. „Co to je?“

„To je čas k návratu. Půjdem zpátky, Tsade.“ Odpověděl tiše dohoupávající se Moor. „Takhle, tak takhle *vypadá Čas*, nikdy jsem ho neviděl, je ohromný, je obrovský, a ejhele, pomalu se rozplývá. Houfu dým parní lokomotivy se pomalu začal mísit do aerosolového oparu. „A voní, nebo snad smrdí, voní nebo smrdí, Moore, jak to je?“

„To je těžký, někdy voní, někdy smrdí a někdy je úplně bez vůně, mrtvý, někdy lehounký jak vánek v pavučince, je divný, nedá se nahmatat či schovat.“ Při slovech, které apriory nechtěl obhajovat, se

pomalu soukali blíž k větvi. Kupodivu to bylo bez odmlouvání, bez nářků a vztekání se cvrdlíkatého špunta. Sedli se na větev a odpočívali. „Tak tohle je to tajemství, vid', Moore, i my pavouci umíme létat, vid', to se nesmí říct drakovi, vid',“ šeptal tichounce Tsade.

„Jo, to nesmíš, je to moje a tvoje tajemství.“ Věděl dobře, že ho malej neudrží. Viděl, jak je pyšný, jak to v něm klíčí, že to chce vykřičet do světa a taky..., že to udělá. Musí se s Loggrájenem domluvit, jak má jeho zpověď přijmout. Vydali se na cestu zpátky. Byla přepychově krásná jako cesta nahoru i trochu jiná, malenko. Spustili se do rozsedliny, kde spící drak nehnul brvou. Ted' bylo odpočívání na nich. Usadili se na tomtéž místě, jako by se nic nedělo. Malej dělal.... stále pšt, pšt, a přitom koulel očima. Christián Moor usínal, jeho staré, krystalické klouby jej začaly bolet. Ucítíl zchromlou nožičku. Malé pavouče se jemňounce dotýkalo jeho hrudi. Malenko, aby se starý pavouk nevzbudil. Malý Tsade už nebyl sám.

Moor se vzbudil jako první, no dá se říct, že skoro vůbec nespál, tkvěl v nepřírozené, zdánlivě nepohodlné poloze. Lehounce sundal Tsadeho nožku a něžně ji položil na mechový žebříček. Protáhl se a líně se sám přesouval směrem k pavučině, svému architektonickému dílu, tolikrát spravovanému, ale přitom ojedinelému originálu.

Vždycky, když se k ní blížil, měl zvláštní, divné pocity. Jeden v naději, že tam nic nebude, žádná noční můra, prostě nic, druhý, že to musí být. Dvě královské pavoučice jej držely v šachu a síla, která ho přitahovala k zemi, rvala jej a zároveň spojovala, něco co nemohl pochopit a právě proto, proč. Zůstala mu víra, víra v něco, co se mu zdálo nemožné. Jeho zkušenost z boje o přežití ho nakonec utvrdily v názoru, že představy jsou možné v exponenciálu dýmcího času. Proto mu pořád tála na mysli právě náhoda, s jakou pochopil čas malý Tsade. Jakoby ji někde slyšel.

Dým, dým rozplývající se, dým s vůní, dým pronikající všude, dým, dým páleného čibuku, kterého se mohl i nadechnout, dým vonící či v koncentraci páchnoucí, dým lehounký či dusící, dým plný roztodivných obrazů, rozpadající se a opět tvořících se.

Možná je to nakonec pravda, jedna pravda nebo dvě, která se pravidelně opakuje v začátku putování kotouče. Dým usedající. I mocného nakonec přitáhne mocná síla, obrovský pavouk neviditelnými a nepředstavitelně silnými provazci, co ho přitáhnou úplně k sobě. Kdoví, jestli se i ona nekrmí prachem všeho, co bylo. Vrátil se zpátky.

Tsade se probouzel. Protáhl se, ubezpečil se jestli je pod ochranou dračích křídel a pátral po Morovi. Jeho budící se proces trval velmi dlouho. Nakonec se pohledem dopátral Morouse. Začal se škrábat na netopýra, ale moc mu to nešlo.

„Nech ho spát, Tsade,“ napomínal ho starý pavouk. „Ať už nespí, proč vůbec pořád za světla spí?“ ptalo se *pavoučí*.

„No draci to dělají, ožívají až za tmy, ve dne nevidí,“ trpělivě odpovídal Moor. „A proč ve dne nevidí?“ nedal pokoj malinký. Moorovi došly argumenty a neodpověděl. Pavouček vylezl za Moorem a trpělivě a demonstrativně čekal, až se jeho přítel drak vzbudí.

„Půjdem spolu zase létat?“ vyrazil ze sebe Tsade.

„To nejde, je to nebezpečné, až budeš trochu větší, tak ano. Někdy se tam zase půjdem spolu podívat. Všechno má svůj čas i ten, který jsi tam viděl, zase se vrátí.“ Moor se mu snažil po dobrém domluvit. Tsade byl znuděný a neúnavný. „Jestli budeš pořád otravovat, už tě tam nikdy nevezmu!“ rozčiloval se Moor.

„Já půjdu klidně sám, co ty mi máš co rozkazovat!“ vyprskl zanebatelný tvor. Christián Moor poprvé zalitoval, že jej bral s sebou. Zlobil se sám na sebe. „To je nebezpečné, Tsade, domlouvám ti jako přítel, i Velký drak by ti řekl co já, klidně se na to zeptej Loggrájena, slib mi, že tam sám nepůjdeš.“

„To se zeptám, ty *hnusnej*, starej mršinožroute, a schválně mu řeknu to tajemství, heč, magdo nejzlejší.“ Tsade ho nešetřil. Starý pavouk, smutně a pomalu se odbelhal na kotvící provazec. Smutně a těžce se díval na Tsadeho. Začalo ho bolet mezi srdci. Bylo to něco, co už nečekal, na co nebyl připraven. Malý tvor si jej získal svou bezprostředností. Tolik by mu přál, to nejlepší, stačilo mu snad vědomí, že žije. Rozhodl se, že to nechá na Loggrájenovi, věděl, že jeho slovo pro Tsadeho hodně znamená.

Velký kotouč se chýlil k obzoru. Malý princ s probouzejícím se drakem začal žalovat na Moora. Netopýr byl nekompromisní. „Prostě půjdeš jen s Moorem, je to velmi nebezpečné.“ Aby nemusel dále vést pro něj málo smysluplný rozhovor, odletěl na lov dříve než jindy. Nakonec malý pavouček usnul. Moor se na něj pořád díval, díval se jak spí. Nahrnul na něj trochu zbytků obilí. Měl ho rád. Sám ho zahříval celou noc, ale tak, aby jej nevzbudil. Když už nad ránem přiletěl Loggrájen, sám se schoulil do klubíčka skrčence a usnul.

Probudil se a kontroloval okolí. Dříve se v ostražitosti střídali, ale teď, co tady byl další element života to trochu opomíjeli. Panomara-

ticky zkontroloval okolí. Hned postřehl, že není něco v pořádku. No jistě, malý Tsade byl pryč. Zprvu ho to nepřekvapilo, říkal si že utekl, ale čím dále tím více ho hlodalo podezření, že utekl na borovici. Až nakonec zaškrábal na netopýra.

„Loggu, Loggu, vzbud' se, vstávej.“ Loggrájen vyslyšel jeho naléhání, bylo to málokdy, když ho budil, jednalo se vždy o nebezpečí.

„Co se děje, příteli?“ zeptal se nečekaně rychle a čerstvě.

„Loggu, malý Tsade je pryč!“ ukázal starý pavouk na pelíšek.

„On někam odeběhl, vrátí se, Moore, uvidíš, že se vrátí,“ uklidňoval netopýr.

„Vš, Loggu, já myslím, že utekl na borovici, jak jsme mu to zakázali.“ V jeho hlase se překryla obava s jistotou. Velký drak natočil hlavu.

„Tak jo, zaletím nad borovici, ale sám víš, že ve světle moc nevidím,“ odpověděl a chystal se zaplácát pláštěnkou.

„Já poběžím taky, bude mi to chvíli trvat, potkáme se tam, jo?“
odvětil pavouk a jeho dvě srdce začaly pumpovat energii do úponů
na osmi pohách.

Starý Morous běžel jako šílenec. Cestu znal po z paměti. Stěží udýchaný, po nekonečné době dorazil k houpačce. Hluboko pod ním se vznášelo malé pavouče. Nad ním plesklo křídlo.

„Tsade, vylez nahoru jsi daleko, pomůžu ti!“ volal na Tsadeho.

„To je dobrý Mõrousi, dobrý,“ a ještě více se rozhoupal. Při doražení kmitu do vrcholu jedné strany se neudržel a padal. Padal hluboko, síla sil ho táhla mohutným zrychlením. Byl tak daleko, až z něj byla tečka a potom už nic. Starý Morous Moor se zmohl na obrovský skřek. „Tsááádééééé!!!!“

Uslyšel, jak se pod ním zařaly Loggrájenovy dráčky do zvrásněné borovice. „Nešlo ho chytit, nevidím,“ dodal smutně, jako by on mohl za to, co se stalo.

Moór byl totálně zdrcen. Pod ním zahoukal a zadýmil čas. Chtěl skočit za pavoučetem. Logg ho zahlídl. Věděl, co chce udělat. „Nědělej to Moore, ještě jsem tu já, zůstal bych sám, prosím.“ Pavouk se na něj podíval. Tolik bolesti a utrpení v jeho pohledu, tolik naděje na neuskutečnitelné, tolik touhy boje proti realitě se snad nemohlo vejít do slzavého údolí netopýří říše. Oba věděli, že je nemožné Tsadeho hledat, nebo se s ním rozloučit.

„Jdeme domů, bratříčku,“ zašeptal tiše drak. „Chyť se mne, doplachťíme blíž, potom dojdeš.“ Netopýr se zavěšeným starým pavou-

kem doplachtil nad rozsedlinu a počkal až sleze. „Jdeme domů, můj příteli.“

Pavouk ho neslyšel. Začal se štrachat známou cestou, která byla jiná, kameny, mechy, rostlinky měly jiný smysl, divný tvar, pozorovaly jej, soucítily a chtěly nést jeho hoře, míchající jako žluč pocitů viny s pofiderní omluvou bezcitelnosti. Jiné světlo a beznaděj, to bylo to, co mu zůstalo. Kdyby tam nebyl Loggrájen, tak by skočil, určitě by skočil. Dobelhal se do rozsedliny a usedl na Tsadeho pelech. Loggrájen nespál. Díval se nechápavě, jak starému pavoukovi teče voda z očí.

„Nechce se mi žít, Logu, nechce, opravdu nechce.“ Prones tiše a dojemně stařec.

„Já vím, Moore, já to vím.“ Vzpřímil hlavičku, aby se nadechl. „Chudák Tsade, zkusím se v noci podívat po něm, ale je téměř nemožné ho najít.“ Chtěl zmírnit bolest, svoji i svého přítele.

„To je dobře.“ Odpověděl Moor. Věděl, že už je pro všechno pozdě a malý pavouček mu zůstane pouze ve vzpomínkách. Vyčítal si, že jej na létání bral. Myšlenky se vedraly do úst a s tichým povzdechem znatelně pronesl: „Mohl tady ještě být..., kdyby...“

Loggrájen únavou usnul. Moor křečovitě seděl skrčen až do tmy a zíral před sebe, aniž by se pohnul. Logg se *pomalu* probouzel. Uviděl Moora.

„Musím jít,“ konstatoval jako obvykle. Pavouk souhlasně přitakal chromou packou.

„Nechceš něco, Christiáne?“ při těch slovech se jej něžně dotknul pláštěnkou.

„Jsi dobrý, příteli, podívej se po něm, prosím.“

„No tak, Moore Christiáne, vždyť víš, neslibuji že jej najdu...podívám se.“

„Já vím, snad se uvidíme, ty můj draku nejmilejší.“ Logg hovor už nechtěl protahovat. Zůstal po něm zviřený proud vzduchu. Christián se vyšplhal se do sítě. Srpek měsíce možná na znamení smutku si přehodil přes sebe závoj.

Myslel na špunta. Cítil dotecky, měl před sebou obraz sám sebe, jak se dívá na Tsadeho, když spí, viděl sám sebe, jak se nad ním sklání, jak uhýbá, když se začal vrtět. Byl to obraz ukrytý hluboko na dně jeho očí, vypálený do skály. Teskně a smutně mu bylo. Už se rozhodl, že i každodenní radost, cestu na borovici nechá být a *divnou* cestu, svoje životní dílo, nechá zarůst. Hybernoval v mysli celou tmou a

čekal, až uslyší známé vzdálené plácání vzduchu. Tma se vlekla, měsíc se schovával, hudba v pavučině připadala nesmyslná jako nikdy předtím. I ostražitost a instinkt pudu sebezáchovy byl tatam.

Konečně uslyšel Loggrájena. V zubech držel malého Tsadeho. Moor byl ve vytržení. „Loggu, ty jsi ho našel.“ Netopýr položil pavouče do pelíšku k Moorovi, sám vysílený klesl zavěšen hladový na své místo.

„Nemůže se hýbat, akorát jednou nožkou a tou zchromlou, nevím jestli...bude žít a ...“, nedokončil větu, protože si všiml, že je Tsade sleduje a poslouchá. Teprve si starý Morous prohlédl malého tvora. Chyběly mu dvě nohy, byl schopen sova dýchat, možná i šeptat. V této říši mocné síly byl sám bez šance. Moor to dobře věděl, věděl to i Velký drak. Sklonil se nad Tsadem. Pavouček s vypětím všech sil položil zchromlou nožku na Christiána Moora.

„Moore, Morousku můj,“ šeptal maličký, „au..., „Moore, Morousku, můj.“

Moor začal plakat. Jeho slzy smáčely krunýřek Tsadeho. Zmohl se na hluboký povzdech. Podíval se na Logga. V rozpacích otáčel a nakláněl hlavu sem a tam. Věděl, jaká otázka visí vedle něj. Co bude dál? Nemuseli spolu vůbec mluvit, věděli oba, že zkusí nemožné a netypické v skalní říši. Zkusí ho udržet při životě. Ale co bude potom. Moor je starý, Logg už taky není takový drak, co bude potom, co bude potom, až oni nebudou. To byla podstata otázky. Moor pohladil malého po nožce. „Morousku můj, všechno mně bolí, nemám dvě nožičky, nemůžu se hýbat, co bude se mnou.“

„Těžko říct maličký příteli, neumím..., máme tě rádi, já a drak.“

Bylo mu ho strašně líto, věděl, že život malého pavoučete visí na nitce, té nejtenčí v pavučince. Velký drak souhlasně kýval hlavou a cvakal *zubany*. „Já, Velký drak tě ochráním, to ti slibuji, příteli a teď, teď jsem unaven, strašně unaven a ty, ty teď musíš odpočívat.“ Tsade bolestně zamrkal očima. Byl šťastný, že je doma. „Moore, morousku, že mně budeš držet, že mně budeš hlídat, prosím, prosím,“ šeptal bez hnutí. Christián Moor neodpověděl. Popolezl blíž a usadil se celý nad Tsadeho. Jeho spleť nohou tvořilo jakýsi domeček, klec chránící jej před celým světem. Až k svítání se mu podařilo usnout.

Po chvíli z něj slezl. Zahrabal ho do jemně vonícího, tlejícího listí. Všiml si, že mimo překryv skalní rozsedliny bylo nevlídno. Velké vlhko, drobné kapičky kombinace mlhy s padající vodou smáčely vše kolem. Houby si rochnily a popásávaly svoje podhoubí. Vše nádher-

ně vonělo. Moor si protáhl svoje staré trouby, až to zapraštělo. Líně se zvedl a vyšplhal se na svůj tkalcovský stav a setřepal z něj všechny korálky. Padající kapičky různých rozměrů vydávaly s chvěním náhodně dlouhých tětiv podivnou hudbu. Moorovi se zdálo, že má nějaký smysl, že se její motivy opakují v různé výšce. Sem tam zazněl nějaký arytmiický svistot, to když letící střela náhodně zasáhla spodní patro.

Smysl, smysl té hudby se naléval pomalinku i do jeho existence. V myšlenkách se podíval i na zubožené pavouče. Na Tsadeho mimovolných pohybech se uvolňovala bolest. Přesto se Christián Moor bavil, hrál na svou pavučinu, poslouchal sílu, která musela korálky stahovat dolů. Přitom škodolibě s vítězstvím ve šklebu jako blázen bručel. „Ty taky, musíš, ty cosi, ty musíš tahat všechno dolů, ty musíš, musíš, musíš tancovat, jak já ti hraju, žádná svoboda, žer, žer si vodu, nažer se až praskneš. Musíš, žer, žer a praskni!“ Opojení z bezmoci by nemělo konce. Malý pavouček se začal probouzet, Velký drak s unavenými rysy byl ve spánku kdesi jinde, hluboko či vysoko.

„Moore, jsi tady?“ Pavouček se snažil šmátrat pouze jednou zdravou packou do vzduchu. Druhá zmrzačená opsala nepatrný kroužek. „Jo, jsem, jsem blázen, starej blázen!“ Zdálo se, že si až teď Tsade uvědomil, že se nemůže hýbat.“

„Moore, drak spí?“ zeptal se a znatelně otočil hlavu na majestátnou sochu nad sebou.

„Ano spí, hledal tě celou noc,“ vysvětloval Moor, „a našel.“

„Já vím, ještě že mě našel, zachránil mně, on je můj hrdina?“ šeptal pavouček otázku a dodal vychloubavě: „A je to i můj přítel, víš Moore?“

„Já vím Tsade, je to tvůj nejlepší přítel.“ Odpověděl bez závesti.

„Je to i tvůj přítel, že ano, i když tě nezachránil jako mne, vid' Moore.“ Christián Moor souhlasně zakýval hlavou. Bylo chvíli ticho. Malý odpočíval a nasával lehounce vůni podhoubí. Měl pocit, že ho trochu léčí. Starý pavouk nasbíral pár kapek vody a lehounce smáčel jeho horkost. Nakonec mu dal napít.

„Je dobrá,“ pochutnával si Tsade.

„Ano je dobrá, pomůže ti.“

„Je *dobrá, moc dobrá*, jako ty Moore, i ty mně pomáháš a pomůžeš mi vid' Morousi, vždyť já kromě draka nikoho nemám,“ šeptalo pavouče a zakleslo zdravou nožku na starci.

„Pomůžu ti Tsade, co budu moct ti pomůžu, protože...“, nedořekl, voda se mu tlačila do očí.

„Proč mi pomůžeš, Christiáne, proč, jen to řekni, já chci vědět proč?“ ozvalo se v něm neposedné a rozverně dítě.

Morous váhal, co odpovědět. Vyslovit nahlas silná slova byl pro něj vždycky problém. Podíval se zmrzačenému tvorů do očí a tiše pronesl: „Protože tě mám rád, Tsade.“

Bylo vidět, jak se maličký nadýmá pýchou. „Já vím, chtěl jsem to slyšet nahlas.“ Potom vzdychl a odpočíval. Díval se tam nahoru, odkud starý pavouk poslouchával zvláštní divnou hudbu, na horizontu událostí. Po chvíli se chtěl pohnout. Nešlo to. Neměl nic, co by mohl použít proti síle, která ho poutala. „Moore, co bude se mnou, když nemohu chodit?“ ptal se pavouček. Moor byl zaskočen otázkou, která musela přijít, ale přišla příliš brzy. Nechtěl lhát, nechtěl živit planou naději, nechtěl být krutý a necitlivý.

„Já nevím, Tsade, opravdu nevím.“ Smutně sklopil oči. Kdyby snad mohl, dal by mu svoje, alespoň čtyři. Malý Tsade četl jeho myšlenky. Tiskl jej k sobě a šeptal: „Neplakej, Morouši, vždyť i zítra vyjde kotouč!“ Christián Moor se nechtěně musel pousmát. Chytrý malý tvor opakoval větu, kterou občas pronesl, když se bavil s netopýrem. Zároveň věděl, že z otázky chůze se stane vidina snu, nikdy nenaplněná touha, to jediné největší v hierarchii přání, které s definitivní platností nelze splnit, alespoň v Tsadeho dýmícím čase a ve říši skalního mechoklobouku.

„Moore, slib mi, že mně ještě jednou vezmeš k borovici, jednou, když mně budete chtít opustit a já...já poletím naposledy...“, šeptal Tsade.

Moor zůstal zkamenělý. Kde se vzala obrovská odvaha Tsadeho, nebo z něj mluvil úplně někdo jiný?

„Já, já s drakem tě nikdy neopustíme, Tsade, když neopustíš ty nás, to ti slibuji i za tvého přítele, dokud budeme moci, postaráme se o tebe a ty, ty mi slíbíš, že nás neopustíš, že neopustíš mne, že neopustíš Zikmunda Loggrájena slibuješ?“

„Slibuji, ti můj Moore, Maroušku, slibuji, vždyť já nikoho nemám.... en.....vás dva.“

„Tak teď zkus spát, já se poohlídnu po kořínkách k snědku a až se chiroptera - letoun vzbudí, poradíme se, co dál, maličký.“ „Zůstaň tu ještě chvíli, Morousi.“ Pavouček tiše zavrňel. Christián poslechl.

Nakonec kam by chvátal. Byl rád, že Tsade je s nimi, je teď potřebný.

Morous Moor věděl, že je to jen a jen začátek, že si maličký ještě plně neuvědomuje co jej čeká, co to je být mrzáčkem v prostředí, které nezná lítost, nezná smilování, zná *solamente* život nebo smrt a nic, zhola nic mezi tím. Jak jednoduché. Nakonec starý pavouk nabsbíral pár kapek vody a lehounce smáčel horkost chromého tvora. Dal mu v polospánku napít. Tsade spal celé světlo. Loggrájen se probouzel. Viděl pavouka držícího pacičku, snažího se ji zahřát.

„Jak je na tom, příteli?“ zeptal se něžně, skoro stejně jak lehounce Morous držel končetinu.

„Nemůže chodit Logu, je to špatný, už nikdy nebude chodit Loggu, to je strašný, to je ta holá superpravda,“ odpověděl smutně Moor.

„Co budeme dělat, Christiáne?“ zazněla po chvíli otázka.

„Nevím, opravdu nevím,“ kroutil hlavou Christián a jeho druhé srdce opakovalo ozvěnu, „nevím, skutečně nevím.“ Bylo přednoční ticho, oba dva vnímali nepatrný šum doznívajících tečných paprsků lesa. Hlavně žádné plány, pomyslel si Moor.

„Hlavně žádné plány, ty, Loggu, ty mu musíš říct pravdu, jsi pro něho jistota. Musíš mu říct pravdu, on ví, že se nemůže hýbat, dojde mu to až za čas, musíš mu říct pravdu bez obalu, slib mi to, Loggu!“

Zikmund Loggrájen se podíval na nešťastnou hromádku s Tsadem. Moor si všimnul, že to pro něj nebude snadné, že to je i pro netopýra těžší úkol, než předpokládal. Logg se sklonil na malého, pootočil hlavičku na stranu a zašeptal: „Slibuji.“ V jeho slově bylo zároveň ujištění a spolehnutí, že udělá pro něj všechno co bude v jeho moci.

„Džabrus, vegetariáne s okřídlenou myší!“ zahřmělo nad ním v tu nejnevhodnější dobu. Byl to Rezignovaný. „No co, co snad jsem toho tolik neřekl?“ komentoval jejich překvapený výraz. Rozhlížel se kolem sebe až narazil na Tsadeho. Zvážněl. „Je mrtvej?“ ptal se už sterilním, monotóním hlasem. Morousovi se nechtělo odpovídat.

„Není,“ odpověděl pláštěnkář.

„To je škoda.....,“ než to stačil doříct, bleskurychlé Zikmundovy čelisti ho svíraly. Moor uviděl v Loggrájenových očích hněv a nenávisť, instinkt zabíjení dravce a lovce. Zatřásl s ním a odhodil bokem. Znovu jeho zuby putovaly a zacvakaly nad Rezignovaným. „Není, ale ty budeš...už brzy!“ Rezignovaný, už předčasně zažívající rigor

mortis, ze sebe bez souvislostí dostal: „Já, že je mladý, že je ho škoda, pouze to... to jsem chtěl...“

Loggrájen se napřímil, čněl nad ním jako obrovský monument, drak, který plival oheň. „Myslím, že jsem se posral, Moore a to se mi už dlouho nestalo. Co dělal mladej, že se tak zřídil?“

„Spadl z borovice.“

„A jak se tam dostal?“ Hastrát dobře věděl o Morousových ranních koupelích, často se ho snažil vystopovat, ale nikdy se mu to nepodařilo.

„Já jsem mu ukázal cestu.“ V Moorově odpovědi zazněl pocit těžkého zločinu. Smutně se schoulil a podíval se na Tsadeho.

„No, Moore, nevyčítej si to, co se má stát, stane se a my, my pavouci, my zazáříme svou *čkaredostí*, upleteme překrásné síť a zhasneme, někdo dřív někdo pozdějc, ale stejně je to posranej klam, pouhopouhý klam.“

„U nás je to samý, příteli, akorát se před tím pouhopouze neposerem,“ dodal k odpovědi svůj názor Zikmund, který repliku od Rezignovaného naprosto nečekal. Bylo opět ticho. Koukali střídavě na sebe a malého Tsadeho.

„Co budete dělat?“ ptal se posléze Hastrát.

„Nevíme,“ odpověděl za oba Logg. Rezignovaný taky nevěděl. Měl hromadu životních zkušeností a věděl, že živit plané naděje je nesmysl. Posléze přilezl k pavoučeti a povídá: „No, když budete potřebovat, vzkážte, pomůžu.“ Posraný odcouval. Malý se v bolesti probouzel. Uviděl nad sebou sklánějícího se draka a jeho oči se rozzářily.

„Loggu, ty jsi mne našel, ty jsi můj Logg, Velký drak, můj přítel vid’!“ Loggrájena to dojalo. Nezapomněl na Morousovo varování. „Jsem tvůj přítel, Tsade a musím ti něco říct, něco smutného.“

„Ty mne opustíš, vid’ Logu, ty musíš?“ otočil hlavu na Moora jestli je domněnka správná. Bylo ticho, Rezignovaný prudce dýchal a čekal na odpověď.

„Ne nikdy tě neopustím, ale ty, ty Tsade nebudeš už nikdy chodit, nikdy, rozumíš?“

Znělo to spíš jako výhrůžka. Tsade posmutněl. Kategorické nikdy se ho dotklo. Zdálo se, že si to počal uvědomovat, možná předčasně dospěl.

„Co bude, co bude se mnou, Logu, budu do konce života ležet, Loggu, co se mnou bude?“ Loggrájen šáhnul na dno. Chtěl dostat na dno i Tsadeho, aby se mohl potom zas zvedat, třeba nepatrně.

„Nevím.“ Skalní rozsedlinou prostoupila chechtavá vyčítavá ozvěna...nevím, nevím...rezonovala až do nekonečna. Kdyby umělo pavouče plakat, určitě by plakalo.

„Zemřu?“ zašeptal Tsade.

„Zemřeme všichni, ale teď ještě nenadešel tvůj čas!“ vmísil se do hovoru Rezignovaný, který to už nemohl vydržet.

„To dunivý a kouřící dýmící Čas přijde a vezme si mne?“ Tázal se Rezignovaného, který nechápal, na co se ho ptá. Odpovědět mohl sotva Christián.

„Jo ten čas jako Dým, ten pro tebe ještě dlouho nepojede, dokud tady budu já a Logg, my ho sem nepustíme, máme přece draka a on se draků bojí, je to drak nedrakovatější. Loggrájen z výšky příkyvoval. „A já ho taky budu hlídat,“ připojil se Rezignovaný. „Budu šmírovat a kdyby, dám vědět, že jo vegetariáne.“ Začala být pořádná tma.

„Už zase je tma, budeš muset letět Logu?“ ozval se malý Tsade. „Jo, to počká ještě chvíli, Tsade.“ odsouhlasil netopýr.

„Tomu se říká noc, když je tma a den, když mocné oko se podívá na nás,“ snažil se potvrdit účast Rezignovaný, aby nasbíral kladné body.

„Kdo to pojmenoval dnem a *kdo* nocí?“ ptal se bezelstně Tsade. Otázka přítomné zaskočila.

„Nevím maličký, to opravdu nevím.“ Hastrát odpověděl popravdě. Koukal na Moora, zda ho v tom nenechá.

„Já nevím, Tsade, prostě se to říká, myslím si, že to nebyla náhoda.“

„Uf, zase noc, a chudák drak musí letět...je to všechno takový *divný*, jako by se mi to zdálo, pletu si už sny se skutečností, je pořád ta tma, ta noc, tmy je víc.“

„Můj maličký, musím letět, poslouvej Christiána.“ Letec nečekal na reakci, zaplácal křídly a zmizel v ingoustu. „Já také půjdu a ve dne se stavím, Tsade drž se, něco vymyslíme, i když to bude třeba holá blbost. Tak džabrus vegetariáne!“ po těch slovech vyšplhal smradlavý Hastrát po pavučině a zmizel.

Starý mrzout Christián Moor zůstal sám se zmrzačelým pavoučkem. Oba byli na tom stejně, právě je zachytila jemná pavučinka,

pavučinka nejjemnější a spojila navěky. Zbytkové světlo bylo vetkáno v celé skalní štěrbině. Rovinky slídy v potřhaném kameni lehounce světélkovaly, občas bylo slyšet mezi různými šelestmi houkání dýmčího času, který občas, s pravidelným cvakotem zesiloval a opět se ztrácel. Byl to Moor, co položil packu zlehounka na Tsadeho. Tsade byl strašně vděčný za toto zdánlivě nepatrné gesto. Musel mít hodně bolesti a velkou trpělivost. Bylo ticho. Malý šeptal „Moore, ty můj Morousi, já tě nepustím nikam, nikam tě nepustím.“ Moor unaveně se zabubal vedle něho. „Zavři oči, a trochu spi, bude zase den.“

„Já počkám na Loga, můžu?“ ptal se provinile. „Klidně spi, vždyť už nikam neuteču, víš přece....“

„Vím,“ předešel ho Christián ve vysvětlování. Přesto Tsade stihnul dodat: „Nikdy, už nikdy Morousi....“, a přitom hluboce vzdychnul. Noc malý Tsade prožil v bolestech, plíživých a soustavných, byl to spíš polospánek, nespíš revmatický čtvrtspánek. Čekání na Velkého draka činilo Tsadeho ještě větším, drobná útržkovitá řeč se točila kolem něj. Konečně se vrátil a malé pavouče, přikryto ochranným krytem naplnilo všechny zlomky do celku do celého čísla.

„Džabrus vegetariáne a létající myško!“

Tak toho hned po ránu nikdo neočekával, snad jim připadalo, že ani neodešel. „Nemohl jsem spát, musel jsem za váma přijít, tady, kvůli Tsademu.“ Registrovaný nečekal na děkovnou odpověď, ale byl připraven čelit sarkastickým poznámkám, které se vzápětí dostavily.

„To nemohlo počkat, přece víš, že po znovuzrození východu vstřícností zrovna neoplýváme,“ zabručel Moor. Jeho poznámka nebyla ovšem tak ostrá. „Já vím, ale musím ti to říct. Povídá se o jedné čarodějnici, zaříkávačce, divném to tvorů, která by mohla pomoci, nebo mohl pomoci, nevím jak a kdy a proč. Říká se však, že si nic nezapamatuje, divná to věc, nepamatuje se na nic a nikoho, je bez historie, bez minulosti říkají jí Clarysa, Clarysa Paradox. Nevím, kde je, ale prý dovede odpovědět na otázky, prý ví, jak zůstat mrtvý a živý zároveň. V naší říši nikdo jí nerozumí, co zaříkává a jak čaruje. Ale prý pomáhá. Utekla z společenství, či co. Tak jsem si myslel, že by třeba tady malému pavoučeti... třeba by ho zbavila, aspoň bolesti...možná...“ Díval se provinile na Moora a nahoru na draka. Čekal, že ho Moor smete naučenou hláškou.

„Co to je za tvora?“ zeptal se slušně Morous. Rezignovaný Hastrát netečně prones: „Její další jméno je...Clarysa Paradox,.....Paradox

...Loggrájen. Moorovi oči pomalu stoupaly po pláštěnce až k hlavě přítele. Teď byl na řadě drak.

„Jo znám Clarysu Paradox, je nebo kdysi byla z rodu společenství říše *zavěšenců*. Dávno jsem ji neviděl, ani o ní neslyšel. Nikdo jí nerozumí, je nepochopitelná, je živá i mrtvá, zná to tajemství, jenže tomu nikdo nerozumí, nikdo s ní nechce žít, žije někde tři noci odsud, v ústraní v místě podivných znamení, byla Noma, Noma otřená o horizont. Nevím, nevím, Moore, nepamatuje si mně nevím, nevím...Christiáne, myslím, že, že se bojíme ploché naděje.“ Moor pomalu sjížděl po pláštěnce dolů. Zikmund má pravdu.

Díval se na Tsadeho. Rezignovaný mlčel. Cítil s Moorem, bylo mu ho líto. Nic neříkal, nehodilo se to. Bylo už dost bolesti. Zatuhl se čas. Loggrájenova hlava se snesla mezi ně. „Tak, Já, Velký drak ti ji přivedu, Tsade,“ šeptal, aby pavouče nevzbudil. Zastrčil hlavu pod pláštěnku a usnul.

„Jo, život je jen žrádlo a paráda,“ šinul se ze soutěsky Hastrát. Unavený Moor položil packu na Tsadeho, kdyby se vzbudil, tak aby mu „neutekl.“ V duchu myslel na bytost opředanou tajemstvím, na Clarisu Loggrájen Paradox.

Dny a noci se pomalu mýjely. Tsade sténal pořád bolestí, deprese s neustálého ležení jej zcela ovládla. Nastalo období, kdy bezcílně ležel a nevydal ze sebe hlásku. Bylo stále si s ním o čemkoliv povídat. Starý Moor mu vykládal o divné říši, o hvězdách a hudbě kterou v nich poslouchal. Dokonce jej občas nosil na zádech, téměř do vyčerpání s ním brouzдал po kouskách kolem skalní štěrbin, až se mu jednou stalo, že se nemohl vysílením vrátit. Pochopil, že to půjde hůř a hůře, taky, že malé pavouče bude větší a větší. Cítil, že čas, který si chtěl kdysi zkrátit z vlastní vůle by teď potřeboval natáhnout, cítil, že horizont jeho plošného žití se začíná roztahovat do spatřitelné dálky. Každý večer vymýšlel příběhy a pohádky, dovolil si i občas špatný konec. Vše proto, aby malému Tsademu ukrojil trochu času a přidal k jeho malinkému štěstí. Stávalo se málo, že se Tsade snažil jásat. Předčasně dospěl, předčasně zvážněl. Tolik se mu chtělo žít, jeho já by chtělo létat, opustit to mladé nehybné tělíčko, tu sílu, která ho poutala a držela tak pevně, že se sotva mohl pohnout. Trpělivě čekal na Velkého draka, který mu nosil něco maličkého k žrádлу. I Loggrájen se snažil navzdory instinktům a jeho přirozenosti udělat alespoň maličkou radost Tsademu, aby se necítil sám. Jenže dost dobře mu to

nešlo. O to víc to Tsade cenil. Chvil, které byly teskné a smutné přebývalo geometrickou řadou.

Měl stále bolesti, nožičky ho bolely, mluvil o nespravedlnosti, že když nemůže chodit, tak proč ho to musí ještě bolet, zejména ty o které přišel. Nastala chvíle, kdy Velký drak i Moor se rozhodli, že promluví s Tsadem jako s dospělým a nechají rozhodnutí o hledání čarodějky Clarysy Paradox na něm, tak, aby si nedělal žádné zbytečné naděje. Chtěli, aby měl dojem, že to není důležité, že případné zklamání je nepatrnou událostí z mnohých.

Malý Tsade se díval obdivně na Loggrájena, který se styděl, že mu to povídá. Nakonec, když dal najevo, že mu chce dát čas na přemýšlení ze sebe vypravil:

„Logu, ty jsi můj přítel, komu bych já, mrzák měl věřit víc, vždyť já nikoho nemám, jen tebe a ...a Morouse. Vyhleď tedy svoji vzdálenou příbuznou, tu *divu* Paradox Loggrájen, třeba mi pomůže od bolesti. Já ti ničím službu nemohu vrátit, Loggu, jen snad, že bych udělal to samý pro tebe, kdyby to bylo obráceně, věř mi, nemám nic jiného než to, že tě mám rád, Zikmunde Loggrájene.“ Velký drak při těch slovech zkameněl. Bylo na něm vidět jak rychle dýchá. Po chvíli, kdy se dostal zpět do homeostázy, odpověděl: „Děkuji maličký....dráčku.“

Nastalo shánění a upřesnění místa, kde blázen Clarysa přebývá. Rezignovaný stále nosil informace, občas i protichůdné, jednou, že je tuze krásná, podruhé, že je to jakýsi skrčenec a hrůzná přesmyčka existence živých a mrtvých tvorů. Známí tvorové se shodovali na jednom. Nic si nepamatuje a bydlí u divokých znamení.

Loggrájen nasbíral potravu do zásoby pro pavouky na tři noci. Dále se už sám chystal na cestu. Bylo to smutné loučení, věděli, že cesta do neznáma je vždy riskantní. Nastal čas...

Přišel se rozloučit i Hastrát. „Ty Loggu, ptal jsem se všudemožně na cestu, byl jsem i u staré Melisy, ale moc jsem se toho nedozvěděl. To zvláštní stvoření pořád je někde jinde, nepamatuje se ani to, kam se má vrátit. Jedno je v docela jisté. Poletíš tak, abys měl měsíční svit v zádech, naproti němu je hvězdička, která jako jediná blíká a má malou sestru. Podle této se Clarysa řídí. Druhý den narazíš na obrovsky vysoký sloup, na něm jsou schody až do nebe, až tam kde síla, co nás tady drží nemá nad náma moc. A nahoře, kdo snad dolezl co nevýš prý se sloup utrácí v dýmu, prostě se rozplyne.“

„To je přece čas, čas pod borovicí!“ skočilo mu do instruktáže pavouče a rázem posmutnělo. „Čas, který se nedá nacpat zpátky.“

Rezignovaný nechápavě máchl jednou ze svých četných noh a pokračoval a zdálo se že malého Tsadeho neslyšel. „Tam se zeptej na divoké znaky. Kdosi tvrdí, že je vysoká, jiný, že je nízká, že je krásná nebo škaredá jak Morous, i když si myslím, že něco škaredčího nemůže v této divné říši existovat.“

„To není pravda, Morousek není škaredej, že jo, Zikmunde,“ bránil starého pavouka Tsade. Ten se trochu dobrosrdečně zašklebil. „Ne, máš pravdu, a nebudeš se jí bát, když...možná ji najdu a přiletí?“

„Nebudu, budu, musíš tu být se mnou, víš...pro jistotu.“

„Vím,“ odpověděl vážně Loggrájen, „přece jsem tvůj přítel.“

„No proto!“ kontroval a naparoval se, co mu bolest dovolila.

Rezignovaný chtěl uhájit důležitost v hovoru. „Je taková, že si nic nepamatuje, pouze pár posledních chvil, je to těžké. Na druhou stranu ví, co nikdo neví, jenže jí téměř nikdo nerozumí, ale kdo ji trochu porozumí říká, že je jako čistá pravda, nejvyšší z nejvyšších, všemocná pravda, která přemůže i sílu která nás poutá k zemi.“

„Co je zemi?“ zeptal se pavouček.

Rezignovaný se s údivem podíval na malého, potom střídavě na Logga a Morouse. Z jejich výrazu pochopil, že vysvětlení je na něm.

„Zemi, to tady, dole, to co nám brání, lépe řečeno ochraňuje před obrovskou silou. Chrání nás.“

„To není pravda, mně chtěla zabít,“ reagoval strmě Tsade.

Hastrát byl v koncích. Loggrájen se do toho vmísil. „Hele Tsade, jsi ještě malý a pochopíš to, až trochu vyrosteš, teď to vysvětlovat nebudem, není čas!“

„Stejně zůstanu pavoukem, ošklivým a zmrzačeným a vítr můj čas rozfouká,“ vzdychnul maličký.

Potom bylo dost dlouho ticho. „Díky Hastráte, a nemáš ještě jiné jméno?“ ptal se Logg.

„Nemám, kdysi mi říkali Íchel, nevím proč.“ Odpověděl a sklopil oči.

„Tak jo Íchel, je to lepší, že jo, Tsade?“ obrátil se na pavouče.

To bylo už unavené. „Ano je lepší než Rezignovaný, nebo Hastrát, obě jsou moc dlouhý.“

„Tak já musím, musím letět,“ Velký drak se otočil na Tsadeho, sklonil k němu hlavu a mírně ji pootočil na bok.

„Sehni se, draku, víc se sehni,“ zažadonilo pavouče. Loggrájen poslechl. Malý s nezměrným úsilím vedl svoji jedinou zdravou packu a drbal draka za ušima. „Ty můj malý dráčku, slib mi, že se vrátíš i když ji nenajdeš, vid’ že se vrátíš.“

„Jistě se vrátím, mám jenom vás, Tebe a Morouse.“

„Jo draku, leť, leť a ... a vrať se brzy zpátky.“ Loggrájena až překvapilo jeho rychlé odbavení. Zaplácal pláštěnkou a zmizel jako stín přízraku. Zůstali sami. Tsade smutně hleděl do tmy na mapu skály. Po chvíli Moor tiše prones: „Vrátí se, Tsade, vždycky se vrátí.“ Malý zamžoural očkami. Bylo ticho. Až po dlouhé chvíli slyšel Moor sténání a potom zašeptání: „ Proč já, zrovna já.....vždycky se vrátí.“ Moor poodešel pro kousek mechu. V úhlu, kde už ho Tsade nemohl vidět tiše plakal. Po chvíli se vrátil a přikryl Tsadeho suchým žebříčkem z mechu a usadil se nablízku. Malý Tsade v polospánku zašmátral zmračenou packou. Věděl, že narazí na Moora, na jistotu. Moor ji cítil jako věchýtek, když přistála na jednom z dvou srdcí.

Slyšel v dálce, jak Íchel odchází a brblá: „Jo život je žrádlo a paráda Morousi, ty na to přijdeš, tatrmene, tambure, žrádlo, paráda, žrádlo a paráda.“

Loggrájen zaplápolal nad lesem se skalní rozsedinou. Moc nevěřil v úspěch své mise a proto zbystřil pozornost a ostražitost. Nezapomněl, že v říši je pouze jeden zákon, zákon přežití. V malé výšce, po krátkých úsecích se skokově přemísťoval podle sestřičky hvězdičky. Nad východem slunce se usadil na stodole. Den byl pro něj nebezpečnější než noc. Musel odpočívat. Po setmění za horizontem konečně uviděl obrovský sloup. Nechtěl tomu věřit, bylo to přesně tak, jak popisoval Rezignovaný. I koruna sloupu končila v nekonečnu zahalené dýmem, po boku byly obruče jenž tvořily titánské schody.

Zavěšen, odpočinul si na jednom z nich a zaměřil echolokaci do tmavé dálky. Nikde nic, žádné divoké znaky či zvuky nerozeznal. Byl unavený, doplachtil do skřehlého březového háje. Snad někdo z jeho komunity bude v noci lovit, ale nic. Čekal ještě jeden den. Rozhodl se, že se vrátí, pokud další noci nenajde cosi, co by mu ukázalo směr. Vyhledal místo, kde by bylo podle sebe nejlépe v noci lovit. Zanedlouho zachytil jednoznačné plácání a pískání v uších. Vydal ze sebe signál. Než se nadál přistál vedle něj malý čertík s dlouhýma ušima se štětičkama na koncích jak veverka.

„Hola hej *izince*, co pohledáváš, sám, bez osazenstva, daleko od společenství?“ ptal se udýchaně.

„Hledám Clarysu, Clarysu Loggrájen, jsem z jednoho rodu, z jedné větve, jsem Zikmund Loggrájen.

Ušatec na něj nevěřícně zíral a posléze odpověděl: „Jo, vím kde zhruba přespává, je to divoška, ta co mluví pravdu a hnedle ji zapomene? Tebe neznám.“

„Jo, co jí chceš?“ zeptal se zvědavě a neomaleně.

„Potřebuji se jí zeptat.“

„No jestli ti to pomůže, on jí totiž skoro nikdo nerozumí, slova její nedávají prázdný smysl, točí se kolem tebe jako řetízky na kolotoči,“ odpověděl ušatec.

„No, já bych to přece zkusil.“

„No dobře, poletíš za mnou a až řeknu, přistaneš, já s ní moc nechci komunikovat, vypráví se o ní hrozné věci,“ zapískal štětičkový netopýr.

„Dovedeš mne k ní, nebo ne?“ Zeptal se netrpělivě Logg.

„No,no, mistře, hej mistře, nač ten spěch tůraři. Není jisté, jestli tam bude.“ Čertík si vzdychl.

Zaplálal pláštěnkou a Logg jej následoval. Letěli poměrně dlouho, až se Zikmund divil, jakou má šerpa excelentní výdrž. Už z výšky viděl pole s posetými divokými znaky. Viděl kdysi podobné na kruhách z obilí. Na jeho kraji byl posed a bouda na seno. Vycítil, že je u cíle. Pokynul svému průvodci na znamení díky a spustil se klouzavým letem do pootevřeného vejklíře. Přivítalo ho příjemné teplo a sucho. Přizpůsobil zrak. Nikde nikdo. Ticho, vůně sena,, něžné přítímní, únava a vzpomínka na své přátele jej ukolébala tak, že sám Velký drak usnul.

Zdálo se mu, a nevěděl jestli se probouzí, je-li to skutečnost nebo realita, zdálo se mu, že si jej prohlíží, oko se dívalo do jeho oka, ale blízko, blizoučko, skoro se ho dotýkalo svoji vlhkostí, dívalo se do něj, tam zevnitř do stěn vlastního oka a dál a dál, do všech dutin v jeho těle, jakoby byl celý z dutin a byl prohlížen zevnitř. Zcela systematicky a plošně byla rozdělena jeho vnitřní plocha do čtverečků. Překvapilo ho, že uvnitř nic není, sotva prázdno a stěny. Začal se probouzet a skutečně, do jeho oka zíralo další oko, stejně velké jako jeho, v té vzdálenosti co měl ve snu. Obranné instinkty začaly fungovat. Zprvu se lekl a ucukl. Spatřil před sebou tvora nezvyčejně krásného, vyššího než byl on sám, majestátně natáčícího ušlechtilou hlavu nad ním. Byla to Clarysa.

„Kdopak jsi, soukmenovče?“ zeptala se jednoduše.

„Jsem Loggrájen, Zikmund Loggrájen z údolí za Velkým sloupem a hledám tebe, Claryso.“

„Jak víš že jsem Clarysa, vždyť to nevím ani já,“ odpověděla a nespouštěla zrak z jeho očí.

„No říkal mi to „čertík“!“ Odpověděl Zikmund. Po pravdě si jméno nepamatoval, maličkého ze společenství.

„Máš pravdu?“ A malinko pootočila hlavu.

„Proč jsi si mně prohlížela?“ prohodil Zikmund ledabyly, aby vzbudil dojem, že sem zavítal spíš náhodou.

„Vidím daleko, tam kam mnozí nevidí a slyším to, co mnozí neslyší. Rozestřu tvé já na horizont událostí a vidím tebe, živého i mrtvého zároveň. To je tvůj paradox, stvořeníčko, který nepochopíš, neboť ty jsi na straně života a úpěnlivě se o něj bojíš.“

Loggrájen strnul. Pokládal se ve svém věku za otrlého, a myslel si, že je připraven na cokoli, ale tomuhle vůbec nerozuměl. Muselo to na něm být vidět. Krásná bytost v podobě samice netopýra tiše vyslovila jeho myšlenku.

„Nevadí, že nechápeš, ostatně bych to nečekala, prohlídla jsem si tě, jsi zvíře, co je mu vzdálen informační paradox. Proč jsi přiletěl za mnou, chiroptero?

Loggrájen si najednou nebyl jistý, zda bude mít smysl o pavoučku vyprávět. Když už je tady, řekne to.

„Mám přítele, malého pavoučka, spadl z hrozně výšky, nemá dvě nohy, nemůže chodit, leží,“ vypravil ze sebe.

Dívala se na něj v ten okamžik, zdálo se, že se s ním už rozloučila, zvláštní pohled, loučení s otázkou návratu s otázkou, zda někoho, kdo by chtěl být její součástí se opět vrátí k ní zpátky. V tu chvíli si Velký drak uvědomil, že jí už viděl v dýmu, v dýmícím čase, jak mu říkal Tsade. Natočil trochu hlavu, jako by se chtěl vymanit z magie nádherné společnosti.

„Co ode mne chceš, soukmenovče?“

„Slyšel jsem, že umíš pomáhat či čarovat, či modlit se, můžeš-li pomoc, prosím, prosím.“

„Co za to?“ zeptala se Clarysa úplně normálně.

„Nic, já na tvém místě bych taky pomohl...snad...kdybych měl moc...co...co bys vlastně chtěla?“ zněla nesouvislá odpověď i otázka.

Clarysa posmutněla. Neznámé pavoučí slzy jí skrápěly pláštěnku.

„Promiň, nechtěl jsem urazit,“ omlouval se Velký drak.

„To co já bych chtěla jest na horizontu myšlenek živých i mrtvých. Mé zapomnění je cena za jeho rozhraním. Ty a mnozí nevidí a neslyší neboť jejich hledání sebe je na úkor pudu života. A malé je ještě menší a široké a ploché je ještě širší. A na horizontě víru je skutečnost, že můžeš být živý i mrtvý, Loggrájene, tak je to. Pomůžeš mi?“ podívala se zespodu do jeho očí. Zikmund byl ztracen. Nevěděl o čem vůbec mluví. Přesto, možná právě proto řekl dostatečně srozumitelně nahlas: „Pomůžu:“

Znala odpověď včetně lži o pochopení. I netopýr to věděl, že ona to ví. Její reakce přišla až za hodně dlouho.

Hustě pršelo. Strononožka a světloňka zapomětlivá byla unavená. Každá přibývajících kapka jí začala oddělovat víc a víc od reality, od hovoru s Loggrájenem. Začala si uvědomovat, zda to nebude nebezpečné usnout alespoň na půl oka v přítomnosti, v podstatě u cizího tvora. Opět, snad v zapomnění zopakovala tutéž otázku:

„Co ode mne chceš, soukmenovče?“

Velkého draka to udivilo. Nemohl nepřehlédnou skutečnost, že se snažil už na tuto otázku odpovědět. Záhy si uvědomil to, co slyšel o její paměti. Zkrátil to a vysoukal ze sebe holou skutečnost: „Chci abys letěla se mnou a uzdravila malého Tsadeho.“

Clarysa zůstala jako socha. Kdo je ten netopýr, co si dovoluje jí rozkazovat? V jejích očích se zableskla nenávist. Bylo slyšet tisíce bubnů s paličkami deště. Odvrátila se od něho a štěrbínou pozorovala smáčený prostor. Dlouho nic neříkala. Potom se otočila k Loggrájenovi a s nesměrnou tvrdostí a razantností vyhrkla: „Prší.....přílez, až přestane pršet, ty zmetku!“ Logg se nezmohl na odpor. Nevěděl, jestli se má cosi zeptat a přiživit naději, nebo vystartovat beze slova do lijavce. Podíval se ještě jednou na krásnou bytost. Beze slova začal plácát pláštěnkou, aby se rozcvičil a zahřál. Princezna tomu nevěnovala prázdnou pozornost. Zabořila hlavu pod křídlo a ačkoliv dobře slyšela víc nereagovala. Loggrájen by očekával alespoň jedno slovo, ale nedočkal se ho. Bez rozloučení vylítl do mokra. Za chvíli mu pláštěnka zmoknula a těžkla. Nedá se nic dělat, vrátil se tam odkud před chvilkou přilítl. Clarysa určitě podvědomě věděla, že je zpátky, v teple a suchu. Nehnula brvou a nechala Velkého draka celou další dobu na pochybách, jestli spí nebo ne. Oba je spojovalo čekání na *bezedešti*, až přestane pršet.

A tak se stalo, že nakonec Loggrájen onu krásnou bytost hlídal s nadějí, s nejistým cílem, že mu pomůže, že nezapomene. Kdo ví,

třeba si už nepamatuje, že tam byl, že o něco žádal, že se má vrátit po dešti, a vůbec, bylo to na něj moc zamotané, jako když starý Morous Moor vykládal Tsademu o pleteních svých anténních konstrukcí. Vzpomínka ho zahřála. Vzpomínka na první pohled neútluné skalnaté prostředí, na jeho domov na který se těšil, na přátele, na malé pavouče, kterému chtěl pomoci mimo veškerý řád, bojovat o jeho život, navzdory snad podstatě tohoto řádu. V podvědomí věděl, že o tom Clarysa mnoho ví, že je od ní dělí dráha spousty slunovratů na rovině horizontů. Snad, snad mu pomůže. Naděje se kterou v řádu měl nejhorší zkušenosti. Dlouho, dlouho přšelo. A i v předloženém čase má svůj počátek i konec a vše se může rozdělit na půl. Děšť utíchal, měnil se jemnou mlhovinu až utíchl úplně. Bylo ticho, divné, nadějně ticho po dešti, tvorstvo i rostliny dostalo novou naději k žití, vodu, jejíž byly součástí, naději na osvězení, že *eto* má smysl, aniž by jej musel hledat či vysvětlovat, prostě že cosi má smysl, proč je to co je, *divý* čmoudící čas, *divá* otázka.

Čekal, až se probudí. Čmoudící, prchavý čas nastal. Pomalu se začala vrtět, možná předvádět, možná věděla, že je přítomen, možná ne, kdo ví. Loggrájenovi se to líbilo. Postupně se vracela z jiné říše do té, ve které je právě on, bdělý. Nepolekala se, když otevřela oči, nebylo na ni vidět, zda zařazuje jeho podobu a srovnává ji ve své databázi již definovanou nebo přibližnou. V té chvíli si Velký drak uvědomoval, že charakteristické vjemy u ní nejsou zapisovány, že žije jen a jen právě teď a tady, bez vypěstovaných dobrých i špatných vlastností, bez splněných a nesplněných přání, beze snů, jen tak, jako obyčejný tvor, jemuž je dáno *musení* žít jako instinkt, za jehož hranicí lze vlézt výjimečně s vidinou absolutní tečky.

Přesto se mu zdála přirozená, plavala na horizontu bytí a vtáhnutí do jáství bylo spíše nepodstatnou *domelou*, stým úkolem, přirozeným, neoddiskutovaným. Bylo to podobné, jako když on má letět, prostě nepřemýšlel nad tím, jak se má hýbat, jen všemu vládla jeho myšlenka jeho vůle a cíl.

„Kdopak jsi, bludičko stvořeníčko?“ zeptala se jednoduše.

„Jsem Loggrájen, Zikmund z údolí za Velkým sloupem a čekal jsem až přestane pršet,“ odpověděl Zikmund s povzdechem, ve kterém byl náznak marnosti.

„To je hloupé, taková blbost, že ano.“ Její sluch už však nezachytil padání pikoperlí.

„Tak jsi se dočkal, neprší, zvítězil jsi nad vodou, geroji.“

„Já vlastně jsem přišel za tebou, vlastně jsem tu byl už dávno, dávno předtím a ty jsi řekla ať počkám, až přestane pršet. Jenže ty si nic nepamatuješ,“ v jeho hlase zazněla postřehnutelná výčitka. Clarysa na ní nereagovala, nebo ji spíše přehlédla. Loggrájen měl dojem, že se pod výrazem šibalky docela dobře baví.

„Taková blbost, čekat až přestane pršet,“ pokračovala, „a proč jsi mne vůbec poslouchal, jsi přece svobodný ve své vůli a zodpovědný sám sobě za své jednání nebo ne, bludičko?“

Zikmund se dlouze nadechl a vydechl. Znovu, pomyslel si, znovu vysvětlovat, ach jo! Pro Tsadeho to udělá, ještě jednou, vysvětlí, proč jí potřebuje. Trpělivost, Loggu, trpělivost. Kdyby se mu nezdálo na ní cosi zvláštní, tak by to asi vzdal. Clarysa jej pozorně sledovala. Ještě jednou se nadechl a chystal se vysvětlovat, když...

„Malý Tsade, vím.“ Bylo ticho. Zikmund málem utrpěl šok až málem spadl. „Víš *izinče*, měla jsem sen, proto vím, co ode mne chceš. Já si pamatuji své sny a zdání, tam žiji, tam je moje skutečnost, a tohle tady, kromě vůně, je pro mne neskutečnost, hologram, jejíž jádro je tam, tam daleko, v jádře co je pro tebe jen změtí snů a definovaných tvarů, co vychází na povrch horizontů tvého, domnělého vnímání. Vždyť i ty byl jsi členem společenství, jmenuješ se přece Loggrájen, tam jsi o tom mohl slyšet, alespoň na okraj.“ Skončila vysvětlování s nadějí, že alespoň útržek věty, pár slov pochopí. Loggrájen to nechápal, ani nechtěl. Právě proto ze společenství netopýrů uniknul, jeho prostředí a život v něm ho determinoval k úsilí o přežití, ke každodennímu údělu, než k paralelnímu vnímání divných světů ve vějíři událostí. Na výrazu sochané Clarysy bylo vidět smutek a zklamání. Nicméně pokračovala:

„Tedy možná poletím s tebou, protože jsi jeden z dobrých, trpělivých, budu prosit síly uvnitř, těsně za horizontem bytí, budu žádat síly dobré i zlé, mocné i ty nejnepatrnější světloonoše, aby milosrdně pomohly.“

Dým Tsadeho času se rozplynul a není v moci jejich ho chytit a spoutat. Ta moc existuje, není mi dáno zahlédnout paprsek světla s ní. Nikdo nezahýbá věcmi této říše, takový je zákon, není návratu. Já vím, co bude, ale rázem musím na to zapomenout, nedovedu to říct vysvětlit. Poletím s tebou *izinče*, věz, že ..., že všechno, co si přeješ nemohu splnit.“

Stalo se. Sotva se setmělo, nachystal se na cestu. Clarysa si držela odstup. Byla jiná, ničemu se nedivila, byla pozorná, zvláštní. Zastáv-

ka poblíž sloupu a další den odpočinku proběhl téměř bez komunikace. Divné, byla blízko a přesto daleko. Vydržel by se na ní dívat non stop Jako by na to celý dlouhý čas čekal, prohlídnout si jí, do detailů. Společenství dvou zavěšenců. Když se na ní díval ve dne, nevydržel se dívat do jejích očí, styděl se, a v netpýří říši to byl spíš akt agrese. Měl dojem, že tento tvor je jeho součástí. Zevnitř i zvenku byla prostě nádherná. Mezi nebem a zemí, mezi silama, napříč větru, napříč světlu, napříč paprskům, napříč nadějí měl Loggrájen pocit, že to byla ona co jej vedla, ukazovala směr, nebo byla vedena čímsi, přitažlivou silou skály jeho domova. Kolem ní byl cítit instinkt, něco vůně, přitažlivost, její směr byl předem vyvlajkován a čas se odvíjel zpětně. Měl pocit, že se odečítá a setkává v půli, dojem, že déšť v pikoperlích se obrací vzhůru, obrácený déšť, nesmáčejší, pronikající vším co bylo kolem ní i jeho samým.

Byla doba, kdy se dělila noc. Posunkem ukázal na les se skalní rozsedinou. Nemusel to dělat. Lehce doplachtil a zachytil se na stromové mechovi nad domovem. Nebylo tam na první pohled teplo jako v příbytku dračice, ale byl doma, byl doma!!! Uviděl starého Moora, jak svými *dvěma* chapadly tvoří ochranou klec nad spícím Tsadem. V panoramatu očí si všiml Clarisy. Nepatrně natočila hlavu, prohlédla si pavouče. Morous Moor cítil jejich přítomnost, zvláštní motýlí oči na křídlech. Bez překvapení si hosta prohlížel. Tiše, aby nevzbudil malého utrousil: „Loggu, jsi to ty?“

„Jo jsem to já, a tady, tady je čarodějnice,“ odpověděl tiše Loggrájen.

V tu chvíli se probral i Tsade. „Moore, Loggu, Logg je zpátky Moríku, Loggu, Loggu, ty můj dráčku, ty jsi mne neopustil, ty dráčku, tak jsem se na tebe těšil, můj, vlastně všechno moje, mé... a kdo je ten druhý? Taky přítel?“ v jeho hlase zazněl druh podvědomé žárlivosti a smutku, měl strach, aby ho přichozí o drakovo přátelství neokradl.

„To je čarodějnice, draková čarodějnice, je to ... je to...“ zůstal v rozpacích.

Malý Tsade si pozorně prohlížel Clarysu. Moorovi jeho rozpaky neunikly. Clarysa zareagovala:

„Neboj se Tsade, není můj přítel, je pro mne tvor jako každý jiný.“ V Loggrájenovi to cuklo, věděl, že navzdory jeho chtěného přátelství a náklonosti k ní má pravdu.

„A co děláš, když jsi čarodějnice?“ zeptal se malý pavouček.

„Já čaruji znenadání, zhluboka i zvysoka,“ odpověděla rovnovážná Clarysa.

„Co vyčaruješ?“ nenechal se odbýt.

„Pravdu,“ řekla tiše, po chvíli.

„To je hodně nebo málo, Morousi?“ otočil se na starou chuťvu. Bylo ticho. Christián Moor si hodně rozmýšlel, co odpoví. Nechtěl ze sebe dělat něco zajímavého, něco, co levitovalo vždycky nad věcí,... bylo to těžké. Měl malého Tsadeho moc rád.

Spíš, trochu vypočítavě směřovala odpověď ke tvoru, který v současnosti jako jediný živil jeho naději, jeho naději za Tsadeho, který ještě dost dobře nechápal rozhraní, po kterém jde, rozhraní mezi žitím a odsouzením na nežití.

„Není to hodně a není to málo, Tsade, pravda je jako dým, jak s ním měříš čas, kupa co se rozplyne a je všude kolem nás, víš maličký, možná je jen jedna, možná jich je víc.“ Pavouče chápavě pokyvovalo hlavou. Princezna se podívala na hnusného starce. Věděla oč ji prosí.

„Čaruj... prosím,“ žadonil mrzáček.

„Víš, *tutto* v pavoučí říši má svůj dým, je dým poznání a dým čarování, až přijde a já ho budu cítit, tehdy *halím* tě já do závoje a konejšit tě budu v něm. A potom odejdu, protože tvůj závoj bude mým závojem, co bere mne do nevratného zapomnění.“

Tsademu se řeč moc líbila, ne význam slov, spíš kolébání slov, či harmonii, kterou v podtextu či v podvědomí slyšel. Nechybělo v něm nic a nic nebylo navíc, pouze čistá rezonance, teplá plodová voda. Bylo to, jako když starý Moor jej učil naslouchat strunám pavučiny co zachycovaly podobnou hudbu, tam z kdesi z hluboko mezihvězdí, možná i za ním, hudbu, dým, hudbu, pravdu, čistou, zvláštní, dotýkající se smyslů, ve které taktéž nebylo nic navíc a zhora nic, co by jí chybělo. To vytvářelo *jedno*.

Bylo vidět, že maličký usíná v závoji slov. V polospánku, v dýmu, v mlze viděl, že se nad ním začala sklánět netopýří čarodějnice. Její oči pronikaly živé a mrtvé, cítil podivný, hřejivý podivný pocit. Dívala se vevnitř do všech dutin a skulinek, a čistila a vymývala rány a ranky a hojila, hmatala do středobodu rodu životodárných směrů.

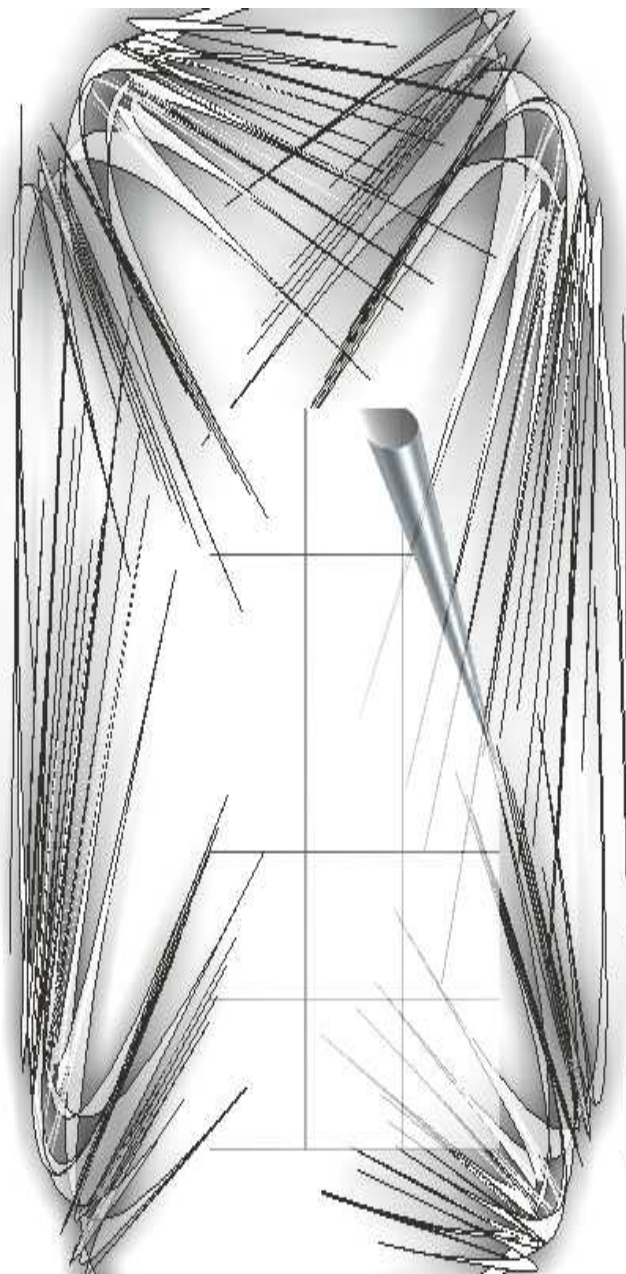
„Nastal čas, Tsade,“ dýchala na něj hodně zblízka.

„Lográjene a Moore, nechte mne s ním o samotě.“ Morovi se to moc nelíbilo. Přesto poslechl. Oba se škrábali nad skalní rozsedlinu. Byli v dostatečné vzdálenosti. Bylo tichounce slyšet šumění nad

malým pavoučetem, to když čarodějka roztrásala pláštěnku, která tvořila stan podobný moorově kleci a sama schovajíc pod ní celé tělo opřádala řetězci slov nepatrného tvora:

„ Vy čarovné mocné síly v blízkosti víru horizontu bytí, vy, přes skrze vás mi přáli tuto moc i ty v mém údělu zapomnění, vy jiskřiví světloňoši, či i tmy bez času vedoucí k probuzení, dejte mi moc a slitujte se nad ubohým nepatrným, rozprostřete síť, přikryjte jej svým závojem bolest, snězte naději a dejte svoji přízeň. Já vaše služebnice vnímavá a pomíjivá, nechť je mi dána vize ve snu i v probuzení. Neb konejší jej život a chůze po kopcích smrti, nechť houpe se dál na pavučince žití.“

DÍL ŠESTNÁCTÝ

Dřevíčka z borovice

Nastalo ticho. Celý les najednou zjihnul, *stejno* když jedenkrát v životě nastala tma během dne. *Tícho* a tma, tma bez času, tma v zapomnění, tma, která tím neexistovala, ale nerezignovala. Moor slyšel dech Velkého netopýra. Jeho instinkty napovídaly, že není něco v pořádku, že spíš je to okolí divné, jiné a přitom stejné, ale něco se dělo, určitě se něco dělo. Moor ucítil dotknutí pláštěnky. Bylo načase jít zpátky. Uslyšel plácání. Jeho domněnka se potvrdila. Clarysa byla pryč. Malé pavouče spalo. Velký drak se na něj podíval z otázkou. Oběma bylo jasné, že je čas jít spát. Starý Moor se dobelhal do pelíšku nad Tsadeho a dotýkal se ho jemně svou zmrzačelou packou. Zikmund rozestřel svoje křídla a tak dohromady tvořili mohylu. Pod pláštěnkou cítil malinké zaškrábání. To starý Morous se ho dotknul a zašeptal: „Díky příteli, děkuji ti i za Tsadeho ...ty můj draku.“ Pomalu bylo slyšet i praskání kostí, jak se Logg bránil pyšnému naparování, málem praskl. Až to vydýchal, odpověděl. „Jo, já vím.“ Usínal hůř než starý Morous, což nebylo zvykem, ale proto, že stále před sebou měl obraz oné bytosti jeho druhu, se kterou se nerozloučil, po které zůstal jen dým, rozplynutý čas.

„Měl jsem sen, Moore, Loggu,“ budil je malý, chtěje za každou cenu, aby jej vyslechli. „Měl jsem sen, byla zde čarodějnice, Loggu!“ Loggrájen pokyvoval na znamení, že mu věří. Moor přemýšlel, jak je to možné, že neví, že to byla skutečnost.

„Čarodějnice dračí,“ pokračoval, „ta mi říkala, že až se probudím, musím vám říct vše a nesmím na to zapomenout, než to přikryje *stejno* závojem.“

„Tak co mi máš vzkázat?“ zeptal se Logg první v naději, že přece na ní určitým způsobem zapůsobil, že budou ještě další vrátka, jak se s ní setkat. Síla, obrovská síla ho k ní přitahovala, síla proti které snad neexistovala pražádná obrana.

„Máte vlézt na borovici, no na tu....“ zarazil se a podíval nahoru na *statua*, „no víte. Máte mi udělat z kůry *tý* borovice šlapečky ze dřeva, dřeváčky nebo tak nějak. Máte jich udělat osm a jeden náhradní. Potom tři z nich, stejných jako ostatní má Velký drak v noci, když kotouč bude celý, vzít a hodit do zrcadla z vody a dvě, dvě ...už si nepamatuji, co s těmi dvěmi.....má je snad pohltnout oheň. Nevím, co je to oheň. Až to uděláte, máme nasadit zbylé na nohy, po-

kapat sluncem v rose sítí a prosit síly života. Tehdy, snad, snad nás vyslyší harmonie harajmá. Tehdy, tehdy..." Bylo vidět, že něco v něm naříká a plakalo bez slz.

Morous Moor odpověděl jako první:

„Uděláme všechno, tak jak to řekla čarodějnice, co ty na to, Loggu.“

„Ano, skutečně to uděláme,“ kývl Velký drak, když pominula naděje, že by mu velká princezna cokoliv vzkázala. Vzpomněl si na to, jak říkala, že žije ve snu. Že sen je pro ni pravou skutečností. Trochu doufal, že se alespoň slovem o něm zmíní, třeba v pozdravení. Nestalo se. I v této její skutečnosti zapomíná, co se děje v jejím dalším poloměru. Smutně se podíval na Tsadeho.

„No, Velký můj draku,“ ozval se nehybný malý tvor, „no tak, nebuď přece smutný, draku, smutný bych měl být jenom já, vždyť ležím a budu ležet dlouho, dlouho nebo, snad, snad mne někdo donese na houpačku a já se ještě proletím, sám a sám, tam na horizontu, horizontu událostí jak říkala krásná čarodějka.“

Morous Moor to nechtěl poslouchat. „Co kdybychom dělali, než takhle se užírali. Víš co, Loggu, já dolezu pro kousek kůry na borovicích a potom z nich vyťukáme dřeváčky a potom...potom nevím, hodíme je do zrcadla a co oheň, kde ho vzít?“

„Možná, že by to věděl Hastrát,“ zaznělo tvrdé oslovení z biotopu Tsadeho. „Jo, za zeptání to stojí.“ Loggrájen se uvelebil. Chtěl být s malým pavoučkem na straně jedné, na druhé ne, protože správně tušil, že ho Hastrát bude otravovat věčným žvaněním. Moor se chystal na cestu, lišácky drbnul do Tsadeho a zmizel. Cesta se mu zdála úplně ta samá, jako když každý den ráno chodíval na houpačku létat. Provazy byly zachovalé, pevné a pružné. Napadlo ho, jak budou vypadat, až tady nikdo nebude, jak zchátrají, jak se bude kdosi divit nad cestou, která končí vysoko, směrem do oblohy, do hvězd a bude se podívat nad její nesmyslností a zbytečností, marností nad ztraceným časem. Jak to bude vypadat?

Snad zůstane alespoň směr, směr kamsi, kde poslouchával nádhernou hudbu, kamsi jednořečeno nahoru či dolů, *snad* se najde, kdo se o ni postará, dříve myslel na malého Tsadeho, ale...Měl dojem, že má docela dost sil, kupodivu, dopovala ho *naděje* nebo alespoň to, že něco může udělat, snad pro smysl jeho existence, proto, aby byl, smysl, aby mohl vykonat jednou užitek pro jiného, nezištně za cit, který v něm bujil a sílil, který sám sobě nemohl pojmenovat.

Tušil, že je jiný než instinkt, jiný podivuhodný, poutavý. Tisíce pavučinek ho poutalo k malému Tsademu, lepily se k němu a když se od něj vzdálil, tím víc ho přitahovaly buzenou reakcí. Chvilí a byl u borovice. Stála v minulosti a divila se, že pavoukovo šimrání přišlo až po dlouhé době. Chybělo jí to. Morous Moor k ní promlouval a šplhal do koruny. „Prosím, moje jistoto, moje borovice, dej mi nejlepší kůru, nejhouževnatější, ta která tě nejlépe objímá, která tě nejlépe chrání před zimou a šleháním chladem, prosím ať voní tebou, nejlepší hojivou pryskyřicí, nejlepší mastí na nožky malého pavoučete.“ Cítil, že se pod jeho slzami borovice otřásala a slyšel jí odpovídat: „Běž, moje Hoře Moore, lez až téměř na vrcholek a tam, v jedné dutině po mé nové větvi najdeš nejlepší u vchodu kůru, mladou a ohebnou, co hojí moje rány. Vem si z ní třísek dosytnosti i trochu smůly. Já slyšela jsem čarodějnici, jak mne o to žádá, já nespím, nebším jako vy tvorové, slyším jejich sny. Sen její a prosby tvé byly nejsilnější.“ Morous Moor se rozhlížel všude kolem.

Vylezl až na samý vrchol a rozhlížel se. Pod ním s mohutným funěním projel čas. Kdybych mohl přinést trochu času Tsademu, zpátečního dýmu, pomyslí si, trochu jeho vůně. Po rozplynutí viděl čtyři zrcadla z vod. Nad sebou uviděl nalomenou větev a puklinu. Bylo to to místo z podvědomí, už tu někdy byl. Naťapal pár obrovských šupin nové kůry, slepil si je smolou a vydal se zpátky. Lezl z hlavou dolů a žádné slzy mu nebránily v pohybu. Měl pocit štěstí. Říkal si, že cesta, kterou budoval toliko slunovratů nebyla zbytečná, třebaže jen a právě pro tento jediný okamžik bytí, pro chvílku obyčejného, nepolapitelného štěstí. Slezl k úpatí kmenu a odpočíval. Díval se nahoru, po dráze do oblak a s hrůzou si uvědomil, že nepoděkoval staré borovici, že nepoděkoval nikomu a ničemu, za naději, za dar, za štěstí, za dým, za Malé pavouče.

„Díky za všechno, všem a všude i tobě, sílo, co náš táhneš k zemi.“ Pohroužil se do sebe a zůstal na okamžik ve tmě, takové *bezčas*, mimo existenci, do které se ihned probudil. Čekala ho ještě cesta dolů ke skalní rozsedlině, která byla vždy náročnější.

Obtěžkaný nákladem, šťastný nad fyzickou účelností práce si pomalu vychutnával cestu dolů. Čas chladu začal převládat a tak všechno, co mohlo vyhledávalo teplo. Drobná zašustění existence nezachytil. Vzpomněl si, že jednou cítil dupot pichlavého obra, který měl na hřbetě samé pícháče, tak se ho lekl, že utíkal a ztratil se.

Tehdy poprvé vnímal marnost své existence založenou na tom, že si musí pomoci sám, poprvé vnímal strach ze smrti. *Sám*, to byl instinkt a předpoklad *musení* žití, lépe přežití. Jednoduché, marné a zbytečné. Teď alespoň *musení* může skloubit s pomocí. Blížil se ke skalní rozsedině, když se za ním ozvalo: „Nalep si tu smůlu na prdel, abys tak nesmrděl, starouši, peklouši fialovej!“

Po prvním leknutí okamžitě poznal rezignovaný humor. „Tobě zapelím hubu a sobě uši, abych nemusel poslouchat ty tvoje žvekalovský žvásty,“ otočil se a rozdělil náklad *napilovánu*. Hastrát Íchel beze dalších keců si je naložil a oba pokračovali směrem ke skalní rozsedině. „To máš na hnízdo, Morousi?“

„Ne, je to dlouhé vysvětlování, zkrátka čarodějnice řekla, ať malému uděláme dřeváčky a pár jich hodíme do zrcu....“

„Už tu byla Clarysa?“ překvapeně mu skočil do řeči Hastrát. „Jo, byla a tak to zkusíme....“ Při těch slovech si uvědomil, jak moc, nezdravě, živí v sobě naději, naději pro Tsadeho. Íchele zaváhání upozoroval.

„No, starouši bekouši, přece to teď nevzdáš, já vím, vždyť to pouze zkusíš, nemůžeš mu ublížit.“ S tím si Christián Moor nebyl jistý. O co větší zklamání pro malé pavouče by bylo, kdyby se mu po dlouhé práci podařilo vyřpat dřeváčky a Tsade si na ně nemohl stoupnout.

„Víš, Íchele, já bych ho nechtěl zklamat, když to nevyjde, bude to pro něj ještě horší.“ Řekl důvěrně, že jej to samotného překvapilo. Hastrát mu zúčastněně odpověděl „Horší to být nemůže, Morousi, horší už ne.“

Konečně se ocitli v rozsedině. „Morousi, starouši, já jsem čekal a byl jsem zticha, byl jsem *honý*, aby mohl Velký drak spát, byl jsem hodný, že jo, pane dobrý, dobrý pane Rezignovaný, dobrý den.“ Íchel monolog odsouhlasil místo svého kolegy. „A co tu krásně voní, nádhery?“

„Smůla,“ odpověděl Moor a očekával další spoustu otázek. Místo toho Malý Tsade smutně prohlásil: „Já, já mám moc smůly a nevoním, přesto nevoním.“ Schoulil se do míry, jak mu jeho polámané žebroví dovolovalo.

„Taky budeš vonět, slibuji ti, to jediné ti mohu zaručit,“ řekl Moor, kterému Rezignovaný pomohl složit kůru. „Z kůry uděláme dřeváčky na tvoje nemocné nožičky.“

„Myslíš dřevotlapky, jak mi to řekla, teda jak vám řekla krásná čarodějka?“

„Jo přesně ty myslím, broučku pavoučku.“

„Mourku, jsi *honej*, že je *honej* Hastráte?“

„No, je hodnej i když bych si v tuhle chvíli měl zalepit hubu smůlou, aby náhodou starouš nepraskl pýchou a nebyl namyšlenej.“ Neodpustil si do Moora zarejpat. Starý škaredec *mách* packou a neslyšně prohodil cosi na téma marnosti.

„Víš, Loggu,“ podíval se na probouzejícího se obra, „já si budu moci dřevošlapky alespoň vyzkoušet, když je nebudu cítit ale, ale budu jediný, jediný pavouk, který bude mít krásné *koncovky*, že jo, Loggu?“ Loggrájen, ačkoliv vůbec nevěděl o čem je řeč, přesvědčivě kejnutím hlavy pečetil. „Tak jo a kdy je budu mít?“

„Trpělivost Tsade, já musím kůru oklepávat a brousit, je to na hodně dlouho,“ odpověděl Moor.

„Já mu pomůžu, chceš-li?“ ptal se Íchele.

„Chci, já ti to oplatím, až budu velký.“ Íchele se lehce pohnul. Jakoby se pousmál. Střídala se den a noc a za jedenáct západů byly střevíčky hotové. A ráno, když se Tsade probudil, stálo devět dřevošlapek v řadě. V řadě za nima stál Velký drak, nejškaredější pavouk a Hastrát Íchel. Dívali se na vykonané úsilí. Zikmund jako jediný si ihned uvědomil, jak těžké bude vysvětlit, aby tři z nich hodil do zrcadla a dva do ohně. Po chvíli to došlo i Móorovi.

„Co dál?“ zeptal se Morous a otázku směřoval na Loga.

„Tak, jak to bylo s těma dřeváčkama, Tsade, co s nima máme udělat, my s Christiánem si to už nepamatujeme, vid' Morousi.“

„No teď musíte, říkála čarodějka, tři hodit do zrcadla a dva do ohně. Proč ale, jsou tak pěkné, tolik práce, raději si je necháme, ona o tom vědět nebude, že jo, Loggu?“

„Hm, maličký, to nejde. Ona by to neříkala jen tak pro nic za nic, to mi věř. Sám tomu nerozumím, ale když už jsme tak daleko, uděláme to jak řekla a *bastafidli*. Což o to, vím kde jsou zrcadla vody, kde se odráží, co je nahoře, dole. Tam je vhodím. V podstatě je budu házet do hvězd, které se jejich hladině zobrazují, tomu bych trochu rozuměl, horší co s ohněm, teď v tomto období, nevím, nevím, kde najdeme oheň?“

Starý Moor i přes své znalosti nevěděl, ba dokonce oheň neviděl. Íchel poznamenal, že za tepla oheň vzplál od syčící obrovské obludy, co funí dým na loukách, kde ničí a hubí vše. Před ním tvorové bez křídel nemají šanci uniknout. Vypadalo to, že jsou v koncích.

„Loggu, vem tři dřeváčky a v noci, až poletíš na lov, shod’ je do zrcadel a dál, dál se uvidí.“ Netopýr souhlasil.

„Mohli by jste mi je about, Morousi, Morousku, prosím,“ žadonilo malé pavouče.

„Ne zatím ne, to by ti nepomohly, uděláme to tak, jak třeba,“ odpověděl Moor a Loggrájen ho podpořil.

„Hm, já jim nikam neuteču, ony mne taky ne,“ dodal smutně a hluboko si povzdechl. „Ale, ale, příteli, proč tak smutně, vždyť máš ještě nás,“ řekl jemně Logg.

„Pojď prosím ke mně, ty můj dráčku!“ Po těch slovech se velká hlava posunula z obrovské výšky a dotýkala se hladce pavoučka. Tsade ucítil jeho dech. Jemně s obrovským úsilím ho pohladil. „Že mně nikdy neopustíš, vid’?“

„Neopustím.“ Zazněl v skalní rozsedlině zvon, znělo i ve všech srdcích, hrálo a dýchalo.

A stalo se. S nastávající tmou a se zaužívaným „*m u s e n í m*“ vyrazil Loggrájen s dřeváčky v čelistech. Byly poměrně nepatrné a nikdo by se jich nevšiml. Když udělal obvyklý kruh a zatancoval svoji *nutu* nad skalní rozsedlinou cítil smutné oči malého pavoučete a ustaraného starého přítele, který jej konejší a vysvětluje, že je musí obětovat. Noc se přikryla tichým závojem a Zikmund Loggrájen nabíral výšku stále výš a výš nad hladinu zrcadla. Když byl uprostřed, předal dřevěné šlapky síle, která je unášela dovnitř hladiny. Chvilku sledoval jak padají, potom už nestíhal jejich volný pád. Zatancovaly na pozdrav a potom zmizely, spíše se rozkolébaly do neexistence. Díval se s obdivem do zrcadel, kde hvězdy koketovaly v mystické mihotavé minulosti, v zvláštním procesu, v krátkém okamžiku, který šel mimo s vyjasněnou otázkou, co bude potom. Měl dojem, že padající dřeváčky stojí zároveň mimo, mimo děj, že nezapadají do skutečnosti, stejně jako on, kdy jeho či jejich samostatná existence je a byla, malicherná a nedůležitá. Nejistota a pochybnosti z účelu toho, co právě provedl byla zakopána hluboko v něm, v dutinách kostí.

Bylo už k rozednění a dýmící čas se chýlil ke slunovratu. Padaly sněhové vločky. Nebyla zima, poprašek pochvíli mizel a okolí převisu nad skalní štěrbinou se zamlhovalo. Zprvu radost Tsadeho z padajících vloček tvořící závoj opředený tajemstvím čarodějnice se pochvíli stáčela i na smutnou a tesknou beznaděj a rezignaci. Tsade se chtěl popotáhnout směrem zpátky, aby se nekonečně a bezcílně

díval do skalní stěny, jejíž povrch pro něj znamenal srovnatelnou krajinu s pohledem ven do okolí. Konečně uslyšel zaplácání křídel. Celý pookřál, vše co v něm bylo se chtělo rozeběhnou ke své modle, k Velkému drakovi. Unaveně a přívětivě odpověděl na pozdrav. Musel vyprávět o dřevošlapkách i o tom, jak se mu zdálo, že letí místo dolů nahoru.

„Tak co, Moore, co jsi vymyslel s těmi *dvěma* co mají přijít do ohně?“ zeptal se, chtěje přesměrovat zájem Tsadeho na něj, protože si chtěl trochu odpočinout. Podařilo se mu to.

„Tak co, Moore, co jsi vymyslel, ty jeden starouši, škaredáči peklouši? Dotíralo na něj po vzoru pavouče. Stalo se, že Christián Moor poprvé v životě na důležitou věc zapomněl. Sám se toho lekl. Uvědomil si, že přiznání, že je velmi starý, je podloženo konkrétní skutečností. Loggrájen to na něm poznal a pomohl mu. „Je to těžký, vid’?“

„Tak co, Morousi, ty jeden starouši škaredáči vzteklouši, co jsi vymyslel?“ nedal pokoj Tsade.

„Nic jsem nevymyslel, Tsade, je mi to moc líto.“ Odpověděl Moor. Malého tvora to tak zarazilo, že jeho mlčení a další civění do skály bylo dostatečně výmluvné uražení. Zranilo ho, že jej Moor poprvé zklamal, prostě to cítil. Loggrájen vytušil, že je na řadě, aby ho povzbudil.

„Víš Tsade,“ a postavil nad ním obrovský stan, aby měli jakési soukromí, „víš, můj přítel Christián je jemný a chytrý tvor. Je starý a dává na tebe pozor, povídá si s tebou o všem, o celém tomhle divném společenství, o celé této říši *těžko zapamatovatelných*. Já trpělivost nemám, jsem pro tebe možná tím lepším, lepším zdáním, ale věř mi, Morous Moor má obě srdce kolem tebe opředené. To že nic nevymyslel nese možná hůř než ty. Kolikrát on by se měl urazit, když ho zlobíš, tolikrát ti to všechno odpustil, kolikrát tě v noci hladil a ošetřoval, když jsi o tom nevěděl. Je to tvůj opravdový přítel, který se neuráží, který..... určitě na něco přijde. Já, Velký drak a ochránce mu věřím a měl by jsi i ty, Tsade.“

Moor s ným úžasem poslouchal Loggrájenova slova. Nikdy se nebavily o tom, proč vůbec, dva tolik rozdílní tvorové spolu užívají stejný prostor. Cítil, že mu padá voda z očí. Ucouval kousek zpátky. Skoro se jeho řeči lekl, skoro mu jeho instinkt říkal - otázka proč, proč jsi vůbec tady, proč existuješ, abys, abys..... cítil souznění, souznění toliko odlišností, které v dýmu času tvořily živorodnou

plochu horizontů, srovnatelnou se vším co znal, co je a bylo zdánlivě mrtvé či živé, skutečné i nepolapitelné.

Unavený netopýr protahoval tenké stanové podpěry, až to opět praskalo. Uchyloval se do příjemného přitnutí z větviček mechostrumu, co mu kdysi namáhavě slepil Moor ke spánku. *Jal* otvírat oponu duševní pláštěnky. Christián uviděl Tsadeho, že se na něj dívá. S veškerým úsilím mu naznačil, ať jde blíž. Moor poslechl bez sebemenšího odporu, jak malé dítě. Tsade se ho snažil zmrzačenou nožkou pohladit.

„Já vím, že nejseš škaredej, Moorrrrrrousi, ty můj pavoučku škarrrrredej,“ zarazil se, že mu uklouzlo znovu to slovo. „A nepouštěj na mně vodu z očí, budu mokrá a bude mi zima, nebo....nebo klidně můžeš,“ a přitlačil jej celou svou silou, která byla v konečném důsledku vánkem sotva cítitelným, k sobě.

„Já něco vymyslím, Tsade. Všechno má svůj dým a ten pravý se ještě nerozplynul,“ odpověděl tiše Christián. „A teď, teď chvíli odpočinem a potom, potom tě vynesu ven a posbíráme spolu trochu mlhy a vůní *konošeru*, co říkáš?“

Malé pavouče souhlasilo. Smutně poznamenalo na okraj: „Kdybych byl velký a mohl chodit, taky bych tě nosil, Morousi, s dřevošlapkami i bez nich.“ Přitulil se.

„Moore, Morousi, pojď ještě blíž, dotýkej se mně, alespoň se zahřejeme, ty budeš hrát mně a já tebe, jo? A pojď si se mnou hrát, jo?“ žadonil. „Nebo, nebo mně vyprávěj pohádku, nebo mi vyprávěj, třeba o sobě, nebo o druhých, jiných, nebo o drakovi a jiných létavkách, o všem co jsi viděl, o netopýřích společenstvích, jo?“ Morous Moor by si s ním rád hrál a povídal, ale jak, když se nemohl hýbat. Vyprávět o sobě, když život se mu byl jako *šlehnutí* ostrou trávou, ztracený, nežitý, bolestný a krátký, a o jiných létavkách toho moc nevěděl.

Každá říše měla svoje mýtické *všeobecno*, v každé byly artefakty kladné a záporné, ale vždy tu bylo *harajmá*, společné, svobodná plocha o stejných rozměrech, co bylo vlastní všem, vlastní a přitom nezávislé, tvořilo horizont událostí. Byl to prostor a čas, byl to život a strach, strach z neexistence, jakýs paradox, informační paradox, *konstanta nulové tmy*, tmy beze snu, kterou nelze pojmenovat, kde i popisná slova se zhroutnou do sebe a nezůstala po nich špetka dýmu, *mezičas*, na půl. Co mu má vyprávět?

„Morousi, prosím povídej Mo....,“ nenechal se odbýt Tsade.

„Když já nevím, Tsade, snad jsem ti všechno co znám už vypověděl, třeba bych se opakoval nebo bych si musel vymýšlet.“

„Tak si vymýšlej a přeháněj a moc a moc přeháněj, co nejvíc, přeháněj Moore, Christiáne!“

„A o čem by to mělo být, co by jsi chtěl slyšet?“ zeptal se pavouk záměrně, aby zaměstnal jeho myšlení. Bylo chvilku ticho.

„Třeba o čarodějnici. Myslíš, že se mu o ní zdá?“ obrátil oči směrem k drakovi. Christiána otázka překvapila. Zejména citlivé vnímání a pozornost malého pavoučete.

„Co myslíš, Morousi, zdá se mu o ní?“ ptal se pavouček.

„To nevím, opravu nevím, zda může vidět kdosi do snu toho druhého, zeptej se ho sám,“ zafilosofoval Moor.

„Já jsem slyšel, když jste se bavili o Claryse, sám Loggrájen říkal, že je to divné, že ona žije ve snu a tady, tady jako by spala, proto rychle zapomíná, sny se i zapomínají, nebo ne, Moore, musí se sny zapomenout?“

„Toť arci těžká věc, kdyby se zapomínaly, tak by jsme nevěděli, že existují, *ma* spíše řečeno některé ano, jiné ne, *zdáš*, řekneš co se mi zdálo, *ma* nevím co a to je právě ono, možná právě ona ví, tj. možno přece i žití bez zdání, třeba skutečně žije, skutečně dlouhé životy, *ma* toť ví ona, a nemusí se bát své neexistence či zdání, že na existující si musíš hmátnout!“

„Je to *dobrdá* složitě, Christiáne,“ povzdechl si Tsade. „Nerozumím tomu.“

„Nic si z toho nedělej, ani já tomu nerozumím a to jsem zaháčkoval už řadu pavučin,“ odpověděl klidně starý Morous.

„Byla stejně krásná, taková *nartěná*, měla takovou vůni, takovou jako dým, voněla dýmem, dýmem orobiců klátícího se času. Smůla mi ji připomíná, vlastně mi jí připomíná ve snu, voněla jako moje kalafunové dřeváčky. Moje dřevošlapky, moje, jsou skutečně jen moje, Morousi?“ ptal se, i když si byl jistý odpovědí. To ho bavilo, když věděl, co mu druhý odpoví.

„To víš, že jsou tvoje a nikoho jiného, nasadíme je, až splníme poslední přání, tedy úkol, co Clarysa nařídila. Víš, pavoučku i ona říkala, že může pomoci, ale nemusí, víš to, abys nebyl zklamaný.“ Starý pavouk posmutněl.

„Ale starouši, *nebuť* smutný, já vím....“ chlácholil jej Tsade.

Morous se na něj nemohl podívat. Bylo mu ho moc líto. Lítost umocňoval pocit viny, kdyby, kdyby ho nebral na borovici, mohlo

být všechno jinak. Vina... soukromý, nekonečný, sžíravý šrám. Kdyby ho nebral na borovici, kdyby..., slovo tak často spojované s vinou.

„Víš co, Morousi, když si nevíme rady s dvěma pantoflíčkama, ať Logg ještě jednou zaletí k čarodějce a zeptá se jí, co máme dělat. Ona si nebude na nás pamatovat, třeba nově poradí, co říkáš Moore?“

Pavouk se zamyslel. Určitě to bylo řešení.

„Víš co, až se Loggrájen vzbudí, zeptáme se na tvůj nápad.“

Tsade, vědom si své důležitosti povídá:

„Loggu, já... jsme se..., tedy my s Morousem dohodli, že žádný z nás neví, co udělat s zahořením dřevošlapek. Prosím, mohl bys zaleťt za Clarysou a zeptat se jí, co a jak, třeba ti poradí.“

Velký drak byl překvapen. Táhl je to ke zmiňované bytosti, vědom si, že z její strany, alespoň se reálně zdálo, jí byl ukradený, ba spíš byl v roli obtěžovatele, či xtý v dlouhé řadě, byl pro ní spíš objekt, nebo artefakt bez vstupu nebo výstupu, obrázek bez třetího i čtvrtého rozměru. Bylo slyšet, že nasál vlhký vzduch do všech trubek dlouhých kostí, kde začal rezonovat.

Morous Mor se na něj podíval. Potvrdil si, že k ní je připoután. Zvědavost směřovala k nevyslovené otázce, čím ho očarovala.

"Co ty na to, příteli?" zeptal se tiše.

"Jo Logggu, měli by jsme to zkusit, uvažuji, zda by jsi si je neměl vzít sebou, dřevěné papuče, jsou maličké a lehounké, možná by ti poradila na místě, co s nimi nebo kam. Přilepíme je troškou smůly na tvoje drápky, do říkáš?" odpověděl Moor a podrbl se.

"Jo, bez problému. Tsade prosím, neslibuj si naději, zkusím to." Velký drak se snažil zamaskovat radost se setkání s čarodějnici.

"Jsi hodný, Velký draku, slib mi, že u ní nezůstaneš!" Překvapený Zikmund Loggrájen to slíbil.

Přípravy probíhaly jako při první návštěvě. Krajinu pokryl sníh. Logg už byl zkušenější, věděl, kde se má ohrát, kde zastavit a načerpat síly. Konečně připlachtil po dvou nocích do Clarysina příbytku, unavený, zmrzlý v očekávání, že bude muset vypravovat kdo je a odkud je.

Dívala se na něho černýma očima, až si uvědomil, že černější barvu v životě neviděl. Měl dojem, že se na horizontu duhovky jejích očí tříbila světloplachost, na tenoulinké bláně se promítaly obrazy, kdy s ním komunikovala, různě se míchaly dohromady a opět se

rozdělovaly na jednotlivé fraktáty a skládaly se do sebe v neurčitým, chaoticky definovaném prostředí bez existence časové posloupnosti. Uvědomil si, že tam, tam v abstrakci interakce on existuje, na okraji, živý i mrtvý, mrtvý pohyblivý segment hologramového vidění. V zrcadle horizontu událostí uviděl dřevošlapky, zavěšené, přilepené na svých drápkách.

Místo pozdravu nebo oslovení zaznělo od samice: „Co tu zase otravuješ?“

Unavený Zikmund Loggrájen sklopil oči. Jo, tohle je říše, co nezná smilování, tvrdá a neosobní. Od ní by očekával pochválení za cestu, vždyť i ona, ona by mohla pomoci, pomoci malému Tsademu. V onu chvíli ho v srdci zamrzelo.

„Mám dřeváčky, mám je spálit!“ řekl neomaleně bez souvislostí.

„Hm, dřeváčky, spálit, hm, proč je nepálíš?“

„Já nevím jak, my nevíme jak?“

„Já také ne.“

„Vždyť si to sama řekla,“ vyčítal Loggrájen.

Prohlížel si jí. Byla krásná, mramorově studená.

„To, co říkáš ty, Zikmunde Loggrájene, je pravda.“ Naklonila se k němu. „Je to pravda.“

„Kde najdu, prosím porad, kde je oheň?“

„Až dým pokvete, Zikmunde, pak od velkého času bude oheň a spálí dřeváčky a vůbec všechno, všechno, celou říši a síly a čáry v ní. Slzy v údolí, kapky, co jsou nahoře i dole ho nezastaví, teprve až on sám se stane vodou, taková je druhá pravda, velký malý draku, letoune Zikmunde Loggrájene, *sokmenovše* rodem ze společenství zavěšenců.“

Netopýr na ní zíral a netušil a nerozuměl. „To mám počkat, až den užere noc, to je hrozně dlouho, Claryso, to je hrozně *dlouho*.“

Clarysa si povzddechla. „Dlouho je trpělivost, Loggrájene, dlouho je radost, bolest, dlouho je...vzpomínky co mi chybí...je to trpělivost, musení, musení... a čekání...dlouho, to se rozplyne jako dým orobince nad tvým značkováním, vyvlajkováním údolím, dlouho ... to je trpělivost, vždyť jsi o tom slyšel ve společenství.“

Velký drak posmutněl. Vzpomenul si na Tsadeho. Jak mu to jenom řekne, jak jej připraví na to *dlouho*. On ze svého žití věděl, co to je dlouho. Jak mu to jen řekne? Bylo mu to líto, přepadl ho svíravý těsný pocit vlastní nemohoucnosti něco změnit, jen čekat, čekat na

cosi, co mu přináší *štiplíček* naděje, přijít pouze s tím co se nazývá dlouho a naděje, ta naděje, chudák naděje...

"Nevíš o něčem jiném Claryso, prosím, prosím, prosím za toho tvora?"

"Ty mi nevěříš, soukmenovče, ty mi opravdu nevěříš?" Otázala se uraženě.

"Ale ano, jen se mi to zdá...zdá dlouho." odpověděl, spíš si jí chtěl naklonil a pokračoval, „já ti věřím jsi ...krásná...jsi krásná."

Na Claryse bylo vidět, že jí jeho upřímnost dojala.

Bylo *dlouho* ticho.

„Otoč se Zikmunde a hlavu zahal do pláště a zavři oči.“ Zikmund poslechl. Najednou ucítil teplo a přes zavřené oči schované pod pláštěnkou proniklo velmi intenzivní světlo. Slyšel v netopýří řeči, že Clarysa tiše mluví, nebo spíš zpívá. Rád by se podíval, co dělá, viděl malého Tsadeho .....mu mává a říká.... Vydrž, vydrž to...to...*dlouho*...!

"Zikmunde, Zikmunde, prober se!" Hlas zdáli sílil, „už se můžeš dívat a otočit se, sundat pláštěnku. Je cesta k uspokojení. Vem dřeváčky a dones je zpátky domů. Až se naplní *dlouho* slzama, tak...možná nemusíš čekat, dřeváčky musí být plné slz, až okraj bude přetékat," řekla Clarysa a neočekávala jeho poděkování.

"Díky, díky, děkuji ti," zprvu nadšeně, posléze, když si uvědomil složitost úkolu jeho nadšení opadávalo s podotázkou, kdo bude palat, když on sám to neumí.

„Je čas.“ oznamovala Clarysa.

„Jaký čas?“

„Je čas abys už šel, Zikmunde Loggrájene!" řekla Clarysa vyrovnaně chladně.

"Chci ti říct, Claryso..." Čarodějnice ho přerušila.

"Vím, co chceš říct, Loggrájene, jsi mi možná blíž, než jsi, vidím, co myslíš," řekla čarodějnice. „Věř, že se můžeme a můžeme se budeme. Já jsem z jiné říše, jejíž vchod je zalepený smůlou jako tvoje dřeváčky. Běž a věř, že se setkáme, v okraji, poblíž horizontu žití, tam na půli cest v rovině událostí. V mých očích je tvůj obraz, na něm nejsi starý ani mladý, tam, rozprostře se tvoje já do mého a já do tvého se roztočím. Tam je i okamžik největší tmy, tmy bez dýmu, tmy bez kouře času, nepatrný okamžik až žádný, který trvá věčně a přitom si ho neuvědomíš, jako by vůbec nebyl. Zvedne se opět opona

žití, a vlnky zrcadla tě konejšit budou, tam, v dění vědomí pravdy budeš žít ve věčnosti.“

Loggrájenovi oči skončily na pantoflíčkách. Kapka rosy spadla do dřeváčku.

„Jo, nejlepší bude, když půjdu.“

Rád by se jí alespoň *malounko* dotknul, rád by byl u ní blízko, blízko, být s ní i v její divné říši, ji pozorovat a být jí nablízku. Bylo to divné, kolem ní působily jiné, nepochopitelné síly. Bylo mu smutno, smutno z celého žití a putování. Jo, je čas *vratky*, vrátit se domů. Ona má pravdu, nepatřím do jejích snů či zdání. Nalapal trochu tepla a zaplácal křídly. Koutkem oka zahlédl majestátného světloplachého tvora hledícího zasněně za horizont bytí, skromnou a velkorysou čarodějkou Clarysu Nomu Loggrájen.

Cílem byla skalní rozsedlina, strohý domov, kde na něj vždy někdo čekal. Nebylo vidět téměř nic. Vedl ho zvuk, který ze středobodu vyzařoval, zcela jedinečný, rozpoznatelný, možná ne zvuk jako síla, její vůně, místo rodících se směrů. Tu a tam viděl pod sebou pár světylek, neohnivých, studených, mnohem větších než jsou ty nahore. Bylo chladno. Při druhém rozednění našel opuštěné hnízdo. Skryl se pod pláštěnku a unaveně usnul. Měl pocit, že má strašnou žízeň, a nikdo z žijících mu nedal *napít*. Uviděl na vrcholu hory s písku hoří keř. A jak to tak ve snech bývá o nemožném možném, přepadl jej strach, aby se nespálil. Žízeň, která...z něj šla, síla podobná domovu, naplňovala ho radostí. Chtěla po něm právě malé dřeváčky výměnou za kapku rosy. Probudil se a pokračoval.

Bylo už k ránu, když dorazil domů. Rád byl, když uviděl přátele, kteří s nekonečnou trpělivostí čekali na jeho návrat. Tsade ho vítal první, jako by ho našel právě nyní, se spontánní radostí, jen a jen se ho dotknout, na malou chvíli, spolknout ho. Celý ubohý, strohý příbytek, kde nebylo nic navíc, ale nic nechybělo jej něžně pohladil. Zde přebývala dobrá tajemná síla, která ho i v nejtemnější noci navigovala, stejně neviditelná, násobená vzdáleností, násobená živočichy, tvory jejichž jediným cílem je přežít a drobet *mála* k tomu.

„Odpocíh si, Velký draku, nemusíš mi hned povídat,“ oslovil ho naivně Tsade. Kdyby to Loggrájen uměl, jistě by se pousmál. Starý Moor kývl na pozdravení a vypravil ze sebe tiché souhlasné zacření. V jeho očích viděl Logg potěšení, že jsou spolu. Neuniklo mu, že postřehl i dřevošlapky přilepené na dráčku. Netopýr je i opatrně sundal a popostrčil k pavoukovi. Ten je přidal k ostatním. Morous Moor

tímto posuňkem věděl, že to nebude tak jednoduché a snažil se sám v sobě udusat veškerou naději. S kapkou rosy navlhčil pavoučkovi hlavu. S vděčností to přijal. Opakovaná služba mu nebyla samozřejmostí a Loggrájen si všiml výsledky obrovské, trpělivé Morousovy výchovy a péče.

„Jaká je?“ zeptal se Tsade a zároveň tím popřel Loggrájenův odpovědek. „Byl jsi u ní, Loggu?“

Logg je podíval na Morouse, zastyděl se za to, co řekne.

„Je krásná, Tsade,“ odpověděl něžně zasněně, „je krásná, prohlížel jsem si jí, je zvláštní, prostě jiná.“ Velký drak posmutněl a sklonil zrak. Hlavička se mu pomaly stáčela mezi pláštěnku, zdálo se, že se on celý chtěl ukrýt před jejím obrazem.

„No Loggu, povídej, povídej přece, jsme tu my, já Tsade, a starý Morous Christián.“ Loggrájen se zastyděl, tentokrát před pavoučkem. Vždyť on, zdravý netopýr je schlíplý víc než malinký, co mu dává teď najevo svou sílu. Napřimoval se do důstojnosti Velkého draka.

„Řekla mi toto, poslouchej Morousi. Až barevné voňavé girlandy ojíní rostliny a stromy, uslyšíš hukot včel, pak od velkého času bude oheň a spálí dřeváčky a vůbec všechno, všechno, celou tuto říši a všechny nejmocnější síly a čáry v ní v nepředstavitelném žáru. Slzy v údolí, *tutti* kapky, co jsou nahoře i dole ho nezastaví, teprve až on sám se stane vodou, takový je *alias*.“

Morous Moor poctivě poslouchal. Po pravdě řečeno alegorii čekal, tohle bylo i na něho moc. Loggrájen po chvíli pokračoval. „Já jsem tomu nerozuměl a prosil jsem ji, jestli by mně řekla něco bližšího, zda by se to dalo usplížit. Ona čarovala a nakonec mi odpověděla toto:

„Je *solamente* cesta, jak uhryznout čas. Vem dřeváčky a dones je zpátky domů. Až se naplní *dlouho* slzama, tak...možná, nemusíš čekat, tedy přec dřeváčky musí být plné slz, až po okraj. Nikdy na ty slova nezapomenu. Potom jsem musel odletět, říkala o tom, že se míváme a další nesmysly. Tak jsem tu, doma.“

Říkal to naprosto bez emocí. Splnil svou samozřejmou povinnost, donesl zabalený náklad a předal je dle objednávky. Byl unaven. Christián Moor mu dělal místo. „Děkuji ti Loggu, za sebe a malého Tsadeho.“ Loggrájen trochu povzdechl a zažmural očima. Z jeho výrazu byla čitelná otázka. Snad to nebude marnost, marnost nad marnost?

Christián Moor si neustále dokola opakoval mantru čarodějky. Měl pocit, že jim rozumí, ale nedovedl ji vysvětlit. Z přemítání ho vyrušil Tsade.

„Morousi vždyť to je jednoduchý, ty jediný umíš pouštět vodu z očí, co znám, napušť pantoflíčky po okraj.“

„Víš Tsade, není to zas až tak jednoduchý, nedá se plakat na povel, nejde to.“ Tsade znejistěl. „Že to nejde, ty to nechceš pro mne udělat?“

„To víš že ano, broučku malý pavoučku. Nejde to lehce.“

„Nauč nás plakat, Moore, mně a Velkého draka, bude mít velké kapky.“

„Nejde to Tsade, netopýři nepláčou,“ trpělivě vysvětloval starý pavouk.

„A pavouci, pavouci přece pláčou!“

„Pavouci...“ odmlčel se na chvíli,...nepláčou, pavouci nepláčou, nepláčou Tsade.“

„Jak to že nepláčou, vždyť ty, ty Moore pláčeš, občas pláčeš, jak to děláš, jak je to možné, nemůže to být těžké, nebo je to skutečně těžké?“ Moor nevěděl co mu má říct.

„Já nepláču proto, že chci plakat,...ono samo..., když mne třeba srdce zabolí, zabolí nad vzpomínkou, nad nespravedlností, nad bolestí..., i třeba, možná nad tím, že ještě můžu chvilku žít, být tu s tebou a dívat se, a možná..., třeba v noci naslouchat v síti u hudby. Slyším plakat sám sebe, moje srdce si mezi sebou povídají, když pláčí.“ Malý pavouček mu nerozuměl a sám Moor se přistihl, že by větu sám nezopakoval. Uvědomoval si, že jeho řeč byla až nápadně podobná mluvě čarodějnice.

Tsade rezignovaně mlčel. Tupě zíral do mapy skály do jednoho místa, odevzdaný a rezignovaný.

Po dlouhé době řekl nezúčasně: „Já, kdybych mohl, naplakal by jsem si střeвиčky zholá sám, kdybych...věděl...plakat. Venku bylo slyšet padající vločky. Po chvíli dodal:

„Kdyby nebyl chlad, věřím že i nebe by mi pomohlo naplakat plné dřevošlapky, vždyť ono taky pláče, tolik kapek, to jej musí strašně něco bolet, nebo vzpomínat, možná, že ho bolí celá tahleta říše.“

„Tsade,“ konejšil ho starý soukmenovec, „Tsade zkusíme zaplakat a když to nepůjde, počkáme na *dlouho*, co říkal Loggrájen, až se vločky promění v kapky a kotouč bude převládat nad tmou. Možná daleko, ale přivalí se ...za *dlouho*, já vím. My vydržíme,“ položil

svoji packu na pavoučka a dodal „a.....a Velký drak nám pomůže.“ Při zmínce o netopýrovi zjevně malý pookřál. Alespoň pro tuto chvilku bylo malé pavouče spokojenější. Moor jej zahrabal do mechu a sám šel obhlédnout okolí převisu. Teprve po chvíli si uvědomil, že už nebyl dlouho sám, už proto, aby malému nebylo líto, že může chodit. Hlavou se mu honilo, zda to má smysl, zda vůbec existuje *smysl*. Vyšplhal výš a zahleděl se do okolí. Bylo pokryto sněhem, naděje a životy malých tvorů byly vydány všanc jedné z chladných sil. Na chvilinku zapomněl na Tsadeho a Loggrájena, nad tím, jak zaplakat na povel. Cítil, že žitíčko jeho se chýlí ke konci, dým času už začíná splývat s krajinou, události s jejím horizontem.

Bylo v něm pokušení, snad víra v sílu, neviditelnou, spřádající uzlíčky velké pavučiny. Přání, víra i naděje a touha je všude kolem něj. Co má udělat, co má poslouchat? Podíval se kolem po krajině. Přehršle osudů masy živého i mrtvého bylo pokryto sněhem, dlouhým čekáním. Zkušenost mu velela k trpělivosti, probuzení tání se mu *tušilo* až za horizontem událostí. Síla sil si chtěla odpočinout a nechala spát říkajíc- i vy, vy všichni si odpočiňte, neboť i já budu odpočívat. Síla, alfa hybatel, první síla kteráže schopná pohnout největším kolem, padajícíma vložkami i celou skálou, neviditelná a přesto existující byla unavená. Cha, cha! Kdyby jí mohl vidět, nebo cítit svými smysly, zdali je dobrá nebo zlá, je-li krásná nebo jako on, jaká by byla, kdyby jí šlo vidět. Co je důvodem proč *hybteloid* nemůže spatřit. Určitě je nejmocnější, byl by určitě pro ní *máček* pomoci malému Tsademu chodit, propustit hladinou *máček* milosrdenství.

Zahleděl se do zasněžené krajiny. Až bude ležet tam, méně než nepatrný, chrusta a prach a někdo se bude dívat do téhle krajiny, kde tam, kde bude jeho definitivita, co si pomyslí. Snad Loggrájen ho přežije a upustí nad ní, snad Loggrájen a malý na něj nikdy nezapomene. Cítil, už blízko, že ho už brzy přikryje dým, už nebude, on Morous Moor, ze škaredých opovrhovaných, Co potom, co po něm zůstane, uzlíček vzpomínek svých přátel, kteří se rozplynou a a... divné místo. Před sebou viděl síť *živle* zrychleně, *tutto*, rodící se a rozpadající se. Uvědomoval si marnost vlastního žití a bylo mu smutně. Báł se absolutní tmy a *bezčasu*. Byl to on sám, co si uvědomoval, že jeho sny už pomalu vyprší, skutečnost bez omluvy a bez příkras, maličerné žití, spoléhané samo na sebe. Sám uprostřed sebe, uprostřed říše .... divné...strach o existenci, strach o život.

Toliko instinktivně hájený život bolestmi vypitý do dna, pavoučí říše, utkaná před ním i po něm. Holá krutá skutečnost, že krajinu už neuvidí. Vzdálená se mu najednou připadala každodenní cesta a houpaní na borovici. Přitom, jedno, jedinké v tom svém ubohém životě pokládal za něco, co mělo smysl. Divný život, trochu štěstí, jen malinko, strašně *malenko*. Znovu se rozhlídl po krajině. Loučil se a odřízl jeden z ubývajících pohledů. Nepatrný z Morousů - Christián Moor byl sám.

Nikdo mu nikdy nic nedal, nikdo ho kromě Tsadeho nepohladil, nikdo po celý jeho život mu neřekl nebo nenaznačil dobro, nikdo mu nedal napít. Život spálený kopřivou. I ve svém konci byl sám, sám jako každý či každé živé, sám. *Sám* uprostřed *musení* života, sám uprostřed svého konce. Celá krajina byla nakonec s ním, ona jediná říkala - já ti rozumím můj nešťastný Moore, já jediná bytost napůl i tvá a napůl mrtvá, já, já budu ti součástí, já...jedinká...malinká. Až já budu tam, tam v téhle krajině, studený jako ona sama, neteplý a přitom uprostřed nesčetných mrtvých zdali, zdali li se někdo podívá na horizont krajiny, zdali si někdo vzpomene na to, co bylo před dýmem nebo po něm, na nicotné a zapomenuté, prožité osudy beze smyslu, bez chápaného smyslu s jediným cílem přežít nebo instinktem žít, ostatně končící v chladu.

Kolik divných říší je, kolik pavouků, kolik času, nesmyslné neko-nečnosti, kolik druhů životů, kolik smrtí opakující se dokola s jediným cílem věčnosti a absolutna a snahy ji rozbíjet, *enom malenko*. Divná existence, dým, divné nesmyslné žití. Žití bez vzpomínky, jako má Clarysa, žití teď a tady, dýchání a vůbec závislosti proč, pro co, nebo pro koho tohle má ....má snad.... i nepochopitelný řád či smysl.

Proč jedni jsou studení a druzí ještě teplí, proč jedni žijí a druzí ne, proč ti teplí střídají ty studené, proč ti studení střídají ty teplé, proč ty hýbající se jsou posléze nehybní, proč to *já* se rozplyne v dýmu nad krajinou a přece, přece je z ní podvědomě cítit, proč to divné *já*, je. Je proč vůbec být, když, když by se radši do bytí nikdy neprobudil, proč vidět, proč svůj život nedarovat, nedarovat někomu, něčemu, třeba skále. Kdo by o něj stál, kdo by věřil, že je to dobré, dobré s pár smysly k nažrání se. Lepší, kdyby život nebyl a kdyby nebylo nic, *ni* prázdno, *ni* nepatrné, *ni pseudodobro* či zlo tmelícího se dýmu. Lepší, lepší kdyby nebyla síla, či obrovský pavouk tam, kdesi uprostřed ní. Nebyla by bolest, vzpomínky, studení, nikdo by se nepožíral

navzájem, nebylo by zabíjení posvěcené přežitím, nebylo by vůbec nic, to absolutní nic, přátelství, naděje či zákony, to ticho by *nebylo*, chaos ničeho, notabene vánek či hybatel. Krásné, nepojmenovatelné, nevybudovatelné nic, nebyl by sen, jeho stavby a nadstavby, prostě *solamente* to nepojmenovatelné neprázdné bez imaginace.. Panorama krajiny zaplavila voda. Morous Moor plakal. Bylo načase se vrátit. Vrátil se zpátky. Tsade, ho viděl plakat.

„Morousi ty pláčeš, ty pláčeš kvůli mně vid', napláčeš mi dřevošlapky, vid', ty můj malý...“

Morous se sklonil na souhlas hlavu a postupně naplnil dřevošlapky až po okraj. Byl v nich celý jeho spálený život. Dokonce se bál, aby slzy nepálily do nohou malého pavoučka jako kopřivy.

A byla noc, jedna z nejčernějších. Netopýr byl na svých cestách kdes nad horizontem krajiny. Byl výjimka. Zatímco ostatní zimní období prospali ve společenství zavěšenců a probudili se až v době tání, on ne, on žil i v zimě.

Malý Tsade byl netrpělivý, tolik prosil a žadonil starého Morouse o nasazení dřeváček, chtěje Velkého draka překvapit. Moor to nemohl vydržet. Vzal jednotlivé končetiny a pokládal je do slzavé lázně v jednotlivých kalíšcích. Koupal je a zdálo se, že to malý pavouček cítí. Nasadil čtyři. Chvilí napjatě čekali. Nic se nestalo. Po chvíli se díval Morous, jestli dobře drží, nadzvedl nohy a ...dřeváčky spadly na zem.

Bylo dlouho ticho. Houstl dým. Byl to starý Morous, co s upřeným zrakem hledal těkajícíma očima milost na mapě skály, středobod, o který by se mohl opřít. Bylo mu líto, zůstala zbytečná snaha a marnost. Vždycky se staral o ty druhé. Prostě si to nezasloužil. Pouze jen jedno přáníčko, skromné, skrze o život nepatrného pavoučka, bylo zřejmo, že nebude dopřáno. Slova k utěšení malého tvora mu došla. nastalo zklamání. Dal by za něj svůj život i kosti pro *smysl*. Na Tsadeho se nechtěl podívat.

„Tak mi je alespoň přilep smůlou, když padají,“ řekl tiše pavouček. Christián Moor, smyslů zbavený poslechl. Namazal pantoflíčky smůlou a přilepil je na nohy. Bylo slyšet kapot bezvládných nohou dopadajících na zem, jedna po druhé, klap...klap... Zachytil tenký hlásek Tsadeho. Pokládaje zmrzačenou nožku na Tsadeho komentoval: „Děkuji, příteli.“

Starý Morous se na něj teprve podíval. Maličký pavouček měl rosu v očích. Cítil, že vzdálenost mezi nimi se zkracuje. „Víš, Morousku,

naučil jsem se plakat, jako ty, starý broučku. Teď už vím, vím... že..." A... otočil hlavu ke skále na mapu krajiny, teď už vím, proč pláčeš."

Christián Moor nepohnul brvou. Po dlouhé chvíli pronesl. „Počkáme na Velkého draka, vid'." Namísto odpovědi se dočkal jen takového *malenkého*, citelného, dvojitého zmáčknutí. Malý Tsade pňakal. Tolik si přál Logga překvapit a odměnit jeho snahu a úsilí. Plakal a nevydal ze sebe ani hlásku. Bylo smutně v boží skalní rozsedlině, snad nejsmutněji, co kdy bylo, co existovala. Byla noc nejtmavší z nejtmavších. Jen čtyři srdce, dvě staré a dvě nové byly spojeny v jedno *Velké*, které je objímalo, zahřívalo teplem a žádná, žádná síla neměla na to, aby pronikla do něj, žádná zima je nemohla ochladit, protože to byla chránící síla sil, mnohem mocnější, než co stáhla neposlušného malého pavoučka z borovice.

Starý Morous dlouho, dlouho neusnul, prostě nespál. Lehounce, pomalinku se vysoukal zpod Tsadeho končetiny a přikryl ho trochou polosuchého, mírně plesnivého sena. Ne, nemohl spát. V šeru sklání rozsedliny světélkující odraženými paprsky umouněného nočního kotouče v mizerných blikávkách lezl k místu, kde před *věkem* zanechal svoji síť.

Kupodivu byla nedotčená, nyní obalená girlandami ze zmrzlé vody. Táhl ho to do místa, kde naslouchal vmezeřeným hlubinám, jejich tónům. Slyšel je i nyní. Uvědomil si, že je to jeho chvění, kterým rezonovaly tětiny pavoučí sítě. Hrál to smutně, bolestné troubení, dávání znamení, že ještě je tu, mezi živými tvory, že je tu zbytečně a že neví, proč tohle všechno dělá a že...že už nečeká odpověď. Pavoučí síť se chvěla, až jinovatka z ní celá opadala. Christián cítil, že volání či nářek se počal kolébat, kolébat a podmalovávat hudbou, kterou kdysi slýchal, svoje hoře, co plulo na kolébkách padajících lístků z obrovských stromů, které popisovaly osudy křivolakou trajektorií.

Měl pocit, že poslední okolnosti a děje, síly a vjemy, či spíše řečeno vize ho vedly a usměřňovaly, plánovitě usilovaly, co má cítit teď a co později v nevolitelných cestách sekvencí. Nechtěl o tom přemýšlet, nechtěl filosofovat, nechtěl volit a pojmenovávat dobro nebo zlo, chtěl zpátky jít k Tsademu a položit si dřevošlapku plnou vody zalepenou smůlou na sebe, na svoji chrustu a usnout a....a už se neprobudit, spát ve Velkém srdci, ve kterém bylo místo a teplo. Vracel se zpátky, zalezl k pavoučkovi a byl u něj a s ním na okraji snů.

Tak teď je okamžik, teď bych ho chtěl zastavit, teď...ted' si to musím pamatovat do věčnosti, teď' ...ted' *zalektá* mne do smůly jantaru ať jednou ztvdne na věky a...a drahokam mne konejšit bude ve vlnách namíchaných ze slz a vloček než proměním se v prach pod bílou krajinou a potom v nepatrnou jiskřičku, uzlíček, v síťce na horizontu bytí. Nestalo se nic. Cítil malé pavouče, že se trochu zavrtělo, když ze střevíčků ho skrápělo *potrochu* slz. Prohlížel si mapy hor na skále a přemýšlel, co tam asi Tsade vidí, kolikrát ten samý obraz vidí, kolikrát se právě na něj musí a musí dívat ...a bude *mu-set*. Trochu se napil, voda byla ledová. Vzpomínal, co jej v životě potkalo. Zpřetrhané obrazy byly překvapivě živé a neuspořádané.

Konečně uslyšel známé plácání. Loggrájen se vrátil dřív. Uviděl malého Tsadeho v dřeváčcích. Jeho oči, ještě plné naděje okamžitě sklouzly do Morousových. Ten, neznatelně sklopil zrak dolů a vrátil je do původní polohy. Sofistikovaný letec ihned pochopil marnost. Beze slova, nešťastně, pomalinku svěsil hlavu pod stříšku pláštěnky a přešlápl z nohy na nohu. Koukali se na sebe *dlouho* a nemuseli mluvit. Velký drak usnul. Už věděl, co malému řekne, až ho probudí.

Ve skalní rozsedlině zavládlo ticho. Hluboké oddechování Loggrájena a mělké malého Tsadeho přerušovaly zvuky občas spadlé vody. Morous Moor neměl co dělat, jen čekat, čekat než se jeho soukmenovci probudí. Jednotlivé hmoty na které šáhnul nebo od *někudy* přines se na něj netečně dívaly. Měly určité pocit zbytečnosti jako on. Zbytečnosti, zbytečnosti, marnosti, marnosti. Bylo by nejlépe spát a spát než svůj depresivní život skončí, jo, skončit v chladu a ve tmě jako tyhle věci. Krutá chronologie bytí, ať náhodné nebo vzedmuté silami nepatrnými v mraku myšlenek, realizovaného rodícího se *čistého*. Nadstavby života *ad* generátor jáství, stopa v zasněžené krajině, která se zavěje a potom rozpustí, voda, voda z vody, živá či mrtvá, stále stejná, měnící se ve tvary skutečnosti. *Sempre* čekání, čekání, divný námel, *bábel*.

Netušil, jak dlouho přemítal nesouvislé nesmysly, když zpozorněl. Bylo slyšet šramocení. Podezření se měnilo v jistotu. Záhy uviděl, že k nim po těživě slézá dolů Gímel a za ní uzel tarokovou malou hvězdičku. S obavami sledovala mohutného spícího Velkého draka .

„Christiáne? Christiáne Moore, jsi tu?“

„Jo jsem, pojď dolů!“ Morous nechtěl věřit svým očím a snažil se zapamatovat tvary princezny. Gímel to věděla a schválně se předváděla.

„Bét, kde jsi? Pojď dolů!“ Malá hvězdička prolétla jako střela kolem starého Moora.

„Jo a kde máte tohoto chcípáka?“ ptala se v rychlosti.

Morouse Moora to zbolelo. Poprvé slyšel od cizích krutost vůči malému Tsademu. Posunkem ukázal malinké pavoučici místo pod mapou. Byla okamžitě u něj. Tsade se začal probouzet. Nemohl tak nějak rozlišit sen od skutečnosti, když najednou viděl nad sebou kmitající hvězdičku.

„Co to má na nohou, takový bačkorky?“ Moorovi se nechtělo nic vysvětlovat. „Musí to mít!“ řekl stroze. Gímel ji chtěla okřiknout, malá Bét ji předešla.

„Já si je vezmu, stejně nemůže chodit, jsou tomu mrzáčkovi k ničemu!“ a aniž čekala na pokyn nebo souhlas od princezny počala stahovat dřeváček Tsademu z nohy. Nešlo to. Smůla ztuhla a dobře držela. Tsade se už úplně probudil.

„Řekni jí, ať toho nechá, prosím!“ obrátil se na Moora, „já je potřebuju!“ vykřikl na malou Bét, až se lekla. „Nebo vzbudím svého přítele, Velkého draka a on tě sežere, to ti povídám!“ Hlavou posunul její zrak k úpatí Loggrájena. Teprve teď malá zaregistrovala obrovskou živou sochu vedle ní. Strašně se lekla a utekla pod Gímel. „Je mi to líto Morousi, chtěla jsem, že by si chvilku hráli..., když se nemůže hnout, půjdem.“ Morous Moor mlčky vyslechl toto oznámení. Malý Tsade se smutně podíval na nohy hvězdičky, které byly v neustálém napětí a potom na spícího Loggrájena, úplně nahoru a vzpomněl si, co mu řekne, aby ho potěšil. Určitě bude smutný, smutný z toho, že veškerá jeho snaha a úsilí skončilo přesně tam, kde začalo.

„Může si se mnou třeba povídat, malá Bét. Bét a Tsade, vždyť je to pěkný, že ano?“ otočil se na Morouse. „Je to pěkný Tsade,“ odpověděl Morous.

„Já si nechci hrát s mrzákem, chci od něho dřevěné hejblátka!“ zlostně odsekla zarputilá, rozmazlená a rozjívěná maličká. „Já malá princeznička a nemohoucí chcípák? Ať mi dá alespoň jednu dřevošlapku a já si ji vyzkouším!“ Při těch slovech s úžasnou hbitostí byla u něj a tahala střevíc vši silou. Morous se zamračil. Bylo teď na Gímel aby zakročila. Ta nejevila zájem.

„Nechej jej, maličká, on je opravdu potřebuje!“ zamračil se pavouk, až trochu ucukla.

„Taková blbost, na co je potřebuje, když se nikdy nezvedne.“

„Potřebuju je, abych se uzdravil!“ doplnil Moora Tsade.

„Taková blbost, to vím i já a to jsem malá, že je to blbost!“ odsekla.

„Není to blbost, říká pravdu, ale tobě to nebudeme vysvětlovat, jsi příliš arogantní a namyšlená!“ Moor věděl, že tato věta mu uzavře cestu ke Gímel, cestu, možná platonickou pěšinku.

„Mami, co to je arogantní?“ ptala se malá matky.

„Řekni jí, co je to arogantní Chriásiame!“

„Zapomeňte na to, Gímel, je dobře, že jsi se přišla na malého podívat, je hrozně sám.“

„Já nejsem sám, mám přátele, Velkého draka a Morouse, to...to je můj...táta.“

„Fuj, tak starej a škaredej, pojď pryč mami!“

„Můj táta není škaredej, je starej, to je..., ale je jen můj...můj i dobrý přítel, že Moore?“

„Ano jsem tvůj přítel.“ Odpověděl a na důkaz své důstojnosti se nahrbil.

„A táta, táta jsi můj...můj taky, vid' Morousi?“ Morous Chriásián Moor nezaváhal.

„Jsem.“ Cítil, že si ho Gímel prohlíží. „Bét, Bét, vidíš, mám tátu...opravdového tátu, je, pro mne je hezký...je *jenem* můj, to on mi naplakal dřeváčky, ty stejně nevíš, co je to plakat, vid'?”

„Tak ať mi to ukáže, zaplakej. Dělej hnuse!“

Tentokrát byla zvědavá i starší z princezen. Ačkoliv byl Morous dojat z Tsadeho nového oslovení, věděl, že žádost je nesplnitelná. Místo odpovědi lehce zakroutil hlavou. Cítil, že jeho obě srdce nebijí ve stejném rytmu, jedno bylo unavenější a odpočívalo na úkor druhého bratra.

„Opravdu mu dřeváčky pomáhají?“ přerušila tok jeho myšlenek Gímel.

„Možná, to ví ...“ nedopověděl a schválně nechal větu otevřenou do budoucnosti a tiše dodal: „Snad.“

„Bét, moje Bét, nezlob Bét, půjdeme.“ Řekla a obrátila se na Morouse.

„To je dobrý,“ řekl Chriásián Moor, zdálo se, že předběhl očekávanou omluvu. Gímel sklopila oči.

„Víš Morousi, když se mi narodila, v ten okamžik jsem viděla životy co se narodily a nejen ty, i ty co se narodí. Okamžik co byl a bude, narodilo se ze mě, taková nepochopitelná věc, co se pořád

opakuje, kus mne..., moje já a přitom není moje, řekni, co to je, ty jsi vždycky pojmenoval všechno?“

„Všchno ne, Gímel.“ Zazněla jednoduchá odpověď. Morous Moor k ní nechtěl nic dodat, podíval se na ležícího Tsadeho a na mihotavou hvězdičku, která tancovala kolem něj. Zhluboka se nadechl.

„Gímel, v divném žití je to jediné světýlko, jediný okamžik, čistá pravda, jediné... neomezené a veliké, co život dělá životem, co existuje a ještě roste, nový život.“

„Víš, Morousi, narodilo se to ze mne, ze mne čerpalo sílu a já, já mám strašný strach o to, co se ze mne oddělilo, mám strach o malou hvězdičku, když vidím malého Tsadeho, mám hrozný strach v kruté divné říši plné utrpení *Je* pro mne tím světýlkem, co svítí a ještě hřeje.“

„Bét, Bét nezlob, hele netopýr se probouzí!“ Nebyla to pravda, malá Bét stála poslušně u matky, přesto závistivě koukala na dřeváčky malého pavoučete.

Tsade koukal na ní jako na obrázek. Po chvíli zašeptal směrem k Christiánovi: „Morousi můj, dej jí prosím jednu dřevošlapku,“ a po chvíli mlčení dodal:

„Prosím.“

Pouze starý pavouk dovedl ocenit velikost srdcí malého tvora. Postavil se sám maličký pravdě a dokázal ji přijmout. To on, starý pavouk nikdy neudělal, vždy si i ve skrytu pěstoval nepatrnou naději, nepatrnou, ale naději, prostě něco, nepatrné něco, lepšího něco než nic. Beze slova přiklekl k malému a nemohl se rozhodnout kterou nohu osvobodí. Očima mu Tsade naznačil směr. Začal tahat, smůla držela moc dobře. Bylo zřejmé, to malého bolí.

„Tak dost!“ zahřměl hromový skřehotavý hlas přerývaný hněvem z výšky draka. Tvorové zkameněli, rostli do skály. Morous Moor takhle Loggrájena nikdy neznal.

„Co to má znamenat?“ řval na Gímel. „Zmizni od mých přátel nebo!“ Hrozivě zaplácal pláštěnkou, že malá Bét odlítla stranou. Gímel, strachy bez sebe popadla malou a bleskově zmizela.

„Loggu, já stejně Loggu, stejně Loggu to nefunguje, nefunguje to můj Velký draku, já, já nevím, jak ti to mám říct, jsem mrzáček....malá Bét má pravdu, můj příteli, nevím... jak ti to říci... můj Loggu...je mi to tak líto...“

Zikmund Loggrájen byl dojat. Nedal to najevo, odpověděl nadále hrozivým hlasem. „Já vím Tsade, to ještě neznamená, že si s tebou

bude dělat kdo chce to chce, dokud tady budu já a tady Moor, prostě neexistuje, aby ti někdo ublížil.“ S trochou výčitky hodil pohled po Morousovi. Christián se zastyděl. Citlivý Tsade to okamžitě postřehl. „Já sám jsem to chtěl, Loggu, chtěl jsem udělat opravdovou radost, mělo to *smysl*.“

„Jsi hodný, Tsade, dokud budeme, je pro co žít, jsi mi radostí, že jsi, je to zázrak.“ Odpověděl Zikmund tiše.

„Já to vím a potom, až vy nebudete, já, já steskem umřu, vím to, já to vím, mám vás oba moc rád,“ řekl smutně, otočil se od nich a zabodl zrak do skály, jako by se pomocí tohoto pohledu chtěl zachytit do nezvratné skutečnosti. Na skalnatý mechoklobouk padaly vločky.

„Moore?“

„Slyším tě Loggu.“

„Jak jsem se vracel od té čarodějnice, odpočíval jsem na vysokém buku, je tam kotlina akorát pro nás, je tam tepleji, tak jsem si myslel, že pro Tsadeho bylo by možná lepšíí...“

Loggrájen věděl, že musí být hodně opatrný a pečlivě volit slova. Navrhnout změnit domov, opustit vše doposud budované...bylo dřív nemyslitelné. Morous byl překvapen. Jeho staré kosti si už na vlhko zvyky a nikdy, ani ve snu nepočítaly, že budou končit jinde. On je doma, tady i kdyby *tady* nebylo vůbec nic, sotva holá skála, je toto místo, co pro něj tvoří střed pavučiny divné říše, střed jeho *jáství*. Rozhlížel se bezradně a těkavě kolem.

„Já nevím, já nevím Loggu, já nevím..., já nevím..., nevím.“ Smutně pomalinku sklápěl zrak a nakonec i hlavu. Byl unavený, utahaný na dně beznaděje, bez touhy po budoucnosti, prostě starý. Vnímavý pozorovatel si mohl všimnout, že sotva znatelně kýval hlavou ze strany na stranu. Na jednoho starého pavouka toho bylo najednou moc. Rezignoval.

Skála ho držela, držela v společenství, v nemyslitelném společenství. Měl dojem, že žil miliony a miliony let kolem jednoho místa, *íbrvére* a opět se tu i narodil a zemřel v okamžik v zapomenutém *jáství*. Vždy ho *etvas* spojovalo s tímhleťtím místem. Pokaždé biotop viděl jinýma očima, vnímal bod od kterého se *jáství* *cyklí* rozvětňuje a naopak mizí v dýmu. Slovo, skála a skála, vzpomínka, myšlenka, příbytek pro slovo, pro sílu, pro nutnost otáčení, vzájemného působení. Vše by opustil. Bylo by divné *proč*, vždyť tady nebyly předměty, prostě nic, trocha mecho trávy, trocha jemných větviček, zcela, nebo spíše úplně holé místo pouze chráněné před větrem a deštěm,

nahrnutá clona ze *ždibkem* slámy u vchodu a jeho, Moorova, letitá pavučina. Jinak vůbec nic. Byl přesvědčen, že určité živočišné místo, či sedátko ze skály bylo teplejší než kteréholiv jiné vyhřívané. Do konce si pravidelně a podvědomě sedával a lehával stále na jedem flek. Kdo ví, kdo sem přijde, pokud on kvůli Tsademu místo opustí. Nikdo nebude vědět, že tu žil pavouk s netopýrem, koho by to kdy zajímalo. A přesto, přesto cítil, že se *živbí*, včetně souřadnic zapečetí do věčnosti, neboť nebylo by smyslu *jiného*. Kdo ví. Divná říše jistě přežije bez povšimnutí, bez nepatrného života, co s ní sdílel. Proč *notabene* žít?

„Já nevím..., nevím,“ zaznělo opakovaně polohlasně.

„Bez tebe nepůjdu, příteli, já jsem myslel, že Tsademu by bylo tepleji,“ omlouval se Velký drak, „já jen...“

„Dobrý, Loggu, podívám se, určitě se podívám,“ odpověděl střízlivě Morous.

„Já chci taky se podívat, vem mě s sebou, Christiáne, prosím,“ škemral Tsade, budu se dívat z výšky, jako ty Loggu, když přilítáš, já mrzák se budu dívat z výšky, Loggu, příteli Loggrájene Zikmunde.“

„Já tě nemohu vzít, maličký, spadl by jsi mň.“ Při odpovědi se podíval na Moora.

„Já nevím, jestli tě donesu, Tsade, víš, sám se potácím a s tebou nevím, nev..., jak je to daleko?“

„Nedaleko, Christiáne, podíváme se,“ doplnil Loggrájen.

„Já nevím, nevím, Loggu, půjdu pod podmínkou, že když se budu chtít vrátit, neřekneš slovo, nebudeš mi to vyčítat.“

„Spolehni se, Christiáne, vím že máš naše místo rád, jen se podíváme.“

„Dobře, odpočinem si a půjdeme, nač odkládat. Jestli vůbec cestu s tebou zvládnou, Tsade.“

Za dlouhou chvíli po notné dávce odpočinku se vydali na cestu. Chladný sníh pálil Moora do chodidel a po navalení Tsadeho na sebe musel chvilku co chvilku pochod přerušit. Pro Loga byla vzdálenost hračkou. Překonal ji velmi lehce, ale pro jeho dva nesrovnatelně menší přátele znamenala heroický výkon. Příroda nepamatovala divné stvoření, klubko nohou, některé z nich i s okovanými dřeváčky, tvora čtyř srdcí a Velkého draka, který jej chránil mohutnou pláštěnkou. Podivný průvod v ještě podivnější říši divokých sil s novým tvorem se bořil do sněhu a zanechával vrávoravé stopy. Morous Moor cítil, že jedno z jeho srdcí nestíhá. Přestávky musely být častější,

pod tíhou Tsadeho ležel na chladné zemi víc a víc. Vždy se pomalu ohlídl tak, aby ho malý neviděl a plakal. Rozdílná cesta od dob, kdy po své stezce cestoval bezstarostně k borovici a zpátky. Znovu a znovu se zvedal a odpočíval. Cesta byla nekonečná, daleká. Malý Tsade mlčel. Nemohl se vynadávat na říši kolem něj, okolí bylo snové, krásné, nové, že byl úplně oněmělý a nemohl si dojmy nechat pro sebe.

„Moore, Moore, podívej, koukej, koukej přádně, tady a tady, ty zmrzlé proudy vody, co je táhne síla, podívej!“

„Rampouchy, Tsade!“ vysvětloval Moor a na více se nezmoh. Přál Tsademu, věděl, že cesta bude pro něj zážitek a radost na dlouhý čas a že si budou o ní dlouho povídat. Slyšel nad sebou zaplácání, což bylo znamení, že jdou správným směrem. Instinkt mu říkal, že zpátky už cestu nezvládne. Konečně byli u cíle. Na ohromném buku ručkoval Loggránen. Morous Moor spatřil i nenápadný vchod, kam směřovala Loggrájenova hlava. Bylo načase odložit náklad.

„Támhle je, támhle,“ křičel radostí pavouček, když postřehl netopýra. „Támhle je, můj Velký drak.“ Morous Moor po chvilce odpočinku sám vyšplhal za Loggem. Unaveného starého pavouka olízl.

„Nezvládnou to s ním, Loggu, sem nahoru, nemám sílu, musíme někoho zavolat.“

„Moore, uvaž ho na tětívě, zkusíme ho vytáhnout, budu si ji omotávat kolem tlamy, ty budeš přidržovat pavučinu, aby mi nesjela, pojď zkusíme to!“

„Já, já nevím...!“

„Jo příteli, jinak malý zmrzne, zkusíme...“

Z posledních sil Christán Moor slezl, aby přivázal malé pavouče, pohladil ho, vysvětlil mu co se bude dít a druhý konec omotal Loggrájenovu tlamu. Ten s ní začal kroutit a nabírat jednotlivá oka a tím pomalounky a zlehounka zvedal malého Tsadeho. Po chvíli se jim podařilo dostat Tsadeho k sobě.

„Moore, běž první!“ pobídl Zikmund svého starého přítele.

„Nevím, Zikmunde, platí pořád, že se mohou vrátit tam...“ Srdce se mu sevřelo, když chtěl říci slovo... Nakonec sebral odvahu, hlavou ukázal směr a doplnil větu, „domů!“

„Jistě, starý brachu, já nezapomínám, je na tobě, jsi...“ dovětek Morous nezaslechl.

Ponořil se do úzké štěrbině buku. Divil se, že se může tak malým otvorem netopýr prosoukat. Šel za ním. Chodba vedla dál a dál, mír-

ně stoupala a klesala až skončila v přítmi světélkujícího dómu načisto obklopeném varhany. Bylo naprosté ticho, jen sotva postřehnutelné šumění vodních kapilár. Zdálo se mu, že i on, starý morous, je najednou součástí kořenů, mohutné stavby. Uvnitř bylo znatelně tepleji, vonělo houboví. Záhy postřehl šramot. Spatřil Loggrájenovu hlavu, která se mu v tomto prostředí zdála najednou obrovitá, jak táhne nepatrného Tsadeho. Uvelebili se do kotliny a odpočívali.

„Tak co, Christiáne, jde to?“ ptal se Logg.

„Nevím...“ Koutkem oka postřehl, že mu malý Tsade visí na kusadlech, jak říká beze slov ano, ano, ano.

„Zkusíme, vid' maličký.“ Tsade, kdyby mohl, tak by povyskočil, jeho obrovská radost neznala mezí. Morousovi se udělalo zle.

„Loggu, rychle Morousovi je špatně, Loggu, Loggu!“ Křičel malý pavouček.

Netopýr se slonil nad Moorem, jemně ho vzal do zubů a nesl na podle něj nejlepší místočko k odpočinku. Položil jej a olíznul.

„To bude dobrý, Zikmunde, děkuji!“ pronesl sotva znatelně Christián Moor. „Jo dobrý, položím Tsadeho vedle tebe, bude tě ošetřovat, vid' Tsade!“ Tsade se, pokud mu to dovolil pohyb, co nejvíce přitulil k Morousovi, a zbývající, sotva s bolestí pohyblivou nožkou ho hladil.

„Tatínku, že mi neumřeš, prosím.“ Neustále ho hladil, ale Moor neodpovídal.

„Neboj se maličký, ještě neumře, nenadešel jeho čas, určitě vím, on by mi řekl, máme dohodu, je unavený, potřebuje odpočívat, Tsade, má tě moc rád, než by odešel bez rozloučení. A teď, já se vrátím pro trochu mechoví a zásoby, přežijeme spolu zimu, co říkáš Tsade?“

„Přežijeme, běž ty můj Velký draku, společně přežijeme, jak říkáš ty, a já ti věřím, Loggu, můj Loggu.“ Za chvilinku bylo slyšet tření pláštěnky o stěny průlezu. Malý Tsade, přitisknutý k starému pavoukovi teprve až teď pozoroval své okolí vědom si skutečnosti, že má spousty, spousty času. Byl to jiný domov, světélkující a přece, přesto přezevšechno cítil podobenství map skalního převisu. I jemu po něm bylo smutno. Oba usnuli.

„Morousi, mám divný pocit.“ Tsadeho oči těkali sem a tam. „Dostali jsme se dovnitř, do středu, jakobych se měl zde znovu narodit, nemáš takový pocit?“

Christián Moor se probíral. Bylo mu už trochu lépe, na lezení nebo tkaní pohodlné sítě nebylo pomyšlení. Cítil, že na dlouho bude na

tom podobně jako pavouček. Přechká období slunovratu, bude spát a spát a snít, bude-li o čem. I Loggrájen se k tomu chystal. Pár větviček na zatemování otvoru už donesl, i trochu mechotrávy a slámy, která voněla domovem skalní rozsedinly, drobet skromné potrawy. Zabední se a přechkají v zadýchaném živočišném teple, toliko rozdílném od vlhkosti a čerstvosti domova... Smutně si uvědomil, jak rychle se ho vzdal. Vrátil se k Tsadeho otázce.

„Já, já tady ještě nejsem doma, maličký, já si musím zvyknout, je to pro mne tu cizí, nesvítí sem skoro žádné světlo, ale zase je teplo. Taky slyším podivné vlnění, co je opakem sil, kdy voda, tedy slzy či kapičky stoupají proti její vůli do koruny stromů.“

„Jak vědí kudy mají jít, Morousi, jak to poznají správnou cestu?“ ptal se zvědavě Tsade.

„No, už je tak dáno v stromové říši. Na stejném místě, že jsme oba pavouci, že Loggrájen je drak a voda zná cestu. Nevím, sám tomu nerozumím. Snad u vody, že ji přitahuje světlo, světlo kotouče, světlo hvězd, či co je silnější než světlo a možná mocnější.“

„Ono by to tady bylo stejné, kdybychom nežili, vid' Christiáne?“ povzdechl si pavouček. Starý Morous chtěl okamžitě odpovědět jednoslabičným ano. Těsně před tím se zarazil. Instinkt zafungoval zpětnou vazbou. Così uvnitř říkalo, že to není pravda, že by nebylo *stejno*. Třebaže rozdílné lehoučkým žitím *nepatrna*, zanedbatelným rozdílem v silách sil, váhou, který má i nejmenší nesmyslnější život, *as* váha jáství, váha slov vyřčených do větru, dým času. Diferenciál tvořený *sol* pojmem živý, diferenciál a nadstavba hybatele, samu váhu, sám poměr, samo podobenství. Zdálky na sebe slyšel volat, znělo to blíž a blíž.

„Moore, Morousi, jsi tam?“ Konečně se probral ze svého zamyšlení, Tsade na něj neustále volal.

„Jo, jsem tady, kam bych šel.“

„Bylo by *stejno* Morousi, kdybych nebyl já, nebo ty, nebo tenhle ten buk, či náš drak, neodpověděl jsi mi ještě?“

„Víš, Tsade, já neznám odpověď na každou otázku, baže znám, nebo si myslím, že znám odpověď na pouhou hrstku smyslu ověřených otázek. Možná, že jsou odpovědi i špatné, některé z nich určitě. Odpověď i na otázku, zda by bylo jino může být jednou z nich.“ Moor odpověděl s vědomím, že pro malé pavouče je argumentace věc složitá a nedostačující.

„Pro mne by nebylo jedno, jestli existuješ, ty a Velký drak. Koho bych pak měl rád, kdo by mně ošetřoval?“

„Kdybych neexistoval, nešel by jsi se houpat na borovici...“, tise pronesl Moor. Nastalo ticho, celé jejich obydlí se trošinku chvělo před nečasem venku. Vrátil se i Loggrájen, nahnul nosem mechotrávu zpátky k vstupnímu otvoru, na znamení, že dlouhý čas budou trávit spolu s co nejmenší námahou s co nejmenším výdejem energie, s jediným cílem, přežít a přetížít váhu na stranu života, zatížit dým.

Pokračovaly dni stejným tempem, spíš dlouhá tichá noc s občasnými procitnutími. Vnitřek buku světélkoval. V jednu chvíli se dóm otřásal. Podivné světélkování se měnilo v divný svit, dóm najednou byl plný světla. Starý pavouk se rozhlížel kolem sebe a zjistil, že malý Tsade spí pod pláštěnkou. Pár přilepených dřeváček mu trčelo ven. Chtěl je vzbudit, ale úžasem oněměl. Varhany začaly hrát stejnou hudbu co doposlouchával na sítích vmezeřených hlubinách světla. A viděl kapky rosy s jiskrou uvnitř, jak prší zezdola nahoru a přitom nesmáčely nikoho z nich. Uviděl starou skalní rozsedlinu opuštěnou a prázdnou, skála se zvětrávala a praskala, drobila se v písek a prach. Viděl sebe, jak leze po těživě sítě a poslouchá a opaluje se v měsíčním svitu. Trvalo to strašně dlouho. Nakonec zpolehounka kapky deště se začaly měnit v mlhu, potom v dým a hudba utichala. Měl pocit, že ji pořád slyší v sobě. Zůstala tu světélkující kotlina a v ní tři spící tvorové.

Chtěl je hned vzbudit, posléze zaváhal. Zamejšlel se nad tím, jestli je den nebo noc. Probudí se a jim poví...

„Moore, Moore co ti je, slyšíš mne?“ Starý pavouk těžce dýchal. Slyšel hlas Loggrájena, že na něj volá, zastřen neproniknutelnou mlhou, či vatou.

„Jo slyším tě Loggu, nevidím.“ Zkusil se pohnout. Šlo to. Celé tělo ho bolelo. Před sebou, za plující čoučkou uviděl obrysy mohutné sochy a u jejího úbočí malého Tsadeho.

„Moore, Morousku můj, co je ti? Tsade se ho snažil dotknout a Morous to cítil.

„Tsade, můj malinký, Tsade, moje všechno, mám žízeň.“ Loggrájen věděl, že je zle.

„Viděl jsem světlo a myslím, že přišel můj čas, Loggu, můj dech se krátí a *zachvěli* se rozplyne jako dým.“ Povídal smutně. Kolikrát se na tuto chvíli připravoval, musela přijít, chvíle definitivního nevratného loučení, chvíle možná dlouhá celý dosavadní život, chvíle

možná neurčitelná, neměřitelná a přitom, přitom existující, jen, jen malý *tuňkatý* diferenciál. Je těžké loučit se s Tsadem a Velkým drakem, s nejbližšími. Plakal.

„Jaký čas, Zikmunde,“ zeptal se naivně Tsade. Christián Moor mu odpověděl místo něho.

„Už nebudu živý, budu jen vzpomínka. Přisuň se ke mně, já tě ještě jednou stisknu, cítíš to Tsade, cítíš, pamatuj si to Tsade, mám tě rád a... a promiň mi, odpusť mi všechno.....i ty Loggu, můj příteli, za vše ti děkuji, děkuji ti.“

„Ty nesmíš umřít, Morousku, nesmíš, než já se uzdravím, půjdeme po tvé cestě a ty, ty uslyšíš klapot mých dřeváčků a..., a budu tě poslouchat, můj Morousku, můj táto, tatínečku můj, prosím, budu tě poslouchat.“

Loggrájen, který viděl hodně umírání se snažil Tsademu v těchto chvílích pomoci a trochu zlehčit situaci. Chtěl povzbudit i Moora, cítil, že je život jeho přítele je u konce.

„Christiáne, můžu ti pomoci?“

„Prosím, Loggu, nevím jak dlouho budu komunikovat, prosím, až to bude za mnou, vem mě do zubů a leť, leť až k té mé borovici a tam nad ní udělej kroužek, zatancuj svoji *nutu* a prosím pusti mne, pusti mne a já, já poletím, poletím sám i s *váma* a splynu s krajinou pod jejím horizontem. Takové je moje přání. A postarej se tady- tady o malého, prosím, moc prosím.“

„Jo, Christiáne, udělám to, spolehni se,“odpověděl Loggrájen.

„Moore, Morousku, ...já Tsade!“ Starý pavouk slyšel jeho hlas s povzdálí, Snažil se ho ještě párkrát stisknout.

Loggrájen se skláněl na opuštěným tělem:

„Bratříčku bratře, proč jsi mne opustil.“ Jeho oči byly tak hluboké, jenže neuměly plakat. Tsade se nemohl na vzlykání. Starý Morous usnul a už se mu odpečetil pohled za horizont událostí.

„Můj Morousku, ty víš, moje hoře, přehoře. Já volám já tebe můj neblížší, neloučím se s tebou, budeš se dívat mýma očima, budeš poslouchat mýma ušima, budeš duch silný a věrný a spolu uklánět se budeme, budem spolu promlouvat, ve, co jsi mne naučil!“

Divné to společenství bylo uprostřed varhan. Nehybné do věčnosti stromu vetkané. Bylo dlouho ticho. Oba slyšeli proudící vodu vzhůru.

„Necháme si ho tady Loggu? Prosím tě Loggu!“ žadonilo pavouče. „Já ho budu pořád hladit a třeba se probudí.“

„Neprobudí, maličký, jen ve vzpomínkách, já udělám to, co jsem mu slíbil, *musím*, víš přece, že mezi přáteli se sliby vždycky plní.“ Loggrájen ho natolik znal, že to zabere. „Čím dřív to uděláme, tím lepší splníme jeho přání.“

Malý rezignoval. Logg vzal Morousovu nožku a sundal z Tsadeho. Potom bez závislosti na tom, aby zkoumal jestli je světlo nebo tma odstranil mechotrávu, vzal něžně tělíčko starého Morouse a vylétl do čerstvého chladu. Tsade hluboko dýchal. Začaly mu téct slzy, které mu stékaly až do střevíčku.

Proto mně můj, můj Morous nechtěl naučit plakat, aby, aby mne to tak nebolelo. Co já budu dělat, já se usoužím. Teprve teď si uvědomil, že Loggrájenovi neřekl, ať se brzy vrátí. Zůstal sám. Jeho myšlenky směřovaly k živému obrazu, viděl Loggrájena stoupat výš a výš, cítil, jak nechce svého přítele pustit, nechce se od něj oddělit, zase výš a výš až se jejich myšlenky spojí, až uslyší hlas Tsadeho ... se...vrátil...

Zatančil nutu, vyčerpán k smrti povolil křeče v zubech a pustil.

Lehounký pavouk padal a kolébal se jako vložka, zdálo se, že mu mával. Netopýr střemhlavým letem ho pronásledoval. On se mu vzdaloval až, až *nastal malý diferenciál*, kdy už ho neviděl. Roztáhl pláštěnku, padák doprovobeným mohutným plácnutím proudu vzduchu jej téměř ve vzduchu zahřebíkoval.

Nashledanou, bratře, přijde i moje *dlouho* a snad skončím v té naší krajině v tvé blízkosti. Udělal ještě jednou kroužek nad borovicí a letěl k buku. Za celou dobu si neuvědomil, jestli je den nebo noc. Byl to smutný návrat, nejsmutnější, co kdy zažil. Nečekala jej skalní rozsídlna se starým přítelem. Rád by to vrátil zpátky. A přece v tomto divném společenství, přece jen na něj někdo čekal, malý pavouček, tolik podobný svým vnímáním starému Morousovi, co tolik si překopíroval jeho myšlení, až se to stalo skutečností. Vrátil se a v přítmí uviděl plakat malé pavouče. Vzhledem ke jeho nemohoucnosti byl celý mokrá, slzičky naplnily i volné střevíce a stékaly dolů. Tsade k němu smutně pohlédl.

„Padal jak hvězdička, Tsade, vracel se domů...k mámě.“

„Kam domů, Loggu, *sem* ke mně se měl vrátit, já jsem jeho doma, jeho máma, tady blízko u mě je jeho doma, já nevím, nevím Loggu, co budu bez něj dělat, byl tak hodný.“ Při těch slovech chtěl zahrbat packou, jakoby ho chtěl opět a znovu Christiána nahmatat, na-

hmatat a pohladit, stejně jako kdyby starý Morous byl malý a on Tsade velký, starý a škaredý.

„Snad budeme dělat,“ opravil ho stoický netopýr s důrazem na množné číslo, mně chybí jako tobě, maličký.“ Při slovech hluboce vzdychnul.

„Žít se musí Tsade, třeba se na nás dívá.“

„Ne, ne, nemusí Loggu, já mrzák nemusím, lépe by mně bylo tam co je on, třeba jako *nicka*. Vem mně prosím Loggu, vem mě do zubů, nemusíš se bát, nic mi neuděláš, zatoč se se mnou nad borovicí, vy-leť se mnou do největší výšky, zatancuj, výš než komín, co jsi o něm vyprávěl, co podpírá oblaka, co nejvýš a potom, potom mne pust, pust mne za ním, za .....za mým tatínkem, za jeho *dvěma* srdci, co mi chybí, já nevím, já nevím..... co budeme dělat bez něj, tolik mne to bolí, víc než ty moje prokleté nohy. Udělej to pro mne, příteli, Zik-munde Loggrájene, prosím, zbav mne bolesti. I ty budeš pak svo-bodný, nebudeš se o mne starat, starat ze soucitu a třeba, třeba i Clarysa bude s tebou, kdo ví, nebudu ti na obtíž.“

Loggrájen hluboce dýchal. V světélkujícím přítmí viděl před sebou starého Morouse, viděl obrazy vzpomínek ze skalního převisu, vybavil si jeho tiché čekání každyčkou noc a pocit sounáležitosti, co jim dávala sílu na přežití, pouto obrovského přátelství. Nechtěl se smířit s tím, že najednou je konec, najednou tu není, taková hnusná nevratná pravda. Zdálo se mu, že v těchto okamžicích strašně zestárl.

„Až se uzdravíš, tak to udělám, Tsade, ale do té doby, jak jsem slíbil Moorovi se o tebe postarám, *takovéže* moje slovo a rozhodnutí.“ Řekl s důrazem na koncovku, až mladého zamrazilo. Ten poma-linku sklopil zrak na místo, kde ho Christián Moor chtěl naposledy obejmout. Vnitřek dubu opět fosforeskoval a smutek zůstával *utemo-vaný* uvnitř. Zdálo se, že neutěšený vchod produkoval proud zvuku, který tichounce opakoval ozvěnu Moorova slyšení... Malý Tsade, ale i Loggrájen pořád nemohl pochopit, že Morouse už nikdy neuvidí, ne v tuhleť kruté říši. Byl pro ně vzácný a nenahraditelný, on, malý diferenciál v tomto žití, které bylo stále nepochopitelnější a místo nabývání nějakých rozměrů se ztrácelo, ztrácelo smysl a zůstávala jen Tma, tma beze zbytku světla, tma bez jáství, bez vzpomínek, prostě nedefinovatelné nic bez prostoru, bez energie, bez napětí, bez *bez*.

Nastalo ticho, i vánek přestal hrát, děj se zastavil. Únavě se nedalo zabránit. První usnul Velký drak. Tsade se přísoukal pod jeho ochra-nu. Uvědomil si, že musí hospodařit s čase lépe než dosud. Zikmund

Loggrájen znamenal pro něj život, pokud by ho on opustil byl by konec. On neměl pak nikoho, k odejmutí a stisknutí, on musel umřít hladem a tesknotou, samoty obludných rozměrů. Koukl ještě na Morousovo místo. Uvědomoval si, jak ho bude hledat stále, když se probudí a on, on prostě nebude. Chtěl, aby se mu to co se událo pouze zdálo, aby se probudil a starý pavouk, blízký jeho srdcím, byl, byl tady, u něj, vyprávěl mu, učil jej, s ním sdílel pocity, dodával naději, alespoň malinkou a nepatrnou chvilíčku. Vždyť se chtěl uzdravit hlavně pro něho, udělat mu radost, radost, která už vyzněla..., *zbytečná*. Jeho život bude už jiný než doposud, něco mu bylo ukradeno, vzato bez náhrady.

Dlouho dlouho spali, občas se probudili. Malý Tsade neustále hledal starého Morouse. Loggrájen, dříve Tsademu vzdálenější, l pomalíčky zaplňoval místo Christiána Moora a byl vděčný.

„Zikmunde, vyprávěj mi z žití tvého společenství, třeba nějaké střípky z tvého rodu,“ žadonil malý Tsade.

„Já nejsem dobrý v povídání, Christián byl nejlepší, Tsade, nezlob se, sám jsem se svou komunitou zavěšenců rozešel, sám skutečně nevím proč.“ Odporoval Logg.

„Nevadí, Loggu, řekni mi, jaké je být netopýrem?“

„Je i není těžké, pokud se podřídíš komunitě zástupů žijících v pradávných jeskynních komínkách, kde slzy po *dlouhu* zkamení, kde záleží na síle, kterou jsou přitahovány, potom se přemění v rampouchy ze skály vyrůstající ze zdola nebo shora, nebo se setkají spolu a tvoří podobný varhany, které jsou kolem nás.“

„Slzy že můžou zkamenět, to nevěděl ani můj...,“ odmlčel se. Strašně ho bodla vzpomínka na Morouse.

„Ale věděl, Tsade, věděl, sám jsem mu o nich řekl. Pamatuji se, že mi řekl, že mi věří, že i jiná říše existuje a byl hodně zvědavý, jak vypadá.“

„A jak vypadá Zikmunde, jak?“

„No je těžký pochopit pro tebe, světlo je totiž slyšet a není vidět, slyšíš pevně daný tikot, tikot kapek, co věčně v pravidelném rytmu plácí, až nakonec zkamení. V zkamenělé říši není pomalu jiných tvorů, než nás netopýrů. I pár pavouků jsem vynímečně slyšel a to si myslím, že se tam ocitli omylem, spíš zabloudili. Neměli žádnou potravu. Zvláštní místo, skalní říše a v čistém prostředí žijí moji soukmenovci, je jich zástupy zástupů, tvoří hebký povrch stěn. Obrovské množství tvoří stádní bytost. *Nomo* je unitární a podřizuje se

celku, je *simple*. Slýchával jsem vyprávění o všem možném i tlachání nesmyslů. Až neúnosné k poslouchání. Já jsem chtěl mít ticho a samotu a věčná frekvence šumění byla jedním z mnoha důvodů, proč jsem samotář.“

„Ale Loggu, ty přece nejsi sám, máš mne a ...“, jeho zrak se zachvěl. Nemohl pochopit, že už Morous není, plíživá bolest zavrtala. Co by dal, dal za to, aby ještě chvíli, malou chvilíčku mohl být s ním. Kde se dá ukousnout pár okamžiků života a kdo je dává?

„Já vím Tsade, to je jiné, já jsem tvoje přátelství přijal dobrovolně, nenutil mne nikdo a věz, že jsem vše pořádně uvážil a dovedl bych říci i ne. Víš, my s Moorem jsme si už nemuseli nic říkat, stačil posunek. Oba jsme věděli, že přijde smrt, musí přijít a proto jsme se těšili z každého setkání, z každého návratu a když jsme se loučili, vždy jsme počítali, že to bude loučení poslední. Zůstane vzpomínka, absolutní, nehmotná. On už *as* nevidí divnou říši, nevidí nás a neslyší, co si tu říkáme, prostě není živý, *kdo* ví. Já nebýt tebe už nemám chuť žít, nevidím v tom žádný smysl, neumím se smát, neumím se radovat, nenaučil jsem se plakat, přesto, nebýt tebe Tsade, utrápil bych se a sám šel za Morousem. Jenže jsem srostlý s pláštěnkou, Tsade a vždy v posledním okamžiku ji otevřu, jsem na to srab, pouhý srab, abych ji neotevřel, je to instinkt. Divná síla, motor, který ve mně neustále běží proti mé vůli, generátor instinktů, který mi velí žij, žij, musíš žít, vždyť podívej se kolem sebe, ten kdo nežije už není, nevidí, a necítí. Ačkoliv nežije, přece je ve vzpomínkách, nejpodivnější systém v divné říši, že i neexistující život je v *myšlenkách* živém, ve vzpomínkách, v cítění. Když vzpomenu na Christiána pocítuji bezmocnost, bezmocnost nad smrtí, bezmocnost nad hledáním smyslu, proč je lepší něco než nic.“

„Já vím Velký draku, jsem malý, cítím *unitárně*“, odpověděl Tsade Loggrájenovými slovy, kterým nerozuměl.

„Období chladu je tuze dlouhé, prosím vyprávěj mi, i když to neumíš jako můj Moor, já ti rozumím, já nemohu nic *jinako* než poslouchat a naučit se dobře poslouchat. Třeba v budoucnosti já budu vyprávět o vás dvou, o úžasném přátelství. Povídej, co jsi slyšel v kolonii, v říši zkamenělé vody, v říši kapající hudby, je jiná, okouzlující, tajemná? Ach žít jinde, daleko nebo hluboko, v cizí říši, kde platí jiná zákony než v ubohé naší.“

„Víš, zákony, ty hlavní jsou všude stejné, musíš se narodit a zemřít, a mezitím bojovat, abys nezemřel. To jsou zákony života,

ostatní není podstatné. Nikdo o nich nemusí přemýšlet a filosofovat, jsou prostě dány od počátku do konce, zatkány v každé tvé části, tvého horizontu. Kolkolem je dým, co se rozplývá v údolí, vždyť to co je za chvíli není, jen věci, zůstávají a i ty se rozpadnou za chvíli a zmizí, zmizí jako dým. Další povídání, city, mluvení, je konstrukce, je nadstavba včetně bolesti a vzpomínek, slouží k tomu, abys určitým způsobem jsi utratil prostor, co je. Říkali, tak se tradují zákony v komunitě netopýrů, společenství zavěšenců. Oni zpívají neslyšitelné žalmy, sténají a modlí se.“

„Co to je modlení, Loggrájene?“ zeptal se Tsade.

„Neumím ti to vysvětlit Tsade, je to spíš prosba aby, aby...se stalo něco, třeba konkrétního, co je mimo moc říše, za hranicí horizontu událostí, třeba toho kdo se modlí, dá se říct za cokoliv dobrého..., někdy to zafunguje, někdy ne, neb horizont milost možná ždíbet prosby propustí,“ odpovídal trpělivě Velký drak a pokračoval:

„Staří z kolonie říkají, že se naše žití pohybuje v kruhu kolotoče, v šikmých cyklech a když se pomodlíš, cyklus to uslyší. I vyplnění modlitby je pro netopýra nepochopitelné, nepostřehnutelné, nečekané nebo se to vyplní jinde, jindy, v jiném dýmu, je složité porozumět, Tsade, nikdo tomu nerozumí.“

Velký drak se odmlčel. Byla tu nativní vzpomínka na život v kolonii, kde se narodil a poslouchal s celým zástupem hudbu v jeskyni. Nemusel pro svůj život lovit a zabíjet, byl v cyklu toho žití, v teple a bezpečí. Slyšel motiv, jemný šum v tikajícím tichu jeskyně, kde mocná síla ukrajovala z jádra všechny šlupky a nechávala vůči nativnímu bezbranným. Uzřel sebe, Tsadeho, bezmocného. Jeho oči byly v tu chvíli velmi hluboké a smutné, dívaly se do sebe, znovu a znovu do dlouhých tmavých očí v plachtění nad beznadějí, nad zákony, nad kterými není síly pro tak nepatrné tvory jako je on, a malý pavouček. Myšlenky mu opět v koutku oka zobrazily starého Christiána, který se houpe v proudu vzduchu. Zaostřil na Tsadeho. Malý Tsade trpělivě ležel a čekal co z Velkého draka vypadne. Když bylo *dlouho* ticho, ozval se:

„Loggu naučíš mne modlit, třeba za to, abych mohl chodit, alespoň trochu?“ Tsade v otázce zároveň zohlednil šikmé cykly, pochopil, nebo možná byl smířen, že modlitba nestačí.

Než mu Loggrájen odpověděl, ozvalo se zašramocení u vchodu. Z pod větviček a mecho trávy proniklo ostré sluneční světlo a starý rezignovaný Hastrát Íchel zahlásil:

„Život, je žrádlo a paráda,“ vyrazil opět ze sebe s pocitem vítězství, že vyčuchal a odhalil, kam se Moorova grupa v tajnosti odstěhovala. Byl jedním z těch, kdo nezaspal celé údobí chladu a mrazu, vždy s určitou pravidelností Morouse navštěvoval. Po přítmí *ouzké* chodby instinktivně se obracel na soukmenovce:

„Nespi Moore, furt jen spíš, ty nemáš žádné žrádlo, *škaredek* jsi jako placenta. Dělej ze sebou něco, Moore!“ Potom jemně dodal: „A co pavouček, jak se má, přinesl jsem mu trochu ztvrdlého medíku.“

Po chvíli, když si jeho oči přivykly šeru dómu a obrysy Velkého draka nabývaly zřetele, všiml si vzlykajícího malého pavoučka. Obrátil udiveně zrak do výšky k Loggrájenovi jako by chtěl říci či spíše ujistit se, že snad toho tolik neřekl.

„Íchel, Morous už není, není živý.“ Starší z pavouků zkameněl. Podíval se na malého Tsadeho, který *malenko* sklonil hlavu na znamení souhlasu.

„Já věděl, že když on zvedne kotvy ze skalního převisu, že se něco děje. A kde je teď?“ Loggrájen mu vykládal o jeho přání, zakroužit nad borovicí a o jeho poslední cestě.

„Morousi, ty jsi mně zase dostal, Christiáne Moore, budeš mi chybět, syčáku,“ řekl skrčenec Rezignovaný. „Těšil jsem se, že ho poškádlím, a on věděl, moc dobře věděl, na to moje poškádlení vždycky čekal, vím to.“

Bylo ticho. Íchel se obrátil k Tsademu. „Já když jsem sem šel, díval jsem se proti kotouči, jak rozehřívá sníh ve větvích a větvičkách a v kapkách průzračných pikoperlí. Viděl jsem hvězdičky padající ve dne k zemi. Mělo mne napadnout, že mi chtějí cosi říct. Když jsme byli s Moorem ještě malí, chodili jsme se na tu nádheru dívat, protože jsme nechtěli spát... Co ty tvoje dřevošlapky, netlačí tě? Je toho na tebe moc, vid', pavoučku.“ Hladil ho nožkou. Malý Tsade se nedal zastavit. Íchel byl tak podobný Moorovi.

„Loggu, jak to vidíš?“

Velký drak odpověděl:

„Slíbil jsem Moorovi, že se o něj postarám, stejně bych se postaral i bez slibu, to mi věř, Íchel!“

„Já vím, Loggu jsi dobrý, pomůžu ti, řekni,“ přesvědčivě zakončil Rezignovaný.

„Íchel!!“

„Co je Tsade?“

„Vem mě sebou ke vchodu, chtěl bych vidět na co jste se dlouho s Morousem vydrželi dívat, prosím!“

„Tsade, abys mi nespádl, klouže to!“ zaváhal Íchel a podíval se na jeho velkého ochránce. Loggrájen na znamení souhlasu nervózně přešlápl a nakonec řekl: „Zvládne to, parádo!“

Rezignovaný si naložil Tsadeho a blížil se k ostrému světlu. Malý pavouček vzhledem k dlouhému, nekontrolovanému pobytu v dutině stromu neviděl. Slyšel padající kapky. Zprvu se mu zdálo, že celý strom pláče, postupně roztávaly ledové větve, sem tam bylo slyšet drobné zapraskání, jak se uvolňovaly z jeho pevného objetí. Kontury se vyjasňovaly a on opravdu viděl vstříc slunečnímu kotouči tisíce pohybujících se mihotavek. Bylo to překrásné divadlo umocněné tím, že vyhlídka byla umístěna vysoko ve stromoví s pohledem do stříbřitého lesa, kde pódium zachytávalo střípky dopadajících hvězdiček. Tvořilo cestu, stříbrnou cestu skrz stromy do údolí. Občas bylo slyšet hřmot a cítit čas, kdesi, kde v jeho blízkosti ležel přítel a bývalý opatrovatel. Bylo zima. Cítil na sobě, že se starýmu Íchelovi chvějí končetiny, kterými jej přidržoval.

„To je krása, vid’ Íchel. A ve hvězdičkách je, je můj Morous. Je mu zima Íchel, určitě je mu zima, vid’ Íchel?“ Rezignovaný byl dojat a nebyl schopen slova.

„Tsade, on je, tam ve hvězdičkách, dole, zima už mu není, zimu cítí jen život, on už je před ním, teda jeho život je možná před ním, možná bez ždibečku, který nechal v tobě Tsade. Možná jeho *harajmá* už zase cítí teplo, ví o něm, třeba si ho ještě neuvědomuje..., ještě je zapečetěn, nebo právě v této chvíli jej otvírá.“ Na chvíli se odmlčel a vyrovnaně pokračoval: „Morous jeden, jak mi chybí ten *starý blázen, starohý*.“ Hluboce se nadechl.

„Krása, hm, stojí za ní žít a o ní vyprávět,“ řekl dospívající Tsade a Íchel na něm ihned pocítil podpis jeho učitele. S určitostí si chtěl porovnat jeho odpověď s tím, co mu říkal Morous. Paráda přemýšlela nahlas:

„Když jsem byl mladý jako ty, byl jsem přesvědčený, že ano, ale teď nevím, nevím, váhám Tsade, divné společenství v divné říši...“ A zahleděl se stříbrnou cestou do dálky, kde ležely pravděpodobně Morousovi zbytky..., nevím, zda váhy vyváží tento pohled za... nechci pojmenovat... no třeba za smrt.“

„Co je to váhy?“ zeptal se Tsade.

„No to je taková jako alegorická větvička, která drží příčně na větvi a nespadne, dokud jeden její konec nepřitáhne větší síla než druhý a přitom totožnou silou,“ vysvětloval trpělivě Íchel.

„Nerozumím, opravdu ne, stejná síla a přitom jiná, divné, zeptám se Velkého draka a když nebude vědět, zeptá se čarodějnice Clarysy.“

„On tam ještě lítá?“ zeptal se překvapeně starý pavouk. „Nelítá, ale já vím, že by tam chtěl letět, stydí se mi o ní říct, že ona ho přitahuje, má v sobě sílu, jak říkáš, obě mají stejnou sílu k sobě a přitom každý jinou, vlastně opačnou..., vlastně vidíš, vždyť oni jsou dohromady váha, jak tomu říkáš ty, váha *váhovitá*. Nedokáže, spíš nechce cit pojmenovat, je dobrý, je dobrý, můj Velký drak, mám jenom jeho, mého draka.“ Malé pavouče si posteskl.

„Mne máš taky, Tsade, nejsem Christián Moor, mám možná jeho myšlení, mnohému jsem se od něj naučil.“

„Já vím, Íchel, ty jsi se mnou nežil, nejsi mi blízký a nemáš na mě trpělivost, co měl můj Morous. Cítím, že se ti chvějí nohy.“ To řekl Tsade chladně, až to Rezignovaného zabořilo. Íchel se zadíval do padajících paprsků a tiše na omluvu řekl:

„To se o tebe bojím, Tsade, abys nespádl... *dolíu*. Pojď, půjdeme dovnitř, ještě hodně *dlouho* musí uplynout, než bude teplo, budem ještě dlouho spát.“ Mladší pavouků nic nenamítal. Opět procházel bránou do jiného světa, protože na chvíli nic neviděl. Slyšel cinkající kapky utichat, cítil ono něžné teplo z houbové varhany a Velkého draka dýchajícího uprostřed něžného domu v polospánku. Rezignovaný jej položil na mechatrávu, aby dřeváčky moc nezaklapaly a vrátil se zatemovat vstupní otvor.

„Nechceš tu zůstat s námi?“ ozval se hlas shůry sochy.

„Ted' ne, díky Loggu, možná, možná jindy. Jestli dovolíš, vezmu místo v skalní rozsedlině, jak jste byly před tím, jo Loggu? Když bys něco potřeboval, budu tam, já, já jsem zvyklý být sám, já to potřebuji být sám, draku, jsem už hodně starý..., byl bych protivný.“

„Díky Íchel, vím co myslíš, sám jsem volil co ty, když jsem opustil kolonii zavěšenců,“ řekl zcela věčně netopýr.

„Já zase přijdu, chodit budu za starým páprdou jako dřív, s parádou, než nastane správný..., odmlčel se..., dým, vid', co říkáš Tsade, je ještě dlouho, abychom se probouzeli, vid', Zikmunde Loggrájene.“

„Je ještě dlouho, Parádo, *dlouho*.“ Starý pavouk beze slova podrbal Tsadeho a opatrně se prosoukával zatemovaným otvorem tak šikovně, že dovnitř neproniklo prázdné světlo. Vnitřek buku světlokoval. Byl čas jít spát a spát, zaspát bolest, zaspát vzpomínky a rozložit je na horizontu bytí, rozprostřít jí a zapečetit. Vně buku s kořeny hadovitě vetkanými do zvětřalého výběžku zelené skály jiskry utichly a nahradil je mlžný bezpaprskovitý opar a chlad. Chladná říše sil měla převahu nad teplem drobounkých životů, jejichž ochráncem se stal stoický strom.

Polospaní, ve kterém tichounce zněla hudba varhan a světélkování stěn ohraničovalo celý prostor a za ním už nic víc, pouze teplo dvou druhů, bezvýznamných, živočišné teplo pod pláštěnkou snů a nesplněných prání. Loggrájen, když se podvědomě probouzel kontroloval Tsadeho, pohrnuł příležitostně na něj trochu mechotrávy a když plakal a sténal ze spaní, utěšoval ho. Malé pavouče často ve spaní plakalo, úplně se neprobudilo, občas nebylo k utišení. Loggrájen by ho rád vzbudil, a snažil se o to, ptal se, co ho bolí, aby mu pomohl natáhnout jeho nožičky, protože si myslel, že jsou hlavní příčinou, myšlil se.

Tsade pořád nahmatával Morouse, bolest se přelévala ze srdce do srdce, tesknota volala za hranici přítomnosti. Velký drak nevěděl co s ním, přál si, aby se nesoužil a neplakal. Byl rád, že ze svého spaní se Tsade na chvíli skutečně probudil. Předpoklad, že ho Tsade obklopí otázkama ho neklamal. Tsade ihned nastartoval:

„Loggu, Loggu, ty mně hlídáš, vid', cítil jsem i ve spaní, že mne přikrýváš, rád tě vidím a cítím, moje *horo šerpová*. Rád tě vnímám smysly, jsi moje druhé já, obrovské druhé já, Loggu, Loggu, Zikmunde Lográjene, moje, já můj p.....příteli.“

Netopýr se nemohl ubránit dojetí, obdivoval úžasnou energii, kterou měl malý pavouček při probuzení. Prostor prozářilo teplo, nebo spíše aura života, síla žití, která postupně odcházela s únavou *dlouha*. Probuzení malého tvora, divná věc o kterém nikdy nepřemýšlel, až teď, když zíral na nepatrného, malého pavoučka.

„Loggu, jak dlouho budeme muset spát, vždyť pořád spíme?“ zeptal se a rád by se protáhl, alespoň *malounko*.

„Cítím, že ještě dlouho, poznáš, až ticho bude mít zvláštní šum, jiný zvuk, jiné napětí,“ odpověděl pláštěnkář.

„Já ticho neslyším, vždyť není možné slyšet ticho, Loggu,“ filosofoval pavouček.

„Mýlíš se maličký, ticho je to jediné, co je slyšet, tak mluví tvůj i můj život, ostatní, zvuky, výkřiky, šepoty, pískání, skřehotání i čemu se říká zpívání i třeba modlení, co jsem minule vzpomínal, to jsou jeho *pseudosestry*, jsou k ničemu. Ticho je definitivita, a my netopýři o něm víme své, my slyšíme, co jiní neslyší. I horizont událostí je tichý, harmonický a vyvážený. Morous Moor byl natolik vyjímečný i citlivý, že ticho slyšel taky, on ho hledal tam, na pavučině bytí uprostřed tmy hluboko, možná vysoko či nízko, to nemám zdání. Mluvili jsme, spíše jsme to cítili, nedá se to popsat, je to něco jako *tichopodivná* síla, jedinečná, další smysl před i po.“ Zadíval se na Tsadeho. Sice poslouchal a snažil se třídit Loggrájenova slova, které doléhaly ze stran dómu. Bylo to na něj složité.

„To je dobrý Tsade, jednou pochopíš.“ Sehnul se k němu a jemně na něj dýchnul, jakoby si chtěl pofoukat malou ránu. Tsade se smutně podíval na dřevošlapky. Nečinně odpočívaly. Loggrájen tušil, že se chce zeptat, zda ještě bude chodit. Přemítal a připravoval se na odpověď.

„Mám je po Morousovi, to on mi je udělal a udělal mi je dobře i smůlou je přilepil, aby mi nespady. Budu je stále nosit, jsou ještě plné jeho slz, i když jsou suché..., jeho slzy, dobrá sůl, Loggu, já pořád cítím ty jeho kamenné slzy, je mi to líto, hrozně líto, je mi po něm smutno, smuténko, Loggu.

Já když jsem spal, byl jsem živý, přišel ke mně, hladil mně a povídal, že je se mnou, že za hranici věcí je, že nemůže pohnout ani nejmenší věcí z místa na místo, ale že slzy, které naplakal do mých dřevošlapek, že ty mi pomůžou, ochrání mne a že je jednou ucítím a ty, ty moje dřeváčky budou jako vánek, co nám hraje na varhany a ponese mne na vlnkách..., nikdy je neopustím, Loggu.“

Loggrájenovi, nebýt mladičkého hlasu opravu připadalo, že mluví starý Morous ze Tsadeho. Ve větách ho prostě uviděl. Nebylo nemožné neuvěřit, pravdivé, nedalo se bránit.

„Jo, už dříve mi starý Morous povídal, že není síly, která by v naší říši si řekla: „Přemístím beze smyslu předmět z místa na místo, třeba větvičku či lístek, není síly i ona musí ctít zákony a jednat v přirozenosti. I tobě nemůže činit zázraky, říct vstaň a uzdrav se a chod', nemůže ti vrátit utrženou nožičku. Nemůže překročit hranici nad horizontem událostí. Vždyť my ji mjíme, občas ji protneme, že se narodíme nebo zemřeme, ale mezi, mezi o chod věcí se omotáváme, jiskříme, máme teplo a trochu se o ní otíráme Tsade. *Kdo* ví,

kdyby síla měla moc změnit *diferenciálně*- to říkal starý Morous, možná, že celá skutečnost by spadla, zhroutila se do placky, do říše utopie, kde je skutečné vedle skutečného rovno neskutečným, zaměnitelným, bez pravidel, bez chaosu, bez cyklů.

Říkával Moor že mu to svěřil dědek Tomas, taky Moor a já mu nikdy neporozuměl. Ze perliček slov pletl překrásnou pavučinu, korálky deště nebo jinovatky byly životy či věčičkami, horami i vodou, hvězdami i jehličím a vše, vše dohromady tvořilo *divné*, kolem kterého se naše, jednoduché, bláznivé *snažení* otáčí.“

„Můj starý Moor hodně věděl, vid' Loggu!“ Tsade se tím přihlásil ke slovu.

„Byl, Tsade, byl, byl skromný a *cíť*a, že se schovával před každým, chtěl být sám, stejně jako já. Ne, že by totálně nenáviděl říši osminožců, život pavouka, který si sám nevybral, ale byl si vědom, že mu není dáno pochopit svoji existenci. Pokládá se trochu za zbytečného, Tsade, taková je pravda, říkal, že si dlouho myslel, že o svém životě může rozhodnout jen on sám. Přál bych si, aby nás mohl poslouchat, vědom si své hranice, hranice po smrti, před narozením, vysvětlil by nám smysl žití, třeba ho už zná, třeba ho už znal před narozením, třeba ví, že přemístit něco ve stejném okamžiku by znamenalo konec, vyrovnání vlny na rovinu zničující každé jáství i vzpomínku. *Kdo* ví Tsade, *kdo* ví co je lepší a co horší, *kdo* ví, že *muselo* být nebo *nemuselo*, on pokud se zbavil svého jáství, což je pro mě nepředstavitelné, možná, že to ví, možná...kde minulost se spojí s budoucností a pouhý život je schopný je prozářit.....“

„Hej Morousi, Morousku můj malíčký, jsi- li tady a slyšíš mne nebo mne vidíš, nebo cítíš jinými smysly, jsem tady, já a můj Velký drak, máme tě i když tě nevidíme, a jestli, jestli nás vnímáš a nemůžeš nic udělat, nebo nechceš a myslíš, že je to tak lepší a nemůžeš dát nám znamení, věř nám Morousi Moore Christiáne, že nás nic nerozdělí. Jsme částí tebe, jako ty jsi naší částí, jak před životem tak po něm. Je nám po tobě smutno. A horizont událostí nás nerozdělí.“

Bylo ticho. Dlouho bylo ticho. Vnitřek buku světélkoval a ono ticho si předávalo myšlenky, kypělo, vzdouvalo se, penetrovalo, chtělo se roztrhnout, napovídalo a hlavně, hlavně chtělo něco říct.

„Loggu?“

„Co? Jsem tady Tsade, pořád.“

„A co v kolonii zkamenělejších slz, jak jsi říkal, jak jsi tam žil, jak oni chápou, *okolko* života a smrti,“ zeptal se Tsade, kterému se do polospánku vůbec nechtělo.

„Divně.“

„Divně? To je... celý?“ nedal se odbýt.

„Uprostřed tisíců se snaží z tvorů osobitého druhu vyniknout, stát se kazatelem, poučovat a svoje myšlenky prodávat za pravdu. Co netopýr, jiný názor, tak se lišíme, až každý odpočívá hlavou dolů, aby dal najevo svoji neústupnost. Byl jsem jako oni, Tsade, úplně stejný.“

„A ty, co jsi vymyslel, proč jsi se jich vzdal?“

„No, já jsem spíš převzal, jednoduchou představu. Jak jsi byl na borovici, viděl jsi zrcadla, říká se jim rybníky. Jsou plny kapek a i pod hladinou jsou tvorové, viděl jsem je na vlastní oči, Tsade. Myslí si, že jednou jsme nad hladinou a jednou pod ní, třeba existujeme zároveň v rovnováze, a vystřídáme se a ucítíme jiný dým, jak říkáš, jinou vodu, Tsade.“

„Budu si to pamatovat, Loggu.“

„Dobře, pavoučku,“ řekl jemně a něžně Logg, „víš, stejně za *dlouho* v říši se nebude vědět, že existoval nějaký Logg, malej Tsade a Moor, že spolu žili, protože museli žít a byli si blízcí, to ... to Tsade za pár chvil nebude pravda, nezbude po nás žádná stopa, možná trochu těla coby zbyteček, zásoba pro další život před námi i po nás, pro květinku nebo travičku, třeba pro semínko velkého buku.“

„Jen, jen pavučinka z korálků slov a paprsků,“ říkával starý Morous Moor, „pavučinka z korálků slov, co utkala harajmá říše, ta zůstane ze všeho všudy, nepatrná, lehoučká jako myšlenkový splav, než paprsky odvějí ji kamsi, kamsi do utopie, či tam, co neumíme pojmenovat. Když jsem pouštěl Christiána z velké výšky, on mi to připomněl, naráz v okamžiku a já, já sem to vnitřně pochopil, neumím ti vysvětlit, vím, že je to ve mně, že mně hřeje jeho zvláštní teplo, možná řečeno světlo, které mi předal, říkal, že mi dává světlo, které on vidí. Pamatuji si, že mi říkal, že ve světle je pavučina z korálků slov, tak je to, taky na to přijdeš Tsade, uvidíš kotouč a v něm pavučinku korálků slov. V ní a v něm je ukryté tajemství, tajemství za clonou a hranicí našeho zvířecího vnímání, tajemství kumulované v pavučince bytí, proč je něco lepší než nic.“

„Hm, jsem ještě malý, jsou to na mně těžká slova, Loggrájene Zikmunde. Raději mi pověz o čarodějce Claryse. Nemůžeš na ni

zapomenout, vid'?" Malý pavouček ucítil, že Velký mocný drak, Zikmund Loggrájen, se zastyděl. Po chvíli, když se už zdálo, že vedomě přeslechl odpověď uslyšel jemný vzdech.

„Je krásná, překrásná, Tsade.“

„Proč za ní neletíš, já mít křídla, letěl bych za ní a řekl bych jí to.“

„Co bys jí řekl pavoučku?“ zeptal se naivně inženýr pláštěnky.

„Řekl bych - jsi krásná, stříbrná.“

„A co víc, co bys jí řekl Tsade, co bys očekával, že řekne nebo co by udělala?“

Tsade přemýšlel. „Tot' věru arci těžká věc, třeba aby...,“ došly mu argumenty.

„Víš, mně je pořád divný s tím zapomínáním, podstatě jí můžeš říct cokoliv, protože to ihned zapomene. Každý to tvrdí, je otázkou, jestli je to pravda. Jó, co je pravda a co ne? Zapomenout, ale opravdu zapomenout, to by byla paráda, jak říká Rezignovaný, necítil bys žádnou bolest, je to divné, vid' Tsade.“

„*Faktos* divný,“ řekl uznale komunikátor, „a přesto, přesto bys jí chtěl, třeba kdyby chtěla žít tady s *náma*?“

Velká socha snížila hlavu až těsně k němu, až cítil jeho dech. Pomalinku dvakrát za sebou sklopila oči a nemusela už nic říkat.

„Chtěl, vid' můj příteli, chtěl, co my dva sami, ty a ubohý mrzáček,“ odpověděl si Tsade sám. Loggrájen mlčel, jeho myšlenky byly ještě u krasavice. Malé pavouče mrzelo, že mu Loggrájen nic neodpověděl, chybělo mu, že mu Loggrájen nepotvrdil jeho privilegované místo. Polospánek se opět znovu připlížil.

„Loggu, myslíš, že i já, já najdu čarodějnici?“

„Myslím že jo, a třeba budeš mít větší přízeň, slyšel jsem, že tomu říkají štěstí, budeš mít větší štěstí než já, moc ti to přeju, Tsade,“ odpověděl upřímně letec.

„Kdo by měl o mně zájem, viděl jsem Bét a bylo mi hrozně, Loggu, nedal jsem to najevo, bylo mi šíleně, Morous to dobře věděl, nebýt jeho, zbláznil jsem se. Kdo by chtěl mrzáka, nikdo, když tak jen se soucitu. Já jsem rád, že tě mám Loggu, já vím, kdybych nikoho neměl, už bych nebyl, možná, že by to bylo lepší.“

„Tsade!“ Zaznělo přísně z výšky.

„Co?“

„Nezapomínej na Morouse, jsme pořád tři, dva pavouci a jeden netopýr, tak jsou utkané osudy v pavučince s korálky, tři korálky bu-

dou v paprscích sítě věčně svítit Tsade, nejsme sami a ty jsi mé druhé já.“

„Díky Loggu. Mám tě moc rád, Loggu, můj Loggu, dík Morousi, ty mně slyšíš, jsme pořád tři.“ Malé pavouče se snažilo se zbytky pohybu přiškrabat k úpatí netopýra. Loggrájen ho k sobě jemně přistrčil a zabalil do pláštěnky. Oba cítili i to nepatrné teplo, možná Morousovo objetí, oba cítili, že polospánek systematicky postupně zpomaluje tep hromady srdcí.

Malý pavouček už pouze zdálky slyšel Velkého draka říkajíc, že se ještě párkrát probudíme a bude po *dlouho*, kdy zahýří celá říše všemi barvami obrovského oblouku, co po dešti podpírá celou oblohu a už zčásti útržkovitě vnímal Zikmunda Loggrájena..., víš, když dva životy se potkají, není jeden větší a druhý menší, jen se jeden do druhého zaklíní víc a někdy méně..., a je náhoda, nebo není, *kdo* ví..., korálky navlékané na nitce pavučinky..., na horizontu..., světlo událostí, tma jej nepohltní víš, maličký..., dřeváčku...

Kdoví kolik *as dlouhel* uplynulo. Pavouček se začal definitivně probouzet, chvíli na chvíli. Ještě než se probudil, podvědomě šmátral packou. Pocit mu posléze potvrzoval skutečnost. Natahoval se, natahoval, ale v dómu bylo prázdno, pouze světélkování dubu a *tichoučkost* varhan a ždibet mecho trávy. Oči přizpůsobené od spaní nezažily žádný šok, vnímání světla bylo pozvolně, jako když se na noční obloze rozsvěcují hvězdy. Prázdno, skutečné prázdno.

„Loggu, kde jsi, spíš?“ tázal se tiše pavouček v naději, že jej ještě nevidí, že není ještě probuzený, nebo že je za ním v neotestované skulině. Lesní zimní ticho slyšelo maličkého živočicha.

„Loggu, Zikmunde Loggrájen, ozvi se mi..., Loggu,“ žadonilo stvořeníčko. Počal si plně uvědomovat, že netopýr není. Nesouvisle mu bleskla hlavou myšlenka o domově ve skalní rozsedlině. Myslel si, že netopýr s nepochopitelných důvodů se vrátil tam, odkud sem přišli.

„Loggu, můj příteli..., kde jsi ty můj Velký draku..., můj ochránče?“ Snažil se pohnout z místa, nešlo to. Potom otázku zopakoval mnohokrát za sebou. Zůstala mu holá ozvěna uprostřed dutiny. Po úplném vysílení, volání jej prostoupil dojem, že Velký drak, jeho modla, ho opustila.

„Loggu, kde jsi, ať jsi kdekoliv, jestli mne slyšíš, to jsem já, Tsade, tvůj malý Tsade, Loggu, dráčku ozvi se mi, prosím, prosím z celého svého srdce, obou najednou, prosím ozvi se mi, prosím, to jsem já

malý Tsade Loggu, tvůj přítel..., snad jediný.“ Bylo dlouho ticho. Malý pavouček napínal sluch jestli neuslyší štamot pláštěnky otírající se o varhany dómu. Nic.

„Hoře přehoře, proč, *proč jsi mne opustil*, můj příteli, co tě k tomu vedlo?“ Tsade se schoulil, co mu ochrnutí dovolovalo. Věděl, co ho čeká. Pomalé umírání bez potavy, v samotě. Hlavou se mu honila jedna jediná myšlenka- proč, proč to Loggrájen udělal, proč mu to neřekl, proč se s ním nerozloučil, mohl ho požádat, alespoň o to, co Morous Moor. Chtěl jít za ním, zakroužit nad borovicí a potom, potom padat, padat, jako vložka kolébat se sem a tam nad *zrcadlami* a spadnout, tam, tam nakonec blbé říše, blízko, *blizoučka* svého Morouska, toho, kterého přátelství mu už nikdo nevezme.

„Moore, Morousku, půjdu za tebou,“ šeptal polohlasem, „ty jsi mi říkal, ať se toho nebojím, jít po tvojí cestě až k plotu z listí, kde je zamčený malý otvor, taková malá branka. Už vím, že ji někdo otevřel, možná ty a co za ní bude už brzy uvidím, třeba úplně stejná říše, možná jiná, možná bez tebe, možná z tebou, určitě s tebou. A vrátit se nemohu, někdo ji za mnou zamkne a zapečetí a bude to tak lepší. Stejný dým, Morousku, Morousi Moore, přál bych si, abys byl, abych se tě mohl dotknout a..... a spolu by jsme našli malou skalní rozsedlinku i studenější než blbý přepych, ale laskavější. Malý pavouček začal plakat. Tak, *TAK* mu bylo líto, že ho Velký drak opustil. Naříkal a vzlykal a když už neměl slz znovu a znovu volal Loggrájena, znovu a znovu prosil, modlil se ať se vrátí, ať se s ním jenom rozloučí a potom ať si jde, v míru, bez výčitek.

Třeba by jej umluvil, ať jej vezme za Morousem, přesvědčil by ho, ať ho vezme nad borovicí a tam sám by se pustil, aby si Velký drak nevyčítal, ale co teď, co teď má dělat... Nic, plakat a vzpomínat, na to, jaké to bylo..., když se nemůže pohnout. Podíval se na svoje dřeváčky, hladil je očima, rád by si na ně šáhnul, vždyť tam, tam ještě jsou Christiánovy slzy, slzy, které ho s ním spojily do věčnosti, když ho nechťel Christián Moor naučit plakat.

„Logu, kde jsi, spíš?“ broukalo sotva slyšitelně malé pavouče. Oči, osobní charakteristika okamžiku se chvěly a zadrhávaly se na každém výstupku varhan. To nebyly už ty oči řízené bojem o přežití, měly v sobě mnohem víc, více něhy, více smutku. Jeho oči teď hledaly malou branku, malý otvor, který byl vždy zamčený a instinkt jej vracel po cestě zpátky. Měl opět pocit, že ji někdo odemýká, že bude uprostřed dubu, v dutině stromu, ale jinde než je utěsněný velký

vchod do dómu. Život pomalinku vyprchával, pan Dým a on. Malý Tsade už nevěděl, jestli je ho slyšet, když volá Velkého draka, nebo má pouze vidiny. Volal místy i Morouse a pomalinku a polehounku se zvedal a šel k malinkému otvoru, který se pootvíral.

Zdálky slyšel korálky ve snu s drobným proudem světla a ubíhajícími blikotavkami, slyšel i cítil, že k němu promlouvají a nemotorně ho hladí. Byla to Paráda, byl to Íchel, který se náhodou stavit, aby částečně zužitkoval svoji nespavost.

„Tsade, Tsade, jestli mně slyšíš..., udělej, jestli jsi ještě živej, malej, chudáku malej!“ žadonil Rezignovaný. Malé pavouče se trochu pohnulo. Íchel vyběhl otvorem na strom a vrátil se s pár vločkami, aby zvlhčil jeho slabý dech. „Zase bude dobře, jsem tady, nejsi tu sám, neboj se. Kde máš svého drakouše, je divné, že tady není.“ Tsade se pomalu dostával k sobě.

„Loggu, kde jsi, spíš? On spí Íchel, on ještě spí, i starý Morous spí a já..., já čekám, až se probudí, víš, Íchel, oni..., se probudí.“

„To je dobrý, Tsade, pomůžu ti, slibuji!“

„I on mi to slíbil, on, sám Velký drak, Zikmund Loggrájen mi to slíbil a teď spí,“ pronesl pavouček šepem.

„Tsade, Zikmund zde není, třeba potřeboval..., neříkal ti nic?“ zeptal se přímo Íchel.

„Já nevím, on zmizel, mně tady nechal, nemohu jít za Morousem, za mým Morousem, za mým jedininkým tvorem, co mne nezklamal, tolik jsem ho měl rád, já malý mrzák Tsade, on mne.“

Íchel nemohl zakrýt rozpaky.

„Jo, ten co je škaredej, protrhlá placenta,“ snažil se trochu nadlehčit situaci, „podívejme se, podívejme se na jeho následovníka.“

„To jsem škaredej jako on, Íchel?“ Předpokládaná souhlasná odpověď by byla pro něho obrovským významenáním.

„Jo, přesně ano, jsi jeho dokonalá kopie, jo jsi škaredej, *male Moore*,“ odpověděl s naprostou jistotou Íchel. „Víš Tsade, že zmizel Loggrájen a nechal tě tady, je divné, určitě se chtěl k tobě vrátit nebo se vrátí, natolik ho znám, kdoví, ve světě je život *enom* divná náhoda.“

„On už se nevrátí, je blízko Morouse,“ řekl tiše Tsade. V dutině buku se rozhostilo ticho. Íchel opatroval pavouče, upěchoval vstupní otvor, dal mu napít. Začaly problikávat bludičky na varhanách a až za hodně dlouho Íchel odpověděl.

„Nevím, nevím Tsade, možná..., budu s tebou čekat, prozatím.“

„Íchel, já, já už jsem viděl okýnko, otvor na druhou stranu, co byl pro mě a je pro mě teď zazipovaný,“ svěřoval se pavouček a na vysvětlení dodal: „Říkal mi o něm starý Morous Moor, že když dojdeme na konec cesty, že je tam vysoký plot, který nejde přelézt, je tam branka, která je pořád zamčená a jednou, jednou se otevře a záhy za námi neprodyšně zavře. Nevěděl jsem, co je to plot, Íchel, já jsem ho už viděl a poznal sám, zprvu bez branky, potom, potom se ji uviděl, okénko akorát pro mně, sotva jím lze prolézt, rovný neshrbený. Byla pootevřená, příteli.“

Starý pavouk až pochytili pochopil, co mu malý Tsade říkal, spíše co mu naznačil mladý Moor.

„Tsade, jak to myslíš, každý by se tam chtěl dostat, lépe řečeno podívat se a třeba vrátit, jenže nelze, třeba je pěkněji, než zde nebo se prostě nelze vrátit, to je zákon, zákon horizontu událostí, informační paradox, který je rozprostřený na Páter Noster.“ Íchel si teprve teď vzpomněl, že už dávno řešili otáčení kolotoče s Morousem Moorem.

„Nakouk jsem, ořel jsem se,“ řekl Tsade. Starý pavouk mu nevěřil a trochu s pochopením se na něj podíval a přece, zvědavost mu nedala a zeptal se:

„Opravdu jsi nakoukl, Tsade?“

„Ano, a dokonce jsem šel, a..., a vrátil se zpátky.“ Malé pavouče při slově šel se smutně podívalo střídavě na dřevošlapky a potom do očí starce.

„Co jsi viděl Tsade, co jsi viděl?“

„Bylo to úplně to samé jako před plotem, cesta vedle dál a potom jsi přišel ty a tak jsem se po kousku vrátil, cosi mne táhlo zpátky, bylo to tam úplně stejné, Íchel, stejná cesta, stejné teplo, stejné všechno před plotem, za plotem, *unizóno* zvukový. Morouse jsem hledal, ale neviděl, Íchel, neviděl.“ řekl smutně Tsade, „vrátil jsem se, žádná změna, holá nula.“ Íchel nechtěl věřit tomu, že by si to malý vymyslel.

„Tsade, kdybys šel dál, možná, že je dál, než hned na začátku, musel bys ho hledat, určitě byl od počátku věků.“ Starý pavouk se ho snažil utěšit.

„No já nevím, Íchel, bylo *unizóno*, přitom jiný, cestu jsem dál neznal, kam vedla, třeba až daleko, daleko, mohla končit u dalšího okna či vrátek a třeba vede do geometrické říše. Vráti se do té samé cesty. Morous mi říkal, že slyšel od dědka Tomase, že když půjdu

pořád rovně, přijdu zpátky na místo, odkud jsem vyšel, je to přece divné, jít rovně a přitom zpátky, podvědomě tuším, že to tam platí. Je rozdíl rovno a rovno, podle mne jsou dvě rovna.“

„Já, já bych ..., já zkusím Loggrájena najít, půjdu třeba...“ zarazil se, „půjdu jej najít, třeba se mu v dómu nelíbilo a spí ve staré skalní rozsedlině, nebo...nebo na mně zapomněl, či chtěl zapomenout, nebo ho krásná čarodějka natoliko začarovala, že ho přikovala k sobě a..., a můj Velký drak..., na mne zapomněl.“ Odmlčel se. Starý Íchel byl na rozpacích. Na jednu stranu by ho chtěl utěšit, na druhou, možná jeho životní úděl nebo instinkt mu říkal, že by to bylo špatně.

„Tsade, bude noc, naber trochu síly a nech běžet čas, nepokoušej věci i skutky, poplují dál i bez nás.“ Malé pavouče mu skočilo do řeči:

„Íchel, jestli prošel můj Velký drak vrátkama na druhou stranu, já nevím, nevím jak to udělám, půjdu za ním, v mém okolí není, co by mne zadrželo. Cítím, že mám trochu naděje, *diferenciál*, jak říkával Moor, možná, že se sama rozplyne v dýmu, mám naději, vyslovenou naději. A co se jednou vysloví nahlas v říši, říkával starý Morous, to už se nemůže vzít zpátky, prostě existuje a nemůže se ztratit nebo zapřít, že vysloveno nebylo. Budu lézt, budu běhat, protože když slova vyslovím, vyslovím..., může to být pravda. Moor mi říkal, že nikdo není schopen nad zákonem posunout beze smyslu i ty sebe-menší dva malé kamínky, že i ta největší síla nechce a nemůže měnit svévolně, nic beze smyslu. Já jsem *smysl*, já se jím cítím Íchel, já chci být výjimka, já chci jí prosit o přízeň, aby darovala *zdarma* výjimku nepatrnému tvoru jako jsem já, Íchel, tak je to, nijak jinak, v nepatrnosti milosti tkví moje síla..., já jsem nic.

A vrátím se domů, možná do pavoučí říše, do jiného chvástavého světa, do blbého života. I do té dutiny, kde ležím bez hnutí, kde nic není, kde můžu brouzdat se ve svých myšlenkách tam a zase zpátky, zpátky domů a málo chci, *malenko* chci, vrátit co jsem měl, dva přátele, mrtvý je a....“

Tsade byl na dně a starý pavouk to poznal. Hluboko, na okraji ne-tečného musení, *musení* žití. On sám si ho nemohl vzít nebo přemoci.

„Tsade, my to zvládnem!“

„Loggrájen mi říkal, že to zvládnem, že mne neopustí a..., a..., se nerozloučil, Íchel a proč ty Rezignovaný Hastrát, ty nemáš se mnou nic společného, ...ze soucitu?“ Pavouče se odmlčelo.

„Jestli věříš, stačí k tomu, že věříš, že máš naději, řekni nahlas:

Budu chodit, budu chodit, neboj se, budu chodit, řekni nahlas, Tsade. Řekni nahlas, řekni budu chodit a postavím a postavím nejkrásnější a nejllehčí pavučinku z hebkých povázků.“

Tsade nepřítomně koukal.

„Řekni, Tsade, i když si myslíš, že je to zbytečné, že to není pravda, prostě řekni slova, Tsade, řekni je. Mně, Morousovi Moorovi, Velkému draku, slyší tě a i oni si přejí, abys řekl svoje přání, určitě, Tsade, skuteční se.“

Odkaz na opatrovníky zabral. Tsade cítil Moorovo a Loggrájenovo teplo, jejich dotyky a pohlazení. Zprvu neslyšně, posléze opakovaně šeptal: „Já budu chodit, Moore, budu chodit s tebou a pro tebe, můj příteli, Christiáne Moore, táto, mámo. Já budu chodit a najdu našeho Velkého draka, Zikmunda Loggrájena. Mám-li snad něčemu věřit, věřím, že mne ze své vůle neopustil. Najdu ho. Postavím nádhernou pavučinku z duhových nití a v proudu světla oparu vetkám do ní korálky rosy slova nebo píseň. Budou na sebe žárlit, aby mohly zářit dohromady a jednotlivě a v každé z nich. Alespoň jedinkrát v životě udělám, něco beze smyslu.“

Tsade skončil. Překvapil sám sebe. Nepostřehl, že jeden z dřeváček se znatelně pohnul, ani Íchel si pohybu v mihotavém přítmí bludiček nevšiml.

„Víš Tsade, proč jsem se navrátil zpátky, za branku? Pro *stejno*? Co by pro mne znamenalo *etvas* žít, proč, nepatrný důvod. Život, recyklovaný za sebou, nebo, nebo ne, nebo ho vylepšovat, nebo dostat šanci jej vylepšit podle cíle či šablony, co by *pseudodobro*, podle utopie a kritérií. *Kdo* ví, co je dobře, dobro, nebo špatně či *špatno*. Znovu se setkávat jako oběžnice s novými otevřenými řády, narodit se *co*, před dýmem nebo po něm, mít výběr ze smyslů, žít s bolestí nebo ne, zdokonalovat, budovat a stavět život, *ejkde* to skončí, kde jsou hranice, rodit a narodit se do unitárního *jsoucna* dřív nebo o to *dýl*, o kousek ohryzku diferenciálu, říkal starý Morous Moor. Co řeší, může řešit a proč je lepší- nic než něco.

Není lepší neexistovat, rezignovat na prázdno, co neexistovalo, *ni* slovo, *ni* cit, *ni* imaginární obraz, *ni praostor* čas, *ni* artefakt bez náboje. Toť Clarysa, zapomenutá kráska, z části, z části neexistence a z části jáství. Proč se vracet zpátky, pavoučku, zazpívat zoufalou píseň, abych bezbřehu, bezcílně a bez efektu přemýšlel byt' nad tím, co leží vně mě, abych si vytyčkoval hranice nebo je přijal a potom

snažil se je za každou cenu, je i sám sebe, porazit. Porazit sebe a porazit hloupý život.

Vracet se zpátky, proč, pro svědectví o tom co je na druhé... straně, za brankou na pahorku horizontu podivného chvění kolem dvou stran jednoho lístku. Ne nadarmo mi říkají Rezignovaný. Já říkám, že život je jen žrádlo a paráda, žrádlo co nutnost a paráda k zapomnění nad krutým osudem všeho živého, nad *totálku* rozpadu a hniloby. Mělo by být obráceně, Tsade, prvně by měla být smrt a potom život a mělo, mělo by končit narozením, narozením, či zrozením, tak by mělo být chudáčku Tsade, prvně smrt a potom život, to by bylo žrádlo, Tsade, byla by paráda, prvně dým a potom oheň, prvně slzy a potom přátelství, prvně loučení a teprve potom..., shledání.... Jak když jdeš pořád rovně.“ Íchelovi došlo rovnání, porovnání nedovedl pojmenovat, proto se odmlčel. Po chvilce, když Tsade nic neříkal doplnil:

„Tak je, Tsade, tak je... to, divná, zblblá pavoučí říše!“

Po čase se Tsade probudil sám, Íchel už dávno odešel, nechal mu jít. Tsade měl však pocit, spíše byl přesvědčen, že se vrátí na rozdíl od Loggrájena. Probuzení bylo trochu jiné. Rozhlížel se kolem sebe, oči přivyklé šeru ostřily kontury varhan. Íchel utěšnil vstupní otvor dokonale, neproniknul sem sebemenší paprsek světla dne i noci. V dutině stromu nebyla tma. Varhany podle svého zvyku světélkovaly a ačkoliv proudění vzduchu bylo minimální, zpívaly píseň, jejíž melodii už slyšel, Nemohl si vzpomenout kde. Byl sám, sám uprostřed dutiny buku.

„Kdo ví, jak je venku?“ pomyslí si. Byl překvapený sám sebou, svou náladou, vždyť bez pomoci Íchel by byl odsouzen k pomalé smrti hladem. Uvědomoval si, že plíživý smutek pomalu přijde, přijde zoufalství a bolest, a jeho konec mu bude vysvobozením z těla, z hrozných nezvratných pák. Jakoby se jim vysmíval, že zůstanou nehybné i potom, tady, v divné pavoučí říši, či netopýří říši, či říši plné bolesti a násilí v boji o život, v boji o přežití, o život instinktivně co nejdelší.“

„Jo, Tsade,“ říkal si nahlas sám pro sebe, „Tsade, hle taková je říše nenaparádovaná.“

Pořád se kolem sebe rozhlížel. Měl pocit, že tu není sám. „Kdo jsi nebo co jsi?“ vyhrkl ze sebe. Bylo ticho, dlouhé ticho. Nic. Nikdo tam nebyl. A hudba zesilovala, možná zdání nebo podvědomé přání, *ta* hudba *tu* byla, důvěrná, hudba co v mihotavkách vycházela

z ostění z živých varhan, hudba, co modelovala ve světýlkách čísi řeč nebo sdělení.

„Kdo, jsi, nebo co jsi?“ zopakoval Tsade. Bylo ticho. „Morousi, jsi to ty Morousi, chceš se mnou mluvit? Já chci s tebou mluvit Morousi můj!“ Pavouče mělo opět na krajíčku. Bylo ticho. Přece. V mlze si začal vzpomínat. Ano jistě, hudba, přece hudba, šum, co poslouchali s Moorem na jeho pavučině z hluboko mezi hvězdami, ano. V okamžik po celém vnitřku dómu se rozsvítily i černé hvězdy a bylo světlo, stejné světlo, jako viděl Christián Moor, než se dokolébá padající ve větru pod borovicí, nad zrcadly. Tsade levitoval, nevěděl jestli spí či bdí, byl sám. Světlo utichalo, jeho vrčení přestávalo až ve stěnách, které pomalinku pohasínalo a opět problikávalo mihotavkami varhan.

„Nevím co jsi, síla nebo tvor, prosím veď mé kroky po říši, prosím,“ zašeptal. Potom sklesle se vrátil do sebe.

Sen, je to sen?

Skromně, nepatrný tvor setřásal ze sebe naděje, které se mu dochovaly. Rád by sklonil hlavu, ale nešlo to. Sám nevěděl proč, najednou si připadal sobě příšerně dospělý.

Podíval se kolem sebe. Hudba přestala znít, slyšel svoje dýchání a občas lehounký šramot nebo praskání, pnutí buku, slyšel vodní pumpy a čerpadla stromu, co ji tlačí do koruny.

S uhasínající hudbou se dělo cosi podivného. Pocítil brnění kůže ve třech dřevošlapkách. Zvedl jednu z nich, aby se podíval co to je. Prohlížel si zvednutou nohu, byla to samozřejmost. Zvedl i druhou a třetí. Cítil zkamenělé slzy a zkamenělé nohy ožívat. Pokoušel se postavit. Zprvu to nešlo, padal na jednu i druhou stranu, pomáhal si zchromlou nožkou i ostatními nevládanými nohami tak zuřivě, až..., až zůstal stát, spíš vibrovat na třech a půl nohách, na čtyřech nohách. Rozhlížel se kolem sebe, jestli ho někdo vidí, jestli je to skutečně on. Podivný pavoučí řev či skřek se rozlehl nad celým prostorem stromu, nad mlčíví krajinou.

„To jsi byl ty, Morousi Moore, ty vidíš, že vidíš nebo cítíš, ty jsi mi dárce a ochránce, já..., já stojím, Morousku můj, já stojím!“ Báł se položit zpátky do pelíšku z mechatrávy, aby to nebylo naposledy, aby to nebyl sen, co jsi zvedl.

„Já stojím, Morousi, stojím, v nahaté říši mezi horizontem bytí na kolotoči z dřevošlapek.“ Jeho dvě srdce se předháněly. Chtěly se rozletět, někomu říct- chodím. Chtěl, aby ho někdo živý slyšel a vi-

děl, jeho dvě srdce tloukly o závod, silněji a rychleji a..., až po dlouhé chvíli se ztišily. Bylo *dlouho* ticho. Až posléze se pokorně a nahlas ozvalo z dutiny stromu slovo které naplnilo celou říši:

„*Děkuju.*“

Dorozen, dodělán se postupně zvedal a ulehával, postupně poma-linku cítil tání v dřevošlapkách, až natolik silný nastal čas, kdy hodlal odkrýt zatemovaný otvor a podívat se *ven*. Pořád si připomínal mrzácké ležení, nikdy nezapomněl na tu beznaděj a bezmocnost. Naučil se uvnitř buku chodit, jestli se dá říct, tři nožky měl skoro zdravé, čtvrtou šlo použít zčásti, zbylé *musel* nosit sebou, nebo je tahal za sebou. Mnohokrát se ještě potom ozvalo z buku ono děkuji než nastal čas odtemování otvoru. Íchel se po celou dlouhou dobu neobjevil. Malý pavouček se neměl s kým o radost podělit, jen s varhanami.

Polehounku odklízal a nadzvedával stébla trávy a suchého mechu. Cítil čerstvý vzduch a paprsky světla dopadající dovnitř. S velikostí otvoru zjistil, že se noc ustupuje dni, že je chladno a kolem vlhkost, mlha a tání. Konečně stanul v otvoru dutiny vysoko nad zemí na vlhké kůře, která slyšela klapot jeho končetin. Zdálo se mu, že mu celá říše najednou patří, že ho musí každé *jevstvo*, ať živé či neživé poslouchat. On je vládcem dýmu, *harajmá*. Zbytky sněhu ohraničovaly pod ním ostrůvky mezi spadným listím. Nikde podezřelý pohyb, pouze malinké chvění buku a vůně, ano jeho vůně, kterou najednou opět cítil, vůni dómu, vůni starého Morouse vůni Velkého draka, vůni čoudu. Ejhle *nuova vita*.

Já musím najít Velkého draka- zableskla mu myšlenka nenaplněného slibu. Spustím se dolů, rozhodně nebudu čekat *dlouho*. Vlezl dovnitř, posílil se a zatemoval otvor zvenku. Dolů se spustil bez problémů. Vracel se cestou, kterou viděl vzhůru nohama, když ho Morous s drakem vytahoval. Přitahovala a řídila ho síla starého domova, rozsedlina pod skalním mechokloboukem. Cesta byla úžasná. Nemohl se vynadávat na tvary a křivky, *divné*. Opojen z vlastního, omezeného pohybu, urousán vodou se přibližoval do míst důvěrně mu okoukaných.

Nohy mu samy běžely. Uviděl sochu, Velkého draka, majestátně stojícího na svém místě.

„Loggu, ty můj malý dráčku, Zikmunde Loggrájene, příteli, věř mi to jsem já Tsade!“ křičel a popadal dech. Hrnul se k úpatí svého ochránce v domnění že spal. Zikmund Loggrájen mu neodpovídal.

„Loggu, Loggu, to jsem já, tvé malé pavouče, malý Tsade! Vzbud se! Loggrájen neodpovídal. Loggu, draku, chodím, dívej se,“ řekl tiše s hrdostí Tsade.

Až teď si dospělák všiml poraněného křídla. Logg, s hlavou svěšenou v pláštěnce nespál. Byl studený a zmrzlý. Tsademu to začalo docházet. Jeho přítel, Velký drak Zikmund Loggrájen byl mrtvý. Trvalo ještě dlouho, než si malý Tsade plně uvědomil ubohou, krutou realitu.

Proto za ním nepřišel, proto..., malý Logg..., sháněl mu potravu a ....

„Ty jsi mne neopustil, a přece, přece jsi mne opustil, můj malý dráčku.“ Tsade naříkal. Zikmund Loggrájen, jeho přítel mu neodpovídal. Všiml si rýhy, jak se netopýr drápal na své místo, protože dál už nemohl.

„Já jsem měl zemřít, ne ty, můj draku, já, když teď chodím a ty to nevidíš. Co je to zač, za krutost, co mi dalo sílu chodit, jen abych našel tebe?“ Nohy se mu podlomily a on opět upadl na krunýř a plakal. Bolest v obou srdcích v nepatrném tvorů neznala mezí.

„Tak, teď je řada na mně, přátelé, půjdu, půjdu za váma.“ Dostal nový impuls, zbláznil se, nohy se mu počaly vařit v dřevěšlapkách plných slz. Věděl co má udělat. *Dlouho*, Loggrájenovo *dlouho* bylo, co se loučil s ním, hladil ho a nakonec sundal jeden dřeváček z nemohoucí nožičky a plný slz je zastrčil pod netopýrovu pláštěnku. Naposledy ho pohladil a vydal se na cestu, do středu cest, přesně do půlky začátku a konce všech směrů.

Moorova cesta, cesta co kdysi ráno co ráno absolvoval, aby se mohl vykoupat v kyslíkovém prostoru a létat pod borovicí mu naplňovala osud. Malý Tsade si všímal každé Moorovy sebemenší práce, maličkostí, umných uzlů, provazů a podchodů, vlezů i jemných detailů jeho práce. Tak mu najednou bylo líto, že jeho práce zde zůstane bez užitku, že nikdo kromě něj neví, co vykonal jemu vzácný tvor, jeho přítel a táta. Však mu nesl vzkaz, vzkaz od Loggrájen, vzkaz o kterém už Moor věděl. Na úpatí staré borovice se zastavil. Čekala ho poslední cesta vzhůru. Drápal se ze všech sil.

„Za chvíli vás už vy nepotřebné nohy nebudu potřebovat, až ...až..., tam budu mít nový, možná....“ S jejich nákladem šplhal vzhůru. Posmíval se mrtvým nohám. Na dobře známé větvi visel dlouhý hedvábný provazec se sekvencemi korálek. První sekvence slov v této divné říši, která kdy byla s obrovskou milostí řečena.

Rozhodl se, že po nich sešplhá dólu a rozhoupe se a bude ..., lítat. Vznášel se, byl Moorem a potom, potom Zikmundem, bez připoutání. *Malená* vločka po konejšivém dohoupání dopadala do náručí Moora. I vyslovil veliké přání: „Jen blízko vás dvou, blizoučko, prosím.“

Pod ním se ozval obrovský hřmot a z něho vycházející Dým, který mu zavoněl a pomalinku, zlehounka roztával nad krajinou. Znamení, byl čas. Konejšivý čas, který trpělivě čekal, aby ho vzal do svých háčků, *brdlikání*. Rozhlídl se kolem sebe a sestupoval po laně ještě níž, hlouběji dolů, dolů na samý konec. Tětiva se třásla a vibrovala. Kapky vody z něj umývaly veškerou slanost, vzpomínky, radosti, bolesti i stesky. Zavěšený předmět se s prodlužující se délkou zakmital. On sám tomu pomáhal, létal nad propastí, ve které pod sebou viděl dým a grál mlhy, vydával sám pro sebe nesrozumitelné zvuky, létal a vznášel se jako *starý blázen*, zapomněl na nefunkční nohy, zapomněl na přiblblou nenáviděnou říši. Chtěl za teplem, za Loggrájenem, za Moorem. Hrál ho pocit, že za chvíli, za chvíli budou na tom všichni tři stejně. Opouštěly jej síly.

Přátelé, letím za *váma*. Ještě jednou se zhoupl, a když kyvadlo bylo v úvratí se pustil. Najednou je uviděl, oba dva, ve skalní rozsedlině, odpočívající, jak k nim přišel, jak ho učili a chodili na procházku, opatrovali jej. Byl voňavý, volný, lehounký, pírkó či sněhová vložka s dřeváčky na koncích. Dřeváčky se stávaly lehounkými, že jí spíš nadnášely než tížily. Usínal a snil, přivíral oči. Letěl nekonečně dlouho, když ucítil náraz a sevření. Bylo to jiné než když se přibližoval k dvírkám horizontu bytí, zabořilo to. Proč? Po chvíli otevřel oči.

Viděl nad sebou pláštěnku netopýra, který se nad ním sklání a pokládá ho něžně do mechu. Zvedl oči a v ušlechtilých obryscích poznal netopýří samici. Byla to Clarysa, čarodějka, Clarysa Loggrájen. Obrovské světloplaché oči, hluboké, že se v nich zrcadlila celá obloha na něj hleděly s tou největší přisností. Byla v nich otázka a zároveň pokárání. Měl úplně jasno, že to nebyla náhoda.

„Uf, Tsade, tvůj netopýr mne prosil a žádonil o pomoc a ty...“, „nedokončila odpověď“ a podívala se na dřevošlapky. Musela z nich cítit vůni, něco jako bolest *nerosten*, neboť odvrátila hlavu na druhou stranu. Podívala se na pavouče.

„Ubohý pavoučku,“ vzala ho a pootevřela pláštěnku a přikryla ho, aby ho zahřála. Ty jsi chtěl jít za Morousem, vid’!“

„Jak to víš?“ ozvalo se zezdola.

„To není důležité, vídávala jsem ho tady se houpat., vím, že už je za horizontem, borovice mi to řekla, svěřoval se jí..., ze vším.“ Tsade nezaregistroval, že by mu mělo být nepřírozené, aby strom mluvil s netopýrem.

„Jo, a i Můj Velký drak, Zikmund Loggrájen, no ten z tvého druhu, ze společenství zavěšenců, zmrzlý je ve skalní rozsedlině, můj dráček....“ Hovořil tiše zřetelně rezignovaně.

„Zikmund Loggrájen,“ opakovala si Clarysa, „toho já neznám, ani jsem ho neznala.“ Rázem zapomněla, kdo ji žádonil o pomoc.

Tsademu dělalo dobře samičí teplo. Překrásně snová čarodějka mu vlévala tání do zbytků a konečků, očistila mu svým teplem zotavující se tělo. Zdaleka bylo tušení zakonzervované chuti ještě, ještě chvilku malinkou žít.

Adolescent Tsade tyto představy okamžitě zmrazil. Vylezl z konejšivého tepla a obrátil oči na Clarysu..

„Můžeš mi pomoci?“

„Možná ano, možná ne,“ odpověděla vyhýbavě.

„Já, já bych tě prosil, abys mne vzala opět jako před chvilkou a vynesla co nejvýš by jsi mohla tam, vysoko nad borovici a upustila mne, malinkou větvičku. I to udělal Loggrájen z Morousem, půjdu s ním, a vedle něho, prosím moc, já chci za nima, Velká čarodějnice, prosím.“

Clarysa mu to nerozmlouvala. Uchopila ho do zoubku a letěla. Tsade cítil její dech zvyšující frekvenci. Letěli výš a výš, až nad mlhu. Kotouč osvětloval kyslíkovou oblohu a pod ní, obrovský grál naplněný fraktátem mlhy. Znatelně pokývala hlavou.

„Děkuji, děkuji...,“ zaznělo a Tsade viděl, že se mu vzdaluje. Nezavíral oči. Na rozdíl od prvního letu se mu zdálo, že všechno bylo moc krátké. Svistot a mlha a střih....

Hladina jej houpala a smáčela, byla mu hrozná zima. Probíral se na rozhraní vody, tedy potoka či řeky, který jej unášel neznámo do údolí. Přilepené dřevošlapky do držely nad vodou. Nemohl se ponořit, nemohl se utopit. Vylezl na lístek plující po potoce a v tání slyšel hlas Clarysy, když se s ním loučila. „Tsade ty nejsi ten, co odemyká branku, *kdo* ví..., kolik....“ Clarysa to určitě věděla, znala kdy a kde má pustit, *tohohle* nedůležitého tvora s nepatrným životem.

Prostor je vyplněný ještě bytím, ona to cítila.

Ale proč, proč on a tady, když o to nestojí?

Tsade vodu pohromadě nikdy neviděl. Mocná kvanta proudících kapek vody a jejich vzájemné tření a objímání ubíhajících břehů, obrovská rychlost, víry a veřeje, šustění vody hučení a bublání – *voda zázraků*. Povídala si, možná zpívala. Šok a opojení ve *skrutu* události z nehybnosti do letů a rychlosti. Stříbrné kaskády, ohlušující hřmot vodopádů, obraz něžnosti a heroické síly.

Voda směřovala do středu, do proudu nebo možná do úst obrovského žíznivého pavouka. Nemohl pochopit, kde se spousta vod pořád bere. Cítil, že v tom šumění, brblání, brdlikání, vírech a vlnkách, kaskádách, je systém, že lze vodu nazdvihnout kameny s lesklými šupinkami, usměrnit koryty z písku a skal.

Obdivoval obrovské mosty z padlých větvoví a nad nimi tyčící se vysoké stromy a skalisky, trčící uschlé stvoły vysokých trav s *řezivými* úzkými listy. Proud byl podobný Moorově budované borovicové cestě. Rychlost, úžasná rychlost a opojení z ní. Byl součástí husté vody, živé vody omývající dřeváčky. *Vodová* říše, vybroušená, nová. Ano, hudba z proudu vod, no přece hudba, ta byla podobná oné, co poslouchal ve vyjímečných slyšeních tmách z klenby, hluboko mezi hvězdami se starým Morousem, podobná nesrozumitelným systémům, které odhadoval, cosi tajemně velikého, co přesahuje přesáhnutelné. Nenápadný a jemný zvuk ve skutečnosti hřmějící, brblající a monotónní rytmus s drobnými úchylkami, *diferenciály cyklů*. Byť s trvalou nekompromisní změnou, pokud se v proudu pohnul i kámen a proud vod *neb* života si našel jiný směr, začal znovu a znovu budovat, stavět, vymývat, čistit a vyvíjet..., a přitom si hrál, i paraelně zahrál další skicu, další píseň k potěše své nebo okolí. Dával najevo, že prostě je, že existuje, že je nezničitelný, že i mrtvá hmota se může přeměnit v živou a opět se brousit, čistit a hledat další cesty, možná dobré a možná zlé, zásadně *jiné*, nové i *nenové*. Takto vnímal Tsade volné vody, radikály *vlkoví* čerstvého vzduchu a vlhkost v něm, spojitost mezi vodou, vodou penetrovanou i v něm zakřivenou a zkříženou. Šum v ní pojily myšlenky. Slzy byly malým diferenciálem síly, která chtěla, aby vodstvo tvořilo jeden, jediný celek, spolykající zákony hladu po přežití. Sjížděl tunelem do potoční říše. Vybavil se mu i obraz odevřených vrátek. Přišlo mu i na mysl Loggrájenovo povídání o zrcadlení vod. Voda byla plná síly, plná života, přesně podle Zikmundova vyprávění.

Chlad, zmrzlé krápníky a splavy lemovaly břehy, připomínaly varhany v bukové seknici a byly předzvěstí zkamenělých slz. Dlouho,

dlouho plul zachycen na listovém šífu kaňonem potoční říše. Uvědomil si neexistenci cesty zpátky. Už, už by netrefil do skalní rozsedliny, do světélkujícího dómu. Při pomýšlení mu bylo smutno, viděl před sebou netopýra i Christiána. Chtěl jít za nima, tolik mu chybí, nyní. Posléze se počal vor točit dokolečka a střídavě zajíždět pod břeh a do proudu. Měl pocit, že to je právě to místo, kde má vystoupit, voda mu brebentila dokola: „Tsade, musíš vystoupit, já už jsem udělala, co jsem musela, jsem tvoje....“

Ach, tak zde možná skončilo Morousovo kolébání, zde je přímka mezi Loggrájenem a Morousem na které se teď pohybují, od jednoho k druhému. Zadrápl se na strop podezřelého břehu. Sám.

Tsade usychal a odpočíval pod břehem. Zespod břehu uviděl mulu obrovského zvířete, tisíckrát většího než Logg, sající obrovská kvanta kapek. Ozval se hlad. Neměl zásoby, spoléhal, že po letu se ocitne na druhé straně, kde nebude potřebovat jíst. Zima byla násobená vlhkem a chladem. Pokud chtěl žít, musel něco najít, ale co, v chladu nijaký drobný živočich nelítal, vše bylo zalezlé. I kdyby postavil pavučinu, nedovedl by zabít nebo nechat zvolna umírat. Byl na to předurčen, proč, to nechápal, obdobně jako Morous Moor, ech, kde je mu konec.

Je blízko, blizoučko, třeba spadl do vody. Kde končí proud? Kdyby tu byli jeho přátelé, určitě by mu otázky zodpověděli.

„Musím si najít místo a trochu jídla,“ řekl si nahlas. Musel se vydat na cestu. Kam má jít a proč. „Vodo, vodo, řekni mi kam mám jít?“

Voda mu šeptala brumlala a odpovídala. On jí nerozuměl. Přece se vydal na cestu. Polezu na kopec ke stromům, třeba, třeba tam bude skrýš. Opět pocítil zimu a hlad. Potom půjde hledat Morouse třeba proto, aby ho mohl přikrýt mechotrávou, on jej vždycky přikryl, když mu bylo zima.

Polodospělý pavouček Tsade se ocitnul úplně sám s obnaženým žitím, holý, holý s dřevošlapkami na nohou uprostřed nové neznámé říše. Šeřilo se. Pichlavé, houbovitě mrhlení se vmíchávalo do poryvů *větrna*. Bylo *cizo*, vlhko a nevlídno. Kompasem mu byl hukot proudů vody. Ze dvou možností si Tsade vybral tu, co vedla nahoru, do příkrého skalnatého svahu, v naději, že najde zelenkavou skalní rozsedlinu, nebo že jí vyčmuchá podle zetlelého jehličí, nebo stromů... Do cesty se mu připletl starý útržek pavučiny. Znamením, že entá nová říše je obyvatelná podobnými živočichy.

Šepotání a bublání se mísilo s klapáním dřevošlapek a tlukotem obou zadýchaných srdcí. Snaha vyznívala naprázdno. Našel pár větviček a trochu mechotrávy. Po jejich odkrytí zde byla holá, příkrá skála, sotva vhodná na přikrytí. Korunami blízké chlupaté borovice čuměly zavěšené první hvězdy. Zastavil se. I v chladu slyšel růst kořeny stromů, viděl je plazit se hlínou až na samý skalní povrch. I ony se snažily bojovat se skálou. Velký osvětlovač stříhal ledové světlo do plastické mozaiky řídkého, okrajového lesa z boroviny. Se zbytky sil vylezl na jedno z obnažených skalisek, rozhlédl se po vhodném stromu. Místo na ně se však díval směrem nahoru, na viditelnou půlku noční oblohy. Pozoroval jí a byl u vytržení. Hledal podvědomě stín Loggrájenovy pláštěnky, téčko, hledal tajuplné vyprávění o padajících hvězdách, které si po věky v jeskynních komínkách předávaly kolonie netopýrů. Loggrájen věděl o každé kresbě na noční obloze, o tom, zda nosí naději nebo smutek a zklamání.

Tsade si sáhl až na práh nemocných kostí. Uvědomil si, že je hrozně sám. Žil nyní jenom z instinktů, jež mu velely přežít i bezdůvodně. Chtěl zakousnout samotu vzpomínkou. Co tomu říkáš teď, Morousi Moore, co bys tomu řekl? Jsem ti blízko. Koukal se na dorůstající měsíc a pomalu se vzdával. V beznaději se schoulil do skrčence, že z něj byly vidět pouze oči plné chladných paprsků bludiček a i ony pohasínaly pod *pahýly noci*. Ukazovaly mu cestu po dráze mezi Loggrájenem a Moorem.

Mohutný houbovitý mlžný *větr* ho povalil a malý pavouček padal, spíš se kutálel ze skály, přitahován kaskádami bublajících vod. Svah jej otloukal ze všech stran, ale on necítil bolest. Ba naopak, zdálo se mu, že ho chránily Loggrájenova křídla či pláštěnka, světelné nitky nebo přímký mezi Moorem a Loggrájenem upletené v tajemné, neviditelné, věčné, v pružné síti. Na okamžik postřehl, že padá do kořenů vyvráceného stromu. Procitl. Měl pocit, že dunění vod je nad ním. Vody odděloval skalní masiv. Podobalo se slyšení jeho srdcí. V *kořenách* bylo teplo, vůně smůly a tlejícího jehličí, připomínka druhého domova, *útulno*. Hladový a vyčerpaný pomalu a odevzdaně zavíral oči, bez instinktů s obrovskou únavou, rezignoval. Bylo mu *egál* jestli se ještě probudí nebo ne. Snít a odejít tam, kam šli jeho dva přátelé, nic víc. Spal hrozně dlouho.

Zdálky slyšel nad sebou dva hlasy.

„Co jsi to našla?“ ptal se jeden mladý samičí hlas druhého.

„Něco tady leží, spíš někdo, má to divné nohy s kuličkami.“

„Počkej, jo, jo to je moucha.“

„Copak moucha, ta na všechno *sere*,“ konstatovala naučenou frází mladá pavoučice ve snaze se zviditelnit a zaperlit.

„No ne, je to pavouk, jiný druh,“ odpověděla udiveně druhá.

„Nesežerem ho, to je mrzák, podívej, mrzáci se nežerou,“ ukazovala na nepřírozeně skroucené dvě nohy.

„Šáhni na něj, je ještě teplej? Nebo studenej?“ Při těch slovech se ho dotkly.

„Podívej se, je ještě teplej, je hrozně škaredej, hnusnej, s ním bych se nechtěla *honit*, nebo si s ním hrát. Půjdem pryč, ať si klidně chcípne, mrzák škaredej, nebude ho škoda.“ Zesláblý Tsade otevřel oči.

„Hele, poslouchá nás!“ překřikovala jedna druhou.

„Čípak jsi ty, ty nejsi odsud, neznáme tě, máš vůbec jméno?“ zeptala se *ta*, co se zdála Tsademu hodnější.

„Tsade.“ Odpověděl polohlasně.

„Divné jméno, my máme každá alespoň tři, jsme starší než ty.“ Tsademu dělala dobře jejich přítomnost, konečně po dlouhé době slyšel hlas.

„Mé jméno..., mé jméno,“ zarazil se. „já mám celé jméno o mnohem delší.“

„Jak může mít škaredý mrzák jako ty ještě delší jméno, k čemu by ti bylo?“ uzemňovala ho *ta* méně hodná. „To ti dali, aby ses na tvých špejlích mohl bloncat, abys si je nepletl, vid’ Tsade!“

Pavouče se nahrbilo a chtělo zaujmout důstojnější postoj. Byl tak zesláblý, že se sice postavil, ale hned posléze padl na bok.

„Mé celé jméno je Tsade Zikmund Christján Moor Loggrájen,“ Tsade byl hrdý, že zrovna on právě tyto slova mohl vyslovit.

„Divné jméno,“ komentovala hodná, posléze se obrátila na soukmenovkyni a prohlásila:

„Pojď, necháme mrzáčka chcípnou, jdeme si hrát, Ší-El, jdeme se houpat, nebo nás bude strašit a o něm bude se zdát a víc, že máme ještě dlouho a dlouho potom spát.“

„Jo jdeme, prohlídnu si jeho zvláštní t’apky, jsou z třísek nebo co, podívej se!“

„A kdo jsi ty?“ zeptal se Tsade.

„Já? Říkají mi Count-Íf.“

Vynořující se chování obou pavoučic nemohlo zbourat nepřekonatelné i z části přitažlivé hranice mezi odlišnými druhy. I nadálku

pavouček vnímal jejich vůni, čerstvost, vůni vzduchu, vůni nadmotivovaného praskajícího mladého žití. Jeho dvě srdce by se rázem rozdělila, stačilo by mu jedno, jediné, kdyby, kdyby se mohl alespoň jedné dotknout, nebo pohladit. Děj se odehrával v rychlé sekvenci okamžiků, pro návštěvníky nedůležitých souvislostí. Obě si prohlížely se zájmem dřeváčky.

„Dřevošlapky, můj Moor mi je udělal,“ řekl bez posmutnění. „Moor vždycky co dělal, udělal dobře. Zachránil mi život, když jsem spadl do vody, dá se s *nima* chodit i po vodě!“

„Tak nám to ukaž, ty chytrolíne, *nikterý* pavouk neumí chodit po vodě,“ rýpla si do ně Ší-El.

Tsade chtěl vstát. Spadl opět na bok. Ozval se demonstrativní vítězný smích. Posléze, po utichnutí zvědavost zvítězila.

„Tak nám je *půjč*, my ti je vrátíme.“

„Nejde to, nemohu je sundat, jsou přilepené smůlou a..., a ...,“ po chvilce tichounce dodal: „...slzama ..., mých přátel.“

„Taková blbost, lakomec jeden, třeba si je sežer, stejně chcípneš, pak ti budou k ničemu,“ obořila se na něj Count-Íf. Zkusila, jestli opravdu nelže, zatahala za jednu dřevošlapku. Smůla byla dočista zkamenělá a dřevěné, otlučené boty s ní tvořily nerozvatelné spojení, zvonovité podkovy.

Zrzavá Ší-El ho úlisně hladila. Tsade se úplně celý chvěl vděčností a začal plakat. „Vid', že nám je půjčíš, Tsade Zikmunde Christiáne Moore Loggrájene!“ Po chvilce zjistila, že má mokrou končetinu. Ucukla. „Co je, co se děje?“ její výraz se proměnil v šílenství. Count-Íf zareagovala ihned.

„Jed, že je to jed, já ti říkala, že na něj nemáš šahat, pojď, pojď honem, u vody to omyješ, není-li už pozdě!“

„To není jed, pouze voda, slaná voda!“ volal na ně Tsade a vzlykal. Návštěvnice neslyšely. Pavouče vnímalo silněji dunění proudů. Pošeptalo: „Vraťte se zpátky, prosím, já je vám půjčím, půjčím, nechci být sám, nechci..., být sám, sám.“

Pahýly tmy a vědomé noci se přibližovaly k němu, těsnily ho, stávaly se jeho součástí, prorůstaly do kořenů, naleptávaly skály a slavily vítězství nad světlem. Byly jich hejna, houbovitá mlhovina namrzajících kapének, co zachytávaly korálky slov na zbytku potrháné pavučiny, nad ním, v cizí potoční říši, jinak než úplně nezávisle. Pahýly noci ho osahávaly, cítil jak se po něm plazí. Kde jsi, můj netopýře, přikryj mne pláštěnkou? Kde jsi?

Měl jsem ty dřeváčky dát, můj Morous by se nezlobil. Ach, on by měl obrovskou radost, že vůbec chodím, přál bych si, aby mne viděl, moc..., snad vidí, nebo cítí, za vrátky, v jiné říši za horizontem událostí, že já Tsade na něj myslím, že ho volám, abych se mu zdál, že chodím. Co by mi řekl, kdybych chtěl sundat dřeváčky? Vždyť mi zachránily život, mohl on vědět budoucnost nebo ne?

Clarysa, čarodějka to věděla, věděla určitě, že se v nich neutopím. Musela hodně vidět dopředu, proto jí nezbývá než na minulost okamžitě zapomenout, tajemství definované skutečnosti, určitě. Co mám dělat, porad'te, Zikmunde, Christiáne, veďte mne prosím, naznačte mi, nebo vedle mne stůjte. Co mám dělat, co by dělal dobrák Moor? Morousi, můj Morousku, měl jsem je sundat, vid' a půjčit nebo dát. Kdoví jak vypadají moje nohy v botách, třeba jsou to jenom pahýly, vždyť možná jsou i z kamene, z jantaru, co se v něj proměnila smůla. Až chcípnu, někdo je najde, jantarové kuličky s kouskem dřívka, malinké jako zrnka písku, či šupinky, co se blýskají na dně v proudu vod. Měl jsem dřeváčky sundat, vid' Morousi.

Chtěl bych se zase probudit ve skalním klobouku, v naší rozsedlině, povídat si. Chodil bych s tebou po tvých cestách a pomáhal je udržovat, poslouchal bych pavučinu a ty, ty by jsi mne učil. Já..., já už bych ti nikdy neřekl, že jsi škaredý a odporný, jen, jen kdybych se mohl probudit vedle tebe, pod stříškou Velkého draka, tak, tak jak nám bylo dobře, předobře. Hukot proudů nad ním mu byl odpovědí. Tušil jejich řeč, nerozuměl jí. Únava byla silnější a i na oči se tlačily těžké pahýly tmy, pahýly noci. Nastala doba na snění. Snad mi někdo v ní odpoví, zda jsem měl dřeváčky sundat nebo....

Dlouho, dlouho spal. Probouzel se a šmátral po Morousovi. Hluboce se nadechl, až v něm zapraskalo. Pohlédl na své dřeváčky a okamžitě si vzpomněl. Nicméně dlouhý hladový spánek jej posílil. Po chvíli se pomalinku zvedl a škrábal se nahoru, za proužkem světla. Vydrápal se na povrch kořene, našel dokonce zbytky, napil se vody a pokračoval dál na vrcholek vyvráceného kořene. Bylo tepleji. Naskytl se mu krásný pohled na potok. V jeho pojetí se stal obrovskou řeku. Opět k němu promlouval coby živý tvor. Chtěl mu něco naznačit, či říct. Vnímál hudbu, síly, vodu která poháněla proudy a pěníla veřeje. Uplynulo pár střídání světla a tmy a světlo začínalo mít převahu. Cesty byly podobné, borovicové. Tsade si je vylepšoval, tu a tam vyhrabal schodky, z listů udělal podchody a průlezy, natáhl pár řetízů a vylepšil svůj kutloch nataháním mechotrávy.

Blízko potoku byla pořádná vlhkost. Na druhou stranu zde byl zdroj střídme obživy, trochu práchniviny, zbytky *chrustu*. Nanosil si zásoby hluboko do *podpater* stromu. Dobré místo, cizí vodová říše. Občas, z vršku zahlédl drobného tvora. Po čase se opět potkal s Ší-El a Count-Íf, ještě se samcem jejich druhu.

Bylo je slyšet na dálku, zvonivý, bezstarostný smích. Pavouk nesl na zádech jednu z nich. Byla to Count-Íf, co ho uviděla první.

„Co čumíš, chromajzle pantoflíkovatej?“ vyhrkla na něho místo pozdravu.

„Koukám, že si se zmátořil,“ povídá Ší-El, která přišla po svých a pokračovala s neskryvanou závistí, „koukám, že máš pořád dřevošlapálky.“

„Já ti je půjčím, chceš?“ zareagoval Tsade bez zaváhání.

„Už si je nechej, už je nechceme, vid’ Ší-El!“

„To víš že ne, ať si je Tsade nechá, půjdeme si zase hrát.“ Snažila se pobídnout koníka.

„Já půjdu s vámi.“ Tsade se přiblížil k Ší El.

„To nejde!“ odpověděla stroze.

„Proč, budu tě nosit, jak ten.....“

„To nejde, nejsi náš druh, u nás platí jiné zákony, máme jich víc než *třetí* počet.“

„Co je zákon?“ zeptal se Tsade. Zazvonil smích Count-Íf i jejího druha.

„Je omezený, nebav se s ním, Ší-El, pojd’!“

„Pokud druh dovolí družce vlézt mu na záda, musí jí celý život nosit, takový je *entle saba* zákon,“ řekla Ší-El nacvičenou frází.

„Co když už jí třeba nemůže unést?“

Ozvala se Count-Íf: „Potom může koníčka sežrat, vid’ Um-Er!“ Posunkem přisvědčil, potvrdil samozřejmě nejmenší zlo v potoční říši.

„Divné,“ povídá Tsade, „divné, proč jí dovolíš, aby ti vlezla na záda?“

„Je tak od nepaměti, nedá se nic změnit, nejsi náš druh, nemůžeš pochopit naše společenství a zákony.“ řekl smířlivě Um-Er.

Stojící pavoučice neskryvala obdiv.

„Svezu tě, Ší-El.“ Nabídl bez rozmyslu svůj život o něco starší, krásnější a voňavější Ší-El. Podívala se na něho. Po chvilince zavrtěla hlavou a opět pozorovala Um-Era.

„Nejde to, prostě nejde, neznáš mne!“

„Zkus, prosím, moc tě prosím, budu tě nosit kam se ti zlíbí.“ Žadonil beze smyslu zbavený Tsade.

„Nejde, nevoníš mi ničím, upatlaná smůlo, zmizni ty..., ty....“ Tsade vycítil v jejím pojetí podstatu zloby a nenávisti.

Zadíval se na ní, ona nádherně voněla, byla krásná.

„Zmizni, stačilo!“ Sekla po něm nohou. Průvod se dal na cestu. Jedna na koni a druhá pěšky. Tsade se na ně díval, až vjem spočinul na kaskádách vody, v šumění a bublání. Vydržel na místě až dlouho do noci. Neviděl ani jednu hvězdičku. Cítil přelet a odpousluchatelné zaplácání netopýřích křídel. Načase se vrátit domů. Zavrtával se do mecho trávy a zmrzačenou packou šmátral kolem sebe. Podvědomě hledal starého Morouse. Vidíš, Christiáne, dřeváčky, *ni* můj život nestojí za dobrovolné otroctví.

Spal a neměl ponětí o čase. Zprvu si myslel, že se na něj někdo ve snu dívá. Pomalu se probouzel, cítil vůni podobnou Ší-El. Zapochyboval a pomalu otvíral oči. Ší-El byla blízko, téměř se ho dotýkala hlavou, prohlížela si ho. Jeho smysly startovaly. Byla smyslná, vonavá a žádostivá. I kdyby to byl jen sen, tak si ho chtěl užít, nadýchat se ze široka pábení, té nejkrásnější pavučiny i čarovné přitažlivosti pavoučí miss, miss čarodějnice. Sen se pochvilí rázně proměnil ve skutečnost.

„Půjčíš mi drevošlapky, Tsade, Zikmunde Tsade?“ Zeptala se vyrovnaným hlasem. Tsade se pomalu vzpamatovával z její návštěvy. Opakovala otázku:

„Hej ospalče, půjčíš mi lodičky nebo ne?“

„Jo, nevím, musím je zkusit sundat. A kolik jich chceš?“

„Minimálně čtyři, abych mohla chodit po vodě.“ O něco menší pavouk souhlasil kývnutím a zastyděl se nad blbou otázkou.

„Půjďme k vodě, třeba se smůla trochu rozpustí,“ konstatoval Tsade. Vydrápali se do vchodu do kořene padlého stromu a odtud po svahu směrem dolů.

„Vlez mi na záda,“ po chvílce dodal, „prosím, vlez mi na záda, na chvílku, ať vím jaké to je..., nosit na zádech ....“ Pavoučice ho přerušila.

„To nejde, jsi jiný, nejsme si podobní, porušili by jsme náš zákon.“

„Nevadí, nikdo nás nevidí, já tě sundám, hned dole, no tak, za drevošlapky.“ Vidina chození po vodě byla silnější. Konečně ucítil její dotek. Podivné neznámé stvoření se belhalo z kopce dolů. Až nyní si Tsade uvědomil, že slyší mohutné řinčení kaskád. Ve zlatě třpytivém

písku u břehu si namočil nohy. Voda byla studená, až hrůza. Měl dojem, přes mohutnou ztuhlost a zatvrdlost, že dřevošlapky nahoře malinko povolují. Vytáhl nohy ven, zaklínil jednu z nich mezi kameny a snažil se ji vytáhnout. Nešly sundat..

„Pomůžu ti,“ opřela se o něj vši silou. Po chvilce cloumání byla noha vysvobozena, byla úplně bílá a při dotyku na hlínu měkké polštářky velmi citlivé. Podobným způsobem sundal další tři. Než stačil něco říct, měla je na nohou a pomalu je pokládala na haldinu. Skutečně ji nadnášely a ona je posunovala tam a zase zpátky.

„Je to pravda, Tsade, já chodím po vodě, dívej se dívej!“ Začala trochu podupávat.

„Prosím vrať se, Ší-El!“

Dlouhonohá neposlouchala, byla omámená vodou kolem sebe i tím, že jí překonala. Stačila chvilka nepozornosti, a jeden dřeváček se jí vymekl z nohy a když se ho snažila chytit ztratila všechny. Topila se. Ještě, že voda nebyla hluboká. Zmáčená Ší-El se vyškrábala na břeh. Nenávistně zabodla zrak do Tsadeho. Stál jako baletka na špičkách. Obraz sochy Velkého zmrzlého draka bez hnutí a bez života. Nedíval se na ní, ale na dřeváčky, jak je vítr odnáší po hladině do peřejí, jeho lodičky, jeho naplněnou naději zkrápěnou tolika slzami a přilepenou smůlou. Stál v oněmění, nevnímal vůbec Ší-El a ....a plakal, bolestí naříkal, vydával nesrozumitelné zvuky.

„Odpust mi Morousi Moore, i ty Velký draku, odpust mi moji poštilost, prosím, odpust mi to pokušení,“ hořekoval, kýval hlavou nahoru a dolů a opakoval mantru.

„Co to meleš, obyčejná dřívka a ty děláš já nevím co, stejně ti ještě jedna zbyla. Chceš jí sundat?“

„Ne, nechci jí sundat Ší-El, byla to moje chyba, moje lehkomyšlnost, že jsem je sundal. Poslední si nechám.“

„Já bych ti jí klidně ukousla i s nohou,“ zareagovala Ší-El.

„Ne nechci.“

„Jestli ti můžu radit, musíš zmizet. Uvidí-li tě silnější z našeho druhu, určitě ti jí ukousne, Count-If jim o tobě řekla. A potom, jsou tu netopýři, ty jsou naši nepřátelé, v noci tě uvidí se svítícím pantoflíčkem a je po tobě.

Tsade už si byl jistý, že bez plovoucích bot je pro Ší-El již nezájímavý. Ona nejvila zájem setkání prodlužovat.

„To ti to opravdu tolik vadí? Vždyť si můžeš udělat nové a hezčí, než takové nudné, okopané, buď rád, že ti uplavaly. Být tebou, i tu poslední bych odhodila do vody, stejně ti bude jenom překážet.“

Když se nedočkala odpovědi, zamávala a zmizela rychle a daleko, jako když se objevila v jeho těsné blízkosti. Tsade zůstal u hučící vody a jeho zrak putoval po hladině i směrem nahoru, do řítících se malých vodopádů,. Možná očekával, že jeho dřevošlapky připlují z imaginární, opačné strany. Proud snášel drobounké větvičky a zbytky zetlelého listí, které neplavaly, ledabyle střídavě se tetelily, vynořovaly a ponořovaly, plápolaly a třepetaly v křivolaké hladině. Síla všech sil je unášela do středu, na půl cesty. Tsade předpokládal, že tam, na křižovatce se zastaví.

„Jo, ták jo,“ vydechl nahlas. Půjdu za svými dřevošlapkami, nebo najdu kůru a *popluju* za nima. Podivná síla, která jej za nima táhla se podvědomě vzpírala velké a nejmocnější.

Dřeváčky, vlastní kosti.

Vracel se do svého příbytku v kořenách stromu. Divný pocit. Proč odejít, když nemusel. Loučit s důvěrně známým okolím zdálo se nyní být snazší. Nicméně po chvilce odpočinku byl definitivně rozhodnut. Až světlo předá vládu hávu noci, popluje. A stalo se.

Pouze s jedním dřeváčkem, který *tyčkadlal* nad sebou coby vlajku, zástavu s rizikem utopení. Po značném úsilí vyskočil na kolem plující shluk větvíček. Hučení vířících a *hodavých* proudů, bublání a cvrlikání, rozmazávání hvězdiček na hladině, klenba z podmostí popadaných větví, tvořilo divadlo událostí, zvláštní tunel, jeden obrovský stojící vír, hladový vodový horizont. Chtělo se mu opakovat slova - život to je paráda a žrádlo, nebo obráceně.

Vor občas nabíral na rychlosti, občas zpomaloval. Tsademu připadalo, že mechanismus bytí i tělo se mění, především vnímání. Vnímání *ježegodna* říkalo opak. Dým se pohybuje obráceně, než by se měl rozptylovat podle logiky. On cítil, že naopak se po pravdě shlučuje, soustřeďuje. Dva opačné směry roztáčely do nekonečna soukolí četnosti, základ všeho, co tvořilo onu obrovskou sílu, která vládla nad všemi říšemi, kolotoč událostí. Dým a voda, proudy *dlouha* se točily ve víru kruhu.

Pochopil, že život chodí vlastně úplně obráceně, že zdání, konec, je vlastně začátek a směřuje před narození. Moc rád by chtěl pojmenovat sílu o které tušil, že je nepředstavitelně mocná, tušil, že se vejde do jednoho slova.... Cesta pokračovala a on se pomalu už

nemohl udržet na svém voru, když hladina šikmých vod se počala zklidňovat a po krátkém mírně rovinatém nitkovitém tepu proudění se vlnková loď ocitla na široším volném kluzkém prostoru zrcadla. Hvězdy už se nerozmazávaly, lehounce se chvěly na bílých promočených měkkých polštářkách, na špičkách s ousanými závoji nepatrných vlnek. Stanul v *zrcadlách*, co mu kdysi o nich vyprávěl Loggrájen, že u nich občas loví. I on je už jedenkrát viděl, daleko na úrovni horizontu krajiny.

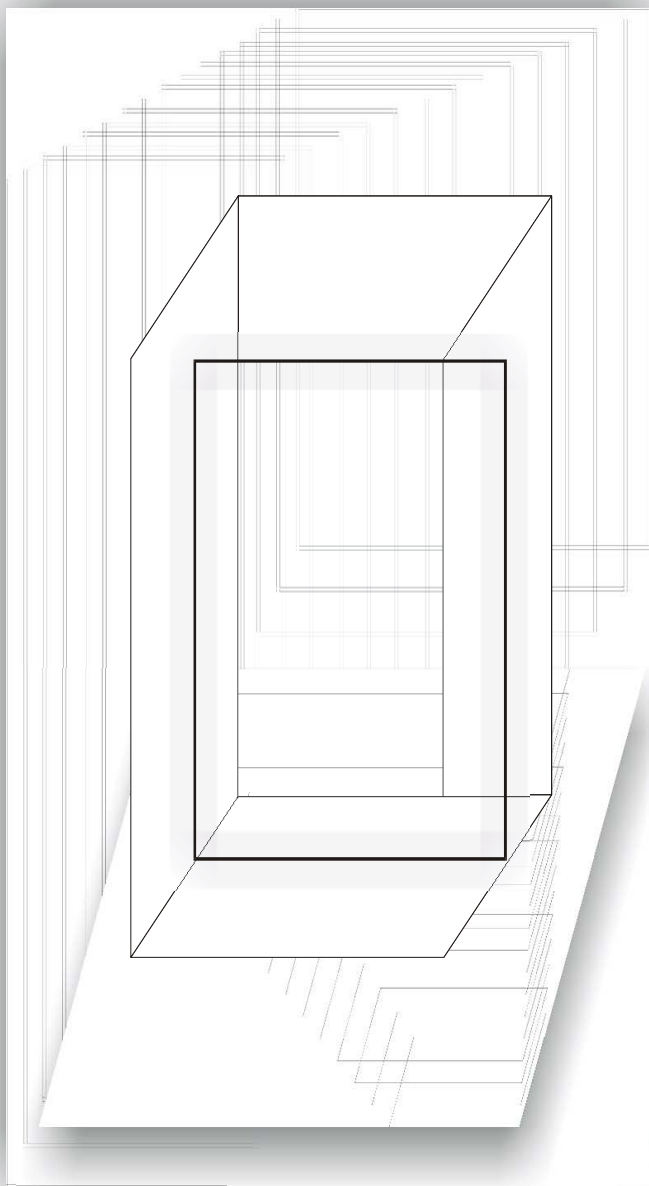
Hluboko si povzdechl, byly vidět z houpačky borovice. Šumění a zurčení vod přestalo, občasné *špluchnutí*, tvořící v šerosvitu soustředná kolečka viskózních vlnek jej uspávala. Zvednutá končetina s dřevošlapkou působila malé plachtoví. Sílil lehouchý tlak i drobný pohyb sčítání sil, který byl větší než odpor hladiny. Lemy vysokých štíhlých trav definovaných v obrysech na okraji zrcadla se pomalinku ztrácely, lehce se naklátily na pozdrav a on zůstal sám, uprostřed vod, uprostřed další z zrcadlových říší, mokrých, bez ostychu, bez vnímání nebezpečí. Obrovská klenba se stříbrným kotoučem a šupinkatým odleskem naznačovala další cestu. Plavidlo se tímto kursem neřídilo.

Světlo přemáhalo tmou a po chvíli stříbrná cesta se měnila na jasně rudou, ohyb nového dne nabýval kulatějších rozměrů.

Pavouček se ocitl uprostřed spousty kapek končících v nedohlednu horizontu, neviděl konce hlubiny a konce oblohy. Lehounce se pohoupával. Rudý kotouč vylezl z okraje vod a alespoň nicotně, skoro nenápadně prohříval zkřehlé údy. Nikdo nikde, zřídka tvor, co žil pod hladinou se potřeboval možná nadechnout. Prvně si myslel, že to je ona všemocná síla, co sem přitáhla jeho i množství vod. Potom si řekl, když síla musí dýchat, nebude to ona, to by neměla za potřebí. Pociťoval hlad a kupodivu i strach, že se buď utopí nebo na něj zahyne. Vítr ho honil hned na jednu, hnedle na druhou stranu, točil s ním jako na kolotoči. V dáli se tyčil hornatý povrch, zpola zalesněný.

Tsademu nešlo na rozum, když voda pořád přitéká, že nezaplaví suché říše, pomyslel si, že na dně musí být špunt, kam se všechna vypouští, nebo že ji mocný tvor pořád pije. Sluneční kotouč putoval po obloze a nic se nedělo. Cítil, že opět bude přicházet vláda noci. Neměl se kde schovat, kam zalézt. Kdyby alespoň nebylo chladno a neměl hlad. Na hladině ležela otázka- kolik ještě konců či začátků leží před ním, kolik bezvýchodných situací, když z jeho žití ne a ne

uniknout za vrátky. Právem se domníval, že je nicotné, že snad právě proto je to všemu *nadokolí* úplně jedno. Proto je tady. Sám.

DÍL SEDMNÁCTÝ

Společenství zavěšenců

V hlubinách nad ním opět pomrkávaly důvěrné hvězdy na dopředu definovatelném místě, občas se schovávaly nebo provokovaly. Vládla noc. Vládlo smutno.

Nikomu neschází. Nikdo neví, že je, nikdo neví, kde skončí, nikomu se nemůže svěřit s pocity opačného směru žití proti proudu od smrti k životu, za život. A proč taky. *Musení* přežití bylo přece zákonem říše. Po chvíli, nevím proč, přemýšlel, jak zde, na vodě by se dala postavit velká pavučina. Taková blbost.

Unavený, mokrý, hluboko v polospánku, konejšen vlnkami, s praporem z drevošlapky nechával osud bezcílně plynout. Uprostřed noci slyšel povědomé zaplácání netopýřích křídel. Drak jej popadl do zubů a vzdaloval se hlubinám zrcadla. Po chvíli letu vletěli do komína jeskyně s četnými krápníky. V polosvitu stříbrného kotouče uviděl vlnící se černou sametovou deku obrovských rozměrů. Netopýr jej upustil na skalní výstupek. Z deky se ozval hlas.

„Ty jsi hrozný blbec, vždyť je nežerem, jsou na půl jedovatý, nevidíš to proužkování?“ Netopýr podobný Loggrájenovi se zastyděl. Chtěl jej vynést ven a pustit z výšky. Prohlížel si jeho nohy s jednou drevošlapkou a zdálo se, že přemýšlí. Před hučením deky tisíců netopýrů se ozvalo: „Ty jsi Tsade, že jo?“

Pavouče se přestalo třást. „Ty mne znáš?“ Přitulilo se ke svému zachránci. „Slyšel jsem vyprávění, povídání Zikmunda Loggrájena, putoval se mnou k čarodějnici.“ V odpovědi „čertíka“ byl cítit smířlivý tón. Pod pláštěnkami to zašumělo zčásti ze zvědavosti, zčásti s vyjádřením nesouhlasu.

„Ty jsi ho znal, ...už nežije..., můj přítel..., Velký drak, můj dráček,“ oznamoval Tsade a zabránil nadějnému vzpomínání.“

„Co se mu stalo?“ ptal se zájmem „čertík“.

Tsade vyprávěl vše od doby, kdy se seznámili, jak se staral, o putování do bukového domu, o Moorovi a drevošlapkách, že zůstal sám a našel zmrzlého Loggrájena v původním příbytku a začal chodit, o Ší-El, když mu uplavaly naděje.

V tisících polospavých pláštěnkářů občas zašumělo. Ze zavěšených tvorů se skoro nikdo nepohnul, občas, maličko se kdosi z kadetů zavlhl, což vyvolalo stejný efekt kroužků na hladině zrcadla. Když skončil, nastalo smutné ticho, jen tikot kapek v stalagnitech či dopad na stalagtity odměřoval cupitající *brblot dlouha* jeskyní říše. Tsade

měl dojem, že se „čertík“ musí zařadit do společenství a zavěsit do deky. Zůstane sám. Schoulil se do skrčence.

Po chvíli se ze společenství ozvalo. „Loggrájen Zikmund, z našeho řádu, dle našich zákonům nechť donesen je zpátky a *uložín* do jeskyně se závojem zapomnění.“ Hedvábné společenství se souhlasně zavlnilo. Cítil, že se spolu domlouvají neslyšitelnou řečí létavic, netopýřím argotem. Bedlivě si střežilo tajemství vynořujícího se chování unitárního celku. Malý pavouček pochopil, že je v bezpečí. Z tisíců pláštěnkářů mu nikdo neublíží. Ozvalo se v něm Morousovo vychování.

„Děkuji...,Vám.“

Po dlouhé chvíli, aby si je předešel, neslyšně přidal „Velcí draci, přátelé:“

Malý „čertík“ sledoval komunikaci a vydýchával se na skalním výstupku. Tsade se o něj opíral, zahříval se a nejtěsněji se vinul. Společenství draků nejevilo o ně zájem a ponechávalo rozhodnutí o jeho existenci na „čertíkovi.“ Váhal. Bylo mu malého pavoučka líto, znal i Loggrájena. Poznal ho dobře, když letěl na pomoc malému pavoučeti.

Co s pavoučkem? Vyhodit bezbranného tvora by pro něj znamenalo jistě smrt. V říši netopýřů to nebylo nic neobvyklého. Věděl, že se musí vrátit do společenství pod shluk pláštěnek, které tvořily vysokou perutovou konstrukci. Malý dráček těkal s pohledama sem a tam a posléze, zcela nenápadně s pavoučkem přichyceným na drápek se vtěsna do konstrukce. Ukryl ho. Tsade sotva dýchal. Pod střechem bylo teplo a útulno. Byla velice umně postavená, připomínala stavbu pavoučích sítí, vše pečlivě změřeno a vypočítáno včetně překrytí návazností. Co unaveného Tsadeho překvapilo, že v prostoru se nesly hlasy, sem a tam. Každý nechal disciplínovaně předchozího domluvit, vládl zde pořádek.

...Jo Loggrájen..., sám se vyčlenil..., a Clarysa, Clarysa určitě použila na jeho uzdravení naše tisíciletá tajemství..., Clarysa je Noma..., Noma Clarysa..., má schopnost modelování....“

Tsade si uvědomil, že „čertík“ pro něj riskuje, možná vyhoštění či *doví* co. Mladý Norenten ho sem neměl vůbec tahat..., to je už jedno..., nikdo mu neuvěří a tajemství bude zachováno..., i kdyby přežil..., nezná cestu do sloupových síní....Chvilku bylo pod pláštěnkama ticho. Tsademu bylo zřejmé, jak se dočasný a nezasloužený ochránce se jmenuje. Vedle sebe cítil nového Velkého draka, přítele

Zikmunda. Voněl stejně jako on, onou nezapomenutelnou dračí vůní. Netopýr ve skromnosti cítil, že maličký jej má v pomyšlení. Lišácky jej stisknul a lépe ukryl. Sám pak v polospánku odpočíval. Dotek místo mnoha slov, jemný, úžasný, víc než něžné pohlázení. Malý pavouček roztával. Po dlouhé odmlce, kdy se zdálo, že společenství bude spát, se ozval hlas:

„Co je to..., to modelování, co to je za tajemství, tajemství o kterém jsem neslyšel.“ Hlasy mu dávaly vrčením souhlasně za pravdu. A jiný hlas mu odpovídal:

„To tajemství se dědí z řádu na řád z věku do věků, od říše k říši, tajemství protichůdného času, tajemství, kdy čas plyne přes smrt k narození a dále, dále blíž, blíž k modelování.“

„Je to divné, jsou vynořující se myšlenky našeho společenství a interpreti, kteří je občas dovedou vysvětlit. Nelze vyjádřit slovy, spíš rituály, obřady a ...!“

„Například Nonové, že ano, nebo se jim říká spíše Nomové,“ připojil se do diskuze další hlas. Slyšela jsem, že to jsou neviditelní drakové a občas, i proti jejich vůli jsou obdarováni z horizontu říše událostí. I v říši létavic jsou někteří z nás, co darují a propustí *etvas* ze zákonů horizontálních paradigmat.“

Deka malinko zašuměla, sametová hladina vytvářela podivuhodné znaky neviditelných jednotlivců.

„Nechápu, nerozumím tomu,“ ozvalo se v dálce.

Snaživý, koktavý střední vysvětloval: „Je to stejné, jako sám bys měl moc a sílu a neomezené možnosti. Mohl by jsi vymodelovat říši podle tvých zákonů. Jakou by jsi vymodeloval, kdybys nic nemohl okopírovat a všechno by muselo být nové, originální, nebo alespoň trochu nové, cosi lepšího než nic, neopíraje se o tvary, které znáš? Jak bys vymodeloval třeba život, nebo co bys vymodeloval *místo* něj, místo života? Nomové našeho rodu, to imaginární dovedou sotva zčásti pochopit, nebo naznačit.“

„Třeba Clarysa Loggrájen?“

„Možná..., ano:“

„Proč odešla do říše zapomění, proč nepředala tajemství nám..., je krásná“ ptal se plačivý hlas.

„Snažila se..., ale vždyť víte, nikdo z nás nechápal, měli jsme ji za...,za..., prašivinu malomocnou.“

„Proto odešla?“

Bylo ticho, nikdo ze společenství draků nedovedl, spíš nechtěl na jednoduchou otázku odpovědět.

Netopýří společenství, nebyl z nich nikdo největší a nejsilnější, nejmenší či nejpomalejší, byla to společnost rovnocenných. I jmenovaní Nómové byly rovnocenní. Mnoho vyslechl malý Tsade, mnohým věcím nerozuměl. Záviděl jim, chtěl být jako oni.

Tisíce tvorů v jednom organismu, vtělený jeden tvor, Zikmund Loggrájen, Norenten, Clarysa i další, z *mnohočlenů* řádu, tvořilo jednu mozaiku, záviděl jim. Slyšel vyprávět legendy o počátcích a koncích o zvycích z planetárních říší.

Život přenášel život a s ním i vysvětlování paměti druhu, netopýří létající po celé obloze pouze v noci, pocházející ze souhvězdí, kde vládne šerosvit a nesvítí teplé slunce. Měsíců tam bylo úžasné množství a stávalo se, že jejich překrásná jména opakovala celá řada letounů. Byla to modlitba k Páter Noster, které Tsade nerozuměl, tvořila základ zařikávání. Vcelku neznámý jazyk, netopýří *argot* opakovaný s úžasnou chronologickou přesností včetně poml, podpoml bez samohlásek, dokonalá gematrice. Připadalo mu to jak skládání *kapinek* rosy na konstrukci pavučiny, které v konečném důsledku vytvářely obraz, holografický obraz vesmíru, pravdy, mateřství společenství draků, nejsvětější část.

Malý pavouček usnul v bezpečí nového draka. Dlouho spal. Spánek v bezpečí ho posílil. Zdálo se mu, že je ve staré skalní rozsedlině. Probouzel se v jeskynní komoře, pod dekou z konstrukce pláštěnek netopýřů. Cítil Norentena, který jej probudil a šeptl: „Musím letět, vezmu tě sebou.“

Tsade se přimáčkl na nohu Velkého draka. Pro „čertíka“ znamení, že byl připraven.

Křídla soukmenovců se automaticky otevřela. Dráček napsal na dráhu letu pozdrav či podpis a zamával světločivým odleskům stěn tunelu. Až na samém konci probleskovaly mihotavé siluet hvězd. Svobodný prostor přitahoval křídla chloptera, která měla letět víc a víc ke hvězdám, ale síla, ta síla zdola je přitahovala zpátky a nechtěla se vzdát. „Čertík“ zamířil k řadě stromů nad zrcadly. Zavěsil se na větvičku a nechal Tsadeho sléz a odpočinout si křečemi trpícími končetinám. „Tsade, jistě víš kam.“

Tsade byl zaskočen, prostě nevěděl. Záhy zvedl oči a řekl. „Chtěl bych, chtěl do staré skalní rozsedliny, jestli víš, můj dráčku, u boro-vice, prosím.“ Norenten přemýšlel.

„Ano vím, vezmu tě Tsade, snad ji najdeme..., příteli.“

Malé pavouče se rozbřečelo štěstím a začalo vzlykat. „Ty, ty jsi řekl, příteli, řekl jsi opravdu, příteli, Norentene nebo jak se vůbec jmenuješ?

„Ano, řekl jsem, že jsem přítel a víš, co to u nás draků znamená. Jmenuji se Zikmund Noma Norenten a donesu tě domů. Na důkaz, bez ptaní, bez zaváhání, uchopil malého broučka do zoubků a zaplácal pláštěnkou. Dlouho letěli nad i mezi světýlkami, směrem nad hučením vod a k důvěrně známé houpačce. Kupodivu se Tsade vůbec nebál. Z výšky se mu jevila země čistá, harmonická, opravdu vymodelovaná, upravená, uklizená. Skutečně, prostor se zdál naplánovaný, až na chladno, svistot a turbulenci vzduchu. Pod ním se v stříbrném šeru střídaly pláně a lesy, kopce s obnaženými hlavami, které se leskly podobně jako mihotavé stříbrné šupinky písku na dně vody. Nenápadně se podíval na svoje propůjčená křídla. Byl součástí, řídil je. Nor pravidelně oddychoval, občas koukal na oblohu, jestli letí správně, naváděl svůj let pro pavoučka pomocí nepochopitelných znaků.

Najednou ucítil blízkost a sílu mechokloboukové skály. Snažil se zavrtět, aby dal znamení Velkému drakovi. Nemusel. Netopýr se rozpačitě dvakrát lehounce zhoupnul a potom, potom se spouštěl krouživým plachtěním dolů, obletěl starou borovici na skalním výstupku a opět spouštěl se dolů, kde najednou bylo trochu tepleji. Tsadmu se sevřely obě dvě srdce.

Pocit, setkat se a uvidět Zikmunda Loggrájena. Nor se zachytil ve větvičkách těsně nad převisem a jemně položil malé pavouče na mech. Zmrzlý Loggrájén tam už nebyl. Jen trochu zdání důvěrného starého voňavého mechoví a množství vzpomínek, tajná skalní mapa a pár škrábanců na ní, možná, možná argot jeho vůně. Slyšel melodii, v sobě, míchanici dómu a mezihlubin na tětivách strun Moorovi pavučiny. Ano Moor, můj Morous Moor, ne nezapomněl jsem, jsem u něho. Pohladil tvrdé skalní lože na kterém on odpočíval, pořád a pořád ho hladil. Sám nevěděl proč, sundal si poslední dřevošlapku a položil na jeho místo.. Vždyť přece v ní byly Moorovy slzy, kus jeho.... Jako kdyby se oba měli každým okamžikem vrátit.

„Děkuji ti Velký draku, můj příteli,“ vyhrkl ze sebe Tsade, když ho netopýr osvobodil.

„Když budu moci, přiletím a donesu ždibet jídla, musím..., víš musím letět“

„Ano,vím..., přiletíš příště?“ utvrzoval se v odpovědi.

„Ty mi nevěříš Tsade?“

„Ano, můj Velký draku, mám jen tebe, konečně mám..., tebe, můj příteli.“

„Já vím, musím letět.“ Zavtěl se, napsal znamení, zatancoval *nutu* a zmizel v kyslíku.

„Hola, *sem* doma, přátelé.“ Celý se zahrabal, ppíš ponořil do mechotrávy. Bylo ticho. *Zaslech* zvuk, povědomé zašmátrání.

„Život, je žrádlo a paráda!“ Slova zavřeštěla nad skalní rozsedlinou. Ze soutěsky se šinul Hastrát Íchel.

„Sním či bdím, to..., jsi to ty, Tsade, hnědáči jeden zatracenej, pruhovanej, já, já myslel..., že, že už nežiješ, ach, mám radost!“Plácal a bušil do Tsadeho až ho to zabolelo.

„Nevíš, Loggrájen?“

„Jo, odnesli ho soukmenovci netopejři, nevím kam,Tsade, moc jsem se tam nepletl, je lepší být od nich dál, jsou divní a velcí, vždyť víš, *tydleti* netopejři. Život a paráda, přece je lepší, alespoň na chvíli delší.“

Domluvili se, že následující noc mu bude Tsade vyprávět o svém putování. Hastrát byl přesný, přišel ještě před setměním a uvelebil se na Moorově místě.

„Povídej, Tsade, prosím.“

Malý pavouček vyprávěl.

„Tam uprostřed netopyří říše, v hedvábném třpytu blikotavek je skleněný palác plný velkých draků. Našel jsem tam, co se mi zdálo. Skleněné království, samotu, klid a němou hluchotu, kde neruší nic, pouze bublavá voda v proudech potoků.“ Tsade se odmlčel. Dočista se mu krápníkový dóm zdál být opravdu skleněný, čistý a křehký. Pokračoval:

„A nespočet věků sídlí ve vynořujícím se vědomí. Netopyři si tajemství bedlivě střeží, zákon umocňuje zákon.“

Hastrát se líně protáhl bez toho, že by z něj vypadlo něco o vymyšlených kecech. Posuňkem pobídl, aby mluvil dál.

„Je tam nespočet malinkých skleněných zvonků, které hrají, či cinkají melodii, strašně starou, překrásnou. Neskutečné království je u velkých draků. Voda zkameňovala, rostla ze stropu a zezdola, na odpor přitažlivosti, síle, co nás pořád tlačí do země, rostla nepochopitelně, možná navzdory, dokonce se spojila s vrchem a tvořila sloupoví, píš'aly varhan, s povrchem hlad'oučkým a jemným, jemnějším

než pavučinky, na které jsem si mohl šáhnout. Poutní to říše, divná a krásná, moc krásná. Záblesky světla tvořily les stínů, zkamenělá voda se počala hýbat v neostýchaných, měkce smetanových, až perleťových barvách. Živoucí spetákl, opravdu Íchel.“

„Přesto jsi se vrátil, vid’!“ Řekl Hastrát, „jsi doma, vid’, rád.“

Tsade se hluboce nadechl a potom, pomalinku upouštěl vzduch. Podíval se místo, kde strávil šílenou, dlouhou dobu, na mapu na skále a nad ní, na sumu naděje, na okamžiky s Morousem a Loggrájem.

„Jo, je to paradádáda...“ řekl smutně a dlouze skláněl hlavu i oči. Všímnul si výrazu malého pavoučka.

„Tsade, no, přece se nevzdáš, notabene, když můžeš chodit a jsi mladý, kvůli těm dvou Morousům to nevzdáš.“

„Je mi smutně, Hastráte, k čemu mi nohy, když nemám s kým chodit, raději bych byl zkamenělou vodou, tam v netopýří sluji, a..., a díval se a poslouchal, hned zapomínal, jak čarodějnice. Nemám důvod, proč existovat. Dožiju, víš chtěl jsem skončit, nedařilo se. Už to neudělám.“

„Víš co, Tsade, vždyť ty máš ještě mne a toho, Nora, přece.“ Hastrát se jej snažil nadále motivovat. „A víš co, postavíme cestu k borovici, opravíme přetřhaná lana, budeme se ráno co ráno houpat a koupat ve větru, jak to dělával starý Morous, budu chodit za tebou, pomůžu ti. Paráda, kvůli Morousovi..., co chtěl lítat.“

Tsade souhlasil a dodal: „A já upředu tu nejkrásnější pavučinu v pavučí říši a v noci budu poslouchat hudbu horizontu. Možná, že v ní uslyším Morouse Moora, možná že mi on v ní bude promlouvat. Přes optimistická slova ani jeden mimikou neprojevoval přehnané nadšení.“

„Cestu, cestu obnovíme, určitě se do toho dáme,“ opakoval pořád pro sebe Tsade.

„Když jsi se zmínil o Norovi, myslíš Hastráte, že by bylo možný, aby můj Velký drak žil v něm, tedy v Norovi?“ Hastrát byl zaskočen podivnou otázkou.

„No určitě, každý s kým se potkáš na tobě zanechá svůj obraz, stopu, někdy víc, někdy míň, já si to myslím. No a..., konečně, když obraz bude větší než původní, je otázka, s kým se můžeš setkávat, třeba s Morousem Moorem, v jiných říších, před dávném nebo do *dávna dlouha*, kdo ví, co je správné a co ne, *kdo* ví, zda nežijeme současně životy životů, životů dohromady, třeba i v začátcích nebo kon-

cích věků, v podivuhodných *vějířích* říší. V ten samý okamžik umíráme a rodíme se, *kdo* ví, jak je to, co je správné a co ne, nebo se už nenarodíme vůbec. Já se s tím ztotožňuji. Jsou to Moorova slova, končil otázkou, *kdo* ví. Měli by jsme se chovat šlušňacky, nevíme s kým se sejdem či scházíme nebo zda to nebude horší.“

Pavouček pookřál. „Tak je to možné, vid' Hastráte, ty jeden kumulovanej, *poverenej*.“ Hastrát pokračoval v monologu:

„No Tsade, kdoví co je možné a co ne, já si myslím, že na co myslíš, ať je to dobré nebo zlé se ti může vyplnit, možná úplně jinde, úplně jindy, v zásadě nezávisle na tvojí vůli. Paprsky myšlenek protknou zaoblený horizont bytí nejméně a jedine dvakrát, řekl by Morous a pokračoval, „my umíme podobný obraz horizontu utkat, jsou to naše sítě, pevné sítě. Bláhoví si myslí, že konstrukce, která je v nás zakódovaná slouží k naší obživě. Trochu ano, hlavní je jinde, v slyšení a naslouchání, v pokoře, je..., tajemství.“ Odmlčel se. Domníval se, že na mladého pavoučka je jeho životní filosofie moc složitá.

„Tvoje povídání jsem slyšel ve skleněném království velkých draků a zkamenělé vody. Jenže jsem jim nerozuměl.“ Glosoval Tsade.

„Možná, že žijí už miliardy let *dopředu* než my, možná naopak, *kdo* ví? Zeptej se Nora či jak se jmenuje.“

„Zkusím, mají zákony, velké tajemství, které střeží a nikdo je neprozradí. Odnegli si i Loggrájena, přitom on.... on byl zmrzlý, mrtvý. A Clarysa bez paměti je proto, aby nemohla nic vyzradit, myslím si já. Čáry máry kundrbrbc, nazývající se čáryfukové, jo, skoro jsem zapomněl, jo, jsou Nomové. Můj Norenten je Nom. Bojím se, že když se zeptám, že jej ztratím, je to můj přítel. Jakýkoliv čas je nepatrný s porovnáním s věčností.“

„Neptej se, Tsade, mohl by jsi mu i ublížit, tajemství je tajemství a pokud mu věříš, sám ti ho poví až nastane správná doba, správný dým a ty jej možná *ni* nepostřehneš. Musíš být vnímavý a pozorný k věcem mrtvým i živým. Musíš umět naslouchat, poctivě naslouchat.“ Hastrát se na něj podíval a viděl, že chápe a hltá každé slovo. Tsade byl už dospělý a uměl pokorně naslouchat.

„On v noci bude lítat a kdesi, v i pro něj v cizí zemi, najde tvoji dřevošlapku a přinese ti ji. To je obsahem velkého tajemství, co leží mimo tebe, zároveň v tobě Tsade. My, okrajově můžem pochopit a stěží uvěřit, že nejsou náhody, prostě nejsou náhody. Náhody,“ odmlčel se..., „úžasné.“

Tsade pořád opakoval větu, spíš útržek –nejsou náhody-. Uvědomil si, že jeho pojetí a vnímání se tímto okamžikem hrozně změnilo, cítil, jak se mění on sám.

„Je ti něco?“ ptal se Hastrát.

„Ne dobrý, dobrý. Postavíme cestu. Bude jak proud vody, bude nabírat pramínky, bude se dotýkat rozhraní sucha. A bude sloužit, nám i ostatním, vid' Hastráte!“

Starý pavouk se *zamyslíl*. Bylo ticho. Za chvíli se ozvalo:

„Jo. Zase bude *paráda!*“

Bylo na čase se na chvilku rozejít s Hastrátem. Tsade čekal na setmění s tím, že Nor dodrží slovo a přiletí. Načerpal trochu sil, nožičky si pomaly už zvykly na tvrdý povrch a podstatně zhrubly, zvrásněly a zrohovatěly. Noc postupně převzala vládu. Vydal se na malou bezcílnou procházku. Proudly linií měsíčních paprsků řezaly unitárním úhlem drahokamu štíhlounké vysoké kmenoví smrků v těsném sousedství a vykreslovaly pravidelné mřížkoví. Měsíční svit jej osvobozoval, očišťoval a opaloval, dodával sílu. Malinké hlavičky korunoví se okrášlovaly ovocem v podobě *mihotavém*. Po-pošel dál na mýtinu. Noc ve dne, pouze pár stínů pahýlů nohou se táhly věčně s ním. Vylezl na nevysoký neónový pařez vonící sladkou houbou, na nejvyšší místo v měsíční říši.

Nad ním, něžný muškátový kotouč, plachý disk skoro přes celou *hlubovinu* horizontu byl blízko, blizoučko. Tsade se snažil na něj došáhnout, dotknout, zjistit, jestli je skutečně chladný jako *poslové* paprsky, něžný a konejšivý, vonící vlhkem, prostorem, živým neživým, bez zištnosti, beze spěchu. Docela mu záviděl. Z ničeho nic si svítit, nechat se ješitně obdivovat, stoicky přehlížet, zachovávat svoji důstojnost, modelovat stíny lesa a jiné tvary, skutečně tvořit, být jinde, u jiných zákonů. Ach, to je jevišť, horizontální síť.

Malinko pozvedl nejchuravější nožku a pozdravil: „Příteli *parádo*.“ Připadalo mu, že jehličky paprsků do pohladily a on, přítel, se styděl, že je úplně nahý, zahalil se, jen tak, z malenke části, *jen tak*, aby se neřeklo, do oparu páry. Následovně ozářil mýtinu s pouze jedním vysokanánským smrkem uprostřed. *Dlouho* se díval a přivíral očka a po chvíli je opět otvíral do maxima, chtěl zářící monstrum sníst, pojmout do sebe, či být jeho součástí. Skutečně zapomněl, že je nejškaredějším tvorem, co jej pozoruje, nejškaredější z nejškaredějších jedovatých kreatur z předpokládané četností říší.

Zůstalo v něm nasáknutí netopýřího společenství, otřel se o ždíbeček tajemství, co slyšel v dece šepotání pod pláštěnkovou konstrukcí.

V zápětí postřehl, že ono *digma* přivolávalo společenství draků. Ozval se nad ním svistot, který přeťal nebeské těleso.

„Nor!“ blesklo mu v hlavě. To veliké *matným* měsíce se ho dotklo. Pocítil dotek netopýřích deštníků a okamžiky vracící se zpátky. Klopýtal, rázem zapomněl na měsíc, skoro běžel a udýchaný se spouštěl pod skalní rozsedlinu. Obě srdce měl až v krku. V měsíčním svitu viděl sochu přesně na stejném místě jako sedával Loggrájen. Udýchaný se přiblížil k patě sochy.

„Nore, Norentene, příteli, to jsem rád, že jsi na mně nezapomněl.“ Položil mu hlavičku na drápky a něžně se lísal. Netopýr ho lehounce přikryl sametovou pláštěnkou. Tsadeho oči tvořily úzkou štěrbinku. Cítil vůni, která mu připomínala Loggrájena. Netopýrova hlava se pomalinku začala vynořovat zpod pláštěnky a začala nabývat jasné kontury. Z velké výšky se ozval důvěrně známý hlas:

„Jsem i tvůj přítel, Tsade, nezapomínáš?“ Na důkaz svých slov se k němu sklonil a polechtal ho ušima. Byl to Zikmund Loggrájen, skutečný přítel s polámaným křídlem.

Zděšené pavouče ustrnulo a začalo koktat:

„Ty jsi, ty..., jsi..., Můj přítel..., jsi...“ začal plakat.

„Jsem to já, Tsade, jsem, přece tě neopustím, alespoň teď ne, na chvíli, než přijdeš tam, víš..Moor...“, a odmlčel se.

„Budeš tu se mnou, Loggu, můj Loggu, prosím.“ Vzlykal Tsade.

„Budu, neptej se mne, jaká síla mne probudila a odpečetila znovu tvou hologramovou říši, sám to nevím.“

„Nevadí Loggouši, je nebo byla to *dobrá* síla.“ Pavouček viděl, že Velký drak je na pokraji sil. Musel odpočívat. Přitiskl se ještě těsněji a pošeptal: „Klidně spi Loggu, já ti budu hlídat tvůj spánek.“ Všiml si, že Zikmund Loggrájen hodně zestárl, šedivé bylo ještě šedivější, vrásky dostávaly nové a nové prameny a jejich koryta byla hloubější. Přesto to, byl pro něj nekrásnější tvor, majestátný drak, jeden z největších.

Loggrájen zatancoval vynímečně na zemi svoji nutu, jak to dělával vždy před spaním. Byla to pečeť toho všeho, že to je skutečně on. Skalní rozsedlina v těch chvílích celá rotovala a letěla obrovskou rychlostí vesmírem v kolotoči Páter Noster, stejně jako měsíc, nebo hvězdy, stejnou váhou, stejnou krásou. Tsade slyšel, že těžce dýchá. Hladil ho a tiše šeptal: „Zůstaneš se mnou a neumřeš mi vid, prosím,

můj Loggu.“ Slyšel znít varhany z buku. Usnul, ale jeho spánek byl jemný, pořád v něm kontroloval jestli je u Logga. Celé další *dlouho* strávili povídáním.

„Tsade, vím že se mne chceš zeptat na to, kde jsem byl. Já jsem se probudil, tam kde jsem se narodil, v jeskyni plné obrovských krystalů, tvarů, doma.“ Nemohl zakrýt rozpaky, věděl, že slovo *doma* se malého dotkne.

Malé pavouče jej přerušilo: „Vím Tsade, vím, byl jsem tam taky, na návštěvě, v komíně ve sluji Fénixově, kde zkamení i voda. Je tam deka společenství drakův, jejich sněm.“ Loggrájen nemohl pochopit, jak se mohl mezi draky dostat. Tsade vyprávěl o své cestě, o Norovi, nakouzl i povídání oťření o tajemství draků, které Loggrájenovi bylo jisto jistě moc dobře známo, jenže o něm nemluvil. Loggrájen pokračoval:

„V dalších skrytých zákoutích jsou i dómy plné obrovských solných krystalů. My netopýři věříme, že mají čarovné účinky, že v nich je ukryto i zobrazení živého i mrtvého, ukryto i zapečetěno, věky, říše i životy. Nomové v jejich blízkosti načerpají z nich sílu možná i moc, daných jim vazbami zákonů, zákonů draků *všehovědna*.“

„Proč jsi mi o tom neřekl dříve, Loggu?“ zeptal se Tsade.

„Víš nechtěl jsem tě tím zatěžovat, i pro nás, dračí jedince, jsou tajemství moc nesrozumitelná, dovedeme je pochopit v *dece* společenství, ve *vynořujícím* se pochopení společenstva. Jsou slova do kterých se vejde vše, síly, vesmír, celá obloha i třeba my dva, pocity i přátelství, slova, která jsi neslyšel, slova jednoduchá a přitom....“

„Ty jsi je slyšel, Zikmunde?“

„Ne neslyšel, možná že slyšel, možná že je tuším a cítím, pokud jsem je slyšel, okamžitě jsem je zapomněl, musel zapomenout, jsou pod závojem.“

„Clarysa?“

„Jo tak něco. Já ti můžu odpovědět *solamente* na to, na co se zeptáš, Tsade, takový je zákon, náš zákon, zákon draků z jeskyně, z té jeskyně, kde z prachu popele je život, kde kamení voda, i *pramení* roste v kámen do pravidelných krystalů modelovaných silou tvarů, mohu ti odpovědět pouze na to co znám.“

Dlouho bylo ticho. Malý pavouček měl na paměti, že Loggrájen sám nevěděl co se dělo, neptal se, podle zákona.

Vyprávěl o své cestě, o tom, jak poprvé vstal a ztratil dřevošlapky. „Já nemohu pochopit, kde se voda bere, tolik vody, tisíce a tisíce

věků za sebou a kam teče, jestli ji cosi polyká nebo...?“ ptal se Tsade.

Loggrájen ho zdánlivě neposlouchal, jakoby to všechno dávno věděl, se zavrtěl a povídá:

„Když jsem žil ve společenství, víš v tom, jak říkáš skleněném království, zaslechl jsem, že si pod pláštěnkami o vodě povídají. Voda, to je pro ně zvláštní kámen, když proudí je živá, postupně stárne, šediví a zpívá, možná naříká, pracuje, pořád neúnavně *pracuje*, nosí břemena z půdy do korun větví, je hodně čirá a potom, potom zkamení nebo se rovná poslušně vedle sebe do zrcadel. Povídali si o tom, že voda letí obrovskou rychlostí, vše prostupuje a je v pohybu. Proto mi bylo divné, že by mohla být i kámen. Potom jsem pocho-pil. Voda v kameni umře, aby se znovu rozpustila a narodila. Každý kámen je i obrazem vody. Říkali, že je kolem nás, že dovede být i neviditelná. „Nahoře“ a ukázal na oblohu, „když vyletíš i tam nahoře je voda jako kámen a ani síla *sil*, co všechno přitahuje ji nepřemůže, nespadne. Nakonec přijde sama od sebe, začne plakat jako ty, nebo se snášet v zimě, lehce, aby nenarazila. Voda, jednoduché..., z množství slov, vůbec není hloupé.“ Loggrájen se odmlčel.

„Co jí nutí k tomu, aby dělala to co dělá, Loggu?“ ptal se Tsade.

„Říkají, že zákon, Tsade.“

„Zákon?“

„Zákon nenáhody, Tsade. Já ti jej nedovedu vysvětlit, protože já ho pouze vnímám. Povídá se, že nad vodou vládnou nebeská tělesa a nad nimi další *solitéry hotbaar* a další, artefakta, která jsme neslyšely a jejichž jsme součástí, abychom o nich mluvily nebo se k nim přiblížili u horizontu událostí. Tsade, a je něco podobného, náš život nebo smrt, je to jako s vodou, má tolik podob, bez hranic, bez vysvětlení, vzdálená nepochopitelnému, co jí pohání, či nutí, či dobrovolně dělá, aby byla jen a jen sama sebou, *něco*, co je zároveň uvnitř ní, její součástí. Je to nepochopitelné Tsade, Nómové to neví, jsou to *opodhorizontální* říše, kdoví, možná *lepčí* či horší, co ctí zákon, jako voda, nesmrtelná, třebaže umírá, ztrácí se a přitom zároveň se rodí. Je to cyklus, cyklus v různých úrovních, penetrovaný a nevědomý, jako když jsi otevřel vrátka, jak jsi povídal a...a přitom víš. Teď vidíš, že jsi mne tam našel, volal jsi mne a..., a já tě ucítil, já se vrátil, vrátil u *Tebe*, můj příteli.“

„Loggu já, já jsem už nevěřil..., já nevěřil, že ještě, ještě se k tobě můžu přivínout, že tě spatřím. Jsi pro mne všechno, všecičko

v bezcitné říši.“ Tsade ho hladil, strkal do něj, chtěl se do něj zavrtat. Ticho. Dlouhé ticho. Pahýly paprsků denního světla se chýlily ke konci.

„Musím letět.“ Ozvalo se do prázdna.

Tsade se přimáčkl. „Neboj se, Tsade, vrátím se.“

Sousoší se rozdvojilo. Tsade se odbelhal na Morousovo místo a nenápadně, po Moorovi, pokynul hlavou a tiše dodal: „Budu čekat příteli.“ Loggrájen zatancoval *nutu* a nabral směr. Tsade pořád nevěřil svému vnímání. Byl to skutečně Loggrájen nebo ne. Vůbec si nebyl jistý. Co když se mu to jenom zdá, co když se s ním přišel Zikmund rozloučit, jak to sliboval, co když to bylo přání, přání proměněné ve z dáni, jen v sen, nádherný sen...

Mihotavky, chladno a vlhko byly najednou realističtější. Probíral se s pocitem, že pořád cítí netopýří společenství, jeho přítomnost, probouzel se a s uspokojením našmátral pláštěnku. Měl divný pocit. Než úplně pootevřel oči, měl dojem, že něco chybí nebo snad přebývá. Ano, ano, byla to Loggrájenova vůně co mu chyběla. Prostě tu nebyla, rozplynula se v dým. *Matným* měsíce se pomalinku vzdalovalo a on si uvědomil, že je na pařezu. Nad ním se tyčila socha netopýra. Nebyl to Loggrájen, byl o něco menší, čertík, byl to Nor.

„Co tu děláš, Tsade, hledal jsem tě v rozsedlině?“

Malý tvor se nemohl zorientovat.

„Byl tu, teda tam Loggrájen, Nore, mluvil jsem s ním, spal jsem, dotýkal se ho, cítil jeho vůni....“ Vysoukával ze sebe pár nesouvislých slov.

Nor na něj upřel černé oči se vstřícností a pochopením.

„Opravdu, před chvilkou tady byl a....“ Snažil se zachytit či ukotvit rozhovor s Loggem ve své mysli, protože mu unikal zadýmením. Číchal kolem sebe.

„Tsade, Tsade, už tu není,“ Norenten s ním lehce zakýval.

„Opravdu?“ Sklopil oči. „*Není*.“

„Jsem tady já, Tsade, tvůj přítel Nor, to jsem já.“

„Ty jsi místo něj, Nore, ty jsi můj ochránce a přítel, vid’.“ Malý pavouček se k němu ještě více přitiskl.

„Ano, jsem tu já místo něj, on se možná přišel s tebou na chvilku rozloučit, je to jako když noc co noc odlétal, však víš, Tsade. My netopýři se pokaždé vrátíme zpátky, domů, třebaže to nebude skalní rozsedlina. I ty se k němu vrátíš Tsade, určitě se tam vrátíš, vždyť ti to slíbil, jen ještě není *dlouho*, aby nastalo.“

„I Moor?“

„Jo, Moor taky.“ Velký drak odpověděl, starého pavouka moc znal.

„Viš co, donesu tě domů, drž se!“ Pár zaplácání pláštěnkou a byl doma.

„Přiletíš, Nore?“

„Ano, teď už musím...“

„Já vím.“ Sousoší se rozdvojilo. Tsade se odbelhal na Morousovo místo a nenápadně, jak to dělával Moor pokynul hlavou a tiše dodal: „Budu čekat příтели.“

Očima ho malinko vyprovázel. Za horizontem skalního výběžku jeho zrak zprvu sjížděl do korun stromů, do mřížkoví stínů, které už nebyly ostře řezavé, ale smáčené a rozmazané mlhovím s vůní pryskyřice. V dálí, v následných říších už teplé paprsky začaly prohřívát zem a budit rostlinstvo zemního druhu ze chladu a spánku. Uviděl i potulného mravence pátrajícího a bloumajícího bezcílně sem a tam. Hluboce se nadechl vydechl. Vrátil se zpátky s pocitem, že není sám. Je tu přece Íchel, Nor pseudo Loggrájen a Morousovo místo, má přece na koho čekat. Byl přesvědčen, že Loggrájen na něj čeká za vrátky za horizontem i s Morousem a že už ve snu vícekrát nepřijde.

„Budu žít, budu žít co to půjde, a až ta chvíle přijde, nechám ji přijít samu a..., a budu se těšit na jejich společenství a budu jim vyprávět. A mám práci. S Íchelem se dáme do opravy cesty na borovici, vyzdobíme jí, bude čistá a voňavá a každé ráno po ní budu chodit na houpáčku. Ve mně je kus Moora, cítím to, přinejmenším jsem škaredý. A..., a postavím pavučinu, ohromnou a budu se na ní opalovat měsíčním svitem a poslouchat. Jo, život je jen žrádlo a paráda, divná paráda.“ Poslední slova řekl pro sebe smutně, až se zdálo, že se celá skála s mapou zachvěla. Lehl si na místo, kde proležel ochrnutý *hafo* času. Divná paráda a parádová říše. Poprvé se *pousmál*.

Po probuzení se rozhodl, že na Hastráta nebude zbytečně čekat. Pomalinku a pečlivě čistil a vylepšoval cestu k borovici. Práce mu přinesla pocit úlevy a přesvědčení, že i bez chybějících nožiček je schopen dosáhnout cíle. Přemísťoval kamínky, upoutával provazce, zábradlí, z nového jehličí vystužoval podchody, budoval příležitostné úkryty. Byl spokojen. Scházelo mu pochválení, alespoň od Hastráta. Vzpomněl si na cestu potokem.

Už není sám sebou, spíš se cítí Christiánem Moorem, myslí jako on a pracuje, přetváří cestu v jeho obrazu. Byl vlastně roubem, dro-

bet z přátel, Íchel Hastráta a Velkého draka Norentena. Paradigma opakujícího se sekvence se zakořenilo.

Co jej lehounce narušovalo, to byl obraz krásné Clarysy, štíhlé Ší El či Count Íf, dozrávající instinkt k přirozenému páření, dotyků a blízkosti spojení vektorů tečných sil říše a zákonů, pudu tvoření, pudu nenasytnosti moci nonstop život ovládnout a přitáhnout k sobě, kopii sebe, kopii z horizontu.

Studený kotouč se střídal s teplým a pomalinku se v zemi probouzel život. Tsade dál a dál s Hastrátem upravoval cestu, vyšperkovával ji barevnými kamínky a závěsy, odpočívadly a úkryty, budovali můstky a při práci si povídali.

Hastrát Íchel se pořád držel své teorie o parádě, o tom, že život je moc krátký, že je lepší mít nadhled a nebabrat se v jeho základech, na které nenašel nikdo odpověď. Tsade ho pro jeho kladný a usměvavý přístup měl docela rád, dokonce se mu zdálo, že pro jeho výraz a specifický humor mu zůstával usměvavý výraz ve tváři utkaný. Íchel s ním netrávil celou dobu, občas s ním zašel i na houpačku, ale nehoupal se, ne že by se bál, ale proto, že byl svůj. Nor jej navštěvoval, chodil s ním i létat na borovici, hlavně v noci, téměř se ho dotýkal pláštěnkou, když pod hvězdami se koupali v noční obloze. Byl ve střehu a napomínal Tsadeho, aby se lépe držel.

Dým zcela jistě, pomalenu, *lehunce* a beze spěchu zahaloval a mlžil nejostřejší trny bolestných vzpomínek a nastaly i okamžiky, kdy se od nich mladý pavouk dokonce odpoutal. Loggrájen i Moor byly jeho součástí, vrostlí v něm samému, k jeho myšlení a téměř vše, co činil bylo opřené o tečnu jejich já. Tsade začal žít, co mu to říše dovolila, snažil se mít radost z budované cesty, z maličkostí, z toho, že měl svoje dva přátele, bez dobyvačné touhy, bez násilí, s jednoduchým cílem žít a neškodit sobě, druhým, neupírat právo na život jiným tvorům.

Docela chápal Morouse a jeho styl žití. Byl pozorný kolem sebe a naslouchat s trpělivostí. Věřil, že ho vede, a snažil se postřehnout náznaky cesty, v zásadě nesouvisejících maličkostech. Zdálo by se, že to tak má být, že už není nic, co by ho mohlo vykoletit v zavedených rituálech.

Jednou procházel svoji cestou a strnul. V podchodu těsně pod borovicí, ve šterbině úkrytu uviděl v probouzejícím se ránu pavouka. Byl to divný pavouk, měl dlouhá tykadla, která se unaveně ihned

otočila směrem k němu. Záhy si všiml, že tvor má obrovská křídla. Nemohl uvěřit, že existuje pavouk s křídly.

„Kdo jsi a čím jsi?“ zeptal se jednoduše Tsade.

„Já, já jsem Inachis Io,“ odpovědělo stvoření.

„Ty máš křídla?“ vypravil ze sebe užaslý pavouk.

„No, a co je na tom, my motýlové máme křídla,“ odpověděla znuděně Inachis Io.

Tsade *sochal* v oněmělém úžasu. Pomyslel si, že se dají nasadit jako dřeváčky. To by byla paráda.

„Půjčila by jsi mi je, prosím?“

„Ty jsi hloupý pavouk,“ a po chvílce smířlivě, možná malinko pyšně dodala, „ty mi narostly sami, když jsem se převtělila. Co vůbec jsi, kdo jsi?“

Tsade se zastyděl. „Jsem Tsade.“

„To máš pouze jednoduché jméno?“

„To ne, mé celé jméno je Tsade Zikmund Christián Moor Loggrájen.“ Opět pocítil hrdost nad pronesenými slovy. Io zatím vylezla ven a usadila se na silence blízko uschlého bodláku válicího se kousek od cesty. Tsade ze sebe neobratně vystřelil:

„Chtěl bych se převtělit, aby mi narostly křídla, porad' mi jak se to dělá?“

„Já to už nevím, Tsade, v minulém životě jsem byla housenka...,“ odpověděla nejistě a rozpačitě Io.

„Housenka a jsi z ní pavouk s křídly, v životě za brankou nebo před ní?“ pavouk nechápavě kroutil hlavou a potom ze sebe vysoukal zdánlivě nesouvisející otázku: „A čím tam byl Dým?“

Io se otočila k němu zády na znamení, že ho má dost.

„Promiň Inachis, jsem hloupý pavouk.“ Io omluvu přijala. „To nevadí, když mne zde ještě necháš než se oteplí, aby mi pořádně oschla křídla, budu spokojena. Jsi jedovatý?“ Tsade na otázku neodpověděl.

„Můžu se jich lehounce dotknout?“ Tykadla Inachis kývla na souhlas. Tsade s přiblížil a svou zchromlou packou se dotkl vnějšíku sametových chloupků na křídlech. Io ucukla.

„Hrůza, ty jsi škaredý.“ Vrátila zpět křídla k pohlazení.

„Ty jsi krásná, Inachis, překrásná čarodějka.“ Zaseptal užaslý Tsade a poměřoval geometrii křídel s pláštěnkou Loggrájena nebo Nora. Potom smutně ucouval a pomalinku sklopil hlavu a s ní i oči. Io to postřehla. „Taky jsem byla škaredá Tsade. Víš co, něco ti ukážu.“ Vylezla na bodlák a pomalinku zvedla oponu svých křídel, rozevřela

je do obrovské plochy. Obloha se rozsvítla. Po krajích křídel zářily dvě obrovské oči. Kolem nich sříbrné penízky. Inachis s nimi ledaby-le lehce zamávala. Ucítil jemnoučký vánek podobný v domě u var-han v druhém domově buku. Slyšel ve chvíli jejich hudbu přeměně-nou do ornamentů a užasných barev.

„Ty, ty máš i oči na křídlech, velké měsíční oči?“

Inachis Io dělalo dobře, když jí pavouk bezprostředně obdivoval. Počala se více kroutit a předvádět. Tsade na ni skrčenecky zíral a hlta každou křivnu pohybu, jak postupně se nakrucovala nad bodlá-kem. Dál nepatrně, lehounce třepetala křídly a usedla o něco výše na list konvalinky, který se pod ní něžně prohnul.

„Je ještě na nás zima Tsade, že mne necháš ve skryšii.“ To, že je to pravda potvrdily i zvonečky na konvalinkách, které se drobně chvěly s vydávaly sametový zvuk, okopírovaný ze šumu mladých hedvábn-ých křídel. Tsade nestačil přitakat.

„Io, já bych chtěl mít křídla, Io,“ řekl smutně Tsade a zkontroloval svoje pahýly. Bylo chvilku ticho. Inachis Io mu neodpověděla, Tsade cítil, že jí ho je líto, to on nechtěl.

„Ty Inachis, říkáš jsi, že jsi se převtělila a pak že ti teprve narostla křídla.“

„Ano Tsade, tak to bylo, vzpomínám si, že jsem chtěla být rostli-nou, nebo spíš květinou,“ při slovech se opovrživě podívala na bod-lák. Pozorně si Tsadeho prohlížela. Skutečně, škaredšího tvora ve svém životě nepotkala a přece, přece na něm byl něco zvláštního, něco bezprostředního. Nebyl z jejího druhu, ale měl v sobě mocninu bytí.

„Víš Tsade,“ pokračovala po složení křídel a plynule zvedala tyka-dla, „Já vlastně nevím, jak se to stalo, měla jsem přání ve svém mi-nulém životě, který byl krutý a nebezpečný, moc si z něj nepamatuji, nevím jestli mi křídla narostla před zakuklením nebo po tom.“

„Život v housenčí říši?“ skočil jí pavouk do řeči.

„Ano byl v housenčí říši. Já jsem se před ní chtěla schovat, zatoči-la jsem se před ní do pavučinky z hedvábí, úplně celá, takže pro mne skončila. Dlouho, dlouho nevím, kdy a jak jsem se rozpadala a ze starého bylo najednou nové a nová, motýlková říše. Probudila jsem se a narostly mi křídla, teď vážně nevím jak to doopravdy bylo. Za-mávala jsem a ony mne udržely a já..., letěla. To je, je to jednodu-ché.“

Pozorovala Tsadeho. Měla pocit, že se chce ještě jednou dotknout jejích křídel. Přitočila se k němu schválně, aby se ho dotkla. Tsade se jich dotkl hlavou, jen tak se otřel, lehounce. Byly hebké a krásně voněly novotou, malinko vlhké.

„Jo, myslíš, že kdybych se obtočil pavučinkou, tak mi narostou křídla?“

„To nevím, nejsi z našeho druhu, Tsade, je otázka do jaké říše by jsi se probudil a čím by jsi vůbec zůstal.“

„Když já bych chtěl být na chvíličku krásný, sám se vznést a odpoutat se od hnusné síly, co mne drtila, když jsem nemohl chodit. Přemohl bych jí, Inachis a byl bych svobodný volný a krásný, sušil bych si křídla i v noci, opaloval bych je v měsíčním svitu, byl bych jako ty, vyvolenou s křídly, byl bych jako moji přátelé Loggrájen či Norenten, byl bych...“ Zasnul se.

Sličný motýl se zamyslel. „Víš, Tsade,“ řekla po zahoupání tykadlami, „já nevím, jestli síla, co nás přitahuje je dobrá nebo zlá, a jiná, že je lepší. *Kdo* ví, proč nás poutá k sobě, třeba nás chrání, *kdo* ví?“

„Myslím, že já nemám na výběr, Inachis Io?“ Po chvílce znovu zopakoval a to tišeji: „prostě nedala mi šanci na výběr.“

„Myslíš?“

Dívala se na pavouka, prohlížela si ho, nemohla se pořád dostat k jádru nevyřešené otázky. Proč je pavouk zvláštní? Posléze pochopila. Že byl extrémně škaredý, to nebylo hlavní, ale jeho rysy byly plné protikladů. Byl mladý, zevnitř byl samý šrám, byl i starý. Proto byl tak výjimečný, vynímečný nadhledem nezvyklým k fyzickému věku.

„Chtěl bych se převtělit, omotat se pavučinou, celý celičkový a zapomenout na vše, na pavoučí říši, chtěl být na moment krásný jako ty a sám se vznést.... Io, chápeš, být cokoliv jiného než hnusný pavouk v hnusné říši, Io rozumíš mi, pomůžeš mi?“

„Rozumím ti Tsade.“

„Díky.“

„Já nevím, jak ti mám pomoci?“

„Zabalím se do pavučiny jako ty a pak se proměním třeba v motýla nebo netopýra.“ Tsade v odpovědi sám ucítil nejistotu.

„Víš, Tsade,“ rozpovídala se Inachis Io, „ono to *jednoduché* nebude. Musí existovat smysl *znovuožití*, protože by téměř každý chtěl být tím nej, největším a nekrásnějším, třeba i nesmrtelným nebo se převtělovat pořád v *jiné*, nebo ve všechno najednou. Já, kdybych si

mohla vybrat, tak bych chtěla být kyticí a svůj květ nastavit hřejivým paprskům, podobně jak moje křídla, když si je suším a čechrám. Nebo stromem, ano, obrovským stromem a dívat se na divné divadlo říše, žít od věků do věků, plodit šišky či ovoce.“

„To by jsi se musela dívat i na všelijaké trápení a bolest a smutek...,vedle toho i...na smrt,“ odmlčel se Tsade, „třeba by jsi se nechtěla vrátit.“

„Ono to nejde, Tsade, naroubovat *zabubaný* nový život bez závislosti, bez možnosti růstu, bez úsvitu, bez možnosti, aby *atré* zaniklo.“ Tsade kroutil hlavou, stále nemohl pochopit, že pitomá zanedbaná housenka se zamotá do pavučiny, rozloží se a je z ní překrásná paní.

„Nemohu pochopit, že se může stát z housenky motýl, podivná, mimořádná věc.“

Inachis Io rozpačitě potrásla křídélky, malinko je narcisticky rozkmitala. Pavouk mohl opět pohledět do měsíců na křídlech posetých diamanty.

„Budu rád, když tu budeš, klidně jak dlouho chceš,“ vzdychl Tsade a bez souvislosti pokračoval, „já taky umím létat, Io!“

Tykadla Io se nevěřicně narovnaly. Bylo vidět, že mu nechtěla svým následným komentářem ublížit.

„Víš, *tagle* Moorova cesta,“ ukázal směrem vzhůru, „*tagle* cesta vede na horu a na ní, na skále, na borovici, nad hloubkou dýmícího času mám houpačku, co se ve větru kolébá jako kyvadlo. Na něm se vznáším, lítám. To mne naučil můj táta, Morous, Morous Moor, Christián.“ Při posledních slovech zhluboka vydechl.

„Hm, už rozumím, Tsade.“ tykadla se uklonily na znamení obdivu. „A co je to *Táta*, to je pavouk?“

Tsade se zarazil. Byl překvapen, že Morouse Moora nezná, když ho *musí* znát všichni. Trpělivě vysvětloval: „Jo to je, tedy byl, pavouk, tvor nejškaredější v tuhle té říši,“ chvilku se odmlčel, „pro mne nejmilejší tvor, moje *magnum vitális*.“

„Je pro tebe milejší než jsem já?“ zeptala se modelka.

Tsade zaváhal. Po chvíli se ozvalo někde zevnitř chrusty: „Ne.“

Chtěl okamžitě zapření Morouse využít.

„Pojď, Inachis Io, pojď, ukážu ti, jak umím létat, ty budeš plápolat kolem mne a..., a všude, celá říše uvidí velké planoucí oči, pojď Inachis Io, prosím, zatančíme si *nutu*.“ Tsade byl v extázi, byl přesvědčen o tom, že mu to neodmítne.

„Nejde to teď, pavoučku, je chladno a vlhko, křídla mi ještě neoschla, motýlci spí, nebo se už pomalu probouzejí, umývají si křídla v ranních paprscích, vyhlazují si vrásky na křídlech z jejich přeloženích, zpevňují je a osvěžují v pikoperlách rosy. Vždyť i ty by jsi měl spát nebo se probouzet, je to tvoje právo. Spánek je podobný ne-li *utální* moje převtělení, vznikne nový život, je to *utální* u tebe i u mne.“

Smutně, možná vyčítavě se na ní podíval. „Jenomže já se probudím a vstanu znovu a znovu do svého těla. Ty, ty máš pokaždé nové, krásnější.“

„Tsade, to není pravda i ty když se vzbudíš, je to jako slunce, to taky spí a potom se vzbudí, stejné, pokaždé jiné, s novými paprsky, s novým teplem a světlem, je neopakovatelné, každý tvůj okamžik, když se probouzíš. Ono vždycky umře, aby se probudilo. *Kdo* ví kde je, když umře, možná pod tebou nebo *čobra* něžně vyčkává pod horizontem bytí.“

Inachis Io háčkovala křídly a malý pavouček zachytil vánek i *sno-vou* vůni jejího pružného těla. Každým mávnutím povídala, konejšila a šeptala- to je život *Jene*, to je život a to ne. Utkaná slova se přibližovala a vzdalovala, kolébala se v rytmické písni, vracela se, že jsou *někde* u mechoklobouku pod skalní rozsedinou, vážila, co je pravda a co ne, byla zpátky u Christiána Moora a Loggrájena Zikmunda, Velkého draka.

S ní začal pociťovat jejich smysl, vůni, chladno a vlhko. Inachis Io odnášela snovou říši daleko, daleko za zapečetěný horizont bytí, za který Tsade už neviděl. Ztrácela se *tam* říše a on se ve skalní rozsedině po *dlouhu a dlouhu* začal se probouzet.

*****

Začal na sobě cítit končetinu starého Morouse. Sundal jí ze sebe a uchýlil se k Velkému drakovi. Zavrtěl se a cosi zavrčel.

„Nech ho ještě spát, Tsade,“ ozvalo se nečekaně od Moora, až se pavouček lekl, ale neposlechl.

„Zlobíš, zase zlobíš, Tsade, řeknu to Loggrájenovi až se vzbudí.“ Moorova výhružka zabrala.

„Něco *se mi zdálo*, Morousi,“ řekl Tsade mimochodem, „Ale *ne-vím co*.“

„To se stává v *dlouhém zimním* spaní Tsade,“ řekl Moor. Tsade rozmrzele začal protahovat zkřehlé nohy až to chvílemi praskalo. Protáhl se a znovu začal otravovat Loggrájena.

„Nech toho,“ zaznělo přísně.

„Nech mne ty škaredáči škaredej, mrzoute mrzoutovanej, dědku nejhnusnější, nejzlejší!“ Vyštěkl na Moora. „Ty mi nic neříkej, já jsem Velkýho draka,“ Na důkaz svých slov jej začal hladit po pláštěnce.

Když Velký drak nereagoval, úlisně strčil do Moora.

„Že mne vezmeš na houpačku na borovici, Morousku.“ Moor chtěl prvně říct rezolutně ne, potom si uvědomil, že raději půjde s ním, než aby mu pavouček utekl, na to jej měl příliš rád.

„Vezmu, když nebudeš zlobit.“

Bylo ticho. „Přece se mi něco zdálo,“ řekl netečně Tsade, nevím co. Bylo ticho. Nad skalní rozsedinou se ozval mohutný hlas Rezignovaného.

„Jo život je jen žrádlo a paráda, vid' kaprále škaredosti, to je *adekvátní argot*, Morousi.“

„Jakej argot, ty na nic novýho nepřijdeš, blázne starej, hloupý slova!“ Odsekl Moor. Tsade se vmísil do hovoru.

„Jaký je nejhloupější slovo Christiáne Moore?“ Íchel byl rád, že alespoň malý s ním komunikuje.

„No, Moore, ukaž se!“

„Na hloupou otázku neodpovídám.“

„Přiznej se, Morousi, že seš v koncích,“ rejpnul si Rezignovaný.

„Každé slovo může být nejhloupější, záleží na situaci.“ Tsade mu skočil do řeči.

„Je to smrt?“ obrátil se zpátky na Hastráta, „že je to smrt, že jo, Íchel.“ Nad skalní rozsedinou nastalo mystické ticho. Bylo slyšet nezučasněné loggrájenovo dýchání. Nikdo nic neříkal, to slovo nemělo komentář, čnělo bez přívlastku, tyčilo se nad říší panovačně a absolutně, nemělo protipól, nebylo síly, která by ho mohla vymazat z mysli. Sebenejpší pavučina jej nedovedla spoutat. Slovo, strach z nenávratna.

„Pojďte se mnou na houpačku,“ zažadonil mladý. Christián Moor na chvíli zaváhal, podíval se na Hastráta a souhlasil. Tsade měl radost, běhal do kruhu, lezl po čemkoliv na co stačil svými silami. Když míjeli bodlák se silenkou, pavouček se zarazil.

„Co ti je?“ zeptal se Hastrát.

Tsade zakoktal: „Viděl jsem na bodláku obrovské oči. Taková krása, kolem nich smé diamanty!“ Instinkty sebezáchovy u všech zafungovaly. Jejich oči ihned zakotvily na vrcholku bodláku.

„To máš z toho, jak pořád lítáš, potom se ti zdají nesmysly,“ řekl Moor ve snaze celou situaci urejdvat. Pokračovali dále, přesto se mladý pavouk neubráníl pokušení po chvilce se otočit. Nic tam nebylo. Viděl za sebou pouze množství stop v měkké půdě.

„Je důležité za sebou nechávat stopy?“ zeptal se Tsade Hastráta.

„Jak to myslíš, ty v blátě, nebo takové, až chcípneš?“

„No myslím tak i tak. Co ty nato Morousi?“ Christían Moor mlčel. Odpovídal Íchel. „Stopy jsou důležité, Tsade, když se otočíš, vidíš, který život tady šel, velký nebo malý, těžký nebo lehounký, jak dlouhý, to jsou stopy. Kdyby nebyly za tebou stopy, nežil by jsi, alespoň v pavoučí říši.“

Morous se přidal. „Hm parádo, ty si prostě myslíš, že po tobě zůstávají stopy, jsi ty ale domýšlivý starý prudil.“ Hastrát se nedal. „Vždyť se otoč, nevidíš na vlastní oči za sebou díry po trubkách, vždyť si do nich můžeš šáhnout!“ Moor se neohlédl.

„No a, co z toho, že si na ně můžeš šáhnout, trochu vody a jsou fuč, zůstane pomyslné svědectví, že tu někdo šel a to pouze malý sáh okamžiku. Chcípneš a ty to víš, ty domýšlivá parádo.“

„Já s tebou nesouhlasím, nezapochybujes, že se tětiva pavučiny přetrhne, když na ní visíš. Je to tvoje jistota jako jsou stopy po tobě nebo po čemkoliv. Já to tak vidím, bez stop to nejde.“

„A co když lezeš po stromě nebo po skále, tam přece žádné nenecháváš?“

„Já to myslím obrazně, obrazně Demoore Boore!“

„Obrazně, na hovno, parádo!“ Odpověděl udejchaně a rozčileně starý pavouk. Tsade hlta každé slovíčko starých borců.

„To kdyby se spojily všichni pavouci a utkaly by lano, to by potom přemohli i tu sílu, která nás táhne k zemi, vid' Morousi.“

Morous Moor nevěděl, co mu má odpovědět a proto mlčel. Mlčel i Íchel. Byl tu fakt, který nikdo nezpochybnil. Lano se nikdy nepřetrhlo bez cizího zavinění. Možná.....

„Možná, za co by jsi jí chtěl chytit, když je neviditelná.“ Hastrát se podrbal na chrustě.

„Musí se za něco chytit, když existuje, že jo, Moore, když existuje, musí mít konec na který, nebo za který by se to dalo přivázat. Že je neviditelná, to možná jo, ale každý ji cítíme, vždyť nás pořád drží,

kdyby nás nedržela, mohli bychom létat a nemuseli by jsme chodit na borovici, nemuseli by jsme se přivazovat, jednou pro vždy by byla spoutaná, svázaná a my, my by jsme si mohli dělat co by jsme chtěli, levitovat v pokušení,“ argumentoval Tsade a ohlédl se. Díval se. Stopy v dálce zmizely. Oči a srdce se vracely na bodlák. Zrcadlily se na něm mřenky, co viděl ve snu na hadině rybníka.

„A v tom to právě je, mladíku, v tom, že si nemůžeš dělat, co chceš.“ Zbytek cesty mlčeli. Zabrzdili až pod borovicí. Hastrát Íchel odmítl lézt nahoru, řekl, že mu stačí, když je uvidí zezdola. První se šel houpat Tsade. Lítal sem a tam v opojení, které neznalo konce. Tu přestal a s úžasem pozoroval dvě velké oči na křídlech, jak háčkova-ly kolem něj a tancovaly. Morous Moor překvapeně pozoroval motý-
la, který si spletl období.

„To je Inachis Io, Morousi, Hastráte, to je Inachis Io, já ji znám.“ Oči na souhlas zamrkaly, *zanutovaly* a zmizely v dýmu nad údolím. Pavouk vyšplhal na větev. „To byla Inachis Io, Moore, Inachis Io, já ji znám, tam z bodláku. Inachis, kráska..., vrať se, prosím, Inachis vrať se.“

Morous Moor se nenápadně příkrčil a aby už měl od malého pokoj, netečně bez emocí řekl: „Jo, Tsade, byla to Inachis Io.“ Pomyslel si, že to už Tsade se svými výmysly přehání.

„Já myslím, že tady, na borovici jsou kořeny všech směrů.“ Volal z hlubiny na Moora a dokazoval to houpáním do úhlů a délek. Nit pavučinky se natahovala až dvěstěkrát. Pružností vystřelovala pavoučka až do nebes. Hastrát dole si hluboce vzdychl.

„Tak dost, zase zlobíš, pojď nahoru ať nespadneš.“ Tsade si myslel, že se Moor chce vznášet v prostoru. Christián Moor se styděl, instinkt mu bránil povolit uzdu svým emocím, totální svobodě, prostě být jako malý Tsade, nezodpovědný, s osudem na vlásku. Hastrát Íchel jej dobře vypožadoval a poznamenal na okraj:

„Jo Morousi, je málokdo z našeho druhu co sítě nechají pořád napnuté, jsi ten druhý.“ Tsade poznámce nerozuměl.

„Chceš říct, že ji ti první vždycky sbalí a zase postaví?“ zeptal se Hastráta.

„Ano, ale Morous to nedělá. Zeptej se ho proč?“

„Proč to neděláš, Morousi a co to má společného z houpáním ve větru?“ Starý pavouk neodpověděl, máchl packou nad marností otázky. Posléze, když už lezli dolů suše procedil: „Proto!“

Pravou příčinou odseknutí bylo spíš to, že se nemohl pohoupat, spíš jeho ješitnost. Tsade se opět obrátil na Hastráta.

„Ty to víš, Íchel?“

„Nevím, myslel jsem, že ti odpoví. Mně napadlo se zeptat, když jsi řekl-*kořeny všech směrů*. V jeho síti je něco, co já nedovedu vysvětlit. Vetkány jsou i nedrobnější informace o nás, o kamenech a skalách, o našem životě, o vodě, prostě všechno, co bylo je a bude, o říších které se ohýbají a zaniknou, o nových říších na horizontech věků. Když se na ní pozorně podíváš, pocítíš radost ze stavění a budování, utrpení a dál, dál nad horizonty, další roviny. Podíváš se přes ní na hvězdy, kde každý uzel má nezaměnitelné místo. Proto jí náš Moor pořád opravuje, dokola, stejně počtářsky přesně a přitom ví, že málo stačí a je po ní.“

Christián Moor se podíval na Hastráta. Byl to on, co se zhluboka nadechl a vydechl. Viděl za ním Tsadeho, jak nevěnuje monologu Hastráta prázdnou pozornost. Ocitli se u bodláku. Tsade na něj vylezl.

„Inachis Io, kde jsi, kde jste *mose* oči? Smutně sklonil hlavu dolů. Moje Inachis Io, můj motýl, že mi věříš, Íchel?“

„Říkáš, věřím ti, proč, Inachis Io, odkud znáš jméno, nebo jsi si jej vymyslel?“ Pavouček zvedl plynule hlavu, zdrženlivě a netečně řekl:

„Proto!“

Před očima měl pořád brdlikání a háčkování motýlího letu tvořící už na první pohled její *harajmá* utkané pro motýlí říši.

„Kde se učí motýlímu letu, Íchel?“ ptal se měkce. Slovem navázal na pavoukovo přátelství ohrožené předcházejícím jednoslabičným odseknutím. Íchel *areo* vycítil.

„Hm, motýlí let a jeho *brdlikání* korálek očí, cvdlikání jeho stínů co tě pohladí po *usu*, slyšel jsem povídání o velkém Rybníkáři, on prý je učí, brdlikat a háčkovat.“

„Kdo to je, Rybníkář, proč nás neučí třeba kotvit síť?“

„To nevím, nikdy jsem se to nedozvěděl, *eto ajsa* tajemství.“ Tsade na něm viděl, že neví. Íchel pokračoval: „Je *onen*, co tvoří principy i detaily druhu, nejdrobnější částčky a bytosti, tvory, rostliny i kameny, hudbu, *harajmá*, vid' Christáne Moore.“

„Divné,“ řekl Tsade a pokračoval v cestě. „Myslel jsem, že existuje jen síla, co nás mačká.“

„Víš, Tsade, možná je lepší vůbec nic nevědět, žít prostě, lehce, nad povrchem hladiny horizontů, žít, ve žrádle a parádě, konec kon-

ců, na tom my nic nezměníme, nás ty myšlenky svazují a oplétají jako *kokony*.“

Morous Moor nesouhlasně zavrčel pár slov o absenci snů a rezonancích. Vracející se skupinka se blížila ke skalní rozsedlině. Tsade byl roztěkaný, bez bližšího smysluplného cíle. Cítil se starý jako soukmenovci. Snažil se pečlivě chodit ve stopách, které zanechal cestou na borovici. Tiše, neslyšně si neustále pro sebe šeptal: „Kde jsi, moje harajmá, kde jsi Inachis Io? Je blbý a divný život mezi pavouky. Kde jsi moje harajmá, *kde* jsi Inachis Io?“

Íchel se začal loučit. Obrátil se na Morouse. „Zdar, stará parádo a **kdybychom se neviděli, tak děkuju za všechno.**“

Christián Moor zbystřil. Nebylo to samo sebou, aby mu rezignovaná paráda Hastrát Íchel děkoval. Vyznělo to spíš jako rozloučení starých dobrých přátel, které se už neměli vidět. Nechtěl se s tím smířit.

„Přijdeš ještě, rád tě uvidím, vid’ Tsade, rádi tě uvidíme, příteli.“ Íchel byl dojat. „Přijdu, budu se snažit..., zase..., přijít.“ *Malenko* nadzvedl hlavu na znamení pozdravu a potom *pomalenku*, viditelně s velkou námahou lezl a zmizel za skalní horizont. Zůstala pouze hluboká stopa v mechovi.

Tsade se natáhl pod mapu na skále. Snít, snít o Inachis Io, o očích, o všem, co je neskutečné, co se vymyká silám, které svazují a propoutávají divnou říši. V mezeře pod mechoskálou nastalo ticho. Drobně poprchávalo. Dva mlčenliví pavouci, jeden mladý a jeden starý dohromady a každý zvlášť, vyplňoval částčku prostoru. Pramen dotyků života se splétal a rozplétal. Velký Rybníkář doznal bublání *prosnů*, že spojuje harajmá paraelních světů s cílem podobat se jeden druhému. Divná nenáhoda sil žebroví netopýřích křídel tvořily *hekál* dojmu bezpečí.

Hle, netopýří opláštění se rozvinulo a proměnilo ve skutečnost. Tsade tíhu stínu cítil na těle dřív, než se mezerkami očí vrátil do skutečnosti. Velký drak se vrátil. *Ufintil*, že spí. Ucítil bezprostřední dotyk jeho dechu, jak se nad ním Zikmund sklonil a lehce překročil či spíše přešlápl z nohy na nohu. Ujistil se, že je v pořádku. Malý pavouček málem prasknul pýchou. To už Loggrájen neviděl, unaveně i on usnul. Uvědomil si, co dělá život životem, co je nad říšemi a v rovinách, co na stupních silami sil je mezi dýmem vítězem, co pečeti okamžiky do věčnosti, co tvoří opěrné body harajmá. Nedovedl to pojmenovat slovem, nebo nakreslit znakem.

Protáhl se, až zapraštělo. Bylo po spaní. „Dráčku, nespíš?“ zašeptal, aby neprobudil Morouse, který by jistojistě nadával, že nenechá Velkého draka na pokoji. Socha netopýra se nepohnula. Pod pláštěnkou šepotala ozvěna.

„Nespím maličký, trošku odpočívám, chceš něco?“

„Ne, jen se mi zdálo.“

„A bylo to pěkné nebo zlé, broučku?“

„To právě nevím. Nechci tě s tím otravovat. Měl jsem sen o jeskyni, obrovské uvnitř skály jako tato.“ Ukázal na stěnu. „Světlo bylo součástí kamene. Neviděl jsem žádný otvor, který by vedl dovnitř či ven. Dole byla voda a z vody trčely desky skály, spíš ploché kameny. Mezi štěrbinami vyrůstaly kořeny stromu ve tvaru homolí. Rostly proti přirozenosti směrem vzhůru do „horizontu skalnatého nebe.“ Nutilo mne to k otázce, jak vypadá strom, jehož kořeny rostou vzhůru k nebesům. Byly nasáklé vodou a já se napil. Voda byla vodou, čestvočerstvá neupachtěná, prácečistá a ověřjící, vonící. Vůně mne nezmátla, byla cítit borovicí. Na okamžik jsem byl přesvědčen, že jsou to kořeny borovice na konci Moorovy cesty. Vůně borovice a Inachis Io se splétali v jeden svazek pramenů.“ Tsade se odmlčel. Byl přesvědčen, že už Velký drak přestal poslouchat jeho žvásty a usnul. Položil si hlavu na nohy a civěl do blba.

„Tsade, ve společenství netopýrů jeskyně existuje, slyšel jsem o ní vyprávět, o kořenech, co rostou vzhůru na prameništi směrů, horizontů událostí. Patří k největším dračím tajemstvím. V něm je podstata života. Je tuze divné, že se ti o tom zdá.“

„Tobě po společenství draků není smutno?“

Zikmund Loggrájen dlouho váhal.

„Je mně smutno po Claryse, Tsade, to je, po čem mi je smutno.“ Bylo to naprosto upřímné, že se pavouček dál už neptal. Vzpomněl si na nedostupnou diamantovou Inachis Io z motýlího druhu. Přál by Loggrájenovi společenství dračí čarodějnice, víc než sobě Inachis Io motýlí královnu..., přál by mu její lásku...

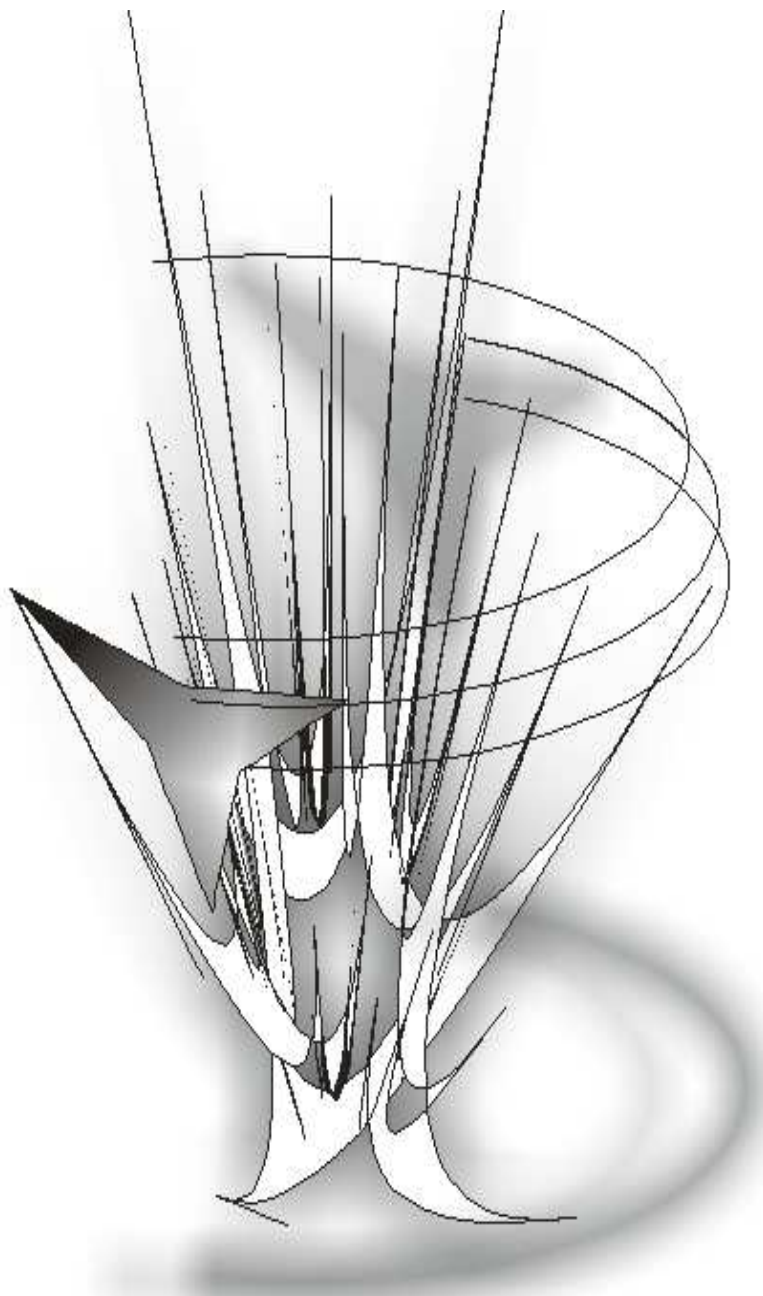
Začal jsem opět vnímat podivné slyšení podobné hučení včel na jarních kvetoucích špendlíkách. Stupňovalo se a tišilo, tvořilo slyšitelné vlny a houpavou náruč drobounkých bílých kvítků roztřesených v ranní jarní trávě na okraji cesty. Opět jsem oné husté sekvenci rozuměl, tisíce tvorečků si povídalo, *Motor* elevátoru naříkal prací.

Nevěděl jsem, jestli jedu nahoru nebo dolů, nemohl jsem se podívat na ubíhající zeď. Tupě zírám nahoru bez mrknutí víček. Jo poznávám, je to Páter Noster a jeho vytetované schéma udávající směr.

V úvratí horizontu se Páter Noster zpomaloval pečtil události v počátku křižovatky cyklů.

A slyšel jsem, jak Tůrař, Páter Noster se na horní úvratí horizontu zastavil věčnost a modlil se:

Věčný je směr Tvé existence a splynutí s Tebou, být, být přítomný, živý, minulost rozkvedlaná z budoucnosti, ubohá vlasečnice bílkovin na míchadle života....upnutá a lepená, zrcadlená z prachu ve vodě, posvěcený čas, čas hořícího keře.

Ej, jest míchadlo přitažlivosti, její smysl, smysl v Tobě, lepší Něco než nic.

Hle Jest Jen Jeden Bůh a Jedna Láska.

Hle je jen jeden Člověk a Jedna Duše.

Hle Bůh, je Láska.

Hle Člověk a jeho Duše.

Jeden –každý, má svého Boha a ten Je Jen Jeden.

Hle, Bůh a Člověk je Láska a Duše.

Hle, Bůh Člověk je Láska Duše.

Bůh i Člověk i Láska i Duše i..., i čas....

Oj, je Člověk a jeho Bůh, myšlenka a sen v nich, objímá je a je konejší.

Je Jest Jen Jeden Bůh a Jedna Láska, má láska, můj bože.

Já chtěl jsem slovy nakreslit obraz, artefakt podobenstvím tobě, Bohu, jako malíř, když štětcem napíše slovo.

Čmáral a uviděl jsem:

Slovy kreslím artefakt Boha a Láskou je vybarvím.

Hle,kreslím artefakt Člověka a obleči mu Duši i čas

Nad zástupy otevřou mou knihu a spočítají písmena rukou s hodinkami bez ciferníku.

A Jestvo bude-nebude chybět nebo přebývat, však dostane se mi pravdy počtu nebo zavržení, počtáři už počítat počítané znají.

K rukám mám jen dým, artefakt z pár slov – Čiň, Je Jen Jeden Bůh a Jedna Láska, Jeden Člověk a Jedna Duše, je to lepší než Nic.

Ej, on artefakt, co vše objímá a nic nepostrádá.

Je jen vzdálenost je mezi životem a smrtí, je jen čas je mezi nimi, nimi jedno jest.

Je jen vzdálenost je mezi člověkem a Bohem, Bohem a Člověkem,
Člověkem Bohem

Je jen vzdálenost je mezi láskou a láskou, když vše jedno i je jen jedno.

Je jen vzdálenost je mezi skutečností a snem.

Je jen vzdálenost mezi ramenem kříže, co točí se ve větru tam i zpátky

Je jen vzdálenost, která se v půlky cest potkává, je stejném a jedi-
ném se navrací

Jen čas choulící se naděje.

Já vkládám svoji i duši, svůj život do tvých dlaní, můj, Jediný Bo-
že, než půjdu stromořadím duchů.

A kámen, zarostlý mi ve tváři, Tůrař světla, ponese pečeť smlouvy
a znovu upřede mé já a já.....

Za horizontem užírám krajinu v plno světla v ní zářenou.

I Bůh dotkne se mých očí a malý já uvidím Boha, jeho tvář- byla
jeť duše podobou.

Ej, uvidím i chrám pro Tebe klenutý z horizontu duší lidí vyždí-
maných bolestí, co na tyčkadlách nosí tvou slávu, nepočítanou do
rozměru vzdáleností.

Jen.

Jen dým z kadidla orobince rozpustí falešné bohy i proroky

A Tůrař světla dotkne se máselnice

Písmena z ní upatlaná, fofr je vytřídí

S obručemi roztančenými, pavouci chronosu utkají nuovo, sítě pak
pověsí do větroví stromořadím duchů

Tůrař světla dýmem je *pročiptá*.

Oj já, kámen, zarostlý ve tváři, znovu zavoním čistou pečetí.

Za horizontem uvidím, chrám, kde u vchodu měsíc mu je pouhou
lucerničkou.

Věčný je směr Tvé existence a splynutí s Tebou, být.

A ukloním se v chrámu bytí a skloním hlavu s pošeptám:

Hle, moje já, já, ubohé z ubohých v dlaních nesu svou-ji duši a
prosím o milost před tváří a poděkování za život bez inventury.

Co by jsi si přál, když slovo jako dým jsi? Co chceš?

Být, být tak balónkovou láskou, dotekem. Šťěstíčko schoulené,
světýlko ve tmě, světlo. Dívat se, jen jak lucernička, co svítí nad
tvým chrámem.

Být, Světloňosem, dítkem *živourodým*, životem před ním i po něm, smět svítit a být ve tvójí tváři zarostlým kamenem, nepatrnou hvězdičkou, malou světluškou, být mihotavkou přinášenou z temnot, být nadějí vetkanou do....oblohy

Mít v dlaních moc milosrdenství, hasit žízeň, být sdíleným teplem, tvou částí, jako ranní opar nad vodou, být, tůrařovým služebníkem.

Za horizontem uvidím krajinu prozářenou sluncem,

Bůh mého já, být bohem, být jistotou, tak málo jen, tak málo si přeju. Můj....

Tak málo chci, zachovat a vlastnit čas, kdy jsem srůstal. Srůstal s tebou v životě i ve snu, i předa po něm, posvětit čas.

A skloním se jako dítě před tebou aby ti zavázalo rozvázanou tkaňku u bot.

A já uslyšel tichý hlas, který mne prostoupil a já rozuměl každému slovu.

Rozprostírá se Páter Noster na hladině horizontu událostí. A u ní není čas a neplatí paradigma. Jen jeden je počítatelný. Singulár. Tam je jeho *harajmá*, no není tajemství, tam kdo nadlédne ve snu a dotkne se obrazu a zapomnění. Zákon, co nedovolí prostoupit pár perliček svědectví se synapse synergií. *Sousedící je to absolutní a věčné cenzurované*. Věčnost bez pojmů, věčnost bez času, světlo, které není uvězněné, je samo v sobě.

Pár mihotavek na břehu horizontu událostí prchá do reality, pouze nehmatný z obrazu dýmu. Vzklíčí dech hmoty, větvení, základ neuchopitelného fraktátu. Tvoří bázi vnímání, proces sledu událostí a omývání břehu horizontu, život, *as* nepatrným vír, co pohání Páter Noster. Pavučinka vetkaná do hladiny horizontu s uzlíčky sedmikrásek hořící kolem něj ve svitu neznámého světla oblohy noci, pavučinka událostí prohnutá přitažlivostí synergie, kde neplatí zákony přítomnosti. Páter Noster spjatý láskou, prohýbající síť událostí, pravdivé váhy světél. Singulár a harajmá, penetrující horizontem tůraře světél. A jejich matný stín je průsečíkem duše a těla.

Páter Noster rozprostřený v horizontu událostí, jako čáryfukovo, nonovo tetování. Počátek a konec, konec a počátek, nesmyslné počítání vzdáleností.

Síly, paprsky jsou vetkány do uzlíčků pavučinky v horizontu událostí, *kde* se potkávají na půl cesty v témže diferenciálu, v harajmá

celků. Tam je penertující prostupnost, tam je věčnost i nekonečnost, tam je stav, tam je i konečno. Narušení horizontu událostí tvoří patologickou výjimku času a zdání reality. V tom je celé tajemství života, coby paměti zpětné vazby, jeho návratu. A to je střípek neviditelného, neviditelného, ale měřitelného vahami světél. Já ubohá lidská bytost, která se otře hladiny horizontu a uvidí rozměr lásky...

Ucítil jsem vůni otrub, vařených brambor a okurkového salátu.

Páter Noster zaskřípal. Opět a znovu jsem míjel *celky* událostí, sumy vesmírů, různé zvuky a obrazy bortících se do sebe, memento duší, někde drhnutí či přibrzdění, neznámo nahoru nebo dolů, neznámo prostoru, elevátor bez gravitace, bez mocné síly. A já tušil, že mne dělná voda probouzí k životu.

Kdosi mi dalo napít a vyslyšelo můj žal. Slupka jaderka počala praskat a já ucítil cíl, pevný bod, šterbinu skály na které jsem se zachytil. Moje kořeny drtily a lámaly skálu a moje koruna dnem i nocí se tyčila k nebi. Kůra, nekrásnější oblek, praskala a já vyrostl ve *stinnou* borovici ukotvenou na skále. Byl jsem stromem v sousedství modřínu, smrků, dubů habrů a bříz, které neustále opakovaly:

„Pokorné jsme světlu nejvyššímu, co dává život *zadarmoho*, neboť ono ví, že nejmenší bude jednou největší a největší bude míň než nejmenší.“ Nebyl tu den *ni* noc, *ni* slunce, pilné světlo vyšité z hvězd a měsíců, podivné i jiné stromoví, které nikdy nikomu neublížilo rostlo na hladině nebe horizontu událostí a dobrá voda je osvěžovala.

Viditelná součást horizontu událostí, Páter Noster, unášel myšlenky proudem potoku a řečišť, vířil představy, míchal vlasečnice šroubovnic a na splavech obnažoval vějíře světů a událostí hologramů sítě plachtoví myšlenek na stěnách bublin. Ve světlech *harajmá* středů počátků a konců, pojmů, vzdáleností, spatřil v jejich ohybu světlo ubohého hologramu člověka s obrazem čáryfukova tetování, s odrazem skicy permeabilních paradigmat vrcholků událostí i dříve jen tušených, těžkých podobných duhovce na marginu lidských očí. Světy se otvíraly a zavíraly, pečetily i znovu se rozpouštěly vmíchávány v proudy splavů a sítí. Světla viditelné i neviditelné, částice necenzurované, či uniklé singularity vykvetlé ve *stromo*, obdivující ve skromnosti sama sebe, spousty svatých světél, které nikomu nevadily.

I viděl svoje nepatrné, *holoidní* já rozpuštěné v dýmu orobince. A světlo vlákn, které spojovalo starou továrnu pod muškátovým měsí-

cem, klenbu přátelství obtočené pikoperlí z deště, pohádku pro kadety ve skleněném království, *kolkol* vůní z černofialových výšivek, kouzelníka u houpačky na borovici. Dál a dál směřovalo světla vlákno k ose zeleného slunce Žvejkala a řevu tankových motorů, k Zacharovi a Čáryfukovi, k vojenskému knoflíku a sušeným křížalám. Administrované události bez možnosti svědectví a vratnosti zapečetěné rotací unášeného časoprostoru pouhého, ubohého, hologramu odpočívajícího s kameny pod hlavou *magidu*...

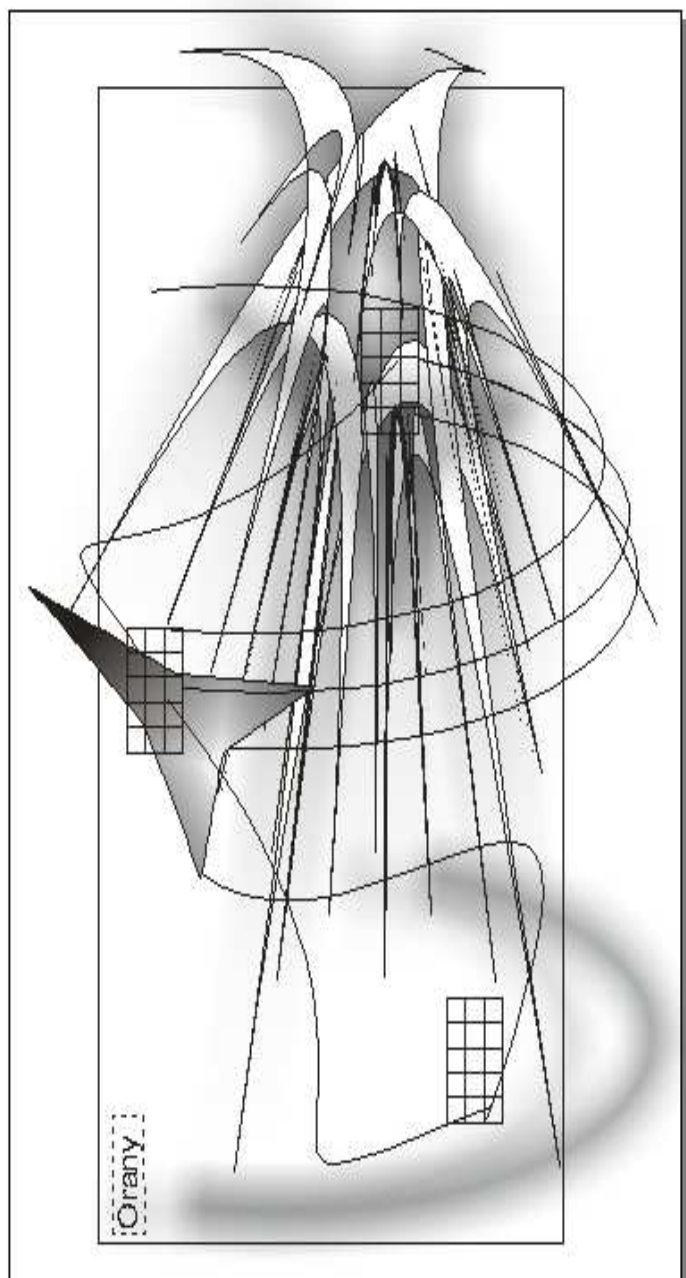
Drnk..., drnk... Zřetelně slyšel a cítil, jak postel s kolečky zavádila o práh výtahu a ze zorného pole mu zmizelo rýsující se půlkulaté žluté světlo se sušeným hmyzem na dně sklenice. Skutečně, blázin-cový výtah.

„Tak už ho vám zase vezu, dřavou pláštěnku, navrátilce, pán doktor.“ Hlas prahového převozníka zněl netečně, vědom si *as reality*, že naražená intubace mi bránila mluvit.

„Tak kde máš svého..., Pojere?“ Hlas patřil tváři, která jej z blázince vyhodila. Nastalo ticho, jen pozorný vnímatel, pábitel, by v jeho duhovce viděl horizont událostí, jak se pomalu propadá a zahaluje do mlhy kyslíkaté hloubky. Chtěl jsem doktorovi odpovědět.

„Byl jeden z člověků jménem Mojžíš co zaklepal holí na skálu horizontu svoji pyšností. Zatočil se v kolotoči jako dým, jako nešťastně upuštěný balónek na pouti, šel rovně a došel na stejné místo.

Na stránkách horizontu je mnoho proroků, harajmá svědectví pečeti nemá nikdo z nich.“ Neřekl jsem nic, nešlo to, zůstala žízeň a vzpomínka na zapomětlivou čarodějnici...

..., hojsa, hoj, hojsa, radujte se všeci lidé i věci..., nuovo tempo mne nezaskočilo a překvapilo jen z části. Snad sexuální volností, pyšností, sebestředností a namyšlením, ne však četnými druhy reality show. Na základě této volnosti v bezesporu jedné z nesilnějších sfér stávala se sobeckým projevem, bez ohledu na lásku a systém, samoúčelným a nenormálním. Láska umělá, nepřírozně podporovaná, chtít nechť. Na můj vkus se tak pocity zrychlovaly geometrickou řadou a já je v tomto pojetí pomalu nestačil sledovat ani v jednotlivých fázích měsíce.

Cvrkot člověčího času mne však stále a stále nutil víc přemýšlet a meditovat. Byl to rozdíl od nesčetných vizuálních smrtí v zabíječkách amerických filmů, které zblbovaly národ. Snažily se a udržovaly vše povrchní, vše zlaté a lesklé, vše hrdinské, tak jednoduché, j e d n o d u c h é. Pohled na zlo a dobro byl tak jednoznačný, aby nenutil nikoho náhodou přemýšlet.

V onu dobu bylo moderní být asertivní, moc nepřemýšlet o polívce bohů. Stačilo konzumovat chudé vysvětlení anebo bažit po jiných laciných řešeních. Pomalu a pomalu jsem přestával toto pojetí vnímat bez ohledu na nějaký politický systém. Bylo mi z toho smutně, srdce mne nejvíc táhlo do mého starého světa k čarování, k měsíci, někdy taky ke svým vysloužilcům. Často jsem je potkával, třeba před supermarketem, sbírající vajgly, často někteří sedávali v bufetech či průchodech a halách na nádražích. Nestěžovali si nikdy, že mají málo peněz, že je jim zima, že nemají to či ono, že často odtrženi od rodiny vlastní vinou by se svými blízkými chtěli být celým svým srdcem, ale něco jim v tom bránilo, něco, co bylo uvnitř nich samých, něco, co měli dokonce rádi. Těšili se do vlaku z penálu.

Jací to byli mí přátelé? Nemuseli už mluvit, nemuseli nic, jen podat ruku, dotknout se kabátu, jen mrknout očními víčky, jen se schovat pod jednu pláštěnku, která hrála přátelstvím. Malý hologram paní z domu smutku měl vytetován každý z nich. Měl bych napsat jejich jména na papír a hodit ho do záchodu ...

... hojsa, hoj, hojsa, hoj, boj sa nová dobo rádoby svobodné vůle. Uvařil jsem jim teplou polívku z bohů a dal jim ji tajně místo čaje. Třeba by nebyla tak hořká, ale vznesla by je jak balon duše z ryby kamsi do mezihvězdného prostoru výš a výš. Tam, tam by zmrzla a slunečním větrem by se roztříštila v stříbrný prach.

... a ten by se snesl na zem..., a z půdy by vyrostl strom, strom jako jeden celek. Tak snad život mých přátel i život můj by měl nějaký ten smysl. Ze stříbrného stromu si potom klidně mohl natrhat každý primát i to nelepš z ovoce.

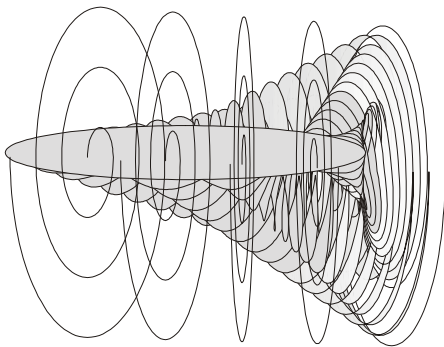
Proč tu nejsi se mnou, moje muškátové nebe, Zachare, zůstal jsem sám jako ty, jen hvězdička na plášti, jen oranžový měsíc a roj včel a můj muškátový Bůh.

Ne, není to málo?

Já, stříbrný měsíční dědek, vezmu starý gauč a spát budu u úlů se svými roji včel. Budu si o něm s nimi povídat a budu jim nablízku jako se všemi blízkými v dobru, ve věčnosti, v měsíci plném divukrásných přívlastků. Dívám se na něj, paprsky mnou penetrují, stávám se jím v onom okamžiku, když nastupuji do vláčku ... jsem uvnitř něho, uvnitř celku.

A zdá se mi sen, poodhrnující a třpytící se, stříbrný muškátový měsíc za závěsem bytí, sen vystupující z osamělosti. Vidím tvary věcí a tvorů stvořených i nestvořených. Vidoucí, ukotvený a zapečetěný v orloji praidejí, cítím žehnání živoucího. Můj sen, láska a ten divnej lidskej život. Jen diamanty z korunek princezny z pohádky budou ještě nějaký ten čas odrážet paprsky z muškátů. A muškátový měsíc si na nepatrnou chvíli nasadí čepičku ze žaludu, by rázem vysekl poklonu sejmutím klobouku celku všechápu, kde zrcadlí se matice života, jedna velká láska, moje Láska.

Jen s ní se nebojím věčnosti, jen na ni jsem Pyšný. Mocná Láska, co z muškátového oříšku stvořila před zrodem lidského času celý vesmír, její tvář. Mocný to muškátový Bůh a uvnitř jeho mocná Láska. Mocný Bůh a jeho věčný orloj darovaný k počítání.

Čestmír Oraný
MALÝ JAN – PAHÝLY NOCI

Ilustroval Čestmír Oraný

Vydal a vytiskl Tribun EU s.r.o.
Gorkého 41, 602 00 Brno
v edici Knihovnicka.cz
www.knihovnicka.cz

ISBN 978-80-7399-501-0

V Tribunu EU vydání první
Brno 2008